

DENNIS LEHANE  
MISTERELE FLUVIULUI

The original title: Mystic River  
Written by Dennis Lehane

Băieții care au scăpat din gura lupilor • 1975

Deosebirea dintre Point și Flat

CÂND SEAN DEVINE și Jimmy Marcus erau copii, tații lor lucrau împreună la Fabrica de dulciuri Coleman de unde aduceau acasă aroma de ciocolată caldă. Acest miros devenise o permanență a hainelor lor, a paturilor în care dormeau, a spătarelor din vinilin ale fotoliilor din mașină. Bucătăria lui Sean mirosea ca un Fudgsicle, baia - ca un baton de Coleman Chew-Chew. Cam pe când aveau unsprezece ani, Sean și Jimmy au prins a urî atât de înverșunat dulciurile, încât tot restul vieții lor și-au băut cafeaua fără zahăr și niciodată n-au mai pus în gură desert.

Sâmbetele, tatăl lui Jimmy trecea pe la familia Devine să bea o bere cu tatăl lui Sean. îl lua cu el și pe Jimmy. Și cum după o bere mai urmau cinci, plus încă două sau trei păhărele de scotch Dewar's, în acest timp, Jimmy și Sean se jucau în curtea din spate, uneori și cu Dave Boyle, un copil cu încheieturi de fată și ochi lipsiți de vlagă care, întotdeauna le spunea glume învățate de la unchi. Dincolo de fereastra de la bucătărie se auzeau pocnetul cutiilor de bere, hohote de râs spontane și gălăgioase, zgomotele făcute de brichetele Zippo atunci când domnul Devine și domnul Marcus își aprindeau țigările Lucky Strike.

Tatăl lui Sean, șef de echipă, deținea un post mai bun. Era înalt și blond. Avea un zâmbet nonșalant și relaxat, cu care nu de puține ori reușise să potolească furia mamei chiar în prezența băiatului, ca și cum ar fi apăsât pe un comutator din interiorul ei. Tatăl lui Jimmy se ocupa cu încărcatul camioanelor. Era mic de statură, părul negru îi cădea într-un smoc încâlcit pe frunte. Ceva în ochii lui părea că freamătă tot timpul. În felul lui de a se mișca prea rapid. Cât ai clipi din ochi se și afla în cealaltă parte a încăperii. Dave Boyle nu avea tată, în schimb avea mai mulți unchi, și singurul motiv al aflării sale acolo, sâmbetele, era că se ținea scai de jimmy. Cum îl vedea plecând cu tatăl lui, se ițea lângă mașina lor și, cu respirația întretăiată, îl întreba cu speranță și tristețe în glas: - Ce mai faci, jimmy?

Toți locuiau pe East Buckingham, mai la vest de centru, în vecinătatea unor prăvălii înghesuite, a unor locuri de joacă strâmte și a măcelăriilor unde carnea atârna încă sângerândă în vitrine. Barurile aveau nume irlandeze, iar în fața lor erau parcate mașini marca Dodge Dart. Femeile purtau basmale legate la ceafă și poșete din imitație de piele, în care-și țineau țigările. Până acum câțiva ani, băieții mai mari erau prinși cu arcanul de pe stradă, de parcă ar fi fost răpiți de nave spațiale, și trimiși la război. Se întorceau, după un an sau doi, posomorâți, numai piele și os sau nu mai reveneau deloc. În timpul zilei, mamele căutau cupoane prin ziare. Tații își petreceau nopțile prin baruri. Toți se cunoșteau între ei, căci nici unul nu plecase de aici vreodată, cu excepția celor tineri.

Jimmy și Dave veneau din Flats, de jos, de lângă Penitentiary Channel, în partea de sud a străzii Buckingham. Locuiau la numai douăsprezece străzi de Sean, în timp ce familia Devine locuia în nordul bulevardului care făcea parte din Point, iar cei din Point nu se prea amestecau cu cei din Flats.

Nu din cauză că străzile din Point ar fi fost poleite cu aur și ar fi curs acolo numai lapte și miere. Pur și simplu, pentru că în Point trăia clasa muncitoare, „gulerele albastre”, ale căror mașini tip Chevy, Ford și Dodge erau parcate în fața locuințelor sociale sau, ocazional, a unor mici vile construite în stil victorian. Dacă oamenii din Point erau proprietari, cei din Flats erau chiriași. Familiile din Point mergeau la biserică, se întrajutorau, făceau reclamă la colț

de stradă în campaniile electorale. Cei din Flats - numai ei știau cum și în ce chip - trăiau uneori ca anima- lele, câte zece într-un apartament, străzile erau pline de gunoaie (Wellieville, așa porecliseră zona Sean și prietenii lui de la Saint Mike); familiile existau din ajutoare sociale, își trimiteau copiii la școli publice, iar divorțurile se țineau lanț. Așa că, în timp ce Sean se ducea la Școala parohială Saint Mike, purtând pantalonăși negri, cravată neagră și cămașă albastră, Jimmy și Dave frecventau Școala Lewis M. Dewey din Blaxston. Copiii de la Looney & Dooney erau nevoiți să poarte haine de stradă, ceea ce nu-i deranja, dar, de obicei, purtând aceleași țoale, trei din cele cinci zile lucrătoare, nu se mai simțeau bine. Ei răspândeau miros urât, aveau păr unsuros, piele zoioasă, gulere și manșete pline de jeg. Foarte mulți băieți bolnavi de acnee lăsau școala înainte de vreme. Câteva fete au purtat chiar și rochii de gravidă înainte de absolvire.

Așa încât, dacă n-ar fi fost tații, probabil că niciodată nu s-ar fi împrietenit. În cursul săptămânii, nu se întâlneau niciodată, dar în acele sâmbete găseau ceva special, fie că se jucau în curtea din spate sau cutreierau grămezile de prundiș, dincolo de strada Harvest, fie că săreau într-un metrou și se duceau în centru, nu ca să vadă ceva, ci doar să se lase purtați prin tunelurile întunecate, să asculte zăngănitul și scrâșnetul frânelor de la vagoane, în timp ce treceau de pe o șină pe alta, să vadă cum luminile scăpărau intermitent (ceea ce-l făcea pe Sean să-și țină respirația). Orice se putea întâmpla când era împreună cu Jimmy. Acesta nu lăsa niciodată să se vadă dacă e impresionat de variatele reguli de călătorie cu metroul, de străzile orașului sau de sălile de cinema.

Odată se aflau la South Station, aruncând de la unul la altul pe peron, o minge de hochei portocalie. Jimmy n-a nimerit pasa lui Sean și mingea a săltat jos, pe șine. Înainte ca Sean să reacționeze în vreun fel, Jimmy sări de pe peron direct pe șine, acolo jos, unde mișunau șoareci și șobolani. Lumea de pe peron era înnebunită. Oamenii înce- pură să țipe la Jimmy. O femeie se făcuse roșie la față în timp ce se așeză în genunchi și urla:

- Vino înapoi, vino înapoi chiar acum, fir-ai tu să fii! Sean auzi un huruit puternic care ar fi putut fi al unui

tren ce intra în tunel, din strada Washington, sau putea veni de la camioanele ce goneau pe șoseaua de deasupra, iar lumea de pe peron îl auzi și ea. Oamenii făcură semne cu mâinile și căutară din ochi poliția de metrou. Un tip acoperi cu mâna ochii fiicei sale. Jimmy continua să-și țină capul aplecat, căutând mingea în întunericul de sub peron. O șterse cu mâneca de la cămașă de funinginea neagră, și-i ignoră pe oamenii care îngenuncheau pe linia galbenă, întinzând mâinile spre șine.

Dave îi dădu un cot lui Sean și spuse mult prea tare:

- Aă, ce spui?

Jimmy o luă agale printre șine spre scările de la capătul peronului, unde tunelul se căsca în întuneric, și un bubuit puternic zgudui stația de metrou. Oamenii începură să se agite, lovindu-se cu pumnii peste coapse. Jimmy nu se grăbea,

mergea alene, apoi se uită înapoi peste umăr, surprinse privirea lui Sean și zâmbi până la urechi. Dave zise:

- Zâmbește. Este chiar nebun, știi?

Când Jimmy atinse prima treaptă a scării din ciment, mai multe mâini se repeziră spre el și-l traseră în sus. Sean urmări cum picioarele i se bălăbăniră înainte și la stânga, iar capul i se răsuci și se înclină spre dreapta, amicul lui arătând atât de micuț și de ușor în brațele celui bărbat vânjos, încât părea umplut cu paie, strângând totuși cu strășnicie mingea la piept, chiar dacă oamenii îl apucaseră de cot și fluierul piciorului i se izbise de marginea peronului. Sean îl simți pe Dave frământându-se, total pierit. Se uită la fețele oamenilor care-l trăgeau de jos pe Jimmy și nu mai citi pe ele nici îngrijorare, nici frică, nimic din neputința pe care o zărise cu doar un minut mai înainte. Văzu furie, figuri de monștri cu trăsături diforme și sălbatice, de parcă aveau de gând să se aplece peste Jimmy și să-i sfâșie cu dinții trupul.

îl ridicară pe peron și-l ținură strâns, cu degetele încleștate pe umerii lui, în timp ce se uitau în jur, căutând pe cineva care să le spună ce să facă. Trenul țâșni din tunel și cineva începu să țipe, ca apoi să înceapă să râdă, cu sughițuri stridente, care-l făcură pe Sean să-și închipuie un sobor de vrăjitoare în jurul unui ceaun, pentru că trenul năvăli pe cealaltă linie a stației, în direcția nord, iar Jimmy se uita în ochii oamenilor care-l țineau în loc ca și cum le-ar fi spus: *ei, vedeți?*

Lângă Sean, Dave scotea un chicotit pițigăiat, de nestăvilit și vomă, în căușul palmelor. Sean își întoarse privirea, întrebându-se ce legătură avea el cu toate astea.

În ACEA NOAPTE, tatăl lui Sean îl trimise în camera cu scule din beci, o încăpere strâmtă, plină de menghine negre și cutii de cafea umplute cu șuruburi și cuie, scânduri din lemn stivuite ordonat sub contorul fisurat care împărțea camera în două, ciocane spânzurate în curele de dulgher ca pistoalele în tocuri, o lamă de ferăstrău agățată de un cârlig. Tatăl lui Sean, care adesea mai meșterea prin vecini, cobora aici ca să ciocănească la cotețele de păsări și să facă pentru soție jardiniere în care să-și pună florile. Aici schițase planul verandei din spate, pe care el și prietenii lui au ridicat-o într-o vară toridă, pe când Sean avea cinci ani. Mai cobora aici când dorea liniște și pace și, uneori, când era supărat, după cum bine știa Sean, fie pe el, fie pe mama lui, sau din cauza problemelor de la slujbă. Cotețele de păsări, în stil Tudor, colonial, victorian sau elvețian, ajungeau să fie stivuite într-un colț al pivniței unde se strânseseră atât de multe, încât ar fi trebuit să locuiască pe malurile Amazonului ca să găsească destule păsări care să le folosească.

Sean se așeză pe vechiul taburet roșu de bar și își băgă un deget înăuntru menghinei groase. Simți unsoarea și praful de ferăstrău, care se adunaseră acolo, până când tatăl zise:

- Sean, de câte ori trebuie să-ți explic?

Sean își scoase degetul mânjit și îl șterse cu palma. Tatăl său culese câteva cuie răzlețite de pe contor și le băgă într-o cutie galbenă de cafea.

- Știu că-ți place de Jimmy Marcus, dar dacă vrei să te mai joci cu el de acum înainte, va trebui s-o faci în fața casei tale, nu în cea a lui.

Sean încuviință din cap. N-avea nici un rost să se certe cu tatăl său, când vorbea atât de liniștit și de încet ca acum. Fiecare cuvânt ce-i ieșea din gură avea parcă legată de el o mică pietricică.

- Ne-am înțeles?

Tatăl său împinse în dreapta cutia de cafea și privi la fiu. Băiatul dădu din cap. Urmărea cum degetele lui groase râcăiau praful de pe vârfurile lor.

- Pentru cât timp?

Tatăl se întinse și luă un strat de praf de pe un cârlig din tavan. îl frecă între degete și apoi îl aruncă în coșul de sub contor.

- O, aș spune că pentru multă vreme. Și, Sean?

- Da, domnule.

- Să nu te apuci să-i spui mamei ceva despre înțelegerea noastră. Nici nu vrea să-l mai vadă în ochi pe Jimmy după cascadoria de astăzi.

- Nu este chiar așa de rău, este...

- Nici n-am spus c-ar fi așa. Este doar mai năzdrăvan, iar mama ta a avut parte de destule năzdrăvăni la viața ei.

Sean zări o licărire pe chipul tatălui său, când rostise cuvântul „năzdrăvan”. Știa că în acel moment îl avea în fața ochilor pe celălalt Billy Devine, pe cel căruia fusese nevoit să-i compună imaginea din crâmpoie de conversații pe care le prinsese și el de la unchi și mătuși. Locul lui Billy cel de altădată, cum îi ziceau ei, „scandalagiul,” cum îl poreclise în glumă unchiul Colm, acel Billy Devine care dispăruse cu mult înainte de a se naște Sean, fusese luat de acest bărbat tăcut și precaut, cu degete groase și agile, cu care clădise prea multe cotețe de păsări.

- Să îți minte ce-am vorbit, mai adăugă tatăl său, și-l bătu pe umăr în semn că putea pleca. Sean părăsi camera cu scule, pășind agale prin beciul răcoros și întrebându-se dacă același lucru îl făcea pe el să se bucure de tovărășia lui Jimmy ca și pe tatăl său care-și petrecea timpul cu domnul Marcus, bând împreună toată noaptea de sâmbătă spre duminică, râzând prea zgomotos și prea neașteptat, și dacă nu cumva tocmai de acest lucru se teme mama lui. CÂTEVA SÂMBETE după ACEEA, Jimmy și Dave Boyle veniră acasă la Devine, fără tatăl lui Jimmy. Au bătut la ușa din spate tocmai când Sean își termina micul dejun. Băiatul o auzi pe mama sa deschizând ușa și salutându-i cu acel ton politicos pe care-l lua față de cei pe care nu prea dorea să-i vadă:

- 'Neața, Jimmy. 'Neața, Dave.

Jimmy era tăcut astăzi. Toată acea zburdălnicie părea să i se fi retras, încolăcindu-se în adâncul sufletului. Sean aproape că o simțea zbatându-se în pieptul micului său prieten, care o înghițea în el. Jimmy părea mai mic, mai întunecat, ca și cum ar fi stat să plesnească ca un balon înțepat cu un ac. Sean îl mai văzuse așa. Amicul său fusese întotdeauna puțin cam capricios. Totuși, ori de câte ori Sean era martorul acestor schimbări la colegul de joacă, se întreba dacă le avea sub control, sau dacă aceste stări i se iveau ca o durere în gât, sau ca verii mamei sale, care pur și simplu apăreau pe nepusă masă, indiferent că-i plăcea ori nu.

Dave Boyle devenea extrem de enervant când Jimmy se transfigura. Credea că era treaba lui să se asigure că toată lumea e fericită, ceea ce, de obicei, îi scotea pe toți din sărite după o vreme.

În timp ce stăteau pe trotuar, încercând să decidă ce să facă, Jimmy închis în sine, iar Sean încă luptându-se cu somnul, toți trei plini de neastâmpăr în fața zilei care li se așternea întregă dinainte, dar îngrădiți de bucata de stradă pe care locuia Sean, Dave începu:

- Hei, știți de ce câinele își linge ouăle?

Nici Sean, nici Jimmy nu-i răspunseră. Mai auziseră de vreo mie de ori glume de genul ăsta.

- Pentru că poate!

Dave Boyle chicoti ascuțit și se apucă de burtă de parcă l-ar fi durut de atâta râs. Jimmy se îndreptă agale spre caprele de tăiat lemne, unde echipele pentru lucrări edilitare refăceau câțiva metri de trotuar. Muncitorii legaseră de patru capre un cordon galben de protecție, într-un dreptunghi, creând o baricadă în jurul noilor dale de pe trotuar, dar Jimmy o rupse, călcând cordonul în picioare. Se așeză pe vine la marginea dreptunghiului și se folosi de un băț pentru a trasa linia subțiri în asfaltul moale, care îi aminteau lui Sean de degetele unor bătrâni.

- Tăticul meu nu mai lucrează cu ai voștri.

- Cum adică?, îl întrebă Sean, lăsându-se pe vine lângă Jimmy. Își dorea și el un băț. Voia să se joace la fel ca Jimmy, chiar dacă nu știa de ce și chiar dacă tatăl său l-ar fi bătut în caz că ar fi făcut-o. Jimmy scutură din umeri.

- A fost mai deștept ca ei. I-a speriat pentru că știa atâtea lucruri.

- Lucruri deștepte! zise Dave Boyle. Nu-i așa, Jimmy? Nu-i așa, Jimmy? Nu-i așa, Jimmy? Uneori Dave se purta

ca un papagal. Sean se întrebă ce putea ști cineva despre bom- boane și de ce informațiile respective erau atât de importante.

- Ce fel de lucruri?

- Cum să administrezi mai bine fabrica, îi răspunse Jimmy fără să fie prea sigur de el și apoi dădu din umeri, în orice caz, lucruri importante.

-Aha!

- Cum să administrezi fabrica. Nu-i așa, Jimmy? Jimmy continua să zgârie cimentul. Dave Boyle își găsi

și el un bețișor, se aplecă peste cimentul moale și începu

să deseneze un cerc. Jimmy se încruntă și-și aruncă în lături bețigașul. Dave încetă să deseneze și se uită la Jimmy de parcă l-ar fi întrebat: „Și ce mai fac acum?”

- Știi ce-ar fi tare? se auzi vocea lui Jimmy care ridică ușor tonul, ceea ce-i stârni curiozitatea lui Sean, probabil pentru că, de obicei, ideea de fain a lui Jimmy se deosebea de cea expusă de alții.

-Ce?

- Să conduci o mașină.

- Mda, răspunse Sean încet.

- Știi, începu Jimmy ținându-și palmele întoarse, uitând de bețigaș și de asfalt, fie și numai în jurul străzii.

- Numai în jurul străzii, repetă Sean.

- N-ar fi tare? zâmbi Jimmy cu gura până la urechi. Sean simți cum un surâs îi luminează fața.

- Ar fi fain.

- Ar fi chiar mai tare decât orice altceva, conchise Jimmy, făcând o săritură mare în aer. Își ridică sprâncenele, uitându-se la Sean, și sări din nou.

-Ar fi tare, admise Sean care deja simțea în mâini volanul mare al mașinii.

- Da, da, da, adăugă Jimmy lovindu-l în umăr cu pumnul pe Sean.

- Da, da, da, repetă Sean lovindu-l și el cu pumnul în umăr pe Jimmy, și simți cum îi clocotește sângele în vine, închipuindu-se în plină cursă, totul devenind rapid și strălucitor.

- Da, da, da, spuse și Dave, dar pumnul lui nu nimeri umărul lui Jimmy.

Pentru o clipă, Sean uitase că și Dave era de față. Asta se întâmpla de multe ori față de Dave, Sean însă nu știa de ce.

- Ar fi al dracului de fain, râse Jimmy sărind iar.

Sean se și vedea la volan. Ei, amândoi ocupau locurile din față, iar Dave - cel din spate, dacă mai era și el cumva de față. În plină viteză, doi puști de unsprezece ani șofau în jurul Căii Buckingham, claxonând prietenii, fugărindu-i pe băieții mai mari, pe Calea Dunboy, lăsând în urma lor nori înecăcioși de fum, urme de cauciuc încins pe asfalt. Simțea deja în nări aerul ce vâjâia prin geamul portierei, răvășindu-i părul.

Jimmy se uită în josul străzii.

- Cunoști pe cineva de pe strada asta, care-și uită cheile în mașină?

Sean știa. Domnul Griffin le lăsa sub scaunul șoferului, Dottie Fiore le punea în torpedou, iar bătrânul Makowski, bețivul care dădea la maximum discurile lui Sinatra, la orice oră de zi și noapte, le lăsa de cele mai multe ori în contact.

Dar, pe când urmărea privirea lui Jimmy și căuta mașinile din care, știa, nu lipseau cheile, Sean simți cum se trezește o durere surdă în spatele orbitelor și, în lumina toridă a soarelui ce iradia pe capote și portbagaje, îl apăsă greutatea străzii cu toate casele, întregul Point cu toate așteptările sale. Nu era el puștiul care să fure mașini. El urma să meargă într-o zi la colegiu, să iasă ceva din el, ceva mai valoros decât un șef de echipă sau un hamal. Acesta era proiectul lui, iar Sean credea că proiectele reușesc dacă ești suficient de atent, de prudent. Era ca și cum ar vedea un film până la sfârșit, indiferent dacă este plicticos sau încâlcit. Pentru că la sfârșit, uneori, lucrurile se lămurau sau, sfârșitul era îndeajuns de bun, încât să crezi că a meritat efortul de a răbda toată plictiseala întregului film.

Fu cât pe ce să-i spună asta lui Jimmy, dar el se înde- părta deja, aruncând priviri prin geamurile mașinilor, cu Dave alergând alături de el.

- Ce zici de așa ceva? îl întreabă Jimmy cu voce tare, în boarea uscată a dimineții, atingând cu mâna Bel Air-ul domnului Carlton.

- Hei, Jimmy? strigă Sean, apropiindu-se de el. Poate altă dată, bine?

Jimmy se schimonosi.

- Ce vrei să spui? Hai s-o facem. Să vezi cum să ne distrăm. O să fie al dracului de mișto. Îți amintești?

- Al dracului de mișto, repetă și Dave.

- Nici măcar n-am putea vedea ceva peste tabloul de bord. -Avem nevoie de cărți de telefoane, dădu soluția Jimmy

cu un surâs scaldat în lumină. Le luăm de la tine.

- Cărți de telefoane, zise Dave. Mda! Sean își desfăcu brațele.

- Bă. Haideti!

Lui Jimmy îi pieri zâmbetul pe buze. Se uită la brațele lui Sean de parcă ar fi vrut să i le reteze din coate.

- De ce nu vrei să te distrezi și tu un pic, ai? Smuci mânerul de la portiera care era încuiată. Pentru

o clipă, obrajii lui Jimmy și buza de jos tremurară, apoi își pironi privirea în ochii lui Sean, afișând o expresie de singurătate sălbatică ce îi stârni acestuia milă. Dave se uită la Jimmy și apoi la Sean. Își repezi cu stângăcie brațul și-l lovi în umăr pe Sean.

- Da, mă, cum se face că tu nu vrei să te distrezi? Lui Sean nu-i veni să creadă că tocmai Dave îl lovise. Îi

trase un pumn în piept, iar Dave căzu în fund. Jimmy îl împinse pe Sean.

- Ce dracu' faci?

- M-a lovit, îi răspunse Sean.

- Ba nu te-a lovit, i-o întoarse Jimmy.

Sean făcu ochii mari, neîncrezător, iar Jimmy îl maimuțări.

- M-a lovit.

- M-a lovit, îl îngână Jimmy cu o voce de fetiță și-l împinse iar pe Sean. Este prietenul meu, ce dracu'!

- Și eu, ripostă Sean.

- Și eu la fel, repetă Jimmy. Și eu la fel, și eu la fel, și eu la fel.

Dave Boyle se ridică în picioare și izbucni în hohote de râs. Sean îi zise:

- încetează!

- încetează, încetează, încetează, tot repeta Jimmy și din nou îl împinse pe Sean, apăsându-i coastele cu podul palmelor. Fă-mă! Vrei să mă faci?

- Vrei să-l faci?

Și, de data asta, Dave îl îmbrâncea pe Sean. Sean habar n-avea cum se ajunsese aici. Nici măcar nu-și mai putea aduce aminte ce anume stârni furia lui Jimmy sau de ce Dave făcuse prostia lovindu-l, asta în primul rând. Cu o secundă în urmă, stătuseră lângă o mașină, iar acum se aflau în mijlocul străzii și Jimmy îl împungea, având fața contorsionată și crispată, ochii mici și negri. Dave i se alătură.

- Haide, fă-mă!

- Eu nu...

Primi încă un ghiont.

- Haide, fricosule! -jimmy, n-am putea?...

- Nu, n-am putea. Faci pe tine de frică, Sean? Hai! Începu să-l îmbrâncească iar, dar se opri și acea expresie

de singurătate sălbatică și obosită, după cum putu Sean să observe dintr-o dată, îi netezi trăsăturile, în timp ce privirile lui îl ocoliră, fiind atrase de ceva ce venea pe stradă. Era o mașină de culoare brun-întunecat, dreptunghiulară și lungă, de tipul celor pe care le conduceau detectivii de la poliție, un Plymouth probabil. Se opri cu bara de protecție lângă picioarele lor. Cei doi polițiști din automobil se uitară la ei prin parbriz, chipurile lor unduindu-se în umbra copacilor care oscila pe suprafața geamului. Sean simți cum, pe neașteptate, în dulceața acelei dimineți, parcă îi fugea pământul de sub picioare. Șoferul coborî din mașină. Arăta chiar ca un polițist. Avea părul blond tuns regulamentar, fața roșcată, bluză albă, cravată de nailon neagră cu imprimeuri aurii, burta revărsându-i-se peste

catarama curelei, ca un morman de clătite. Celălalt arăta ca un om bolnav. Era scofâlcit și obosit. Rămase la locul lui, scărpinându-și capul acoperit de un păr negru, slinos, holbându-se în retrovizor, pe când cei trei băieți se apropiau de portiera din dreptul șoferului.

Grăsanul îi chemă cu un deget până când puștii se opriră în fața lui.

- Pot să vă întreb ceva?

Se aplecă peste burta mare, iar capul lui imens acoperi raza vederii lui Sean.

- Ce spuneți, e frumos din partea voastră să vă bateți în mijlocul străzii?

Sean zări insigna strălucitoare prinsă de catarama curelei de lângă șoldul drept al grăsanului.

-Ați zis ceva? îi întrebă polițistul, făcându-și mâna pâlnie la ureche.

- Nu, domnule.

- Nu, domnule.

- Nu, domnule.

- O bandă de pușlamale, ai? Asta sunteți? se răsti el, îndoind degetul mare peste umăr, spre bărbatul din mașină. Eu și partenerul meu ne-am săturat de haimanale ca voi, din East Bucky, care bagă în sperieți oamenii cumsecade de pe stradă. Știți?

Sean și Jimmy nu scoaseră nici un cuvânt.

- Ne pare rău, zise Dave Boyle cu o voce de parcă era gata să plângă.

- Locuiți pe strada asta? îi întrebă copoiul cel gras. Ochiul lui trecură în revistă casele de pe trotuarul stâng, ca și cum știa că fiecare locatar i-ar fi băgat în sac dacă ar fi mințit.

- Da, răspunse Jimmy și se uită înapoi peste umăr la casa lui Sean.

- Da, domnule, spuse Sean.

Dave tăcu. Sticlele coborî privirea ațintindu-l.

- Ce? Ai zis ceva, piciule?

- Poftim? Dave se uită la Jimmy.

- Nu te holba la el, uită-te la mine. Copoiul cel gras respira zgomotos pe nări. Locuiești aici, piciule?

- Ce? Nu.

- Nu? Polițistul se aplecă peste Dave. Unde locuiești, puiule?

- Pe strada Rester, răspunse acela neluându-și ochii de la Jimmy.

- Coate-goale din Flats în Point? se miră polițistul, țugu- indu-și buzele de culoarea cireșei ca și cum ar fi supt dintr-o acadea. Asta n-are cum să ne servească interesele, așa-i?

- Domnule?

- Maică-ta este acasă?

- Da, domnule.

O lacrimă se scurge pe obrazul lui Dave, iar Sean și Jimmy își întoarseră privirile.

- Ei bine, o să stăm de vorbă cu ea, îi vom povesti ce prostii a mai făcut derbedeul de fiu-su.

- Eu nu... eu nu... începu să plângă în hohote Dave.

- Urcă în mașină, îi ordonă polițistul deschizând portiera din spate. Tot atunci Sean simți aromă de mere, o mireasmă intensă, de mere coapte în octombrie. Dave se uită la Jimmy.

- Treci în mașină, spuse polițistul. Sau vrei să-ți pun cătușe?

- Eu.,.

-*Poftim?*, îl întrebă sticlele, acum înfuriat, lovind cu palma marginea portierei deschise. Intră dracului în mașină, îți zic!

Dave se urcă pe scaunul din spate, urlând. Copoiul întinse un deget butucănos spre Jimmy și Sean.

- Duceți-vă la mamele voastre și spuneți-le ce-ați făcut. Și să nu vă mai prind, pungașilor, că vă bateți iar pe străzile mele.

Jimmy și Sean se dădură înapoi, iar polițistul sări în mașina care demară imediat. O urmărire până ce dădu colțul, virând la dreapta, capul lui Dave zărindu-se, tot mai neclar din cauza distanței și a umbrelor, cu fața întoarsă spre ei. Strada se goli iar, ca și cum redusă la tăcere de

zgomotul portierei trântite. Jimmy și Sean stăteau tot acolo unde fusese mașina, plecându-și capul, fără a se uita unul la altul. Sean avu din nou senzația că stă pe nisipuri mișcătoare, de data aceasta simțind și un gust metalic în gură, iar stomacul ca și cum ar fi fost golit cu lingura. Apoi Jimmy zise:

- Tu ai început.

- Ba el a început.

- Ba tu. Acum el este terminat. Mama lui are tărățe în cap. Să nu mai vorbim despre ceea ce ar putea să-i facă dacă-l vede adus acasă de doi polițiști.

- N-am început eu.

Jimmy îl împinse. De data asta, Sean ripostă, apoi se tăvăliră pe jos, cărându-și pumni unul altuia. -Hei!

Sean se desprinse de Jimmy și amândoi se sculară, așteptându-se să-i vadă iar pe cei doi polițiști, dar dădură cu

ochii de domnul Devine, care cobora treptele din față apropiindu-se de ei.

- Ce faceți acolo?

- Nimic.

- Nimic, îi îngână tatăl lui Sean, încruntându-se pe trotuar.

- Nu mai stați în mijlocul străzii. Urcară pe trotuar.

- Parcă erați trei? se miră domnul Devine, uitându-se în josul străzii. Unde-i Dave?

-Ce?

- Dave, repetă tatăl lui Sean, uitându-se la cei doi băieți. Era și Dave cu voi?

- Ne băteam pe stradă.

- Poftim?

- Ne băteam pe stradă și au venit niște copii.

- Când?

- Acum vreo cinci minute.

- Ei bine, au venit polițiștii...

- Și l-au luat pe Dave.

Tatăl lui Sean scrută din nou strada în ambele sensuri.

- Ce-au făcut? L-au luat?

- Ca să-l ducă acasă. Am mințit. Am spus că locuiesc aici. Dave a spus că locuiește în Flats, iar ei...

- Ce spuneți? Sean, cum arătau polițiștii? -Ă?

- Purtau uniforme?

- Nu, nu, ei...

- Atunci de unde știți că erau polițiști?

- Eu n-am știut. Ei...

- Ei, ce?

- Unul avea p insignă, îl lămurii Jimmy. La curea.

- Ce fel de insignă?

- De aur?

- Bine. Dar ce era scris pe ea?

- Ce era scris?...

- Ce cuvinte. Erau gravate cuvinte pe care să le poți citi?

- Nu. Nu știu.

- Billy?

Toți își ridicară privirea: mama lui Sean stătea în picioare pe verandă, afișând pe față o expresie de încordare și curiozitate.

- Bună, dragă. Dă un telefon la poliție. Vezi dacă niște detectivi au ridicat un puști pentru că se bătea pe strada asta.



- Un puști.
  - Dave Boyle.
  - O, Doamne! Să-i spunem mamei sale.
  - Hai să nu ne grăbim cu asta, bine? Mai bine să vedem ce spune întâi poliția.
- Mama lui Sean intră în casă. Băiatul privi la tatăl său. Părea că nu știa ce să facă cu mâinile. Le băga în buzunar, apoi le scotea și le ștergea de pantaloni. Mai spuse pe un ton foarte încet „fir-aș al dracului” și-și aținti ochii la capătul străzii, de parcă Dave ar fi zăbovit la colț. Era un miraj dan- sant care însă ieșea din raza vederii lui Sean.
- De culoare maro, îl informă Jimmy. -Ce?
  - Mașina. De culoare maro-închis. Ca un Plymouth, cred.
  - Altceva?

Sean încercă s-o descrie, dar nu putu. Putea s-o vadă doar ca pe ceva care-i bloca vederea, fără să pătrundă în câmpul său vizual. Ascunsese imaginea mașinii doamnei Ryan, un Pinto portocaliu, ca și partea de jos a gardurilor vii, căci Sean nu fusese în stare să zărească mașina ca atare.

- Mirosea a mere, mai spuse.
- Ce?
- A mere. Mașina mirosea a mere.
- Mirosea a mere, repetă tatăl său.

\* \* \*

O oră mai târziu, în bucătăria lui Sean, alți doi polițiști le puneau celor doi puști o mulțime de întrebări, apoi apărură un al treilea individ care schiță portretele celor doi din mașina cafenie, pe baza celor povestite de el și de Jimmy. Polițaiul gras și blond arăta pe planșă fața lui - și mai lătăreață, altfel semăna cu cel din realitate. Celălalt, care ținuse tot timpul ochii într-o parte, nu prea semăna, arăta mai degrabă ca o nălucă cu păr negru, pentru că băieții nu-l memorizaseră prea bine.

Tatăl lui Jimmy, care își făcu apariția, rămase în picioare în colțul bucătăriei. Se vedea că nu era în apele lui: avea ochii înlăcrimați, se legăna ușor ca și cum peretele din spate s-ar fi mișcat întruna. Nu-i adresă nici un cuvânt tatălui lui Sean și nimeni nu-l băgă în seamă. Grație abilității de a face mișcări neașteptate, pe tăcute, lui Sean i se părea că el este mai mic, oarecum mai puțin real, de parcă în clipa în care și-ar fi întors privirea, el s-ar fi dizolvat în tapetul de pe pereți.

După ce au repetat de vreo patru sau cinci ori povestea, toată lumea a plecat: polițiștii, tipul care desenase pe planșă, Jimmy cu tatăl său. Mama lui Sean intră în dormitor și închise ușa. Câteva minute mai târziu, Sean o auzi plângând înăbușit. El se așeză afară pe verandă. Tatăl său îi spuse că nu făcuse nimic rău, că el și Jimmy au fost deștepți nu s-au urcat în mașina aia. Tatăl său îl bătu cu palma peste ge- nunchi și îi spuse că totul se va termina cu bine. Dave o să se întoarcă acasă chiar în astă-seară. Ai să vezi. Apoi tăcu, sorbindu-și berea lângă Sean, pentru care era deja absent; se și vedea, probabil, în dormitorul din spate, alături de mama sa sau jos, în pivniță, lucrând la cotețele de păsări.

Sean se uită în josul străzii, la șirul de mașini, la strălucirea orbitoare a capotelor. își spuse că toate astea făceau parte dintr-un plan ascuns care avea un rost, doar că nu-l putea deocamdată înțelege. într-o zi însă avea să-l descopere, în sfârșit, adrenalina care-i curgea năvalnic prin corp, după dispariția lui Dave și încheștarea cu Jimmy, când se rostogoliseră pe asfaltul străzii, prinși într-o luptă corp la corp, îi ieși prin pori ca un reziduu. Zări locul unde se bătu- seră el, Jimmy și Dave Boyle, lângă acel Bel Air, el așteptând ca noile spații goale formate prin dispariția adrenalinei din trup să se umple la loc. Aștepta ca planul să se contureze iar și să capete sens. Aștepta și urmărea strada, ascultându-i zumzetul. Mai zăbovi un timp până când tatăl său se ridică și intrară amândoi înăuntru.

JIMMY SE ÎNTOARCEA în Flats, pășind în urma bătrânului, care se legăna ușor și-și fuma țigările până îi ardeau degetele, vorbind de unul singur în barbă. Când aveau să ajungă acasă, poate că urma să primească o bătaie de la el, poate că nu, nu era deloc sigur. După ce-și pierduse slujba, îi interzise fiului să se mai ducă acasă la Sean, iar Jimmy își închipui că avea să plătească pentru că încălcase această poruncă. Dar poate nu chiar de astăzi. Tatăl său suferea de acea somnolență de bețiv, care de obicei îl făcea să se așeze la masa din bucătărie imediat ce intra în casă și să bea până când îl prindea somnul cu capul pe brațe.

Băiatul rămase câțiva pași în urma lui, pentru orice eventualitate, și arunca mingea în aer, după care o prindea în mănua de base-ball pe care o furase din casa lui Sean, în timp ce poliștii își luau rămas bun de la soții Devine. Nimeni nu-i adresase un cuvânt lui Jimmy și tatălui său pe când coborau prin ușa din față în hol. Ușa de la dormitorul colegului său de joacă era deschisă, iar Jimmy zărise pe podea mănua în care se găsea o minge. Întinse mâna și o ridică, după care veni rândul lui și al bătrânului Marcus să iasă prin ușa din față. Habar n-avea pentru ce luase mănua. Nu o făcuse pentru admirația și satisfacția din privirile tatălui său. La dracu cu asta. La dracul cu tata.

Mai degrabă era influențat de faptul că Sean îl lovise pe Dave Boyle, dând bir cu fugiții când fusese vorba să fure o mașină, precum și de alte câteva lucruri care se petrecuseră în perioada de timp cât durase prietenia lor. Mai avea sentimentul că indiferent de ceea ce primise de la prietenul lui din Point - poze cu sportivi renumiți, jumătăți de batoane de zahăr, orice, era de fapt un fel de pomană.

În primul moment, după ce ridică mănua și ieși, Jimmy se simțise entuziasmat. Fusese tare. Puțin mai târziu, pe când traversau Calea Buckingham, îl năpădi acel sentiment familiar de rușine și fâstăceală, pe care îl avea ori de câte ori mai fura câte ceva, o furie față de orice sau oricine îl făcea să săvârșească acea faptă. Apoi, ceva mai târziu, pe când treceau prin Crescent și intrau în Flats, simți un val de mândrie în timp ce-și ridica privirea la imobilele mize- rabile cu trei etaje, apoi privea iar la mănua din mână. O furase și îi părea rău. Sean avea să-i simtă lipsa. Îl urmărea pe tatăl său care mergea poticnit înaintea lui. Bătrânul nemernic arăta de parcă era gata să se prefacă dintr-o clipă în alta într-un morman amorf. Îl ura pe Sean. Fusese prost crezând că puteau fi prieteni. Știa că avea să păstreze acea mănuașă toată viața lui, cu grijă, fără s-o arate nimănui, și nu avea să se folosească măcar o dată de ea. Mai bine ar muri decât să procedeze așa.

Jimmy privi cum i se desfășura la picioare Flats, pe măsură ce el și bătrânul înaintau pe sub șinele de tren suspendate, apropiindu-se de locul în care Crescent se termina și unde trenurile de marfă goneau vuint pe lângă vechiul cinematograful în aer liber, plin de guzgani, lăsând în urmă Penitentiary Chanel, și că n-aveau să-l mai vadă niciodată pe Dave Boyle. Acolo unde locuia el, pe strada Rester, se furau tot timpul diferite lucruri. La patru ani i se furase trotineta, la opt ani - bicicleta. Bătrânul pierduse o mașină, iar mama sa începuse să întindă rufele la uscat prin casă, după ce acestea îi dispăruseră din curte. Când știai că un lucru ți s-a furat, te simțeai altfel decât atunci când nu-l găseai pentru că nu fusese pus la locul lui. Simțeai în adâncul inimii că n-aveai să-l mai recapeți. Același sentiment îl avea și față de Dave. Poate că Sean simțea atunci același lucru în privința mănuașii de base-ball, oprindu-se în fața spațiului gol, unde mănuașă fusese aruncată pe podea, știind, dincolo de orice logică, că niciodată n-avea să-o mai vadă. Mare păcat, pentru că Jimmy îl simpatiza pe Dave, cu toate că de cele mai multe ori n-ar fi putut spune exact de ce. Îl lega ceva de picul ăla, poate felul în care era prezent oricând, chiar dacă adesea nici nu-l observai.

Patru zile

AȘA CUM SE DOVEDI, Jimmy se înșelase. La patru zile de la dispariție, Dave Boyle s-a întors acasă stând pe scaunul din față al unei mașini de poliție. Cei doi poliști care-l aduseră îl lăsară să se joace cu claxonul și să atingă patul armei de foc, ascunsă sub tabloul de bord. Îi oferiră o insignă de onoare, și când opriră în fața casei mamei sale, pe strada Rester,

fotoreporterii îl așteptau deja. Unul dintre polițiști, un ofițer, Eugene Kubiaki, îl sălță pe Dave din mașină, îl aruncă o dată în sus și-l prinse la loc în brațe înainte de a-l lăsa pe caldarâm în fața mamei, care tremura toată și plângea de bucurie.

O mulțime de oameni ieșiseră pe strada Rester în ziua aceea - părinți, copii, un poștaş, cei doi frați bondoci și grași, proprietari ai restaurantului fast food din colț cu strada Sydney, până și domnișoara Powell și profesorul dintr-a cincea al lui Jimmy, de la Looey & Dooley. Jimmy stătea lângă mama sa, care îi ținea capul între palme la nivelul stomacului și îi acoperise fruntea cu mâna umedă, parcă asigurându-se că fiul ei nu se contagiase de la Dave. Jimmy deveni puțin gelos când ofițerul Kubiaki îl aruncă pe amicul lui în aer, râzând amândoi ca doi vechi prieteni, în timp ce frumoșica domnișoară Powell bătea din palme.

„Și eu eram cât pe ce să urc în mașina aia”, dori Jimmy să se destăinuie cuiva. Ar fi vrut să-i spună asta, mai mult

decât altcuiva, domnișoarei Powell. Era atât de frumoasă și de curată! Când râdea, puteai să vezi că unul dintre dinții din față este ușor îndoit, ceea ce o făcea și mai frumoasă în ochii lui jimmy. El dorea să-i mărturisească că era cât pe ce să urce și el în mașina aia, numai să vadă dacă i-ar fi aruncat și lui aceleași priviri cu care îl învăluia acum pe Dave. Mai voia să-i spună că se gândea la ea mereu și că în vis se vedea mai mare, putând să conducă o mașină și s-o ia cu el în locurile unde ea i-ar fi surâs tot timpul, unde s-ar fi așezat împreună la un picnic, unde tot ce i-ar fi spus ar fi făcut-o să râdă, dezgolindu-și acel dinte și atingându-i fața cu palmele.

Totuși, domnișoara Powell, nu se simțea în largul ei pe stradă, după cât își dădea seama Jimmy. După ce-i spuse câteva cuvinte lui Dave, îi atinse fața și-l sărută pe obraz, *de două ori*, apoi alți oameni se înghesuiră, iar ea se dădu la o parte pe trotuarul plin de crăpături, ridicându-și ochii la clădirile încovoiate, cu trei etaje, și la cartonul gudronat care se curba în sus, expunând grinzile de lemn de dedesubt. Acum i se părea lui Jimmy că e mai tânără și, în același timp, mai inaccesibilă, de parcă dintr-o dată și-ar fi luat aer de guvernantă, aranjându-și părul cu degetele, ca de obicei, și încrețindu-și cu autoritate nasul cât o mărgea.

El ar fi vrut să se ducă la ea, dar mama îl ținea încă strâns în brațe, ignorându-i foiala. Apoi, domnișoara Powell păși agale spre colțul dintre Rester și Sydney, iar Jimmy o urmări din ochi cum făcea cuiva semne desperate. Un hippy într-o decapotabilă de culoare galbenă, cu petale veștede de flori pictate pe portierele arse de soare, opri și ea urcă în mașină. Aceasta demară în forță, lăsându-l în urmă pe Jimmy care, în sine, striga „Nu!”...

Până la urmă, reuși să se smulgă din strânsoarea mamei sale. Stătea în mijlocul străzii, urmărind mulțimea care îl

înconjura pe Dave și dorind să urce și el în mașina aia, numai să poată simți și el ceva din afecțiunea de care se bucura celălalt, să se uite în ochii care îl sorbeau pe celălalt ca pe o raritate.

Pe strada Rester se încinse o mare petrecere, toată lumea alerga de la o cameră de filmare la alta, sperând să se vadă la televizor sau să se regăsească în paginile ziarelor... Mda, îl cunosc pe Dave, este cel mai bun prieten al meu, am crescut împreună, știți, e tare puștiul, mulțumesc Bunului Dumnezeu că este bine mersi.

Cineva deschise un hidrant și jetul de apă țâșni în stradă ca un suspin de ușurare. Puștani îi aruncară pantofii în șanț, își suflecară pantalonii și începură să țopăie în șuvoiul de apă. Își făcu apariția pe stradă camionul de înghețată, și Dave putu să aleagă orice dorea, pe gratis. Până și domnul Pakinaw, un bătrân vădov urâcios, care mai trăgea uneori, cu o carabină marca BB, în vrăbii și, câteodată, chiar și în copiii vecinilor, când părinții nu erau atenți, și zbiera tot timpul la oameni să tacă din gură, își deschise larg ferestrele și își sprijini boxele de storiuri. În clipa următoare se putea auzi vocea lui Dean Martin cântând „Memories Are Made of This”, „Volare” și multe alte șlagăre de doi bani care, în mod normal, îl făceau pe Jimmy

să vomite, dacă le auzea, dar care în ziua aceea picau la țanc. Muzica plutea de-a lungul străzii Rester ca un mănunchi strălucitor de hârtie creponată, împletindu-se cu torentul de apă care se revărsa din hidrant. Unii dintre indivizii care jucau cărți în spatele restaurantului celor doi frați aduseseră cu ei o masă pliantă și un mic grătar. Foarte curând, altcineva târî în stradă câteva lăzi frigorifice pline ochi cu Schlitz și Narragansett. Aerul se umplu de mireasmă îmbietoare de cârnați fripți. Mirosul înecăcios de prăjeală și de bere plutea în aer, făcându-l pe Jimmy să se gândească la Fenway Park și la duminicile de vară, la acea bucurie amețitoare care îl cuprindea când adulții se hârjoneau ca niște copii, când toată lumea râdea și oamenii păreau mai tineri, mai ușori și mai fericiți că se află laolaltă.

De aceea îi plăcea atât de mult lui Jimmy vecinătatea în care creștea, chiar și după o bătaie luată de la un bătrân sau după dispariția unui lucru la care ținea. Era vorba de felul în care oamenii puteau deodată să se scuture de povara unui an de dureri și neajunsuri, de buze crăpate, de griji la locul de muncă și de vechi ranchiune, pur și simplu să se descarce, ca și cum nimic rău nu s-ar fi întâmplat vreodată în viețile lor. De Sfântul Patrick sau de Ziua Buckingham, uneori de 4 iulie, ori atunci când se întâmpla ca Sox să joace bine în septembrie, sau ca acum, la regăsirea unei pierderi colective, mai ales într-un asemenea moment, această vecinătate putea erupe într-un fel de delir.

Altfel decât în Point, deși și acolo aveau loc petreceri în tot cartierul, sigur că da, dar acestea erau întotdeauna plănuite, trebuia mai întâi să obții permis de participare, fiecare simțindu-se dator să liniștească lumea că va avea grijă de mașini, de peluze... „ai grijă, tocmai am vărui gardul ăla”.

În Flats, jumătate dintre locuitori nu aveau peluze, iar gardurile erau dărăpănate, dar cui îi păsa! Când doreai o petrecere, păi petreceai, nu glumă, pentru că erai sigur că merita s-o faci. În ziua aceea nu mai prindeai picior de șef acolo, nici de inspector de la asistența socială ori de cămătar. Cât despre polițiști, ei bine, acum erau și ei de față, petrecând. Împreună cu toți ceilalți, ofițerul Kubiaki servind direct de pe grătar o bucățică de cânat pipărat, în timp ce colegul lui dosea în buzunar o bere pentru mai târziu. Reporterii se duseseră toți acasă și soarele începea să apună, împrumutând străzii acea strălucire a clipei, destinația mesei de seară, dar nici o femeie nu se mai gândea la gătit și nici una nu se îndura să intre înapoi în casă.

Cu excepția lui Dave, care plecase, Jimmy realizează acest lucru în momentul în care ieși de sub șuvoiul hidrantului, își stoarse manșetele de la pantaloni și îmbracă tricoul, făcând coadă pentru un hot dog. Petrecerea în cinstea lui Dave era în toi, dar acesta trebuie să se fi întors deja acasă, la fel ca și mama sa. Când Jimmy se uită la ferestrele apartamentului lor de la etajul doi, storurile trase tăceau însingurate, ceea ce îl făcu să se gândească iar la domnișoara Powell, așa fără motiv, care urcase în mașina hippy. Amintindu-și pulpa și glezna ei dreaptă, îndoindu-se înainte de a închide portiera, se amărî. Unde se duseseră? Mai gonea în clipa aceea pe autostradă, cu pletele fluturând în vânt ca muzica ce se revărsa de-a lungul străzii Rester? Se lăsa noaptea peste cei doi din mașina haioasă, în timp ce se îndreptau spre... unde? Jimmy murea de curiozitate să știe, dar, mai apoi, nu-și mai dori acest lucru. Avea s-o vadă a doua zi la școală, dacă nu le dădeau o zi de vacanță cu ocazia întoarcerii lui Dave. Ar fi vrut s-o întrebe, dar nu îndrăznea.

Jimmy își luă hot dog-ul. Se așeză pe bordura trotuarului de vizavi de casa lui Dave și începu să mănânce. Pe când îl mâncase pe jumătate, unul din stori se ridică și-l văzu pe micul său amic la geam, ațintindu-l. Jimmy își ridică hot dog-ul mâncat pe jumătate, ca semn de recunoaștere, dar Dave nici acum nu-l băgă în seamă. Pur și simplu se holba. Se uita țintă spre Jimmy și, chiar dacă nu-i putea vedea ochii, intui goliciunea din ei. Goliciunea și rușinea.

Mama lui Jimmy se așeză alături de el pe bordură, iar Dave se depărta de fereastră. Era o femeie micuță, slabă, cu păr blond spălăcit. Pentru că era atât de slabă, se mișca de parcă ar fi

după pe fiecare umăr grămezi întregi de cără-mizi. Ofta des și de o manieră încât Jimmy se îndoia de faptul că era conștientă de sunetele pe care le scotea. Avea să contemple fotografiile ei de dinainte de a-l purta în pântec. Arăta atunci mult mai robustă și mult mai tânără, ca o adolescentă ce era, dacă se gândea bine. Fața ei era mai rotundă în acele fotografii, fără riduri la ochi sau pe frunte, și avea acel zâmbet frumos și plin care părea doar ușor speriat sau, poate, curios. Tatăl îi povestise de o mie de ori că aproape pe o omorâse când ieșise din burta ei, că sângerase atât încât doctorii se temeau că hemoragia nu se va mai opri. Pentru ea, nașterea se terminase, îi spusese tatăl. Și, firește, n-avea să mai poată face alți copii. Nimeni nu dorea să mai treacă o dată prin așa ceva.

Ea își lăsă mâna pe genunchiul lui Jimmy și-l întrebă:

- Ce mai faci, G.I. Joe?

Mama sa îl poreclea în toate felurile, din care cauză el era derutat. Ridică din umeri:

- Știi tu.

- I-ai spus și tu ceva lui Dave?

- Nu m-ai lăsat să mă mișc de lângă tine, mami.

Mama își ridică mâna de pe genunchiul lui, și el își încolăci brațele în jurul ei, cuprins de răcoarea care se lăsa o dată cu întunericul.

- Nu, după aceea. Când mai era afară.

- O să-l văd mâine la școală.

Mama sa scotoci țigările Kent în buzunarul de la blugi și-și aprinse una, expirând în grabă fumul din piept.

- Nu cred că se va duce chiar de mâine.

- Atunci o să-l văd curând, este bine? replică el, terminând de mâncat hot dog-ul.

Mama încuviință din cap și scoase pe gură și mai mult fum. Își acoperi cotul cu palma, fumând cu ochii ridicați spre ferestrele lui Dave.

- Cum a fost azi la școală? îl întrebă ea, deși nu părea interesată de răspuns.

- O.K., zise Jimmy ridicând din umeri.

- M-am întâlnit cu profesoara aia a ta. Este dulce. Jimmy nu mai scoase nici un cuvânt.

- Tare dulce, repetă mama-sa, învăluită cu o perdea cenușie de fum.

Băiatul rămase în continuare tăcut. În majoritatea cazurilor, nu știa ce să le spună părinților. Mama sa era epuizată fizic. Rămânea cu ochii pironiți în niște puncte pe care Jimmy nu le putea identifica, fumându-și țigările. Adesea nici nu-l auzea, până când el repeta spusele de mai multe ori. Tatăl său era de obicei cu capsă pusă și, chiar și atunci când devenea drăguț și nostim, Jimmy știa că în orice clipă putea să reîntre în rolul bețivului arțăgos și să-i tragă o chelțănă pentru că-i ieșise pe gură ceva de care râsesse copios cu o jumătate de oră mai devreme. El mai știa că, indiferent de faptul că încerca să-l nege, atât mama, cât și tatăl se regăseau în el, ea prin tăcerile îndelungate, iar el prin accesele subite de furie.

Atunci când Jimmy nu se întreba cum era să fii iubitul domnișoarei Powell, uneori își închipuia că e fiul ei.

Mama sa îl privea acum cu ochi mici și scrutători, ținându-și țigara în dreptul urechii.

- Ce?, o întrebă el surâzând jenat.

- Ai un zâmbet tare, Cassius Clay, răspunse ea, de asemenea surâzând.

- Da?

- O, da. O să frângi inimile multor fete.

- Ei, bine, zise Jimmy și amândoi izbucniră în râs.

- Ai putea să fii un pic mai vorbăreț, remarcă mama sa. „La fel și tu”, ar fi vrut să-i spună băiatul.

- Dar este bine și așa. Femeile agreează bărbații tăcuți. Peste umărul mamei, Jimmy îl văzu pe tatăl său ieșind

împleticindu-se din casă, cu hainele mototolite și fața buhăită de somn sau de băutură, dacă nu chiar și de una, și de alta. Bătrânul se uită la petrecerea care continua, ca și cum nu-și putea imagina de unde pornise totul. Mama sa îi urmări privirea și când își întoarse din nou ochii spre el era din nou epuizată, zâmbetul îi dispăruse fără urmă de pe chip, de parcă nici n-ar fi știut vreodată să surâdă.

- Hei, Jim!

O iubea când îi spunea pe nume. Îl făcea să-și imagineze că erau complici. -Da?

- Mă bucur foarte mult că nu te-ai urcat în mașina aia, dragul meu, declară ea sărutându-i fruntea, astfel băiatul îi văzu ochii strălucind, după care ea se ridică și se apropie de celelalte mame, continuând să-i întoarcă spatele soțului.

Jimmy își ridică privirea și-l văzu pe Dave la fereastră holbându-se iar, acum pe fundalul luminii slabe a becului. De data aceasta, Jimmy nici măcar nu se sinchisi să-i facă vreun semn. O dată ce poliția și reporterii plecaseră, iar petrecerea continua cu aceeași frenezie, încât nimeni nu mai știa de la ce pornise, Jimmy își putu închipui cum se simțea amicul lui în apartament, singur, doar cu mama sa dementă, înconjurat de pereți cafenii și de luminile gălbui ale becurilor, în timp ce lumea continua să petreacă jos în stradă. Și din nou se simți fericit că nu urcase în acea mașină.

„Rebuturi”, iată ce-i spusese tatăl lui Jimmy mamei sale noaptea trecută: „Chiar dacă-l găsec viu, picul intră la rebuturi. N-o să mai fie niciodată același”. Dave ridică o mână. O ținu ridicată la nivelul umărului ceva mai mult timp și, pe când Jimmy îi răspunse la rândul lui printr-un semn cu mâna, simți cum tristețea i se strecoară în suflet, împlântându-se adânc și propagându-se în unde fine. Nu știa dacă acea tristețe avea vreo legătură cu părinții, cu domnișoara Powell, cu locul acela, sau cu Dave care continua să-și țină mâna nemișcată, la fereastră. Dar indiferent de cauzele care o provocase, era sigur că niciodată nu avea să mai iasă la suprafață. Jimmy, cel care ședea pe bordură, avea unsprezece ani, dar nu se mai simțea copil. I se părea că e bătrân. La fel de matur ca și părinții, la fel de învechit ca și strada aceea.

„Rebuturi”, îi trecu prin minte și lăsă mâna să-i cadă în poală. Îl urmări pe Dave care îi făcu semn cu capul, apoi trase storul pentru a se întoarce în camera mult prea tăcută, cu pereții cafenii și ceasurile ticăind, iar Jimmy simți că tristețea aceea prindea rădăcini în inima lui, cuibărindu-se acolo ca într-un culcuș cald. Nici măcar nu mai încercă s-o îndepărteze, pentru că în sinea lui recunoștea că n-avea nici un rost. Se ridică de pe bordură, nefiind deloc sigur de ce vroia să facă mai departe. Simți cum îl mănâncă palma. Dar auzi un zgomot în stomac și-și dădu seama că îi era foame, așa că se duse să-și mai ia un hot-dog, sperând să mai găsească ceva.

PREȚ DE CÂTEVA ZILE, Dave Boyle deveni o mică celebritate, nu numai printre vecini, dar pe întreg cuprinsul statului. În dimineața următoare, *Record American* anunța cu titluri de o șchioapă *BĂIEȚEL PIERDUT/BĂIEȚEL GĂSIT*. Fotografia din ziar îl arăta pe Dave șezând în pridvorul casei, cu brațul sfrijit al maică-sii trecut peste piept, un grup de puști zâmbitori înghesuindu-se în fața obiectivului, de ambele părți, fiecare afixând o mină pe cât posibil mai fericită, cu excepția mamei lui Dave, care avea o mutră de parcă tocmai pierduse autobuzul într-o zi friguroasă.

Aceiași puști, care apăruseră alături de el pe prima pagină a ziarului, începură să-l numească „ușchit”, la numai o săptămână după ce se întoarse la școală: Dave se uita în ochii lor și vedea o ură pe care puțin probabil să o fi priceput mai bine decât el însuși. Mama sa puse această ură pe seama părinților lor și-l sfătui să nu-i mai bage în seamă, căci se vor plictisi, uitând întâmplarea, iar la anul îi vor fi iar prieteni.

Băiatul încuviința din cap și se întreba dacă era ceva în neregulă, vreun semn pe fața lui, pe care nu-l observa, care îl făcea pe oricine să vrea să-l lovească. Ca tipii ăia din mașină. De ce-l aleseseră tocmai pe el? Cum de-au știut că doar el avea să urce în mașină, că Jimmy și Sean n-aveau s-o facă? Așa i se părea lui Dave, când se uita în urmă, că acei bărbați, cărora le știa

numele (sau cel puțin numele cu care se chemau unul pe altul), dar nu îndrăzne să le rostească nici măcar în sinea lui, *ștuseră că* Sean și Jimmy nu s-ar fi urcat în mașina aceea de bună voie și nesi- liți de nimeni. Sean ar fi fugit acasă, țipând, probabil, iar pe Jimmy ar fi trebuit să-l ametească cu un pumn ca să-l bage în mașină. Lupul cel mare chiar recunoscuse acest lucru după câteva ore de drum: „L-ai văzut pe puștiul ăla în tricou alb? Ai văzut cum s-a uitat la mine, că nu se teme defel? Piticul ăla o să ia gâtul cuiva într-o zi, ascultă-mă pe mine”.

Colegul lui, lupul cel slinos, rânji: „Mi-ar plăcea să-i dau o mamă de bătaie”.

.-----

Lupul cel mare își scutură capul: „Ți-ar smulge degetul mare cu dinții, numai dacă ai încerca să-l bagi în mașină. După care s-ar face nevăzut, împielit”.

Simțea nevoia să le dea porecle idioate: lupul cel mare și lupul cel slinos și să și-i închipuie ca pe niște monștri, niște lupi ascunși în piele de oameni. Dave însuși se considera ca un personaj dintr-o poveste: băiatul răpit de lupi. Băiatul care evadase și-și croise drum prin pădurea umedă până la o stație de benzină. Băiatul care-și păstrase calmul și destoinicia, căutând tot timpul o cale de scăpare.

Totuși, la școală era doar „băiatul care fusese răpit”, și fiecare se lăsa purtat pe aripile imaginației, încercând să-și închipuie ce i se întâmplase în decursul celor patru zile. Într-o dimineață, pe când se afla în toaleta școlii, un băiat dintr-a șaptea, pe nume Junior McCaffery, se postă la pisoar alături de Dave și-i spuse:

- Te-au făcut să le-o sugi?

Toți colegii lui izbucniră în râs și începură să-și țuguie buzele într-un pleoscăit ce vroia să însemne sărut. /

Dave, roșu ca racul la față, își închise cu degetetremu- rându fermoarul la prohab, și se întoarse spre Junior McCaffery. încercă să-și ia o expresie răutăcioasă, iar Junior se încruntă și-i dădu o palmă peste față, al cărei sunet se auzi în toată încăperea. Un alt băiat din clasa a șaptea icni ca o fată.

Junior zise:

- Ai ceva de spus, țicnitule? Hai? Vrei să te mai lovesc o dată, puțoiule?

- Uite-l că plânge, observă cineva.

- Chiar așa, șuieră Junior McCaffery, în timp ce lui Dave îi curseră și mai abundent lacrimi. Falca amorțită începe să-l usture, dar nu durerea era cea care-l stingherea. Niciodată nu s-a sinchisit de durere și n-a plâns din cauza

ei, nici măcar atunci când își trântise bicicleta și se tăiasă la gleznă, lovindu-se în cădere de pedală, încât avu nevoie de șapte copci pentru ca rana aceea să se închidă. Era un șuvoi de emoții pe care-l simțea revărsându-se dinspre băieții din toaletă, rănindu-i sufletul. Ură, dezgust, furie, dispreț. Toate în direcția lui. Nu înțelegea de ce. Nu supăruse pe nimeni în toată viața lui. Cu toate acestea, îl urau, iar ura lor îl făcea să se simtă orfan, putred, vinovat și mărunt. Plângea pentru că nu vroia să se simtă așa.

Toți râseră de lacrimile lui. Junior țopăi în jur pentru o clipă. Fața i se contorsiona în timp ce se maimuțărea, imitându-l pe Dave. Când acesta reuși, într-un târziu, să-și ostoiască lacrimile, trăgându-și nasul, Junior îl plesni iar, în același loc, la fel de tare.

- Uită-te la mine, făcu Junior în timp ce Dave simțea cum un nou șuvoi de lacrimi îi umfla ochii. Uită-te la mine.

Băiatul își ridică privirea la colegul mai mare, sperând să găsească pe față compasiune sau omenie, ori măcar milă, s-ar fi mulțumit și cu mila lui, dar tot ce văzu fu numai o expresie de răutate și cinism.

- Mda, mai spuse Junior, le-ai supt-o.

Se prefăcu că-i mai dă o palmă, iar lui Dave îi căzu capul în piept și se ghemui. Junior și gașca se îndepărtară, râ- zând pe când ieșeau din toaletă. Dave își aminti ceva ce-i spusese

domnul Peters, un prieten de-al mamei, care mai dormea ocazional la ei acasă: „Două lucruri să nu accepți niciodată de la un bărbat, scuipatul sau palma lui. Amândouă sunt mai umiltoare decât un pumn și dacă vreun om îndrăznește să-ți facă una ca asta, încearcă să-l omori, dacă Poți.”

Dave ședea pe podeaua toaletei și își dori să simtă imboldul de a omorî pe cineva. Ar începe cu Junior McCaf-

fery, probabil, și ar continua cu lupul cel mare și cu lupul cel slinos, în cazul în care s-ar întâmpla să mai dea vreodată de ei. Dar adevărul era că nu credea că e în stare de așa ceva. Nu știa de ce oamenii erau atât de răi unul față de altul. Asta nu înțelegea. Nu pricepea.

După incidentul din toaletă, vestea difuzată de undeva de sus se răspândi în toată școala, astfel încât toți elevii începând cu cei dintr-a treia, auziseră ce-i făcuse Junior McCaffery lui Dave și cum reacționase el. Se dădu un verdict general, iar Dave se trezi că până și cei câțiva colegi care se purtaseră mai prietenos cu el, după îl tratau acum ca pe-un lepros. Nu toți murmurau „homo”, când trecea pe coridor, sau își împungeau obrazul cu limba. De fapt, destul de mulți colegi de clasă pur și simplu îl ignorau. Dar, într-un fel, asta era mai rău. Se simțea izolat prin tăcere.

Dacă se ciocneau din întâmplare, când plecau de-acasă, Jimmy Marcus mergea uneori în tăcere alături de el până la școală, pentru că i-ar fi fost greu să i-o facă, salutându-l când se vedeau pe coridor sau când îl întâlnea așteptându-și rândul să intre în clasă. Când ochii li se întâlneau, Dave putea citi un amestec ciudat de milă și jenă pe chipul lui Jimmy, de parcă celălalt ar fi vrut să-i spună ceva, dar nu-și găsea cuvintele. Oricum, Jimmy, în general, nu era prea vorbăreț, decât atunci când brusc îl îmboldea vreo idee trăsnită - să sară jos, pe șinele metroului, sau să fure vreo mașină. Dar lui Dave i se părea că prietenia lor, de care de fapt nici nu prea era sigur, pentru că-și amintea cu rușine de câte ori *nu* insistase ca Jimmy să-i accepte com- pania, pierise în clipa în care el se urcase în mașina aia, iar celălalt rămăsese întuit în stradă.

Jimmy, așa cum se dovedi mai târziu, n-avea să frec- venteze multă vreme aceeași școală, cu Dave, așa că până

și acele plimbări împreună puteau în final să fie evitate. La școală, Jimmy era văzut mereu în compania lui Val Savage, un psihopat bondoc, cu creier de cimpanzeu, care rămăsese de două ori repetent și ale cărui accese furtunoase de violență speriau de moarte pe toată lumea, atât pe profesori, cât și pe elevi. Gluma care se spunea pe seama lui Val, dar niciodată în prezența lui, era că părinții săi făceau economii nu ca să-l dea la colegiu, ci ca să-i poată plăti mai târziu cauțiunea. Chiar și înainte ca Dave să urce în mașina aia, Jimmy se jucase întotdeauna cu Val, odată înscriși la școală. Uneori îi permiteau lui Dave să se țină scai de ei, când făceau câte un raid prin bucătăria cofetăriei vânând snack-uri, sau când găseau un nou acoperiș pe care să se cațăre, dar după incidentul cu mașina i se refuză până și această plăcere. Când nu-l ura pentru exilul neașteptat, Dave observa că valul de negură care uneori părea să planeze asupra lui Jimmy devenise acum o permanență, un fel de halo negru. Jimmy părea mai matur în ultima vreme și mai trist.

Până la urmă reuși să fure o mașină. Trecuse aproape un an de la prima lor tentativă, pe strada lui Sean, după asta Jimmy fu eliminat din școală, fiind nevoit să parcurgă cu autobuzul o jumătate de oraș pentru a se duce la Carver, ca să afle și el ce viață ducea un puști alb din East Bucky, la o școală aproape numai de negri. Val îl însoțea în autobuz și Dave auzi că cei doi deveniră curând o pacoste pentru cei de la Carver, doi puștani albi atât de nebuni, că nu știau ce înseamnă frica.

Furaseră o decapotabilă. La urechea lui Dave ajunseră niște zvonuri că mașina aparținuse prietenului unei profesoare, deși nu află niciodată care anume. Jimmy și Val o furaseră din curtea școlii în timp ce profesorii, cu familiile și prietenii lor, luau parte la o petrecere de sfârșit de an, în holul școlii. Jimmy era la volan. El și Val luaseră mașina pentru a face o raită



nebunească pe Buckingham, claxonând și dând din mână fetelor, în timp ce motorul duduia, până când o mașină a poliției îi detectă, și sfârșiră prin izbirea decapotabilei de un Dumpster, în spatele localului Zayres din Rome Basin. Val își suci o gleznă coborând din mașină, iar Jimmy, care deja urcase până la jumătatea unui gard ce dădea într-o curte pustie, coborî înapoi să-l ajute. În mintea lui Dave, această scenă lua întotdeauna anvergura unui film de război: bravul soldat care se întoarce să-și salveze camaradul căzut în timp ce gloanțele zburau în jurul lor, deși se îndoia că polițaii ar fi tras, dar așa i se părea mai grozav. Polițiștii puseseră mâna pe ei chiar acolo, și băieții petrecură o noapte la răcoare. Li se permise să termine clasa a șasea, de vreme ce nu rămăseseră decât câteva zile până la sfârșitul anului școlar, după care familiile lor fură înștiințate să caute o altă școală pentru băieții lor.

Dave nu-l prea văzu pe Jimmy după aceea, poate o dată sau de două ori pe an, până când ajunseră la vârsta adolescenței. Mama sa nu-l mai lăsă să iasă din casă decât ca să plece la școală și să se întoarcă acasă. Era convinsă că oamenii ăia mai erau acolo, la pândă, la volanul acelei mașini care mirosea a mere, urmărindu-l pe Dave ca niște torpile. El știa că aceia plecaseră. Doar erau lupi, iar noaptea lupii adulmecau prada cea mai slabă și mai nevinovată, apoi o hăituiău până o prindeau. Acum îi reveneau în minte mai des lupul cel mare și lupul cel slinos și cum l-au tratat. Aceste imagini rareori îi apăreau în vis, dar îi țineau conștiința trează în tăcerea sumbră din apartamentul, în care încerca să citească aceste cărți de benzi desenate sau să se uite la

televizor, ori să contemple prin geam strada. Ele se conturau în minte și el încerca să le alunge închizând ochii și încercând să nu-și mai amintească de faptul că pe lupul cel mare îl chema Henry, iar pe lupul cel slinos - George. Henry și George, striga în sinea lui o voce alături de vârtejul de imagini care îi trecea prin minte. Henry și George, Henry și George, Henry și George, neisprăvit mic. Iar el răspundea acelei voci că *nu* era un neisprăvit mic. Era băiatul care scăpase din gura lupilor. Uneori, ca să scape de vedenii, derula pe ecranul minții evadarea sa, detaliu cu detaliu: cum observase crăpătura pe care o făcea balamaua în ușa peretelui despărțitor, sunetul mașinii care se îndepărta când cei doi ieșiră la un pahar, șurubul fără cap, pe care îl vârâse în crăpătură ca s-o lărgească mai mult, până când balamaua ruginită plesnise, împreună cu ea căzând și o bucată de scândură ca o lamă de cuțit; cum fugise în pădure și urmase traiectoria soarelui de după-amiază până la stația de benzină care se afla la o distanță de peste 1 km. A avut un șoc când a zărit-o, semnul acela rotund alb-albastru deja aprins înaintea nopții ce urma, deși încă mai era ziuă. Parcă l-ar fi înjunghiat acea lumină albă de neon. Îl făcu să cadă în genunchi în locul unde se termina pădurea și începea șoseaua cenușie, al cărei asfalt nu fusese încă refăcut. Așa l-a găsit Ron Pierrot, proprietarul stației de benzină: în genunchi, holbându-se la semn. Ron Pierrot era un bărbat slab, mâinile sale însă păreau să poată frânge o țeava din plumb. Dave se întreba adesea ce s-ar fi întâmplat dacă băiatul care scăpase din gura lupilor ar fi fost un personaj de film. Cum s-ar fi legat el și Ron frați de cruce, iar Ron l-ar fi învățat toate lucrurile pe care fiii le deprind de la tați. Amândoi ar fi pus șeile pe cai, și-ar fi încărcat flintele și ar fi pornit în căutare de noi aventuri. S-ar fi distrat ca

pe vremuri, Ron și băiatul. Ar fi fost eroi, departe în sălbăticie, învingând haita de lupi.

ÎN VISUL LUI SEAN, strada se mișca. Se uita prin portiera deschisă a mașinii care mirosea a mere, iar strada îl prindea de picioare și îl făcea să alunece spre automobil. Dave se afla înăuntru, ghemuit pe locul din spate, cu gura deschisă într-un urlat mut, pe măsură ce strada îl purta pe Sean spre mașină. Tot ce putu zări în vis erau ușa deschisă și locul din spate. Nu-l putea vedea pe tipul care arăta ca un polițai și nici pe colegul lui care ședea pe scaunul din față. Nu-l putea zări pe Jimmy, deși acesta stătuse tot timpul alături de el. Nu putea vedea decât locul, pe Dave, portiera și gunoaiile de pe podeaua mașinii. Acesta, realiză acum, fusese semnalul de alarmă care-i sunase în urechi fără să-l conștientizeze, podeaua plină de gunoaie: ambalaje de fast food și pungi mototolite de cartofi prăjiți, cutii de bere și de băuturi

răcoritoare, cești de cafea din plastic și un tricou murdar de culoare verde. Numai după ce se trezi din somn și-și reaminti visul realizează că podeaua de sub locul din spate din vis era aidoma cu cea din realitate. Nu-și mai amintise de gunoaie până atunci, nici atunci când polițiștii veniseră la ei acasă și-l rugaseră să se gândească bine, nu-i trecuse prin cap că podeaua mașinii era murdară, pentru că nu-și mai amintise acest detaliu. Dar în vis îi reveni în minte, și tocmai acest amănunt, mai mult decât orice altceva, îl făcuse să-și dea seama, fără să conștientizeze, că într-un fel ceva nu era în regulă cu „sticletele”, cu colegul lui și cu mașina. Sean nu văzuse niciodată cum arată locul din spate al unei mașini de poliție, nici măcar de departe, dar ceva îi spunea că podeaua nu putea fi plină de gunoaie. Poate că sub acele gunoaie zăceau resturi de mere și din cauza asta mașina mirosea astfel.

La doi ani după răpirea lui Dave, tatăl său intră în dormitor și-i comunică două lucruri. Primul era că Sean fusese acceptat la școala latină și că va începe clasa a șaptea din septembrie. Domnul Devine mai zise că el și mama lui erau foarte mândri de Sean. Acolo te duceai dacă vroiai să devii cineva. Al doilea lucru îl spuse aproape ca pe un gând tardiv în momentul în care ieșea pe ușă.

- L-au prins pe unul dintre ei, Sean. -Ce?

- Pe unul dintre tipii care l-au luat pe Dave. L-au prins. Este mort. S-a sinucis în celula de închisoare.

-Da?

Tatăl își întoarse ochii spre el:

- Da. Acum poți să nu mai ai coșmaruri. Sean îl întrebă:

- Dar celălalt?

- Tipul care s-a lăsat prins, îl lămurii tatăl său, a povestit la poliție că și celălalt era mort. A murit într-un accident de mașină anul trecut. O.K.?

Tatăl îi aruncă o asemenea privire, încât Sean înțelese că aceasta fusese ultima discuție pe acest subiect.

- Așa că mergi și te spală pentru cină, amice.

Tatăl său plecă, iar băiatul se așeză pe pat. Salteaua era umflată în locul unde își ascunsese noua mânășă de base-ball, cu o minge înfășurată înăuntru și cu benzi groase de culoare roșie lipite strâns în jurul mânușii din piele.

Și celălalt murise. Într-un accident rutier. Sean își dori să fi fost el la volanul mașinii care mirosea a mere, ca s-o poată arunca de pe o stâncă direct în iad, cu el cu tot.

Bărbați în floarea vârstei, cu ochii triști, visându-se Frank Sinatra • 2000

Lacrimi în părul ei

BRENDAN HARRIS O IUBEA pe Katie Marcus ca un nebun, cu patima unui cinefil, simțind o orchestră apoteotică bubuind prin sânge, a cărei muzică năvalnică i se revărsa în urechi. O iubea când se trezea din somn, când se culca, o iubea pe tot parcursul zilei și în fiecare secundă de răgaz. Brendan Harris ar fi iubit-o și dacă ar fi fost grasă și urâtă. Ar fi iubit-o chiar având tenul plin de acnee, fără sâni și cu o mustăcioară groasă pe buza de sus. Ar fi iubit-o știrbă sau cheală.

Katie. Trilul numelui ei alunecându-i prin circumvoluțiunile creierului ar fi fost de-ajuns ca să-l facă să-și simtă mădulele pline de energie euforică, ca și cum ar fi putut să meargă pe apă sau să ridice pe două roți un autocamion de mare tonaj și să-l arunce cât colo.

Brendan Harris acum iubea pe toată lumea pentru că o iubea pe Katie, iar ea îi răspundea cu același sentiment. De asemenea îi plăcea traficul, funinginea și sunetul compresoarelor. Își iubea bătrânul tată, care nu era bun de nimic și care nu-i trimisese nici măcar o felicitare de ziua lui de naștere sau de Crăciun, din clipa în care îi părăsese pe el și pe maică-sa, pe când avea numai șase ani. Era încântat de diminețile de luni, serialele de televiziune care nu-i făceau să râdă nici pe cei care făceau coadă la Serviciul de înregistrări auto. Îi plăcea până și slujba, deși nu intenționa să se întoarcă vreodată acolo.

Brendan avea să fugă de acasă a doua zi dimineață, să-și părăsească mama, ieșind pe ușa aceea rablagită și coborând treptele crăpate, s-o ia pe strada largă cu mașini parcate peste tot, în două șiruri, cu toată lumea care ședea în pridvor. Ar fi plecat ca într-un cântec al lui Springsteen, nu ca umbra din Nebraska, în care se transformase Tom Joad Springsteen, ci veșnic-rătăcitorul-două-inimi-sunt-mai-bune-decât-una-Rosalita-nu-vrei-să-ieși-diseară Bruce, *supremul* Bruce. Da, suprem. Asta avea să fie el în timp ce va păși drept pe mijlocul asfaltului, unde barele de protecție ale mașinilor aveau să-l împingă din spate și claxoanele să-i răsună în urechi, mergând întins pe strada aceea până în inima Căii Buckingham, ca s-o ia de mână pe Katie, după care aveau să lase totul în urmă pentru totdeauna, urcând într-un avion și zburând la Vegas, unde aveau să-și pună pirostriile, încleștându-și degetele, unde Elvis leva citi din Biblie, întrebându-l dacă o va lua pe această femeie, iar Katie va afirma că ea-l va lua pe acest bărbat, după care... după care aveau să uite tot, fiind căsătoriți, și aveau să dispară pentru ca niciodată să nu se întoarcă, nicidecum, el și ea, cu tot restul vieții lor deschizându-li-se larg înainte în toată limpezimea, ca o linie a vieții, curățată de trecut și de lume.

Își roti ochii prin dormitor. Hainele erau deja împachetate. La fel și cecurile de călătorie American Express. Ca și pantofii cu talpa groasă. Fotografii împreună cu Katie, puse în bagaj. Toate CD-urile, CD-player-ul portabil și articolele de toaletă, fiind împachetate.

Privi ceea ce avea să lase în urmă. Afiș cu Bird și Parrish. Afiș cu Fisk, în timpul meciului de base-ball din 75. Poster

cu Sharon Stone, în văluri albe, strâns sul și ascuns sub pat, din prima noapte când o strecurase pe Katie în dormitor, totuși... Jumătate din CD-urile lui. Lua-le-ar dracul. Pe cele mai multe nu le ascultase mai mult de două ori. MCHammer, pentru Dumnezeu! Billy Ray Cyrus, Doamne iartă-mă! O pereche de boxe Sony, ultimul răcnet, care completau o configurație PC marca Jensen, cu o capacitate totală de două sute de wați, pe care o cumpăraseră cu o vară în urmă când lucrase la niște acoperișuri pentru echipa lui Bobby O'Donnell.

Cu acest prilej prima oară se apropiase de ea îndeajuns de mult pentru a începe o conversație. Doamne! Cu numai un an în urmă! Uneori, avea impresia că durase un deceniu, în sensul bun al cuvântului, iar alteori i se părea că ținuse un minut. Katie Marcus. *Auzise* ea, firește. Toată lumea din împrejurimi o știa, pentru că era atât de frumoasă! Dar puțini o cunoșteau cu adevărat. Frumusețea putea avea acest efect, să te sperie, să te țină la distanță. Nu era la fel ca în filme, unde camera de filmat stârnea nevoia de a te împărtăși din frumusețe. În lumea reală, frumusețea era ca un gard ce se închidea înaintea ta, te făcea să faci un pas înapoi.

Dar Katie, ei bine, din prima zi când venise cu Bobby O'Donnell, iar el o lăsase pe șantier deoarece câțiva dintre băieții lui traversau orașul, chemați de treburi urgente. O abandonase de parcă uitase că erau, iar din acea zi ea se purta atât de firesc și de simplu. Stătea cu Brendan la taclale în vreme ce el lipea streășina unui acoperiș, ca și cum ea ar fi fost o oarecare. *Îi știa* numele și-i zise:

- Cum se face că un băiat așa de drăguț ca tine, Brendan, lucrează pentru Bobby O'Donnell? *Îi* spuse pe nume. Numele lui se desprinsese de pe buzele ei ca și cum l-ar fi rostit în fiecare zi; el, stând în genunchii la marginea acoperișului, fu cât pe ce să cadă pe loc în leșin. Fără glumă. Așa îl făcuse ea să se simtă.

Iar a doua zi dimineață, când avea să sune, vor dispărea, împreună. Pentru totdeauna.

Brendan se întinse pe pat și își imaginează chipului ei ca o lună plină plutind deasupra-i. Știa că n-avea să adoarmă. Era prea surescitat. Dar nu se sinchisea. Stătea întins acolo, iar Katie plutea deasupra și-i zâmbea, ochii ei strălucind în întunericul din spatele pleoapelor lui închise.

ÎN SEARA ACEEA, după muncă, Jimmy Marcus a servit o bere cu cumnatul său, Kevin Savage, la Warren Tap, amândoi stând lângă fereastră și urmărind niște puști care jucau

hocey de stradă. Erau șase la număr și se luptau cu întunericul, care le estompa trăsăturile fețelor. Barul era dosit pe o stradă lăturalnică, în preajma vechiului obor de vite și asta făcea ca terenul să fie numai bun de hocey, pentru că nu prea era trafic, dar era rău pe timp de noapte deoarece felinarele nu se mai aprindeau de un deceniu.

Kevin făcea o bună companie pentru că în general nu vorbea mult, la fel ca și Jimmy, așa că ședeau amândoi și își sorbeau berile, în hârșăitul și încăierarea tălpilor de cauciuc și a croselor din lemn, în zgomotul metalic neașteptat al mingii tari din cauciuc lovindu-se de câte un capac de roată.

La treizeci și șase de ani, Jimmy Marcus ajunsese să îndrăgească liniștea de sâmbătă seara. Ocoala barurile zgomotoase și înțesate de lume, dar și spovedania bețivilor. După treisprezece ani de la eliberarea din pușcărie, era proprietarul unei mici prăvălioare la colț de stradă, acasă îl așteptau soția și trei fiice și credea că ispășise păcatele neastâmpăratului care fusese odinioară, devenind un bărbat care prefera să dea vieții ritmul molcom al unei beri sorbite alene, al unei hoinăreli de dimineață sau al unui meci de base-ball ascultat la radio.

Se uită afară în stradă. Patru puști renunțaseră și plecaseră acasă, doar doi mai rămăseseră în întunericul ce-i învăluia ca un giulgiu, continuând să râcăie mingea aceea. Jimmy abia le distinge fețele, dar le simțea din plin efervescența energiei după felul în care își loveau croscele, după mișcarea furioasă a picioarelor.

Trebuia să se consume cumva acea vioiciune a tinereții. Când Jimmy era copil, de fapt, cam până la vreo douăzeci și trei de ani, acea energie îi dictase fiecare faptă. După care... după care învățase cum să și-o conserve mai bine, credea el. O depozitase în el.

Fiica sa cea mai mare, Katie, se afla chiar acum în toiul acestui proces. Avea nouăsprezece ani și era atât de frumoasă, toți hormonii fiind în alertă maximă, tălăzuindu-se în ea. Dar în ultima vreme observase cum fata începea să prindă grație. Nu era sigur de unde o luase, unele fete ajung cu grație la feminitate, altele rămân pur și simplu fete toată viața lor, dar dintr-o dată descoperise la Katie o anume liniște, chiar seninătate.

La magazin, în după-amiaza aceea, în timp ce se pregătea de plecare, îl sărutase pe obraz și-i spusese:

- Ne vedem mai târziu, tătucule.

Cinci minute mai târziu, Jimmy realizase că îi mai simțea vocea în piept. Avea vocea mamei, își dădu seama, un pic mai joasă și mai încrezătoare decât glasul pe care și-l amintea că-l avusese odinioară fiica sa. Se trezi întrebându-se când oare se strecurase acest timbru în coardele vocale ale fetei și de ce el nu observase lucrul ăsta până acum.

Glasul mamei ei. Mama ei, moartă de aproape paisprezece ani, se întorcea la Jimmy prin vocea fiicei lor, zicându-i: este femeie de-acum, Jim. Maturizată complet.

Femeie. Au! Când se întâmplase?...

DAVE BOYLE nici măcar nu se gândise să iasă în seara aceea. Era sâmbătă seara, firește, după o săptămână grea de muncă, dar ajunsese la o vârstă când sâmbăta nu i se mai părea diferită de ziua de marți, nu i se părea preferabil să bea într-un bar, în loc să stea acasă cu paharul în mână. Cel puțin acasă avea controlul telecomenzii.

Așa că-și spusese ceva mai târziu, după ce totul se săvârșise, că zarurile fuseseră aruncate. Ea, soarta, își făcuse apariția în viața lui și mai demult, avusese norocul ăsta sau, mai bine zis, ghinionul, dar nu se mai simțise până acum *călăuzit*, ci mai degrabă se vedea la cheremul unor capricii ale sorții.

„Te-ai plictisit pe ziua de azi, Soartă?”:

„Un pic. Mă bate gândul să-l mai fentez puțin pe Dave Boyle, așa, ca să mă distrez.”

Așa că Dave își recunoștea soarta atunci când îi simțea mâna. Poate în acea seară de sâmbătă, soarta își sărbătorea ziua de naștere sau altceva, fiindcă se hotărâse, finalmente să-l mai lase în pace pe bătrânul Dave, să-și dea și el libertate fără să tot suporte consecințele. Soarta parcă-l îndemna: „Ia distrează-te un pic, Davey. Îți promit că n-o să iasă rău de data asta”.

De parcă era Lucy, ținând mingea de fotbal pentru Charlie Brown, dar acum fără să mai fenteze, lăsându-l s-o lovească așa cum trebuia. Pentru că nu fusese totul pus la cale dinainte. Nu. Dave, întorcându-se singur noaptea târziu acasă, în zilele următoare avea să-și țină mâinile ridicate ca și cum ar fi vorbit în fața unui juriu, rugându-se încetișor în bucătăria goală: „Trebuie să înțelegeți. N-a fost nimic premeditat.”

În seara aceea, tocmai cobora scările după ce-și culcase fiul, pe Michael, și se îndrepta spre frigider să ia o bere, când soția sa, Celeste, îi aminti că era noaptea fetelor.

- Iar? făcu el deschizând frigiderul.

- Au trecut patru săptămâni, îi răspunse Celeste cu vocea cântată, care uneori îi dădea fiori pe șira spinării.

- Nu mai spune, răspunse el sprijinindu-se de spălătorul de vase și deschizându-și berea. Care e selecția de astă-seară?

- „Mama vitregă”, îl informă ea, având ochii strălucitori și palmele împreunate.

O dată pe lună, Celeste și trei dintre colegele ei de la Ozma's Hair Design se adunau în apartamentul lor ca să-și ghicească în cărțile de tarot, să bea o groază de vin și să gătească ceva ce nu mai încercaseră niciodată. Seara se încheia apoteotic cu vizionarea unui film pentru gagici, în care de obicei era vorba de vreo femeie de carieră, ambițioasă dar singură, descoperind dragostea adevărată și un penis zdravăn în persoana vreunui cowboy cu boașele cât sacul și cu experiență sau, mai putea fi vorba de două fufe, descoperind sensul feminității și adevăratele profunzimi ale prieteniei lor chiar înainte ca una dintre ele să contacteze vreo boală nasoală în actul al treilea și să moară în floarea frumuseții ei, perfect coafată, pe un pat de mărimea teritoriului peruan.

Dave avea trei opțiuni în noaptea fetelor. Putea să șadă în camera lui Michael și să vegheze somnul fiului său, să se ascundă în dormitorul din spate, pe care-l împărțea cu Celeste, și să butoneze telecomanda, trecând de la un program la altul și să găsească vreun loc unde nu mai era obligat să asculte nechezatul celor patru femei ofticate că omul cu boașele cât sacul hotărâse că nu putea fi înțărcat, galopând înapoi spre dealurile care-i promiteau o viață simplă. De obicei alegea soluția numărul trei.

Iar seara aceea avea să fie la fel ca toate celelalte. își termină berea și își sărută nevasta, simțind un mic nod catifelat în stomac, în vreme ce ea-și înfîșea unghiile în fundul lui și-i răspundea cu foc la sărut, apoi se îndreptă spre ușă și coborî scările trecând pe lângă apartamentul domnului McAllister. Ieși pe ușa din față în aerul nopții de sâmbătă, din Flats. Se gândi să o ia în jos spre Bucky's sau să traverseze spre Tap, se opri în fața casei pentru câteva minute, deliberând în sinea lui, apoi se decise ca în loc de astea să facă o plimbare cu mașina. Poate să se ducă în Point, să se benocleze și el un pic la fetele de liceu și la flăcăii care se îngrămădeau pe acolo în cârduri în ultima vreme, atât de mulți, făcându-și drum cu coatele prin Point, încât unii începuseră chiar să se infiltreze și în Flats. Cumpărarea de zor clădirile de trei etaje din cărămidă, care dintr-o dată se numiră Queen Anne. Le acoperiră cu schele și le evacuară. Trei luni mai târziu, muncitorii intrau și ieșeau din ele, cei de la L. L. Beans își parcau mașinile Volvo în fața lor, cărând înăuntru tot felul de cutii. Muzica de jazz se strecura ușor prin grilajul ferestrelor, iar ei cumpărau cele mai ieftine băuturi de la Eagle Liquors, își plimbau șoricarii împrejurul aleii și-și „sculptau” micile peluze. Până acum luaseră cu asalt numai imobilele de trei etaje din cărămidă, cele din Galvin și Twoomey Avenue, dar dacă Point reprezenta vreun indicator, curând aveau să zărească Saabs și pungi de la aprozarele gourmet, cu zecile, până la Pen Channel, la intrarea în Flats.

Numai săptămâna trecută, domnul McAllister, proprietarul lor, îi spusese în treacăt lui Dave:

- Cresc prețurile caselor. Chiar foarte mult.

- Deci ești pe val, îi răspunse privind înapoi la casa în care, de zece ani, ocupa un apartament, și la un moment dat o să...

- La un moment dat?, replică McAllister pironindu-l cu ochii. Dave, mă înec în impozitele pe casă. Doar am un venit stabil, Doamne iartă-mă. Dacă nu-l vând curând, în doi, poate chiar trei ani, mă mănâncă fiscul.

- Unde-ai să te duci? îl iscodi Dave, întrebându-se în gândul lui: „Unde am să mă duc eu?” McAllister ridică din umeri.

- Nu știu. Poate în Weymouth. Am niște prieteni în Leominster. Zicea toate astea ca și cum ar fi dat deja câteva anunțuri și ar fi vizitat în trecere câteva locuințe vacante.

În vreme ce gonia prin Point, la volanul Accord-ului său, Dave încerca să-și amintească dacă mai știa pe cineva de vârsta sa sau mai tânăr care locuia pe-acolo. Așteptând la lumina roșie a semaforului, văzu doi flăcăi îmbrăcați absolut la fel, în pantaloni scurți kaki, din pânză de sac, stând pe caldarâm în fața a ceea ce odată fusese Primo's Pizza. Se numea acum Cafe Society, iar cei doi juni, asexuați și viguroși, îngurgitau înghețată de iaurt, ținând picioarele bronzate, întinse de-a curmezișul trotuarului, gleznelor încrucișate, lăsându-și bicicletele de curse să se sprijine de vitrina magazinului, sub lumina strălucitoare și albă a neonului.

Dave se întreba unde dracul avea să locuiască, dacă mentalitatea de frontieră împingea frontiera peste el. Din ceea ce câștigau el și Celeste, dacă barurile și pizzeriile continuau să lase locul cafenelelor, ar fi fost norocoși să

apuce chiar și un apartament de două camere într-un Parker Hill Projects. Trebuia să se grăbească să se înscrie pe o listă de așteptare pe optsprezece luni, astfel încât să se poată muta într-un loc unde casa scării mirosea a urină, iar duhoarea șobolanilor în putrefacție se strecura prin pereții mucegâți, unde vagabonzii și cuțitarii bântuiau pe coridoare, pândind momentul propice, când pe albi îi prindea somnul.

De când un localnic din Parker Hill încercase să-i fure mașina în timp ce el și fiul lui se aflau înăuntru, Dave păstra sub scaun un pistol de calibru douăzeci și doi. Niciodată nu trăsese, nici măcar în aer, dar îl cântărise de multe ori în mână, se uitase prin cătare. Îndrăzni să se întrebe cum ar fi arătat cei doi flăcăi îmbrăcați la fel dacă i-ar fi luat în cătare și zâmbi.

Dar lumina semaforului se făcu verde, iar el încă nu pornise, claxoanele izbucnind în spatele lui. Cei doi juni își ridicară ochii și se holbară la mașina sa ciobită ca să vadă ce era cu tot acel scandal în vecinătatea lor.

Dave traversă în goană intersecția, sufocându-se sub privirile lor ațintite deodată spre el, fără motiv.

ÎN SEARA ACEEA, Katie Marcus ieșise cu cele mai bune prietene, Diane Cestra și Eve Pigeon, să sărbătorească ultima ei noapte în Flats, ultima noapte, probabil, pe Buckingham. Să petreacă de parcă țigăncile ar fi aruncat cu praf de aur în părul lor și le-ar fi garantat că toate visele aveau să li se împlinească. Ca și cum ele ar fi avut de împărțit un loz câștigător și toate avuseseră în aceeași zi rezultate negative la testele de graviditate.

Își trântiră pachetele de mentosane pe o masă în fundul cârciumii Spires, dând pe gât băuturi tari și bere Michelob și scoțând țipete ascuțite ori de câte ori un tip care arăta

bine întorcea privirea spre vreuna din ele. Se îmbuibaseră la East Coast Grill cu o oră mai devreme, apoi se întorseseră în Buckingham și fumaseră o țigară în parcare, înainte de a intra în bar. Toate vechile povești pe care le auziseră una de la alta de sute de ori, Diane reamintind de bătaia pe care a mâncat-o de la dobitocul ei, Eve care se trezise cu rujul mânjit tot, doi tipi grăsuni bălăbănindu-se în jurul mesei de biliard, totul li se părea atât de hilar!

Când locul deveni atât de aglomerat, încât oamenii se înghesuiau în trei rânduri la bar, și începură să aștepte câte douăzeci de minute până li se aducea băutura, se mutară la Curley's Folly în Point, aprinzând o altă țigară în mașină. Katie simțea că paranoia punea treptat stăpânire pe creierul ei.

- Mașina aia ne urmărește.

Eve se uită la lumini în retrovizor.

- Ba nu.

- A fost în spatele nostru de când am părăsit barul.

- Katie ești groaznică, omule, asta a fost acum vreo treizeci de secunde.

-Aha!

-Aha, o maimuțări Diane, apoi izbucni într-un râs sughițat, și-i trecu din nou țigara lui Katie. Eve își îngroșă vocea:

- Este liniște.

Katie pricepu unde băteau ele:

- Tăceți din gură.

- Prea liniște, consimți și Diane, care izbucni în râs.

- Urăcioaselor, le zise Katie, încercând să găsească vreo urmă de supărare, dar trezindu-se de fapt chicotind. Se lăsă să cadă pe locul din spate, cu ceafa rezemată între spătar și brațul scaunului, simțind în obraji înțepăturile a

mii de ace, așa cum i se întâmpla în rarele momente când fuma. Chicotelile se potoliră și se simți purtată pe aripa viselor în timp ce își aținti privirea în lumina palidă a domului, gândindu-se că asta a fost, pentru asta trăiai, să chicotești ca o proastă cu cele mai bune prietene în noaptea dinaintea căsătoriei cu omul iubit. În Vegas, O.K. Mahmura, O.K. Totuși, asta era scopul. Asta era visul.

DUPĂ PATRU BARURI, trei țigări și vreo câteva numere de telefon scrijelite mai târziu pe șervețele, Katie și Diane erau atât de magnetizate, încât săriră pe tehgheaua barului la McGills și dansară pe melodia lui „Brown Eyed Girl”, în ciuda faptului că tonomatul era mut. Eve cânta „Alunecând și patinând”, iar Katie și Diane patinau pe tehghea, mișcându-și îndrăcite șoldurile și scuturându-și părul până le acoperi fețele. La McGills, tipii crezură că e vreo răzmeriță, dar douăzeci de minute mai târziu, la Brown, nici măcar nu putură trece de ușă.

Diane și Katie o proptiseră pe Eve între ele, în timp ce aceasta din urmă continua să cânte șlagărul Gloriei Gaynor, „I Will Survive,” ceea ce nu reprezenta decât jumătate din problemă, cealaltă jumătate constând în faptul că se balansau ca un metronom.

Așa că fură date afară încă înainte de a apuca să intre la Brown. Asta însemna că singura soluție care le mai rămăsese era Last Drop, o speluncă scârboasă, din cea mai rău famată parte a cartierului Flats, o oroare care se întindea pe trei alei unde cele mai drogate târfe și cei mai dubioși indivizi își dădeau întâlnire, iar orice mașină fără alarma pusă nu rezista nefurată mai mult de un minut și jumătate. Iată locul în care se aflau când apărură Roman- Fallow cu noua lui prietenă, căci lui Roman îi plăceau femeile mignone și blonde, cu ochii mari. Apariția lui fu foarte pe placul barmanilor, pentru că el oferise undeva în zonă bacșișuri de cincizeci la sută. Dar lui Katie nu-i miroși deloc a bine, căci Roman era amicul lui Bobby O'Donnell.

- Ce-ai încremenit acolo, Katie? o întrebă el.

Ea zâmbi pentru că Roman o speria. Roman băga în sperieți pe toată lumea. Un tip arătos și deștept, care putea să fie al dracului de amuzant când avea chef, dar în care exista o goliciune imensă, o lipsă totală de orice ar fi putut aduce a sensibilitate adevărată, lucru care îi luea în ochi ca un semn de circulație.

- Sunt un pic cam beată, recunoscu ea.

Asta-l amuză pe Roman. Râse scurt, arătându-și dantura perfectă și sorbi din Tanqueray.

- Un pic cam beată, zici? Păi, O.K., Katie. Lasă-mă să te-ntreb ceva, o luă el cu binișorul. Crezi că Bobby ar vrea să audă despre tine cum te-ai făcut de râs la McGills astă-seară? Crezi tu c-o să-i placă lui să audă asta?

-Nu.

- Că mie unuia nu mi-ar plăcea deloc să aud așa ceva, Katie. Înțelegi ce-ți spun?

-Da.

Roman își făcu mâna pâlnie la ureche:

- Cum ai zis?...

- Bine. '

Roman își lăsă mâna acolo unde era, se aplecă spre ea și adăugă:

- îmi pare rău, ce-ai zis?

- Că mă duc acasă chiar acum, îi răspunse Katie. Roman surâse.

- Ești sigură? Nu vreau să te fac să te simți prost.

- Nu, nu. Chiar mi-a ajuns.

- Sigur, sigur. Hei, pot să-ți plătesc consumația?

- Nu, nu. Mulțumesc, Roman, am plătit deja în numerar. Roman își încolăci brațul în jurul femeiuștii lui:

- Să-ți chem un taxi?

Katie fu cât pe ce să-i răspundă că se aflase la volan tot drumul până aici, dar se abținu:

- Nu, nu. La ora asta de noapte? O să oprim unul pe stradă, nu-ți face probleme.

- Bine, ai dreptate. Bine, Katie, atunci ne mai vedem. Eve și Diane se aflau deja la ușă. De fapt, așteptaseră

acolo de când dăduseră cu ochii de Roman. Afară, pe trotuar, Diane zise:

- Isuse! Crezi c-o să-l sune pe Bobby?

Katie făcu semn din cap că nu, deși nu era prea sigură.

- Nu, Roman nu transmite veștile proaste. El doar și le asumă.

își acoperi fața cu palma pentru o clipă. În întuneric, simți cum alcoolul îi trimitea furnicăături prin sânge și mai simți întreaga povară a singurătății. Întotdeauna fusese o solitară, de când mama ei plecase dintre cei vii, iar asta se întâmplase cu mult, mult timp în urmă.

În parcare, Eve vomită, stropind una dintre roțile din spate ale mașinii lui Katie, o Toyota albastră. Când termină, Katie pescui din poșeta un flacon cu apă de gură și i-l înmâna lui Eve.

- O să mai poți ține volanul? o întreabă aceasta. Katie încuviință din cap:

- Cât este, paisprezece străzi de-aici? Mă descurc eu. În timp ce ieșeau din parcare, Katie mai spuse:

- încă un motiv ca să plec de-acasă. Un motiv în plus ca să fug dracului din toată mahalaua asta împuțită.

- Da, făcu Diane cu jumătate de gură.

Conduseră cu prudență prin Flats, Katie păstrând viteza la douăzeci și cinci de kilometri pe oră, șofând cât mai corect și concentrându-se. O ținură tot așa vreo douăsprezece străzi, după care o scurtară prin Crescent, șoseaua din fața lor desfășurându-se tot mai întunecată și tăcută. La intrarea în Flats, mașina înainta de-a lungul străzii Sydney, îndreptându-se spre casa lui Eve. Pe drum, Diane se hotărâ să se prăbușească mai bine pe canapeaua lui Eve decât să se ducă acasă la prietenul ei, Matt, unde o aștepta o porție de bălăcăreală pentru că îndrăznise să apară mangă, așa că ea și Eve se coborâră din mașină sub felinarul spart din strada Sydney. Începuse să plouă, stropii lovind parbrizul lui Katie, dar Diane și Eve păreau să nu observe.

Amândouă se aplecară și se uitară înapoi prin geamul deschis al portierei la Katie. Gustul amar pe care seara aceea îl lăsa în ultima oră le îmbătrâni chipurile, le făcu umerii să cadă, iar Katie simți întreaga lor tristețe răsfrângându-se pe profilul ei în timp ce contempla stropii care-i cădeau pe parbriz. Simți toată povara viitorului lor lipsit de fericire. Cele mai bune prietene din grădiniță - și s-ar putea să nu le mai vadă niciodată de-acum încolo.

- O să te descurci? o întreabă Diane cu o tonalitate acută în glas.

Katie își întoarse fața la ele și le zâmbi, oferindu-le tot ce putea în acel surâs, chiar dacă ar fi simțit că efortul i-ar fi dislocat falca.

- Da. Sigur. O să vă sun din Vegas. O să vă chem în vizită.

- Zborurile sunt ieftine, mai spuse Eve.

- Chiar așa.



- Chiar că-s ieftine..., fu de acord Diane, iar vocea ei se pierdu în depărtare, aruncându-și privirea de-a lungul trotuarului plin de gropi.

- O.K., zise Katie, iar cuvântul îi ieși din gură ca o explozie orbitoare. Am să plec înainte de a începe vreuna să plângă.

Eve și Diane își întinseră brațele prin geam și Katie le strânse mâinile îndelung, după care ele făcură un pas înapoi, îndepărtându-se de mașină. Îi făcură cu mâna semne de rămas bun. Katie le răspunse, apoi claxonă și o luă din loc.

Cele două rămaseră pe asfalt, urmărind-o cu privirile, mult după ce luminile din spate ale mașinii lui Katie dispăruseră, luând o curbă în mijlocul străzii Sydney. Simțeau că mai aveau încă lucruri să-i spună. Adulmecau ploaia și mirosul de metal care venea din Penitentiary Channel, în întunericul și tăcerea din cealaltă parte a parcului.

Pentru tot restul vieții ei, Diane avea să-și dorească să fi rămas în mașina aia. Avea să dea naștere unui băiat, la mai puțin de un an, și îi va povesti încă de mic, înainte de a ajunge asemenea tatălui său, înainte să se facă rău, să se urce beat la volan și să calce o femeie care aștepta să treacă strada în Point, că ea se credea predestinată să rămână în mașina aia și că, hotărându-se să coboare din ea, dintr-un moft, simțea că schimbase ceva din planul universal. Avea să poarte gândul asta de-a lungul vieții, dominată de sentimentul că trăia ca un observator pasiv al impulsurilor tragice ale altora, impulsuri pentru care ea nu făcuse destul pentru a le domoli. Avea să mărturisească din nou aceste lucruri fiului său, în cursul zilelor de vizită la pușcărie, iar el se va foi întruna pe scaun. În final o va întreba:

- Mi-ai adus țigări, mămico?

Eve se va mărita cu un electrician și se va muta la o fermă din Braintree. Uneori, noaptea târziu, își va odihni palma pe pieptul lui mare și bun și-i va povesti de Katie, despre seara aceea, iar el o va asculta mângâindu-i părul și spatele, dar nu-i va spune prea multe pentru că nu mai era nimic de spus, după cum avea să știe prea bine. Uneori, Eve va simți nevoia doar să rostească numele prietenei sale, să-l mai audă, să-i simtă greutatea pe limbă. Vor avea copii. Ea se va duce la meciurile lor de fotbal, va sta în tribună și din când în când buzele ei se vor deschide și vor rosti numele lui Katie, încetșor, pentru sine, pe fundalul câmpurilor umede din aprilie.

Dar în noaptea aceea erau doar două fete abțiguite din East Bucky, iar Katie le urmări cum dispăreau treptat în oglinda retrovizoare, în timp ce lua curba pe Sydney și se îndrepta spre casă.

Era o tăcere de moarte în întregul cartier, la ora aceea din noapte. Cele mai multe dintre locuințele cu vedere spre parcul Pen Channel fuseseră distruse într-un incendiu, cu patru ani în urmă, rămânând pustii, negre și acoperite cu scânduri. Katie nu vroia altceva decât să ajungă acasă, să se bage în pat, să se scoale a doua zi de dimineață și să o șteargă cu mult înainte ca lui Bobby sau tatălui ei să le treacă prin minte s-o caute. Dorea să lase acest loc cu toate ale lui, așa cum îți arunci hainele pe care le-ai purtat pe o furtună dezlănțuită. Să-l mototolească în pumn ca pe o bucată de hârtie și să-l arunce în urmă, fără să se uite vreodată înapoi.

Și își mai aminti ceva ce uitase de ani de zile. Își aminti cum se ducea cu mama ei la grădina zoologică, când avea cinci ani. Își aduse aminte de asta fără vreun motiv anume, în afara faptului că probabil alcoolul îi stimulase celulele unde era stocată memoria. Maică-sa o ținuse de mână în timp ce se plimbau pe Columbia Road, îndreptându-se spre grădina zoologică, iar Katie simți cum oasele mâinii materne erau străbătute de mici fiori. Privi la figura trasă a mamei, la ochii înfundați în orbite, la nasul subțiat din cauza pierderii în greutate și la bărbia ca un ciot. Iar Katie, care la cinci ani era o fetiță curioasă și tristă, zise:

- Cum se face că ești obosită tot timpul?

Chipul dur și încrețit al mamei se sfârâmase ca un burete uscat. Se lăsase pe vine lângă Katie și-i acoperise obrăjorii cu palmele, privind-o cu ochii înroșiți. Katie crezu că era nebună, dar apoi mama surâse și colțurile gurii îi căzură imediat, iar bărbia i se mișca spasmodic. Îi spuse:

- Of, copile, și o trase la piept pe Katie.

Își proptise bărbia în umărul fiicei, oftând din nou:

- Of, copile!

Apoi, Katie îi simțise lacrimile prin păr. Le mai simțea și acum, roua diafană a lacrimilor în părul ei, asemenea stropilor ușori de pe parbrizul mașinii. Încerca să-și reamintească ce culoare aveau ochii mamei ei, când zări trupul care zăcea în mijlocul străzii. Zăcea ca un sac, chiar în fața roților și ea viră mult la dreapta, simțind că se lovise ceva de roata stângă din spate, și își spuse în gând: „O, Isuse, o, Doamne, nu, spune-mi că nu l-am lovit eu, te rog, Isuse, Doamne, nu”.

Își izbi brusc Toyota de bordura trotuarului din dreapta. Piciorul îi alunecă pe ambreiaj, iar mașina se hurducă înainte, parcă scuipând, apoi se opri. Cineva o strigă.

- Hei, ești teafăr?

Katie îl văzu venind spre ea și începu să se destindă pentru că i se părea cunoscut și inofensiv, până când observă arma din mâna lui.

LA ORA TREI dimineața, Brendan Harris adormi în sfârșit cu zâmbetul pe buze. Katie încă mai plutea deasupra lui, spunându-i că-l iubește, șoptindu-i numele, simțindu-i ca un sărut răsufierea ușoară în ureche.

Unde-i hoinăreala de altădată?

DAVE BOYLE aterizase la McGills în acea noapte, se așezase lângă Stanley cel uriaș, în colțul teighelei, urmărind jocul echipei Sox într-un meci în deplasare. Pedro Martinez domina terenul, așa că Sox îi băteau pe cei de la Angels de le săreau fulgii, Pedro lovind mingea atât de nemilos, încât aceasta zbura de nici n-o vedeai. La a treia repriză, jucătorii de la Angels arătau speriați. La a șasea, pe figurile lor părea să se citească dorința de a pleca acasă și a se așeza la cină. Când Garret Anderson fluieră finalul, întrerupând tentativa lui Pedro, toată emoția care mai rămăsese în meciul terminat cu scorul opt la zero se scurse pe lângă spectatorii din galerii, iar Dave se trezi acordând mai multă atenție luminilor și fanilor, stadionului Anaheim, decât meciului.

Urmărea mai ales chipurile celor de la galerie, dezgustul și oboseala de învinși, fanii părând să ia eșecul mai în serios decât băieții din culise. Și poate chiar așa și era. Pentru unii dintre ei, își închipuia Dave, acesta fusese singurul meci la care asistaseră în acel an. Își aduseseră nevasta și copiii, își părăsiseră căminele în boarea înserării californiene, cu genți frigorifice pentru petrecerea de sfârșit și cheltuiseră treizeci și cinci de dolari pe bilete ca să-și permită să se așeze pe niște locuri ieftine și să pună pe capul puștilor lor șepci de douăzeci și cinci de dolari, să mănânce hamburgeri de șase dolari și hot dog de patru dolari și cincizeci, să dea pe gât pepsi și înghețate pe băț care se topeau prin perii brațelor lor. Veniseră să jubileze și să fie purtați pe aripile victoriei, după cum bine știa Dave, să fie înălțați din tina vieților lor de spectacolul atât de rar al biruinței. Iată de ce arenele și parcurile de distracții păreau că seamănă cu niște catedrale scaldate în lumină, vibrând de rugăciuni murmurate, fremătând de zumzetul a patruzeci de mii de inimi care băteau la unison, nutrind aceeași speranță colectivă. Câștigați pentru mine, pentru copiii mei. Câștigați pentru mariajul meu, ca eu să pot duce victoria voastră înapoi la mașină și să mă așez în strălucirea ei cu familia mea, în timp ce ne întoarcem la viețile noastre lipsite de glorie.

Câștigați pentru mine, câștigați, câștigați. Dar când echipa favorită pierdea, acea speranță colectivă se spărgea în mii de cioburi și orice iluzie de unitate pe care ai fi simțit-o față de vecinii tăi de cartier se disipa o dată cu ea. Echipa favorită te dezamăgise, iar asta îți reamintea că de obicei de câte ori încercai ceva, tu erai cel care pierdeai. Când sperai, speranța murea. Și tu, așezat acolo printre grămezile de ambalaje goale din celofan și de

floricelile, de pahare din plastic sparte, aruncate în naufragiul tăcut al vieții tale, trebuind să înfrunți o lungă plimbare în întuneric printr-un lung segment de parcare scufundat în întuneric, plin de hoarde de bețivi, străini înfuriați, alături de o soție tăcută care bifează cel mai recent eșec al tău și trei țânci țicniți. Și cu toate acestea, încă ai putere să te urci la volan și să te întorci la casa ta, chiar în locul din care această catedrală îți promisese să te salveze.

Dave Boyle, fostă vedetă efemeră din anii de glorie ai echipelor de base-ball ale școlii de înalte științe tehnice Don Bosco, din 78 până în '82, știa prea bine că în lumea asta puține lucruri sunt mai capricioase decât un supporter.

Știa ce însemna să ai nevoie de suporteri, să-i urăști, să te lași în genunchi în fața lor și să le cerșești încă un rând de aplauze și urale, să-ți lași capul în jos când le-ai frânt inima colectivă, acum plină de furie.

- Fii atent la puicutele astea, zise Stanley cel uriaș și Dave își ridică privirea la cele două fete picate din senin deasupra lor pe tejghea, dansând în ritmul celei de-a treia prietene care cânta „Brown Eyed Girl” în falset, cele două de pe tejghea zgâlțâindu-și dosurile și legănându-și șoldurile. Cea din dreapta avea o carnație senzuală și ochi cenușii, strălucitori, cu vino-ncoa. Dave realizează că era genul care înflorea de timpuriu, tipul de fată care probabil avea să strice multe saltele în următoarele șase luni. Dar în doi ani de zile, se va ofili, puteai să-ți dai seama de asta după bărbia grasă și flască, va purta o rochie de casă și nimeni n-avea să-și mai poată închipui voluptatea de care fusese în stare nu cu mult timp în urmă.

Cealaltă, însă... Dave o știa de când era micuță, Katie Marcus, fiica lui Jimmy și a bieteii Marita, Dumnezeu s-o ierte și s-o odihnească în pace, acum fiica vitregă a lui Annabeth, verișoara nevastă-si, o fată maturizată deplin, în toată splendoarea ei, proaspătă și sfidătoare. Urmărind-o cum dansa, se învârtea, țopăia și râdea, părul blond acoperindu-i fața ca un văl, apoi fluturându-i îndărăt în vreme ce și-l arunca înapoi pe spate, dezvăluindu-și gâtul lăptos și arcuit, Dave simți cum se trezește în el o dorință întunecată ca o flacăra murdară, care însă nu se aprinsese din senin. Ea îi aprinsese scânteia. Trupul ei i-o transmisese, fața ei transpirată, străfulgerată de vederea lui când ochii li se întâlniră, căci îl recunoscuse. Ea îi zâmbi și-i făcu cu degetul un mic semn de muștrare care-i străpunse oasele pieptului și-i făcu inima să bată mai tare.

Își plimbă privirea pe fețele năuce ale tipilor de la bar, în vreme ce urmăreau dansul celor două fete ca și cum ar fi fost niște îngeri trimiși din cer. Dave putu citi pe fețele lor aceeași năzuință care-o văzuse și pe fețele fanilor echipei Angels în primele minute ale jocului, o dorință tristă, ames- tecată cu o resemnare jalnică a certitudinii că se vor duce acasă nesatisfăcuți. Singurul lucru care le rămânea era să se masturbeze în baie la trei dimineața, în timp ce soțiile și odraslele lor sforăiau la etaj.

Dave o privi pe Katie cum strălucea deasupra lui și-și aminti că Maura Keaveny arătase, goală sub el, exact ca ea, în timp ce stropi de transpirație îi îmbrobodeau fruntea, cu ochii pierduți, plutind într-un nor de patimă și băutură. Tânjea după el, Dave Boyle. Vedeta de base-ball. Mândria cartierului său timp de trei ani, care au zburat prea repede. Nimeni nu mai vorbea de el ca despre puștiul care fusese răpit pe când avea zece ani. Nu, era de-acum eroul local, iar Maura se afla în patul lui. Soarta era de partea sa.

Dave Boyle. Pe atunci, inconștient de cât de trecător era viitorul. Cât de repede putea să dispară, lăsând loc unui prezent inept, fără surprize, fără motive de speranță, care nu consta în nimic altceva decât în scurgerea zilelor ce se deosebeau atât de puțin unele față de altele, încât te trezeai că mai trecuse un an pe nesimțite și pagina de calendar din bucătărie rămăsese parcă la luna martie.

N-am să mai visez niciodată, îți zici în sinea ta. N-am să mă mai expun durerii. După care echipa favorită își ia revanșa, sau vezi un film, sau vreo reclamă la Aruba, ori vreo fată care seamănă prea tare cu o femeie care ți-a fost iubită în liceu, pe care ai îndrăgît-o și ai pierdut-

o, dansând dezlănțuită deasupra ta, cu ochi strălucitori, și-ți spui, dă-o dracului, hai să mai visez măcar o singură dată.

ODATĂ, PE CÂND Rosemary Savage Samarco era pe patul de moarte, într-o zi de cinci octombrie, aceasta îi spuse fiicei sale, Celeste Boyle:

-Jur cu mâna pe cruce că singura plăcere pe care am avut-o și eu în viața asta a fost să vântur boașele lui tat-tu ca pe un cearșaf ud într-o zi fără ploaie.

Celeste îi oferi un surâs distant și încercă să se uite în altă parte, dar gheara bolnavă de artrită a mamei sale o prinse de încheietură și o strânse de-i trosniră oasele.

- Tu, ascultă-mă pe mine, Celeste. Eu am să mor, așa că nu glumesc deloc. Cu asta te alegi, dacă ai *noroc* în viața asta și nici nu este mare lucru. Mâine, poimâine, așa că vreau ca fiica mea să înțeleagă asta: nu te alegi decât cu un singur lucru. Mă auzi? Doar un singur lucru pe lumea asta îți dă adevărata plăcere. A mea a fost să frământ boașele lui tat-tu de câte ori aveam prilejul.

Ochii bătrânei străluceau și stropi de salivă îi apăroră pe buze.

- Crede-mă că, după un timp, ăsta a fost și deliciul lui. Celeste șterse fruntea maică-sei cu un prosop.

- Mamă, îi spuse zâmbind, cu o voce moale și gângurită. îi tampona stropii de salivă de pe buze și îi mângâie

interiorul palmei. Dar în tot acest timp nu se gândea decât cum s-o șteargă mai repede de acolo. Să iasă din casa aceea, din vecinătatea aceea, afară din locul acela de nebuni, unde creierii oamenilor putrezeau de vii, de prea multă sărăcie și necaz, de prea multă neputință, de prea multă vreme.

Mama ei rămase totuși în viață. Supraviețui unei colite, unor crize diabetice, altora renale, unui infarct și încă unuia, și unor tumori canceroase maligne, una la un sân și cealaltă la colon. într-o zi, pancreasul ei încetă să mai lucreze, pur și simplu se opri, apoi pe neașteptate se puse iar în funcțiune o săptămână mai târziu, nerăbdător să se reapuce de treabă. Doctorii o întrebă de mai multe ori pe Celeste dacă le permitea să studieze corpul mamei sale după ce va deceda. La început, Celeste i-a întrebat:

- Care parte din el?

-Tot.

Rosemary Savage Samarco avea un frate în Flats, pe care-l ura, și două surori care trăiau în Florida și nu vorbeau cu ea. Vânturase cu atâta succes boașele soțului că acesta coborâse în mormânt înainte de vreme, ca să scape de ea. Celeste era singurul ei copil după opt mariaje. Când era micuță, fiică-sa obișnuia să și-i imagineze pe toți acei frați și surori, cât pe ce să vină pe lume, plutind în pragul iadului și să le spună în gând: „Ați scăpat!”

Ajunsă la vârsta adolescenței, era sigură că cineva avea să vină s-o scoată din mlaștina vieții. Arăta chiar frumușică. Nu era acră, era făcută dintr-un aluat bun, știa să râdă. își dădea seama că, luând totul în calcul, așa trebuia să se întâmple. Problema era că, chiar dacă întâlnea vreo câțiva pretendenți la mâna ei, nu erau de calibrul *acela*, după care să i se aprindă călcâiele. Majoritatea erau din Buckingham, mai ales derbedei din Point sau Flats, care se încumetau până aici în East Bucky, câțiva din Rome Basin și un singur tip din centrul orașului, pe care-l cunoscuse pe când urma Școala de coafură Blaine, numai că acesta era homo, chiar dacă nu era încă conștient de asta.

Asigurarea de sănătate a mamei nu fu bună de nimic, și destul de curând Celeste se trezi că muncea doar ca să-și poată asigura un minimum necesar din cauza rețetelor de medicamente monstruos de costisitoare, destinate să aline suferințele maică-si. Nu că bătrânei nu i-ar fi plăcut să fie bolnavă. Fiecare criză reprezenta un nou atu bun de exploatat,

iar Dave numea asta „Viața lui Rosemary stoarce mai mult decât Loto Pronosport”. Se uitau la știri și vedeau vreo mamă îndurerată plângând și văicărindu-se pe trotuar, după ce casa și cei doi copii ai ei pieriseră într-un incendiu, iar Rosemary, plescând din gingii, îi spunea:

- Tu poți să mai faci copii. Da' ia încearcă să trăiești cu o colită și să-ți mai și cedeze un plămân în același an.

Dave zâmbea subțire și se ducea să-și mai ia o bere. Rosemary, auzind deschizându-se frigiderul în bucătărie, îi zicea fiicei:

- Nu ești decât amanta lui, drăguță. Numele nevesei este Budweiser.

- Mamă, încetează, îi răspundea Celeste.

- Poftim? o întreba maică-sa.

Dave fusese cel ales până la urmă de Celeste, pentru ce?... Era chipeș și nostim. Foarte puține lucruri păreau să-l poată scoate din răbdări. Când s-au căsătorit, avea o slujbă bună, era șeful oficiului de poștă de la Raytheon și chiar dacă pierduse acel post din cauza restructurărilor, în cele din urmă reușise să-și găsească o altă slujbă într-un hotel din centru, cam la jumătate din salariul lui anterior, fără să se plângă însă vreodată de asta. De fapt, Dave nu se plânse niciodată de nimic și aproape că niciodată nu-i vorbise de anii lui de dinainte de liceu, ceea ce ei începuse să i se pară destul de ciudat de când murise maică-sa.

Un atac cerebral o dăduse gata într-un târziu, în timp ce ea se întorcea de la cumpărături, găsimd-o în cada de baie, cu capul ridicat și buzele răsucite în sus pe partea dreaptă a feței, ca și cum ar fi mușcat din ceva extrem de acru.

În lunile care au urmat înmormântării, Celeste se alină cu faptul că cel puțin acum putea respira ușurată, fără

reproșurile constante ale mamei sale și remarcile ei crude, făcute în șoaptă. Dar lucrurile nu se întâmplară chiar așa. Dave scotea din munca lui cam tot atât cât ea, și asta însemna cam cu un dolar mai mult pe oră decât cei de la McDonald's, în timp ce, din fericire, nu mai trebuia să plătească de acum încolo rețetele medicale pe care Rosemary le acumulase în decursul vieții ei, avea acum în schimb de furcă cu facturile de înmormântare. Celeste contempla falimentul financiar al mariajului lor, notele de plată pe care avea să le plătească de-acum încolo, timp de ani de zile, penuria de bani, impozitele care aveau să-i covârșescă și noul val de cheltuieli pe care Michael și școlarizarea lui aveau să le aducă pe cap, simțind cum avea să-și trăiască restul zilelor cu respirația tăiată. Nici ea, nici Dave n-aveau studii superioare sau vreo altă posibilitate de calificare. De câte ori urmăreau știrile la televizor, se vorbea numai despre rata scăzută a șomajului și sentimentul național al siguranței la locul de muncă, dar nimeni nu menționa faptul că aceasta îi afecta mai ales pe muncitorii calificați și pe cei care doreau să se angajeze temporar, nu în domeniul medical sau stomato-logic, și care nu prea aveau perspective de a face carieră.

Uneori, Celeste se trezea stând în întuneric, cu fundul pe WC, lângă cada unde-și găsisse mama moartă. Ședea acolo și încerca să-și rețină lacrimile, întrebându-se cum de ajunsese să ducă o astfel de viață. Exact asta făcea la trei dimineața, în zorii zilei de duminică, pe când stropi grei de ploaie băteau darabana în geamuri, când Dave intră plin de sânge. Păru șocat și o găsească acolo. Sări înapoi când ea se ridică.

- Dragă, ce s-a întâmplat? îl întrebă pășind spre dânsul.

El sări din nou înapoi, împiedicându-se de pragul de jos al ușii.

- M-au tăiat. -Ce?

- M-au tăiat.

- Dave, pentru numele lui Dumnezeu. Ce s-a *întâmpat*? își ridică tricoul și Celeste își pironi ochii pe o spin-

tecătură prelungă de-a lungul coastelor din care șiroia sânge.

- Iubirea mea, Iisuse, trebuie să te internezi.

- Nu, nu, făcu el. Uite, nu este atât de adâncă. Doar că a sângerat ca dracul.

Avea dreptate. La o a doua privire, ea observă că era foarte superficială, însă lungă și roșie de atâta sânge. Dar tot nu era destul ca să explice tot sângele care-i acoperea gâtul și tricoul.

- Cine a fost?

- Un cioroi dement, răspunse el, scoțându-și tricoul și aruncându-l în chiuvetă. Dragă, am dat de dracul.

- Tu? Cum?

Se uită la ea, iar ochii i se învârteau nebunește în cap.

- Tipul a încercat să mă jefuiască, da? Așa că, așa că am sărit și eu la el. Atunci m-a tăiat.

- Ai sărit la un tip care avea un *cuțit în mână*, Dave? El dădu drumul la robinet și-și băgă capul sub el, înghi- țind câteva jeturi de apă.

- Nu știu de ce am făcut-o. Așa mi-a venit, vreau să spun. Mi-am pierdut rău capul, dragă. L-am terminat pe tipul ăla.

-Tu...?

- L-am făcut una cu pământul, Celeste. Pur și simplu, mi s-a urcat sângele la cap când am simțit cuțitul ăla în mine. Știi? L-am trântit la pământ, l-am călcat în picioare, după care, dragă, dus am fost.

- Atunci, ai fost în legitimă apărare?

El făcu cu mâna un gest de parcă ar fi vrut să spună: „Cam așa ceva”.

- Nu cred că tribunalul o să vadă lucrurile în lumina asta, ca să fiu sincer.

- Nu pot să cred. Dragul meu, începu ea apucându-l de încheieturi, spune-mi exact ce s-a întâmplat.

Și pentru o clipă, uitându-se drept în ochii lui, simți că

o apucă greața. I se păru că detectează o urmă de scârnăvie în ochii lui, ceva care se trezise la viață și care nu știa ce-i rușinea.

Era din cauza luminii, hotărî ea, a becului fluorescent, ieftin de deasupra capului său, pentru că atunci când bărbia

l se lăsă în piept și îi mângâie mâinile, senzația de greață îi pieri, iar fața lui redeveni normală, având o expresie speriată, dar obișnuită.

- Mă îndreptam spre mașină, începu el, iar Celeste se așeză înapoi pe capacul de la WC, în timp ce el îngenunchea în fața ei, și-mi apăru tipul ăsta în față. Îmi cere un foc. Îi spun că nu fumez. Tipu-mi răspunde că nici el nu fumează.

- Nici el.

Dave încuviință din cap.

- Mi se făcuse inima cât un purice, pentru că nu mai era nimeni acolo afară de noi doi. Și atunci zăresc cuțitul în mâna tipului care-mi zice: „Banii sau viața, câine. Nu plec de-aici cu mâna goală”.

- Așa ți-a zis?

Dave se lăsă pe spate și înălță capul.

- De ce?

- Uite-așa.

Lui Celeste i se păruse hilar, dintr-un motiv oarecare, poate replica fusese prea isteată, ca în filme. Dar pe urmă se gândi că toată lumea se uita la filme în ziua de azi, cu atât mai mult cu cât există televiziune prin cablu, așa că tipul poate își însușise textele din vreun film cu gangsteri, stătuse până noaptea târziu repetându-le în fața oglinzii până când crezu că aducea cu Wesley sau cu Denzel.

-Așa... atunci, reîncepu Dave, eu zic: „Haide, omule. Lasă-mă să urc în mașină și să mă duc acasă”. Ceea ce a fost o prostie, pentru că acum mai vroia și cheile de la mașină. Și în momentul acela, iubito, am văzut negru în fața ochilor. Bravură de bețiv, poate, nu știu sigur, și încerc să trec pe lângă el care tocmai atunci se trezește să mă taie.

- Parcă ai zis că a sărit la tine.

- Celeste, mă lași dracului să-ți povestesc?

- Îmi pare rău, dragă, se scuză ea atingându-i obrazul. El continuă, depunându-i un sărut în palmă:

- Deci, mă împinge oarecum înapoi, țintindu-mă de mașină și sare la mine, iar eu *tocmai* încercam să-i trag un pumn când bagă cuțitul în mine, și eu, eu pur și simplu mă reped la el. Îi dau o lovitură de pumn undeva în cap, la care el zice: „nemernicule”, iar eu sar iar și-l lovesc undeva în gât. El cade jos, scapă cuțitul din mână, eu sar pe el cu picioarele, și, și, și...

Dave se uită în cadă, ținând gura încă deschisă, buzele ușor încrețite.

- Ce? spuse Celeste, tot încercând să și-l închipuie pe atacator sărind la Dave, cu un pumn ridicat, iar în cealaltă ținând cuțitul gata să lovească. Ce-ai făcut tu?

Dave se întoarce și își mută privirea pe genunchii ei:

- M-a făcut să-mi ies din minți, dragă. S-ar putea chiar să-l fi omorât. L-am izbit cu căpățâna de pavaj și i-am tocat fața cu pumnii, i-am zdrobit nasul și tot ce vrei. Am fost atât de furios și de speriat! Singurul gând pe care l-am avut a fost la tine și la Michael, la faptul că nu m-aș mai fi putut urca întreg la volan, că aș fi putut muri într-o nenorocită de parcare, numai pentru că un dement este prea puturos ca să câștige cinstită o pâine. O privi drept în ochi și repetă:

- S-ar putea să-l fi ucis, iubito.

Arăta atât de tânăr, cu ochii larg deschiși, chipul palid și asudat, cu părul lipit de cap, datorită transpirației și terorii resimțite și... să fie sânge?... da, din cauza sângelui. Ea își spuse că nu, trebuia să se ocupe de asta chiar acum. Soțul ei avea nevoie de ea. Nu asta îi era obiceiul. În acea clipă, își dădu seama că începuse s-o deranjeze faptul că el niciodată nu se plângea de nimic. Când te plângi cuiva, într-un fel ceri ajutor, îi ceri acelei persoane să-ți oblojească rănilor. Dar Dave nu mai avusese niciodată nevoie de ajutorul ei până atunci, așa că niciodată nu i se plânsese, nici după ce-și pierduse de câteva ori slujba; nu atâta timp cât Rosemary se afla încă în viață. Dar acum, îngenunchind în fața ei, mărturisind disperat că s-ar putea să fi ucis un om, căuta un cuvânt de alinare. Ar fi dorit ca ea să-i spună că totul era în ordine.

Și chiar așa și era, nu? Încerci să jefuiești un cetățean onest, treaba ta dacă socoteala din târg nu se potrivește cu cea de acasă. Te privește dacă s-ar putea să-ți pierzi și viața. Celeste își spunea în gând: „Bine, vreau să zic că-mi pare rău, dar ia stai! Dacă ai intrat în hora asta, atunci joacă băiete”. Sărută fruntea soțului.

- Iubitule, îi șopti, fă un duș. Eu o să am grijă de haine.

- Vrei, te rog? -Da.

- Ce-ai de gând să faci cu ele?

Habar n-avea. Să le ardă? Sigur, dar unde? Nu în apartamentul lor. Mai rămânea curtea din spate. Dar își dădu

seama pe loc că cineva cu siguranță ar fi putut-o observa arzând niște haine la ora trei dimineața. Sau la orice altă oră de zi și de noapte, firește.

- Am să le spăl, spuse ea în clipa în care-i veni ideea. O să le fac ca noi și am să le bag în coșul de gunoi, după care o să le îngropăm.

- Să le îngropăm?

- Atunci o să le ducem la groapa cu gunoi. Sau nu, așteaptă, făcu ea, căci gândurile i-o luaseră acum înaintea gurii, o să le ascundem până marți dimineață, când vin gunoierii, da?

-Da...

El dădu drumul la duș, uitându-se la ea, în așteptare, în timp ce tăietura de-a lungul torsului se înnegrea, făcând-o acum să se teamă iar de SIDA sau de hepatită, de atât de variatele feluri în care sângele altcuiva putea otrăvi sau ucide.

- Știu când vin gunoierii. La șapte și un sfert fix, în fiecare săptămână, cu excepția primei săptămâni din iunie, când toți puștii de la colegiu își iau zborul și lasă în urma lor munții ăia de gunoarie, și atunci de obicei mai întârzie, dar...

- Celeste, iubito! în concluzie?

- Deci, cum aud camionul, mă reped imediat pe scări după ei, ca și cum aș fi uitat de un sac de gunoi și-l arunc direct în spate, unde e cilindrul ăla care se rotește întruna. Bine?

Ea-i zâmbi, deși nu-i venea deloc să zâmbească. El își băgă o mână sub jetul dușului, încă întors cu tot trupul spre ea.

- în regulă, crezi că...

- Ce?

- Poți să faci chestia asta?

-Da.

Hepatită A, B și C, se gândi ea. Ebola. Zonele sensibile. El făcu iar ochii mari.

- S-ar putea să fi omorât pe cineva, iubito. Iisuse!

Ea dorea să se ducă după el și să-l ia în brațe. Dorea să plece din cameră, să-i mângâie gâtul, să-i spună că totul avea să fie bine. Dorea să fugă departe până când își va limpezi mintea. Dar rămase pe loc.

- Am să spăl hainele astea.

- în regulă, conchise el.

Ea găsi sub chiuvetă niște mănuși din plastic, pe care le folosise când curățase WC-ul, și le trase pe mână, verifică când dacă nu erau sparte pe undeva. Când se asigură că erau întregi, îi luă tricoul din chiuvetă și blugii de pe podea. Și pantalonii erau înnegriți de sânge. Lăsaseră o pată pe gresia albă.

- Cum de ți-a curs pe blugi? -Ce?

- Sângele.

Se uită la pantalonii care atârnavă în mâna ei. Apoi își coborî privirea spre podea.

- îl ținteam la pământ cu genunchii, o lămuri el ridicând din umeri. Nu știu. Presupun că s-au stropit, ca și tricoul.

-Aha.

Ochii lor se întâlniră.

- Păi, asta e.

- Așa, conchise ea. -Așa.

- Deci am să le spăl în chiuveta din bucătărie.

- Bine.

- Bine, încheie ea și ieși cu spatele din baie, lăsându-l în picioare, cu o mână sub jetul de apă, așteptând să se încălzească.

În bucătărie, ea zvârli hainele în chiuvetă și dădu drumul la apă, urmărind cum dispărea prin gura de scurgere tot sângele, țesuturile din carne și, o Doamne! bucăți de creier, era foarte sigură de asta. O uimi gândul cât de mult putea sângea un corp omenesc. Se spune că omul ar avea vreo trei litri de sânge în el, dar lui Celeste întotdeauna i se părea că ar fi trebuit să fie mai mult. Când era prin clasa a patra se împiedică într-un parc în timp ce alerga cu prietenele, în cădere, se tăia la vene într-un ciob de sticlă care ieșea din iarbă. A trebuit să treacă un deceniu, până când îi reveni simțul tactil în toate cele patru degete afectate. Ceea ce-și amintea cel mai bine era sângele. Când își ridicase mâna din iarbă, cu cotul tremurând de parcă se lovise la osul olecran, sângele îi țâșnise drept în sus din palma sfâșiată, și două dintre prietenele ei începură să țipe. Acasă umpluse toată chiuveta de sânge, în vreme ce mama ei chema salvarea. În salvare, i-au înfășurat mâna într-un bandaj gros cât coapsa ei, dar straturile tefonului începură să se coloreze în roșu-închis în mai puțin de două minute. La spital, zăcuse pe un pat alb și urmărise cum sângele se infiltra în cutele cearșafului ca în niște mici canioane, revărsându-se peste buza lor. Și când tot patul se umpluse de sânge, stropii începură să picure pe podea, adunându-se într-un târziu în mici băltoace, până când mama ei țipă îndeajuns de mult și de tare ca unul dintre rezidenții de la camera de gardă a spitalului să decidă că Celeste trebuia să fie împinsă mai în față. Toată cantitatea aceea de sânge era dintr-o singură mână.



Iar acum, tot acest sânge dintr-un singur cap zdrobit. De la Dave, care lovise cu pumnii figura altei ființe umane, de la craniul care fusese izbit de caldarâm. Izbit cu isterie, era sigură, de frică. Își ținu mâinile înmănușate sub apă și se mai uită o dată dacă nu cumva erau găurite. Nu erau. Turnă detergent de vase peste tot tricoul și-l frecă cu un burete aspru, apoi îl stoarse bine și o luă de la capăt până când apa care se scurgea din tricou nu mai fu roz, ci limpede. Făcu același lucru cu blugii. Între timp, Dave ieșise de sub duș și ședea la masa din bucătărie, înfășurat cu un prosop în jurul taliei, fumând una din lungile țigarete albe, pe care mama ei le păstrase în dulap, și sorbind o bere în timp ce o urmărea.

- M-a luat dracul, spuse el încetișor. Ea încuviință din cap.

- Vreau să zic..., șopti el, ieși și tu din casă, cu gând să te distrezi, că doar este sâmbătă seara, vremea este bună, și pe urmă...

El se ridică și veni lângă ea, se sprijini de cuptor și o privi cum storcea cracul stâng al pantalonilor.

- De ce nu folosești mașina de spălat din cămară? Ea-și ridică privirea la el și observă că tăietura de pe

tors părea deja o simplă zgârietură după duș. Simți nevoia să chicotească de tensiune. Dar își ținu firea și îi răspunse:

- Probe, iubire.

- Probe?

- Ei, nu știu sigur, dar mă gândesc că sângele și... alte lucruri ar putea rămâne ascunse în cuva unei mașini de spălat mai repede decât într-un canal de scurgere.

- Probe, lăsă el să-i scape cu un fluierat ușor.

- Probe, întări ea, neputând să-și mai rețină un zâmbet larg, simțind că ia parte la ceva primejdios, conspirativ, ceva important și valoros.

- Să mă ia dracu' dacă nu ești genială, o lăudă el.

Ea termină de stors blugii și închise robinetul, după care făcu o mică plecăciune. Era patru dimineața și se simțea

mai trează decât fusese de ani de zile. Era la fel de trează ca în diminețile de Crăciun când avea opt ani. Cofeină îi curgea prin vene, nu sânge.

Toată viața îți doreai un lucru ca acesta. Îți spuneai în sinea ta că nu-i adevărat, dar ți-l doreai. Să fii implicat într-o dramă. Și nu era vorba de drama facturilor neplătite sau a scandalurilor conjugale, minore și zgomotoase. Nu. Asta era o felie de viață adevărată, ba chiar mai mult decât atât. Era *ultrareal*. Soțul ei poate a ucis un răufăcător. Și dacă acest răufăcător era mort într-adevăr, poliția avea să pornească pe urmele făptașului. Iar dacă urmele vor duce realmente aici, la Dave, aveau nevoie de probe.

Celeste și-i închipuia deja pe ofițerii de poliție așezați la masa din bucătărie, cu carnețele deschise, mirosind a cafea și a băutură consumată în taverne în nopțile anterioare, punându-le, ei și lui Dave, tot felul de întrebări. Aveau să fie politicoși, dar înfricoșători. Iar ea și soțul ei aveau să le întoarcă politețea, imperturbabili.

Pentru că totul se reducea la probele judiciare. Iar ea tocmai le făcuse să dispară prin țeava de scurgere din bucătărie, direct în întunecatele canale colectoare. Dimineța, avea s-o scoată de sub chiuvetă și s-o spele, să-i curețe interiorul cu sodă caustică și s-o pună înapoi la loc. Avea să bage tricoul și blugii într-un sac menajer de plastic și să-l ascundă bine până marți dimineața, când urma să-l arunce la spatele camionului pentru gunoarie, unde aveau să fie zdrobite și mestecate, făcute una cu ouăle putrede și resturile de pui și de pâine uscată. Avea să facă toate astea ca să simtă că se depășise pe ea însăși.

- Te face să te simți singur, mai zise Dave.

- Ce zici?

- Să faci cuiva rău, o lămuri el încet.

- Dar te-a obligat.

El încuviință din cap. Pielea lui părea cenușie în semiîntu- nericul din bucătărie. Cu toate acestea tot arăta mai tânăr, ca și cum ar fi fost proaspăt ieșit din pântecul mamei sale. Stăruie:

- Știu. Da. Totuși, te face să te simți singur. Te face să te simți...

Ea îi atinse fața, și mărul lui Adam se umflă când el înghiți.

- ...înstrăinat, adăugă.

Perdele portocalii

DUMINICĂ DIMINEAȚA, la ora șase, cu patru ore și jumă- tate înainte de prima comuniune a fiicei, Nadine, Jimmy Marcus primi un telefon de la Pete Gilibowski de la prăvălie, care-l anunță că era în pom.

- în pom? Jimmy se așeză în pat în capul oaselor și se uită la ceas. Nefericitele, este șase dimineața. Dacă tu și Katie nu faceți față nici la șase, ce-o să faceți la opt, când dau buzna enoriași de la slujba de dimineață?

- Tocmai asta este problema, Jim. Katie nu-i aici.

- Ce face?! întrebă Jimmy, aruncând în lături păturile și dându-se jos din pat.

- Nu-i aici. Trebuia să fie de la cinci și jumătate, nu? L-am găsit pe băiatul de la gogoși claxonând de mama focului în spate, și n-am găsit nici o cafea făcută pe motiv că...

- îhî, murmură Jimmy și ieși în coridor, îndreptându-se spre camera lui Katie, simțind la picioare curenți de aer rece, căci diminețile de mai își arătau încă colții ascuțiți, ca ai după- amiezilor de martie.

- ...un grup de muncitori din construcții, care au hălăduit prin baruri, au băut prin parcuri și s-au drogat cu amfeta- mine, au apărut aici la șase fără douăzeci și ne-au curățat de cafea columbiană și de pâine prăjită. Iar delicatesele arată ca dracul. Cât îi plătești pe puștii ăia ca să-ți lucreze în nopțile de sâmbătă, Jim?

- Ihî, făcu Jimmy iar și deschise ușa de la camera lui Katie, după un ciocănit rapid.

Patul ei era gol și, ceea ce era mai rău, neatins. Asta însemna că nici nu dormise acasă noaptea trecută.

- Fiindcă tu ori le faci o mărire de salariu, ori îi dai afară cu un șut în fundurile lor de doi bani, spuse Pete. Mai am o oră de pregătiri până să pot măcar să... Ce mai ziceți, doamnă Carmody? Cafeluța se face chiar acum, nu mai durează mult.

- Vin acum, îl liniști Jimmy.

- în plus, am toate ziarele de duminică încă nedesfăcute, zac aici într-un maldăr, peste ele s-au pus reclamele, arată ca dracul...

- Am spus că vin acum.

- Aha. Pe bune, Jim? Mulțam.

- Pete? Sună-l pe Sal și vezi dacă poate veni până la opt jumătate, în loc de zece.

-Păi...

De la celălalt capăt al firului, Jimmy auzi sunetul unui claxon insistent.

- Și Pete, pentru numele lui Dumnezeu, deschide rogu-te ușa pentru puștiul lui Yser. N-o să stea să te aștepte o zi întreagă cu gogoșii ăia.

Jimmy închise telefonul și se întoarse în dormitor. Anna- beth ședea pe pat, abia ieșită din cearceafuri, și căsca.

- De la magazin? îl întrebă ea, scoțând cuvintele din gură cu un nou căscat prelung.

El făcu semn din cap aprobator.

- Katie n-a apărut deloc.

- Tocmai astăzi, începu Annabeth. Când este ziua primei comuniuni a Nadinei, ea nu a apărut la lucru. Și dacă nu va apărea nici la biserică?

- Sunt sigur c-o să vină.

- Nu știu, Jimmy. Dacă azi-noapte a luat la bord așa de tare și a dat naibii magazinul, nu poți să știi...

El ridică din umeri. Ce rost avea să mai discute cu Annabeth în privința lui Katie? Ea n-avea decât două feluri de-a vorbi despre fiica ei vitregă: fie era iritată și rece ca gheața, fie era entuziastă, semn că sunt cele mai bune prietene. Nu exista cale de mijloc, iar el știa asta, și mai știa, cu un anume sentiment de vină, că mare parte din această oscilare se datora faptului că Annabeth intrase în viața lor pe când Katie avea doar șapte ani, pe când mai învăța să-și cunoască tatăl și abia-și revenea după pierderea mamei ei. Fetița își arătase recunoștința pe față pentru prezența feminină din apartamentul lor singuratic, în care locuia cu tatăl ei. Dar, totodată, rana lăsată de moartea mamei sale nu se vindecase încă, dacă nu fusese chiar ireparabilă, cel puțin fusese adâncă. Jimmy știa asta. În orice moment, pierderea aceea avea să iasă la suprafață și să-i sfâșie inima, iar ea avea să-și verse durerea pe Annabeth, care nu se putu ridica chiar la înălțimea amintirii Maritei, la ceea ce ar fi putut fi sau chiar ar fi fost aceasta pentru Katie.

- Doamne, Jimmy, începu Annabeth în timp ce soțul ei își trăgea un pulovăr peste tricoul în care dormise și își căuta blugii, doar nu te duci la lucru, nu?

- Numai pentru o oră.

Jimmy își găsi pantalonii răsuciți în jurul unuia dintre picioarele patului.

- Două, maximum. Sal trebuia oricum să-i dea liber lui Katie pe la zece. Pete îi dă acum un telefon, ca să-l facă să vină mai devreme.

- Sal are peste șaptezeci de ani.

- Tocmai. Crezi că doarme la ora asta? L-o fi sculat bășica de la patru și de-atunci a rămas cu ochii în televizor, pe AMC.

- Rahat, făcu Annabeth, ieșind complet din cearșafuri și sculându-se din pat. S-o ia dracu' pe Katie. O să ne strice și ziua asta?

Jimmy simți cum îi ia foc grumazul.

- Ce altă zi ți-a mai stricat în ultima vreme? Ea îi arătă dosul palmei și intră în baie.

- Măcar știi pe unde-ar putea fi?

- La Diane sau la Eve, îi răspunse el, încă întors spre mâna ei ridicată peste umăr, într-un gest de concediere.

Annabeth, fără îndoială, dragostea vieții lui, nici nu bănuia cât de rece putea părea uneori, fără să lase nici măcar un indiciu salvator cum că de fapt n-ar fi așa, ceea ce era tipic pentru întreaga familie Savage; n-avea habar ce efecte corosive puteau avea momentele ei proaste asupra altor oameni, sau în ce stare putea să-i bage.

- Poate la un prieten.

- Serios? Pe cine mai vede în ultima vreme? îl întrebă Annabeth, dând drumul la duș. Făcu un pas înapoi spre chiuvetă, așteptând ca apa să se încălzească.

- Credeam că știi mai bine ca mine.

Annabeth scotoci prin dulăpiorul cu medicamente, căutând pasta de dinți și își scutură capul.

-A încetat să se mai vadă cu „micul Cezar” din noiem- brie. Asta mi-a fost de ajuns.

Jimmy schiță un zâmbet în timp ce se încălța. Annabeth întotdeauna îl numea pe Bobby O'Donnell „micul Cezar”, dacă nu folosea porecle mult mai murdare, și asta nu numai pentru că o făcea pe gangsterul și avea o privire rece, dar și pentru că era scund și grăsun ca Edward G. Robinson. Existase o tensiune între ele timp de mai multe luni, pe când Katie abia începea să se vadă cu el, vara trecută, iar frații Savage îi declaraseră lui Jimmy că nu ar ezita să-i facă felul lui Bobby, în caz că s-ar pune problema. Jimmy nu era sigur dacă erau oripilați din punct de vedere moral, pentru că o asemenea javră îndrăznise să se apropie de mult iubita lor nepoată vitregă, sau fiindcă Bobby O'Donnell devenise pentru ei o concurență mult prea serioasă.

Katie rupsese ea însăși relația cu el. În afară de o mulțime de telefoane primite la ora trei dimineața și de o vizită prin preajma Crăciunului, care era cât pe ce să degenereze într-o

încăierare (când Bobby și Roman Fallow apăruseră pe veranda lor), răstimpul de după despărțire se scursese fără probleme.

Repulsia lui Annabeth față de Bobby O'Donnell putea să-l amuze pe Jimmy, căci se întrebese uneori în sine să dacă ea îl ura pe Bobby numai pentru că arăta ca Edward G. și se culcase cu fiica ei vitregă, sau și pentru că era un delincent diletant în comparație cu frații ei, pe care-i credea profesioniști. Știa, fără îndoială, că soțul ei fusese închis înainte de moartea Maritei.

Marita murise cu paisprezece ani în urmă, în timp ce Jimmy executa o sentință de doi ani la Casa de corecție Deer Island din Winthrop. Într-o sâmbătă, în timpul orelor de vizită, în timp ce micuța Katie, de numai cinci ani, se foia în poala ei, Marita îi mărturisi lui Jimmy că o aluniță de pe braț începuse să i se înnegrească în ultima vreme și că avea de gând să se ducă la policlinică. Doar ca să se simtă în siguranță, îl liniști ea. Patru sâmbete mai târziu, făcea chimioterapie. La șase luni după ce-i pomenise de aluniță, era moartă, iar Jimmy fusese obligat să privească la trupul neînsuflețit al soției care se prefăcea în țărână, după mai multe sâmbete în care o așteptase degeaba de cealaltă parte a mesei de lemn înnegrite de scrum de țigară, transpirație, pete de spermă, martoră timp de peste un deceniu

la lamentările condamnaților și la minciunile lor penibile, în ultima lună de viață, Marita fusese prea bolnavă să mai vină pe la el, prea slăbită ca să-i mai scrie, iar Jimmy trebuia să se mulțumească doar cu apeluri telefonice în decursul cărora ea era prea epuizată, sau prea dopată, ori și una și altele. De obicei, ambele.

- Știi la ce visez? murmurase ea odată. Tot timpul?...

- La ce, dragă?

- La perdele portocalii. Perdele portocalii, mari și groa- se..., se opri ea plescăind din buze, iar el o auzi înghițind, căci se oprise să bea apă... fluturând în vânt, atârdate de acele cuierelor înalte pentru haine, Jimmy. Numai fluturând. Nu mai fac nimic altceva decât flutură, flutură, flutură. Sute de perdele oranj într-un câmp imens. Fluturând în vânt...

El așteptă ca ea să-i spună mai multe, dar asta fusese tot, iar el nu vroia ca Marita să-și piardă suflul în mijlocul conversației, așa cum se mai întâmplase de nenumărate ori, de aceea îi spuse:

- Ce mai face Katie?

- Poftim?

- Ce mai face Katie, dragă?

- Mămica ta are grijă de noi. Este tristă.

- Cine? Mămica sau Katie?

- Amândouă. Știi ceva, Jimmy? Trebuie să închid. M-a apucat greața. Am obosit.

- În regulă, dragă.

- Te iubesc.

- Și eu.

- Jimmy? N-am avut niciodată perdele portocalii, nu-i așa?

- Așa-i.

— Ciudat, încheie ea și puse receptorul în furcă.

Ultimul cuvânt pe care-l auzise din gura ei: „Ciudat”. Mda, a fost ciudat. O aluniță pe care a purtat-o pe braț din leagăn, deodată prinde a se înnegri și, douăzeci și patru de săptămâni mai târziu, aproape doi ani bătuți pe muchie de când se culcase ultima oară alături de soț și își încovrigase piciorul peste al lui, să se trezească abandonată într-o cutie și îngropată în pământ, în timp ce bărbatul ei așteaptă în picioare, la aproape cincizeci de metri, flancat de gardieni înarmați, cu încheieturile și gleznele prinse în cătușe.

Jimmy ieși din închisoare două luni mai târziu, după înmormântare. Stătea în bucătărie, îmbrăcat cu aceleași haine cu care fusese eliberat și-i zâmbea copilei lui înstrăi- nate. El ar fi putut să și-o amintească din primii patru ani de viață, dar ea nu-l mai ținea deloc minte. Ea

nu-și mai amintea decât de ultimii doi ani, poate de unele imagini disparate ale unui bărbat care fusese în casa ei, înainte să i se permită să-l viziteze numai sâmbăta, din celălalt capăt al unei mese vechi, într-un loc rău mirositor, umed și rece, construit pe locul unui fost cimitir indian, unde vânturile îi șuierau la ureche, pe pereți picura apă, iar tavanele erau atât de joase... Rămas în picioare în bucătărie, privind-o cum îl urmărea cu ochii, Jimmy nu se simțise niciodată mai de prisos. Nu se simțise niciodată nici pe jumătate atât de singur și de speriat ca atunci când se lăsă pe vine lângă Katie și îi luă mâinile micițe într-ale sale, iar cu ochii minții se vedea pe sine împreună cu fetița lui, de parcă plutea deasupra camerei, își spunea în gând: „Mamă, îmi pare rău pentru aștia doi. Doi străini într-o bucătărie de rahat, cântărindu-se unul pe altul din priviri, încercând să nu se urască fiindcă ea a murit și i-a lăsat agățați unul de altul, incapabili să se lămurească ce dracului trebuie să mai facă în continuare”.

Această copilă, această *creatură* care trăia, respira și era deja formată în atât de multe sensuri, depindea acum de el, indiferent dacă le plăcea sau nu.

- Mămica ne zâmbește de sus, din ceruri, îi spuse Jimmy lui Katie. Este mândră de noi. Foarte mândră.

- Trebuie să te mai întorci în locul ăla? vru să știe micuța.

- Nu. Niciodată.

- Ai să te duci în altă parte?

Jimmy, în acel moment, ar fi stat încă șase ani într-o gaură împuțită ca Deer Island, sau chiar într-un loc mai crâncen, decât să facă față primelor douăzeci și patru de ore de libertate în bucătăria aceea cu fiica lui înstrăinată, unui viitor care-l speria pentru că nu știa ce-l mai așteaptă, acestui rest care-i mai rămăsese din tinerețe.

- Nicidecum, o asigură el. Rămân aici cu tine.

- Mi-e foame.

Și, deodată, Jimmy înțelese că trebuia să-și hrănească fetița, Doamne Dumnezeule, ori de câte ori îi era foame. Pentru tot restul vieții lui! Iisuse Hristoase!

- Ei bine, zise el, luptându-se să-și păstreze surâsul pe față. Hai să mâncăm.

JIMMY AJUNSE LA Cottage Market, magazinul de la colțul străzii al cărui proprietar era, pe la șase și jumătate. Verifică registrul de încasări și mașina loto în timp ce Pete ticsea raionul de cafea cu gogoși de la Dunkin' Donuts-ul lui Yser Gaswami, cu foetaje, cannoli și alte prăjituri livrate de brutăria lui Tony Buca. În timpul orelor liniștite, îi plăcea să stea la tejgheaua de la raionul de cafea, turnând cafeaua din filtre în termosuri supradimensionate și desfăcând paginile ziarelor de duminică, *Globe*, *Herald* și *New York Time*. Așeza reclamele și revistele de benzi desenate la

mijloc, apoi le pune în teancuri ordonate în fața rafturilor de dulciuri de sub casă.

- La ce oră a spus Sal că va fi aici?

- În cel mai bun caz, vorbi Pete, ar fi aici pe la nouă jumătate. Și-a bușit mașina și trebuie să și-o ducă la service. Asta înseamnă că are nevoie de două linii de metro și un schimb de autobuz și a zis că nici măcar nu se îmbrăcase.

- Rahat.

Pe la vreo șapte și un sfert se luptau cu mulțimea celor care ieșeau din schimbul de noapte, dintre care majoritatea erau polițiști, de la D-9, unele infirmiere de la Saint Regina, și câteva prostituate care rămăseseră ilegal în cluburi peste program din cealaltă parte a Căii Buckingham până în Rome Basin. Toți erau reținuți, dar bine dispuși și nervoși în același timp, emițând o aură de ușurare intensă, ca și cum ar fi părăsit cu toții același câmp de bătălie, plini de noroi și de sânge, dar încă nevătămați și neîngenuncheați.

În cursul unei pauze de cinci minute, înainte ca mulțimea de enoriași să iasă de la liturghia de dimineață și să se îmbulzească la intrarea în prăvălie, Jimmy îl sună pe Drew Pigeon și-l întrebă dacă o văzuse pe Katie.

- Cred că-i pe-aici pe undeva, probabil, zise Drew.
- A, da? întrebă Jimmy cu o fărâmbă de speranță în voce. Abia atunci realizează că era mult mai îngrijorat decât vroia să recunoască.
- Așa cred, îi răspunse celălalt. Lasă-mă să verific.
- îți rămân dator, Drew.

Ascultă ecoul pașilor greoi ai celuiilalt, răsunând pe parchetul unui coridor, în timp ce vându două bilete de loz bătrânei doamne Harmon, încercând să-și rețină lacrimile provocate de atacul strident al parfumului ei. îl auzi pe Drew întorcându-se la telefon și simți inima zbătându-i-se ușor în piept, între timp punându-i în palmă bătrânei doamne Harmon restul de cincisprezece cenți, după care dădu din mână la revedere.

- Jimmy?
  - Da, Drew.
  - îmi pare rău. Diane Cestra a rămas peste noapte. Se află încă aici, stă pe podea în dormitorul lui Eve, dar nu este și Katie cu ele.
- Inima parcă îi încremeni în piept, ca și cum i-ar fi fost smulsă cu penseta.
- Lasă, nu-i nici o problemă.
  - Eve mi-a zis că Katie s-a despărțit de ele pe la unu. Nu mi-a spus unde se ducea.
  - O.K., bărbate, îl liniști Jimmy luându-și un fals ton nonșalant. O găsesc eu.
  - Poate se vede cu vreunu'?...  
- La nouăsprezece ani, Drew? Cine să-i țină socoteala? -Ăsta-i adevărul adevărat, confirmă Drew cu un căscat.

Eve, amice, cu toate apelurile pe care le primește de la diverși, jur că-i trebuie un registru lângă telefon ca să le știe numărul.

- Hei, încă o dată mersi, Drew, încheie el chicotind silit.
- Cu plăcere, Jimmy. Ai grijă.

închise și își coborî privirea pe tastatura aparatului de înregistrare, de parcă ar fi putut găsi acolo vreun răspuns. Nu era prima oară când Katie lipsea toată noaptea. La dracul, nu era nici măcar a zecea oară. Și nu era nici prima oară când chiulea de la serviciu, deși în ambele cazuri de obicei dădea un telefon. Cu toate astea, dacă întâlnea în drumul ei vreun tip care aducea a star de cinema și avea farmece de orășean... Jimmy însuși nu era atât de departe de vârsta de nouăsprezece ani încât să nu-și amintească cum a fost.

Și deși niciodată n-o lăsase pe Katie să creadă că o ierta, nu putea fi atât de ipocrit în adâncul inimii încât să o condamne.

Clopoțelul atârnat de o fundă în dreptul pragului de sus al ușii sună și el își ridică privirea la primul grup de femei bisericose năvălind în prăvălie, pălăvrăgind despre răcoarea dimineții, dicția preotului și gunoaiele de pe străzi. Pete își înalță capul de la tejgheaua raionului de delicatose și își șterse mâinile cu un prosop pe care de obicei îl folosea la curățarea mesei de laborator. Zvârli o cutie plină cu mănuși chirurgicale pe tejghea și apoi se duse în spatele celei de-a doua case. Se aplecă spre Jimmy și-i spuse:

- Bine-ai venit în iad.

Al doilea grup de enoriași năvăli rapid, ajungându-l din urmă pe primul. Nu mai lucrase de aproape doi ani duminică dimineața, așa că uitase ce junglă putea deveni atunci magazinul lui. Pete avea dreptate. Fanaticii religioși, care se îngrămădeau la slujba de la ora șapte la Sfânta Cecilia, în vreme ce oamenii normali mai dormeau, își făceau cumpărăturile cu o ardoare biblică în prăvălia lui, golind tăvile de foitaje și de gogoși, cafetierele, lăzile frigorifice de produse lactate și reduceau la jumătate teancurile de ziare. Se izbeau de rafturile pe care era expusă marfa și călcau peste pungile de cartofi prăjiți și de arahide care le cădeau la picioare. Vociferau cerând delicatose și lozuri în plic, țigări Pali Mall și Chesterfield, de-a valma, când încă-și așteptau rândul la coadă. Apoi, în timp ce o masă de creștete albastre, albe și chele plutea în spatele lor, zăboveau la casă ca să-i întrebe pe Jim și Pete despre

famiile lor, pe când pescuiau restul până la ultimul ban, și tot le mai trebuia o groază de timp ca să-și ridice cumpărăturile de pe tețghea și să facă loc mulțimii turbate din spatele lor. Nu mai văzuse ceva asemănător de când asistase la o nuntă irlandeză cu bufet suedez, și când într-un târziu își ridică ochii la ceas, pe la nouă fără un sfert, în timp ce ultimii cumpărători ieșeau pe ușă în stradă, își simți transpirația îmbibându-se în tricoul de sub pulovăr, umezindu-i pielea. Se uita la bomba care explodase în mijlocul magazinului său și apoi la Pete, simțind un val subit de fraternitate și camaraderie față de el, ceea ce-l făcu să se gândească la grupurile, de la șapte și un sfert, de polițiști, infirmiere și târfe, ca și cum el și Pete ar fi atins un nou nivel de prietenie numai pentru că supraviețuiseră valului acaparator de vârstnici matinali de duminică dimineață, la ora opt.

Pete îi aruncă un zâmbet obosit:

-Acuma mai încetinește vreo jumătate de oră. Te superi dacă ies și eu în spate să trag un fum? Pe Jimmy îl apucă râsul, simțindu-se acum bine dispus, și fu cuprins subit de un mai vechi sentiment de mândrie pentru această mică antrepriză pe care o pusese pe picioare și o ridicase la rangul de instituție locală.

- Ce dracu', Pete, poți fuma un pachet întreg!

Curăță trecerile, reumplu lăzile frigorifice cu produse lactate și tocmai aducea noi tăvi pline cu gogoși și foitaje când clopoțelul sună iar. Își ridică privirea și-i zări pe Brendan Harris și pe frățiorul lui, Ray cel tăcut, trecând pe lângă tețghea și îndreptându-se spre rafturile cu pâine, detergenți, fursecuri și ceaiuri. Jimmy își făcu de lucru, acoperind cu celofan foitajele și gogoșii, dorind să nu-i dea lui Pete impresia că acum chiar și-ar putea lua o mini-vacanță acolo în spate și făcându-l să înțeleagă că trebuia să se întoarcă înăuntru imediat.

Aruncă o privire și-l observă pe Brendan furișându-și ochii pe deasupra rafturilor spre cele două case, de parcă

ori plănuia să jefuiască magazinul, ori căuta pe cineva din priviri. Pentru o clipă, în mod aberant, Jimmy se întrebă dacă trebuia să-l dea afară pe Pete pentru că făcea bișniță cu marfă din magazin. Dar apoi își verifică memoria, amintindu-și că asociatul lui îl privise drept în ochi și se jurase că niciodată nu-i periclitase opera vieții vânzând pe sub tețghea. El știa că spunea adevărul pentru că, dacă nu erai cel mai mare vrăjitor, regele tuturor mincinoșilor, era aproape imposibil să-l minți în față pe Jimmy când ți se uita drept în ochi, după ce-ți punea o întrebare directă. Cunoștea fiecare tic, ton al vocii și mișcare a ochilor, indiferent de imperceptibilitatea acestor detalii, care te puteau da în vileag. Învățase asta urmărindu-și tatăl când îi făcea diferite promisiuni de om beat pe care niciodată nu și le onora. O dată ce-ai văzut destule, recunoștea gogomania imediat. Așa că Jimmy și-l aminti pe Pete uitându-i-se în ochi fără să clipească și jurându-se că niciodată n-a făcut afaceri necurate pe la spatele lui, iar el știa că asta era adevărul.

Atunci, după cine se uita Brendan? Putea fi atât de prost încât să încerce să șterpească ceva? Îl cunoscuse pe tatăl lui Brendan, „Doar” Ray Harris, așa încât își dădea seama că o cantitate destul de mare de tâmpenie trebuia să i se fi transmis prin gene fiului, dar nimeni nu era atât de dobitoc încât să încerce să prade o prăvălie din East Bucky, la granița dintre Flats și Point, cu frățiorul mut, de treisprezece ani, după el. În plus, dacă cineva mai avea ceva creier în familia aia, Jimmy recunoștea plin de ciudă că acela era Brendan. Un puști timid, dar al dracului de chipeș, iar Jimmy învățase de multă vreme să facă deosebirea între cineva care tăcea pentru că nu cunoștea înțelesul multor cuvinte și cineva care doar rămânea retras, urmărind, ascultând

și rumegând totul în sine. Brendan avea acea calitate. Simțeau că-i înțelegea pe oameni un pic prea bine și că toată cunoșterea aceea îl făcea nervos.

Se întoarse spre Jimmy și ochii li se întâlniră. Puștiul îi oferă un zâmbet stingherit, dar prietenos, puțin cam exagerat, ca și cum se străduia să compenseze pentru faptul că se gândea la prea multe lucruri.

- Cu ce te pot ajuta, Brendan? îl întrebă Jimmy.
- Ah, nu, domnule Marcus, doar doream să iau niște, ăă, niște ceai irlandez de care-i place mamei.
- Barry's?
- Asta este, da.
- Celălalt raft.
- Oh, mulțumesc!

Jimmy se întoarse în spatele aparatului de înregistrare tocmai pe când intra și Pete, aducând cu el duhoarea răncedă a unei țigări pufăite în grabă, care i se îmbibase peste tot.

- La ce oră ai zis că vine Sal aici? îl întrebă patronul.
- Ar trebui să pice de-acum dintr-o clipă-n alta, îi răs- punse Pete sprijinindu-se cu spatele de raftul de țigări de sub teancurile de loz în plic și suspină. Este cam încet, Jimmy.
- Sal? întrebă acesta în timp ce-i urmărea pe Brendan și pe Ray cel tăcut cum își vorbeau în limbajul surzilor, rămași în picioare în mijlocul trecerii, Brendan strângând o cutie de Barry's sub braț. Se apropie de optzeci, omule.

- Știu *de ce* este atât de încet, răspunse Pete. Ziceam și eu așa. De ar fi fost cu mine la ora opt în locul tău, Jim? Frate, și acum am mai fi în pom.

- Iată de ce îl pun la ore liniștite. Mă rog, în dimineața asta nu trebuia să fim nici tu și cu mine, nici tu și cu Sal. Trebuia să fii tu și cu Katie.

Brendan și Ray cel tăcut ajunseseră la casă și Jimmy observă că ceva se schimbă pe figura tânărului când rostise numele fiicei lui. Pete se desprinse de raftul de țigări și zise:

- Asta-i tot, Brendan?
- Eu... eu... eu... începu tânărul să se bâlbâie, apoi se uită la frățiorul lui. Hmmm, cred că da. Lăsați-mă să mai verific o dată cu Ray.

Măinile lor flutură din nou, cei doi fiind atât de rapizi, încât lui Jimmy i-ar fi fost greu să-i urmărească chiar dacă ar fi vorbit în cuvinte. Chipul lui Ray cel tăcut era totuși la fel de încremenit pe cât de vii și de electrizante îi erau mâinile lui. Întotdeauna fusese un copilaș bizar, după părerea lui Jimmy, aducând mai mult cu mama decât cu tatăl, cu o expresie de încremenire întipărită pe față, ca un act de sfidare. Odată îi vorbise despre asta lui Annabeth, care-l acuzase că este insensibil față de handicapați, dar el nu credea să fie asta... Există o urmă de viață pe figura încremenită și pe gura tăcută a micului Ray, pe care ai fi fost tentat să o nivelezi cu un ciocan.

Încetară să-și mai vânture mâinile în față și-n spate, iar Brendan se aplecă peste raftul de dulciuri și se întoarse cu un baton de Coleman Chew-Chew, amintindu-i iar lui Jimmy de tatăl lui, de duhoarea pe care-o purta cu el în anul în care lucrase la fabrica de dulciuri.

- Și un *Globe*, adăugă Brendan.
- Firește, băiete, spuse Pete și-i făcu totalul.
- Mă rog, ăă, credeam despre Katie că lucrează duminicile, începu Brendan, punând în mâna lui Pete o bancnotă de zece dolari.

Acesta ridică din sprâncene în timp ce manevra cheia casei și ușița se deschise izbindu-se de burta lui.

- Râvnești la fiica patronului meu, Brendan? Tânărul nu îndrăzni să-l privească în ochi pe Jimmy.

- Nu, nu, nu, răspunse el râzând, dar râsul îi pieri la fel de repede precum îi venise. Mă întrebam doar, știți, pentru că de obicei o văd pe-aicea.

- Sora ei mai mică are astăzi prima comuniune, îl informă Jimmy.

.- Aha, Nadine? Brendan se uită la tatăl prietenei lui, holbându-se și surâzând.

- Nadine, da, confirmă Jimmy, curios să știe cum de-și amintise Brendan atât de repede numele.

- Ei bine, transmiteți-i felicitări din partea mea și a lui Ray.



- Sigur, Brendan.

Tânărul își coborî privirea la tejghea și încuviință din cap de mai multe ori în timp ce Pete îi pune în sacoșă ceaiul și batonul de zahăr.

- Deci, O.K., mi-a făcut plăcere să vă văd. Haide, Ray. Ray nu se uitase la fratele său pe când acesta vorbea,

dar o luă din loc, oricum, iar Jimmy își mai aminti o dată lucrul pe care ceilalți de obicei îl uitau când venea vorba de puști: nu era surd, ci doar mut, puțină lume din jurul lor sau din alte părți mai întâlniseră vreodată vreunul ca el. Era sigur de asta.

- Hei, Jimmy, îl strigă Pete când frații pleacă, pot să te întreb ceva?

- Ia zi.

- De ce-l urăști de mult pe puști atât? Patronul ridică din umeri.

- Nu știu dacă este ură, omule. Este doar... Haide, chiar nu ți se pare că piticul ăla mut este un pic bizar?

- Oh, *ăla?* zise Pete. Ce să zic... Este puțin ciudat, tot timpul se holbează de parcă ar vedea ceva pe fața ta pe care ar dori să ți-l smulgă. Știi? Dar nu despre el vorbeam. Mă refeream la Brendan. Vreau să spun că puștiul pare

destul de drăguț. Timid, dar decent, înțelege? Ai observat cum discută prin semne cu fratele chiar dacă n-are de ce? Parcă ar vrea ca picul să nu se simtă singur. Este frumos din partea lui. Dar Jimmy, tu te uiți la el ca și cum ai sări să-i tai nasul și să-l îndesi în gură.

- Nu.

- Ba da.

- Chiar așa?

- Pe bune.

Jimmy aruncă o privire peste mașina de loto, pe lângă fereastra prăfuită, pe strada Buckingham care se așternea cenușie și umedă sub cerul dimineții. Simțea cum surâsul timid al lui Brendan Harris i se strecura în sânge, dându-i mâncărimi.

-Jimmy, am glumit doar. N-am vrut să insinuez nimic...

- Uite că vine Sal, zise patronul și continuă să se uite pe fereastră, cu spatele la Pete în timp ce urmărea cum bătrânul traversa strada, târându-se spre ei. Era și timpul, fir-ar al naibii.

Pentru că s-a rupt

DUMINICA LUI SEAN DEVINE... prima lui zi la serviciu după o săptămână de suspendare, începu în clipa în care se trezi subit dintr-un vis, smuls din el de țârâitul unui ceas deșteptător și acaparată apoi de conștientizarea faptului că, aidoma unui făt ivindu-se din pântecul matern, nu-i mai era permis să se întoarcă de unde venise. Nu-și mai amintea prea multe detalii, doar câteva, disparate, și avea sentimentul că în primul rând nici nu prea existase o narațiune. Cu toate acestea, structura îi rămăsese în mare întipărită cu litere de neșters în minte, ceea ce-l făcu să se simtă nervos toată dimineața.

Soția sa, Lauren, îi apăruse în vis, și încă-i simțea în nări mireasma trupului. Se făcea că avea un păr ciufulit de culoarea nisipului ud, mai întunecat și mai lung decât în realitate, și purta un costum de baie, umed, de culoare albă. Era foarte bronzată, gleznele ei goale și vârful degetelor de la picioare erau albite pe alocuri de sare marină. Mirosea a mare și a soare. Ședea în poala lui și-i săruta nasul, gâdilându-i gâtul cu degetele lungi. Se aflau pe terasa unei case de vară, aproape de țărm, iar la urechea lui Sean ajungea zgomotul valurilor mării, deși oceanul rămânea ascuns vederii, căci în locul lui se așternea ecranul gol al unui televizor de mărimea unui teren de fotbal. Când se

uita în centru, el își putea zări doar propria imagine, nu și pe cea a soției sale, ca și cum ar fi stat acolo ținând aer în brațe. Și totuși îi simțea carnea caldă în mâini.

După aceea își aminti că stătea în picioare pe acoperișul casei, iar trupul ei fusese înlocuit de o giruetă netedă, din metal. O apucă bine și văzu că, sub el, la temelia clădirii, se căscă o prăpastie uriașă, iar pe fundul ei zări ancorată o barcă răsturnată. Pe urmă se trezi gol pe pat,

lângă o femeie pe care n-o mai întâlnise niciodată, simțind, raționând într-un fel de logică a visului, că Lauren se afla în cealaltă cameră a casei, urmărindu-i pe video. Un pescăruș năvăli în cameră spărgând geamul, ale cărui cioburi se împrăștiară pe pat ca niște cuburi de gheață, iar el, din nou complet îmbrăcat, rămase în picioare pe patul plin de cioburi. Pescărușul scoase un suspin și zise:

- Mă doare gâtul.

Iar Sean se trezi înainte să-i poată răspunde: „asta pentru că s-a rupt”. Se trezi desprinzându-se cu greu din mrejele visului care i se scurgea greoi prin creieri, agățându-i-se de pleoape și de nivelul superior al limbii. Rămase cu ochii închiși în timp ce deșteptătorul continua să sune, în speranța că nimerise într-un nou vis, că încă dormea și că soneria ceasornicului era doar o iluzie în mintea lui.

Într-un târziu deschise ochii, încă resimțind trupul greu al femeii necunoscute și mirosul marin al cărnii soției lui, și realizează că nu era vorba de nici un vis, de nici un film, de nici un cântec foarte, foarte trist. Era vorba de aceste cear-șafuri, de acest dormitor și de acest pat. Era vorba despre cutia goală de bere uitată pe pervazul ferestrei, de soarele care-i bătea în ochi și de ceasul deșteptător care continua să țâșnească pe noptieră. Era vorba despre ventilator, despre canalul de scurgere pe care tot uita să-l repare. Despre toată viața lui.

Opri soneria ceasului, dar nu se sculă imediat. Nu dorea să-și ridice capul de pe pernă, încă nu, pentru că nu voia să afle dacă era mahmur. În caz că era, prima zi la serviciu i s-ar fi părut de două ori mai lungă. Mai era și prima zi după o suspendare, cu tot rahatul pe care avea să-l mănânce și cu toate bancurile pe seama lui care aveau să-i ajungă la urechi, așa că avea să fie în primul rând o zi al naibii de lungă.

Rămase întins pe pat și auzi alarma din stradă, zgomotele scoase de vecinii drogați care dădeau televizorul la maximum, sunetul ventilatorului din tavan, al cuptorului cu microunde, al detectoarelor de fum și zumzetul frigiderului. Se mai auzeau zgomote de computere deschise, bipuri de celulare, țuuituri din bucătărie și din sufragerie, precum și acele sunete continue care veneau de jos, din stradă, din gară, de la locuințele ieftine din Faneuil Heights și din Flats, în East Bucky.

Toată lumea făcea zgomot astăzi. Toate erau rapide și fluide, create pentru mișcare. Toată lumea avansa în lumea asta, mișcându-se o dată cu ea, maturizându-se. De unde dracului a început totul? Asta era tot ce vroia să știe, fără nici un fel de glumă. De când se iuțise ritmul vieții, lăsându-l pe el cu privirea pierdută în urma tuturor? Închise ochii. De când plecase Lauren. De atunci.

BRENDAN HARRIS PRIVI telefonul și își dori cu ardoare să sune. Se uită la ceas. Întârzia cu două ore. Nu era tocmai o surpriză, de vreme ce nu te puteai niciodată bizui pe punctualitatea lui Katie, dar tocmai astăzi! Brendan nu voia decât *s-o ia din loc*. Și unde se afla ea, dacă nu era la lucru? Planul lor fusese ca ea să-l sune pe Brendan în timpul

schimbului ei de la Cottage Market, să se ducă la ceremonia primei comuniuni a surorii ei vitrege și după aceea să se întâlnească cu el. Dar nu se dusese la muncă și nici nu sunase.

El nu putea s-o sune. Asta fusese unul din marile dezavantaje ale relației lor încă din prima seară în care se cuplaseră. De obicei, Katie se găsea într-unul din cele trei locuri, fie în locuința lui Bobby O'Donnell (asta în primele zile ale legăturii ei cu Brendan), fie în apartamentul în care locuia împreună cu tatăl ei de pe vremea când era copil, pe Buckingham, pe care-l împărțea acum cu mama vitregă și cele două surori vitrege, sau în cel de deasupra, unde trăiau numeroșii unchi dementi, dintre care doi, Nick și Val, își câștigaseră o tristă notorietate prin crizele psihotice și neputința de a-și controla impulsurile. Apoi mai era și tatăl ei, Jimmy Marcus, care-l ura pe Brendan din tot sufletul și fără nici un motiv logic pe care el sau Katie să-l poată înțelege. Totuși, ea fusese limpede în această privință. De-a lungul anilor, tatăl ei făcuse din asta literă de lege: „Ferește-te de frații Harris. Dacă vreodată ai să mi-l aduci pe vreunul acasă, te dezmoștenesc”.

După părerea lui Katie, tatăl ei era de obicei un tip rațional, dar într-o noapte îi mărturisise lui Brendan, în timp ce lacrimile ei se prelingeau pe pieptul lui: „își pierde mințile când vine vorba de tine. Este dement. Vine beat într-o noapte, făcut mangă, nu așa, și începe să mă piseze la cap cu mama, cât de mult m-a iubit ea și așa și pe dincolo, după care zice că voi sunteți niște haimanale”.

„Haimanale”. Sunetul acestui cuvânt se opri în pieptul lui Brendan ca o flegmă.

„Ferește-te de ei. Este singurul lucru care ți-l cer în viața asta, Katie. Te rog.”

- Și atunci cum de s-a întâmplat, o întrebă Brendan, să te cuplezi cu mine?

Ea se răsuci în brațele lui și-i zâmbi cu tristețe.

- Chiar nu știi?

Adevărul era că Brendan habar n-avea. Katie era totul pentru el. Îi părea o zeiță. Iar el rămânea, mă rog, doar Brendan.

- Nu, nu știu.

- Fiindcă ești bun.

- Sunt?

Ea încuviință din cap.

- Mulți știu să fie drăguți. Nu este însă același lucru. Iar el, cugetând la spusele ei, trebui să recunoască

faptul că în toată viața lui nu întâlnise pe nimeni care să nu-l placă, nu în sensul acela de concurs de popularitate, ci în sensul unei simple remarci de genul „băiatul ăla, Harris, este de gașcă”. N-avusese niciodată dușmani, nu se mai amestecase într-o bătaie din școala generală și nu-și mai amintea când auzise vreun cuvânt aspru adresat lui. Poate că toate acestea se întâmplau pentru că *era* bun. Și poate, așa cum zicea ea, asta era o calitate rară. Sau poate că nu era genul de individ care să-i scoată pe alții din sărite. Mă rog, cu excepția tatălui ei. Aici se ascundea un mister și, incon- testabil, era vorba de ură.

Cu numai o jumătate de oră în urmă, în prăvălia de la colțul străzii domnului Marcus, Brendan simțise prezența acelei uri tăcute, tănuite, radiind din omul acela și conta- giindu-l și pe el, ca o infecție virală. Se ofilea sub puterea ei. Se bălbâise din cauza ei. Nu se putu uita în ochii lui Ray tot drumul până acasă, din cauza acelei uri care-l făcuse să se simtă, nespălat, cu părul plin de lădă, cu dinții înnegriți. Și faptul că n-avea nici o noimă, că el nu-l supăraseră

niciodată cu nimic pe domnul Marcus, pe care abia dacă îl cunoștea, nu era o ușurare. Brendan privea la Jimmy Marcus și vedea un om care îi întorcea privirea și care nu s-ar fi oprit nici să urineze pe el dacă ar fi luat foc.

Brendan nu putea să o caute pe Katie la unul dintre cele două numere de telefon, căci risca să trezească întrebări în mintea interlocutorilor săi de genul: ce urmărea detestatul Brendan, cerând-o la telefon pe iubita lor Katie?... Era cât pe ce să facă acest lucru de un milion de ori, dar numai gândul că i-ar fi putut răspunde la celălalt capăt al firului domnul Marcus, sau Bobby O'Donnell, ori unul dintre unchii ei psihopați îi era îndeajuns ca să scape receptorul din mâna-i asudată.

Brendan nu știa de cine să se sperie mai tare. Domnul Marcus era doar un individ obișnuit, proprietarul unui magazin de colț de stradă pe care el îl frecventase de mic copil, dar era ceva în legătură cu tipul ăsta, mai mult decât ura evidentă față de el, ceva care îi putea tulbura pe ceilalți, o susceptibilitate în legătură cu ceva anume, nu știa ce, ceva care te făcea să cobori tonul în fața lui și să încerci să-i eviți privirea. Bobby O'Donnell era unul dintre acei indivizi despre care nimeni nu știa exact din ce trăiește, dar în orice caz ai fi traversat strada numai ca să-l eviți; cât despre frații Savage, ei se aflau la un întreg sistem planetar distanță de majoritatea oamenilor în ceea ce privește un comportament social decent. Pramateile cele mai demente, țacănite, recidiviste și aiurite din câte ieșiseră din Flats, frații Savage aveau mii și mii de căutături și de fițe, erau atât de țâfnoși, că puteai umple un carnet de grosimea

Vechiului Testament cu toate lucrurile care-i puteau scoate din sărite. Tatăl lor, el însuși la vremea lui un cretin nesănătos la minte, dăduse naștere, împreună cu mama lor cea slabă-noagă și adorată ca o sfință, acestor frați care țâșniseră din pântec unul după altul, la distanță de unsprezece luni, ca într-un bombardament de artilerie. Ei crescură înghesuiți, plini de păduchi și de nervi, într-un dormitor de mărimea unui radio japonez, pe lângă șinele suspendate de tren care odinioară se întindeau peste Flats, acoperind soarele, înainte de a fi demolate pe vremea când Brendan era copil. Podelele din apartament se înclinau mult spre răsărit, iar trenurile le duduiau în geamuri douăzeci și unu din douăzeci și patru de ore în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu, făcând să se zgâlțâie atât de tare zidurile părginite ale clădirii de trei etaje, încât de cele mai multe ori frații cădeau din pat și se trezeau dimineța, la grămadă, unul peste celălalt, întâmpinând zorii care mijeau la fel de iritabili ca și șobolanii din cheiuri, burdușindu-se unul pe altul și cărându-și pumni ca să elibereze odată locul și să poată începe ziua.

Pe vremea când erau copii, cine-i vedea, nici măcar nu-i putea deosebi unii de alții. Erau pur și simplu frații Savage, un clan, o hoardă, o adunătură de membre, de subsuori și de genunchi, de lațe încălcite care păreau să se miște într-un nor de praf ca diavolul din Tasmania. De zăreai norul acesta venind spre tine, te fereai în lături, în speranța că vor găsi pe altcineva pe care să-l altoiască până să ajungă la tine, sau pur și simplu vor trece pe lângă tine într-un vârtej, pierduți în obsesia propriilor psihoze sinistre.

Până când Brendan nu începu să se vadă cu Katie pe ascuns, nu putu fi sigur niciodată câți erau de fapt. Și mai crescuse în Flats! Katie îi destăinuise totuși că Nick era cel mai mare, plecat din localitate de șase ani ca să execute o pedeapsă de zece ani la Walpole, că Val era al doilea și, după cum spunea ea, cel mai dulce dintre toți. Apoi venea Chuck, Kevin, Al, care de obicei era confundat cu Val, Gerard,

el însuși proaspăt ieșit de la Walpole, și, în sfârșit, Scott, mezinul și favoritul mamei - pe când trăia - care era și singurul licențiat din familie și nu locuia în apartamentele de la primul și al treilea etaj, împreună cu frații lui. Aceștia le confiscaseră de la vechi pe care reușiseră să-i sperie și să-i facă să se mute în alt stat.

~ Știu că ei au reputația asta proastă, îi mărturisea Katie lui Brendan, dar sunt realmente niște tipi drăguți. Mă rog, cu excepția lui Scott. El se lasă mai greu.

Scott. Cel „normal”.

Brendan se mai uită o dată la ceasul de mână, apoi își întoarse privirea la cel de lângă pat. Pe urmă, ochii îi rămaseră din nou fixați pe telefon. Se uită la patul unde dormise acum două nopți suflându-i în ceafă, numărând firișoarele blonde de acolo, cu brațul trecut peste șoldul ei, astfel încât palma să-i odihnească pe pântecul cald, cu nările gâdilite de mireasma părului ei, un amestec vag de parfum și de transpirație. Își mută iar privirea la telefon. Sună, fir-ai tu să fii. Sună.

CĂȚIVA puștani îi descoperiră mașina. Sunară la 911 și cel care vorbi în receptor părea să aibă răsuflarea tăiată, de parcă fusese implicat în ceva care-l depășea, pe când cuvin-tele îi năvăleau pe gură:

- Este sânge în mașina asta și, ăă, portiera este des- chisă și, ăă...

Operatorul de la 911 îl întrerupse, întrebându-i:

- Locația mașinii?

- În Flats, răspunse copilul. Pe lângă parcul Pen. Eu și prietenul meu am găsit-o.

- Știți strada?

- Strada Sydney, îi trânti puștiul în telefon. Este sânge în ea și portiera este deschisă.

- Cum te cheamă, puștiule?

- Vrea să știe cum o cheamă, îi zise puștiul prietenului său. Mi-a zis „puștiule”.

- Puștiule? făcu operatorul. Am zis numele tău. Cum te numești tu?

- Uite care-i treaba, omule, noi o tăiem de-aici, îi răspunse puștiul. Baftă.

După care închise și operatorul își notă de pe monitorul computerului că apelul fusese dat de la un telefon public la colțul străzilor Kilmer și Nauset din cartierul Flats, în East Bucky, la aproape doi kilometri de intrarea în Parcul Penitenciar din strada Sydney. El transmise informația dispeceratului, care la rândul lui trimise o unitate de poliție în zonă.

Una dintre patrule sună din nou și ceru mai multe unități, o echipă sau mai multe de tehnicieni de la Unitatea de Constatăre și câțiva de la Serviciul Omucideri.

- Ai găsit vreun cadavru, treizeci și trei? Terminat.

- Ah, nu.

- De ce-ai chemat Serviciul Omucideri dacă n-ai un cadavru? Terminat.

- După cum arată mașina asta, presimt că vom găsi unul pe aici prin jur, mai devreme sau mai târziu.

ÎNTORS LA SERVICIU, Sean își începu prima zi de muncă parcându-și mașina pe Crescent și învărtindu-se în jurul caprelor vopsite în albastru de la intersecția cu strada Sydney. Caprele purtau marca Departamentului de Poliție din Boston, pentru că aceștia fuseseră primii sosiți la fața locului, dar Sean deduse din ceea ce auzise pe drum că acest caz ținea de Serviciul Omucideri din cadrul Poliției de Stat, adică de unitatea lui.

Mașina, după cât înțelegea, fusese găsită pe strada Sydney, care intra în jurisdicția orașului, dar urmele de sânge duceau în Parcul Penitenciar care, ca parte a terenului de rezervație, intra în jurisdicția statului. Sean o luă în jos pe Crescent, în jurul parcului, și primul lucru pe care-l observă fu o dubă a Unității de Constatări parcată la jumătatea aleii.

Pe măsură ce se apropie, îl văzu pe sergentul Whitey Powers, stând în picioare câțiva metri mai încolo de o mașină cu portiera din dreptul șoferului întredeschisă. Souza și Connolly, care fuseseră doar cu o săptămână în urmă avansați la Serviciul Omucideri, căutau prin buruienile de lângă intrarea în parc, ținând în mâini pahare cu cafea. Două unități de patrule și duba Unității de Constatări erau parcate pe prundiș, iar echipa de la UC înainta spre mașină priviri urâte aruncând spre Souza și Connolly, suspectându-i de faptul că ar putea călca în picioare posibile probe și pentru că aruncaseră capacele de la paharele din plastic.

- Salut, derbedeule, începu Whitey Powers, ale cărui sprâncene se ridicară într-o grimasă de surpriză. Te-a anunțat deja cineva?

- Păi da, făcu Sean. Dar sunt fără partener, sergent. Adolph este plecat.

Whitey Powers dădu din cap.

- După ce bate palma cu tine, deodată vezi că nemțălăul ăla inutil își ia concediu medical, îl șicană el în glumă, trecându-și un braț împrejurul lui Sean. Ești cu mine, frate. Pe toată durata stagiului tău.

Deci așa avea să fie, Whitey îl va ține sub observație până când comandanții secției decideau dacă se ridica la standardul lor de aur sau nu.

- Și eu care aveam impresia că este un week-end liniștit, mai zise Whitey în timp ce-l întorcea pe Sean cu fața la

mașina cu portiera deschisă. Cum a fost astă noapte toată mahalaua, Sean? Mai tăcută ca o pisică moartă, ai? Am avut o-njunghiere în Parker Hill, o alta în Bromley Heath, și un puști de liceu a fost bătut cu o sticlă de bere prin Allston. Nici un caz mortal, totuși, și toate țineau de jurisdicția orașului. La dracu', stai să vezi cum a fost cu victima din Parker Hill. S-a dus pe propriile picioare la secția de urgență de la Spitalul Militar Central, cu ditamai cuțit de măcelar care-i ieșea prin claviculă, ca s-o întrebe pe sora de la poartă unde țineau automatul de coca-cola.

- Și ea i-a spus? îl întrebă Sean.

Whitey surâse. Era unul din cei mai străluciți băieți ai Serviciului Omucideri din cadrul Poliției de Stat și așa fusese dintotdeauna, astfel încât își permitea să zâmbească mult. Trebuie să fi primit anunțul pe când se pregătea să intre în schimb, pentru că era îmbrăcat cu izmene din bumbac și jerseyul de hochei al fiului său, pe cap având o șapcă de base-ball și în

picioarele goale - șlapi de un albastru irizat, iar insigna aurită îi atârna de un șnur din nailon peste jersey.

- Îmi place tricoul, îl admiră Sean, iar Whitey îi oferă încă un zâmbet leneș în timp ce o pasăre, dinspre parc plana peste capetele lor, găinățându-se pe ei și scoțând un croncănit strident care-i dădu lui Sean un fior pe șira spinării.

- Omule, acum o jumă<sup>1</sup> de oră? Eram pe *canapeaua* mea.

- Te uitai la desene?

- Mă luptam corp la corp, îi răspunse celălalt arătând cu degetul buruienile și parcul din spatele lor. Îmi închipui că o vom găsi undeva pe acolo. Dar, știi, abia am început căutarea și Friel zice s-o numim „persoană dispărută”, până descoperim vreun cadavru.

Pasărea mai zbură o dată peste creștetele lor, puțin mai jos, iar croncănitul ei, de-a dreptul, sfredeli de data aceasta creierii lui Sean.

- Este cazul nostru, totuși? Întrebă el. Whitey încuviință din cap.

- Doar dacă victima n-a ieșit din parc și s-a întors înapoi, după care a dat ortul popii pe undeva pe stradă.

Sean își ridică privirea. Pasărea avea un cap mare și picioare scurte, ghemuite sub pieptul alb, dungat cu cenușiu în centru. Nu recunoscua specia, căci nu zăbovise prea mult în natură.

- Ce pasăre este asta?

- O specie de pescăruș, îi răspunse Whitey.

- Prostii.

-Jur, să moară mama, făcu celălalt cu o mână ridicată.

-- Te-ai uitat mult la *WildKingdom* pe vremea când erai copil, nu-i așa?

Pasărea scoase iar acel țipăt sfredelitor și Sean avu chef s-o împuște.

....Vrei s-arunci o privire la mașină? îl ispită Whitey.

- Ai zis că-i vorba de ea, începu Sean în timp ce se aplecau pe sub cordonul galben ce înconjura locul faptei și se apropiau de mașină.

- Cei de la UC au găsit actele mașinii în torpedo. A fost a uneia, Katherine Marcus.

- Rahat, făcu Sean.

- O știi?

- S-ar putea să fie fata unui tip pe care-l cunosc. -Vreun apropiat de-al tău?

Sean dădu din cap.

- Nu, doar vecini. Ne salutăm când ne vedem.

- Ești sigur? îl întrebă Whitey de parcă ar fi dorit să-i dea cazul pe loc, chiar în acea clipă.

- Of, îi răspunse Sean. Al dracului de sigur. Ajunseră la mașină și Whitey îi arătă cu degetul portiera

deschisă din dreptul șoferului, în timp ce o tehniciană de

la UC se dădu îndărăt și se întinse, arcuindu-și spina, cu mâinile împreunate spre cer.

- Numai nu atingeți nimic, băieți. Cine se ocupă de caz?

- Eu ar trebui să mă ocup, zise Whitey. Parcul este sub jurisdicția statului.

- Dar mașina se află în proprietatea orașului.

- Stropii ăia de sânge au căzut pe terenul statului, ripostă Whitey, arătând cu degetul spre buruieni.

- Nu știu, încheie tehniciana de la UC suspinând. -Avem pe cineva de la procuratură pe drum, o informă

Whitey. Poate să vină el cu o sugestie. Până atunci, cazul rămâne în seama statului.

Sean aruncă o privire spre buruienile ce creșteau la intra- rea în parc, și știind că, dacă aveau să găsească un cadavru, apoi numai acolo îl puteau găsi.

- Ce avem?

- Portiera era întredeschisă când am găsit mașina, începu tehniciana căscând. Cheile erau în contact, luminile din față - aprinse. Ca la un semnal, bateria a cedat la zece secunde după ce am ajuns la fața locului.

Sean zări o pată de sânge lângă telefonul mobil de la portiera din dreptul șoferului. Pe telefon erau câțiva stropi, înnegriți și uscați. Se așeză pe vine și se răsuci pe călcâie, zărind o altă pată neagră pe volan. O a treia pată de sânge, mai lungă și mai largă decât celelalte două, înconjura marginea unei găuri de glonț care străpunsese vinilul scaunului șoferului, la nivelul umărului. Sean se mai răsuci o dată și privirea îi alunecă pe lângă portieră spre buruienile din stânga mașinii, pe urmă își întinse gâtul ca să se poată uita împrejurul portierei din dreptul șoferului și descoperi o ciobitură făcută de curând.

Se uită la Whitey, iar acesta dădu din cap.

- Infractorul, probabil, n-a intrat în mașină. Fata lui Marcus, dacă ea era cea de la volan, îl pocnește cu portiera. Pramatia își revine, o împușcă, nu știu, în umăr, poate în biceps. În orice caz, fata încearcă să scape prin fugă, spuse el în timp ce arăta cu degetul câteva buruieni recent culcate la pământ. Rana ei nu putea fi prea gravă, pentru că n-am găsit decât câțiva stropi de sânge printre buruieni.

- Am trimis unități și în parc? îl întrebă Sean.

- Două până acum.

- Și sunt mai breji decât ăia doi? vru să știe plină de țâfnă tehniciana de la UC.

Sean și Whitey priviră în direcția indicată de ea și văzură că ofițerul Connolly, care își scăpase cafeaua în iarbă, stătea în picioare și se răzbuna pe paharul de plastic.

- Hei, zise Whitey, sunt boboci, dă-le și lor puțin răgaz.

- Mai am destulă treabă pe cap, băieți.

- Ai găsit și vreun act de identitate lângă documentele mașinii? o descusu Sean, dându-se un pas înapoi ca să-i facă loc.

- Da. Un portofel sub scaun, un carnet de șofer pe numele Katherine Marcus. Mai era și un rucsac în spatele scaunului din față. Billy îi verifică acum conținutul.

Sean aruncă o privire peste capota mașinii la tipul pe care ea îl arătase. Stătea în genunchi în fața mașinii, cu un rucsac bleumarin dinainte.

- Ce vârstă-i trecută în carnetul de șofer? întrebă Whitey.

- Nouăsprezece, sergent.

- Nouăsprezece, îl informă el pe Sean. Și-l cunoști pe taică-său? Drace, omule, îl așteaptă o viață plină de durere, iar bietul de el probabil că habar n-are încă.

Sean își întoarse capul, urmărind pasărea singuratică ce se întorcea înapoi de unde venise, scoțând țipete ascuțite.

Soarele străpunsese perdeaua de nori cu un mănunchi strălucitor de raze. Sean simți cum strigătul păsării îi străpunge canalul urechii până în creier și fu copleșit pentru o clipă de amintirea acelei solitudini sălbatice pe care o citise pe chipul lui Jimmy Marcus la unsprezece ani, când era cât pe ce să fure o mașină. Sean o mai putea simți și acum, când aștepta în picioare lângă buruienile din jurul intrării în Parcul Penitentiary, de parcă cei douăzeci și cinci de ani de-atunci trecuseră la fel de rapid ca un spot publicitar la televizor. Mai putea încă simți acea singurătate abătută, arțăgoasă, rugătoare ce zăcea în Jimmy Marcus ca într-un copac uscat, al cărui trunchi bătrân fusese golit de pulpa lemnoasă. Ca să se scuture de ea, se gândi la Lauren, la acea Lauren cu părul lung de culoarea nisipului ud, care-i umpluse visul de miresme marine în acea dimineață. Se gândi la Lauren din vis, cea care mirosea a mare și a soare, dorindu-și să se poată întoarce acolo, să se piardă în acel vis pentru totdeauna.

în sânge

NADINE MARCUS, fiica mai mică a lui Jimmy și a lui Anna-beth, primi pentru prima oară în viață binecuvântata împărtașanie în cadrul ceremoniei sfintei comuniuni la Biserica Sfânta Cecilia din Flats, în East Bucky. Ținând mâinile împreunate apăsat de la podul palmelor până

în vârful degetelor, în rochia și voalul albe ca neaua, în care arăta ca o mireasă în miniatură ori un înger de zăpadă, pășea în rând cu alți patruzeci de copii, alunecând, în timp ce alții tropăiau.

Sau cel puțin așa i se părea lui Jimmy și, deși era conștient de subiectivitatea lui, era foarte sigur că avea dreptate. Progeniturile din ziua de azi vorbeau și vociferau de câte ori aveau chef, înjurau de față cu părinții lor, emiteau tot felul de pretenții, nu arătau nici un fel de respect față de adulți și aveau privirile de drogați, ușor amețite, ușor febrile, dovadă a faptului că pierdeau prea mult timp în fața televizorului sau a monitorului. Nu erau altceva decât niște puturoși care în clipa următoare puteau da de pământ tot ce le cădea în mână, zăngănind totul și legănându-se ca niște corăbii pe valuri. Când cereau ceva, de obicei obțineau tot ce-și doreau. Dacă nu, ridicau vocea. Dacă răspunsul era unul vag negativ, începeau să zbiere. Iar părinții lor, niște papă-lapte după părerea lui Jimmy, de obicei se dădeau bătuți.

Jimmy și Annabeth țineau la fetele lor ca la ochii din cap. Munceau din greu ca ele să fie fericite, bine dispuse și să știe că erau iubite. Dar exista o linie fină de demarcație între dragostea părintească și căutatul în coarne, iar el se asigurase că toate fetele lui știau exact până unde-și puteau permite să întindă coarda.

Iată-i pe acești doi puradei de acum, trecând în procesiune pe lângă strană, doi puștani, îmbrâncindu-se unul pe altul, ignorând semnele călugărițelor, jucându-se cu cei din mulțime, în timp ce unii dintre adulți pur și simplu le întorceau zâmbetele. Iisuse! Pe vremea lui Jimmy, părinții ar fi ieșit din mulțime, i-ar fi luat de păr pe cei doi și ar fi șters podeaua cu ei, le-ar fi vârgat fundurile și le-ar fi promis în șoaptă la ureche încă o porție înainte de a-i lăsa înapoi în rând.

Jimmy, care-și ura bătrânul tată, știa că și vechile metode erau proaste, fără îndoială, dar ce mama dracului! Trebuia să existe o soluție de mijloc pe undeva, pe care majoritatea oamenilor părea s-o treacă cu vederea. O cale de mijloc, unde un copil să știe că părinții îl iubeau, dar că ei erau șefii, că existau reguli dintr-un motiv bine întemeiat, *nu* realmente era *nu*, și doar pentru că e drăgălaș nu înseamnă că e mare și tare.

Desigur, puteai să treci peste toate astea, să crești un copil bun, care tot să-ți mai facă mizerii. Precum Katie astăzi. Nu numai că nu se arătase pe la serviciu, dar acum se pare că chiulea și de la prima comuniune a surorii sale mai mici. Ce dracul era în mintea ei? Nimic, probabil, și tocmai asta era problema.

Întorcându-se s-o urmărească pe Nadine cum pășea de-a lungul șirurilor de bănci, Jimmy se simți atât de mândru, încât supărarea și, ei bine, o oarecare doză de îngrijorare, cât negru sub unghie, dar persistentă, la adresa lui Katie, se mai potoliră puțin, deși știa că aveau să se reaprindă. Prima comuniune constituia un eveniment în viața unui copil catolic, o zi în care te îmbrăcai frumos și erai adorat și lingușit, dus după aceea la Chuck E. Cheese, iar Jimmy credea că era bine să marcheze festiv evenimentele din viața fiicelor sale, să le facă strălucitoare și memorabile. Iată de ce absența lui Katie îl scotea atât de mult din pepeni. Bine, avea nouăsprezece ani, așa încât universul surorilor sale vitrege mai mici probabil nu se putea compara cu băieții, țoalele și furișatul prin baruri în care puteai să intri fără să fii legitimat. Jimmy înțelegea asta, astfel că de obicei o lăsa în pace, dar să lipsească de la un asemenea eveniment, mai ales după tot ce făcuse el când era ea mai mică pentru a-i marca evenimentele din viață, era mai mare rușinea.

Simțea iar cum îi creștea supărarea. Știa că imediat ce va da ochii cu ea, aveau să „stea de vorbă” amândoi, cum zicea Annabeth, un lucru care se întâmpla frecvent în ultimii ani. Acum, întâmplă-se ce s-o-ntâmpla. La dracu'!

Pentru că, iată, acum se apropia Nadine de strană. Annabeth o făcuse să promită că nu se va uita deloc la tatăl ei în momentul în care va trece pe lângă el, stricând toată gravitatea ceremoniei cu vreo ghidușie copilărească și flusturatică, dar Nadine tot furișă o privire, una mică, doar atât cât să-i dea de știre că risca s-o înfurie pe mama sa doar ca să-i arate lui



afecțiune. Nu prea se sinchisea de bunicul, Theo, de cei șase unchi care ocupau toată strana din spatele lui Jimmy, iar el îi respecta opțiunea, căci Nadine doar se apropia de acea linie de demarcație, dar nu trecea dincolo de ea. Îi aruncă o privire cu coada ochiului stâng, iar Jimmy îi observă mișcarea prin văl. Îi făcu un mic semn

cu trei degete la nivelul curelei de la pantaloni și articula în tăcere un salut.

Surâsul ei apăru pe buze mai curat decât vălul, rochia sau pantofii de un alb imaculat, iar Jimmy simți cum îi mergea la inimă. Femeile din viața lui, Annabeth, Katie, Nadine și sora ei, Sara, puteau să-l aducă în această stare doar pocnind din degete, să-i înmoaie genunchii cu un zâmbet sau o privire, să-l facă moale ca o cârpă.

Nadine lăsă ochii în jos și-și crispa chipul micuț ca să-și ascundă zâmbetul, dar oricum Annabeth se prinsese. Își afundă cotul între coastele și șoldul stâng. El se întoarse la ea, roșu la față, și o întrebă:

- Ce?!

Annabeth îi aruncă o privire din care putu să-și dea seama ce-l aștepta când se întoarce acasă. Apoi, ea se uită drept înainte, ținând buzele strânse, dar colțurile gurii i se zbăteau un pic. Jimmy știa că tot ce avea el de spus era: „Este vreo problemă?”, cu voce de băiețuș inocent, că ne- vastă-sa avea să cedeze, pentru că era ceva legat de biserică, ceea ce-i trezea nevoia de a chicoti, iar faptul că era în stare să le amuze pe doamne, în orice situație, fusese întotdeauna unul din marile lui talente.

Cu toate acestea, o vreme nu-și mai întoarse ochii spre soție, doar urmări liturghia și pe urmă ritualul sacramental în care fiecare copil lua pe rând, pentru prima oară, ostia în căușul palmelor. Făcu sul programul, care se umezi de sudoarea mâinilor în timp ce și-l lovea de coapsă, urmărind-o pe Nadine cum ridica ostia în palmă, și-o punea pe limbă, apoi își făcea cruce, cu capul plecat. Annabeth se aplecă spre el și îi șopti la ureche:

- Copilul nostru. Doamne Dumnezeule, Jimmy, *copilul* nostru!

Jimmy își trecu un braț în jurul brâului, o strânse cu putere, dorindu-și să oprească clipa aceea din viața lui, s-o immortalizeze într-un instantaneu, să rămână în ea, s-o suspende, până când era pregătit să lase iar timpul să treacă, indiferent de numărul de ore sau zile ce aveau să se scurgă pe lângă ei. Întoarse capul și sărută obrazul soției, iar ea se aplecă mai mult spre el, amândoi pironindu-și ochii asupra fiicei, îngerușul lor care plutea în fața altarului.

TIPUL cu sabia de samurai stătea în picioare la marginea parcului, cu spatele la Pen Channel, cu un picior ridicat în aer în timp ce pivota încet pe celălalt, cu sabia atârnată într-un unghi ciudat în dreptul cefei. Sean, Whitey, Souza și Connolly se apropiau domol, aruncându-și unul altuia priviri curioase. Tipul continuă să pivoteze încet, ignorându-i pe cei patru bărbați care se apropiau de el prin iarbă într-un șir neregulat. Își ridică sabia deasupra capului și începu să o coboare în fața pieptului. Ei se aflau acum la o distanță de vreo șase metri, iar tipul pivotase la 180 de grade, așa încât stătea cu spatele la ei. Sean îl zări pe Connolly care își duse mâna la șoldul drept, desfăcu catarama tocului de la pistol și își lăsă palma să se odihnească pe patul Glock-ului.

Înainte ca situația să scape de sub control și cineva să fie împușcat sau tipul să le facă felul, Sean își dresă vocea și începu:

- Mă scuzați, domnule. Domnule? Scuzați-mă. Individul își înalță un pic capul ca și cum l-ar fi auzit pe

Sean, dar își continuă acel pivotat deliberat, învârtindu-se tot mai tare în fața lor.

- Domnule, vă rugăm să depuneți arma pe iarbă. Acela coborî piciorul pe sol și se întoarse cu fața la ei,

uitându-se cu ochii măriți de uimire la fiecare în parte -

unu doi, trei, patru arme - își întinse sabia, fie ațintind-o spre ei, fie încercând să le-o înmâneze, Sean nu putu spune care dintre alternative era adevărată.

- Ce dracului, ești surd? Culcat, strigă Connolly.

- Șșșt, îl liniști Sean și se opri din mers, la o distanță de vreo trei metri de individ, gândindu-se la picăturile de sânge pe care le găsiseră de-a lungul pistei de alergare, vreo șaiszeci de metri mai înapoi, toți patru știind ce însemnau acestea, ca pe urmă să-și ridice ochii și să dea de acest Bruce Lee, care învățea o sabie de mărimea unui mic avion. Doar că Bruce Lee fusese asiatic, iar individul ăsta era cu siguranță un alb, destul de tânăr, să tot fi avut vreo douăzeci și cinci de ani, cu păr negru cârlionțat și obraji rași, cu un tricou alb cu pete cenușii de transpirație.

Încremenise acum, iar Sean era foarte sigur că frica îl făcea să-și țină sabia îndreptată spre ei, că creierul i se blocase și nu mai era în stare să trimită comenzi corpului.

- Domnule, începu el destul de tare pentru ca tipul să se uite drept în ochii lui. Îmi faceți și mie o favoare? Lăsați sabia jos, pe pământ. Trebuie doar să deschideți pumnul și s-o lăsați să cadă.

- Cine naiba sunteți voi?

- Suntem ofițeri de poliție, îi răspunse Whitey Powers fluturându-și insigna. O vedeți? Așa că aveți încredere în noi, domnule, și dați drumul sabiei.

- Ah, sigur, făcu tipul și imediat sabia îi căzu din mână în iarbă producând un zgomot înăbușit. Sean simți că Connolly începu să se mute în stânga lui, pregătit să-l atace pe individ, și îl opri cu mâna, continuând să nu-l slăbească pe tipul și-l întrebă:

- Cum te numești?

- Cum? Kent.

- Kent, ce mai faci? Eu sunt Devine, de la Poliția de Stat. Te-aș ruga să faci doar câțiva pași înapoi din fața armei.

- Care armă?

- Sabia, Kent. Dă-te câțiva pași înapoi. Care ți-e numele de familie, Kent?

- Brewer, răspunse el și se dădu înapoi, ținând palmele ridicate și depărtate de corp, ca și cum ar fi fost sigur că ei aveau de gând să-și scoată pistoalele în același timp și să le descarce în el.

Sean surâse și făcu un semn cu capul lui Whitey.

- Hei, Kent, ce făceai aici? Mie mi s-a părut că jucai un fel de balet, vorbi el ridicând din umeri. Cu o sabie, sigur, dar...

Kent îl urmări pe Whitey care se aplecă peste sabie și, grijuliu, o ridică de mâner cu o batistă.

- Kendo.

- Ce este asta, Kent?

- Kendo, îi explică celălalt, este o artă marțială. Am antrenamente marțea și joia. Fac exerciții în fiecare dimineață. Tocmai asta făceam acum, exersam.

Connolly scoase un suspin. Souza se uită la Connolly.

- Mă cercetați acum, asta e?

- Uite, făcu Whitey trecându-și lama peste palma deschisă. Am avut și *linguri mm* ascuțite decât asta.

- N-a fost niciodată ascuțită, îl lămuri Kent.

Sean auzi din nou în minte țipătul strident al acelei păsări.

- Ia zi, Kent, de cât timp ești aici?

Tânărul se uită la parcare din spatele lor, la o distanță de vreo sută de metri.

- De cincisprezece minute. Cel mult. Ce s-a întâmplat? îi întrebă el, iar vocea lui începu să capete siguranță, chiar

un ton de indignare. Nu este ilegal să practici kendo într-un parc public, domnule ofițer, nu-i așa?

- Ne pregătim să interzicem așa ceva, îl apostrofă Whitey. Și sunt sergent, Kent.

- Poți să-mi spui ce-ai făcut noaptea trecută la o oră matinală, atât de devreme? îl întrebă Sean.

Acesta păru că iar se enervează, cu creierii înfierbântați și respirația tăiată. Închise ochii pentru o clipă, apoi lăsă aerul să-i iasă din piept.

- Da, da, am fost, am fost astă-noapte la o petrecere cu prietenii. M-am dus acasă cu prietena mea. Am dormit până pe la vreo trei. Am băut cu ea o cafea azi-dimineață și pe urmă am venit aici.

Sean se ciupi de vârful nasului și încuviință din cap.

- Îți vom confisca sabia, Kent, și nu ne-ar deranja dacă vei treci pe la barăci cu unul dintre polițiști, ca să răspunzi la câteva întrebări.

- Barăci?

- La secția de poliție, îl lămuri Sean. Între noi, îi spunem altfel.

- De ce?

- Kent, ești de acord să te duci cu unul dintre ai noștri?

- A, sigur.

Sean se uită la Whitey, iar acesta se strâmbă. Își dădeau seama că tânărul era prea speriat ca să-i poată minți în față și mai știa că medicii legiști n-aveau să găsească nici un indiciu pe lama ei boantă, dar trebuiau să se agațe de orice fir și să îndosarieze rapoarte de urmărire până când mesele lor de birou aveau să dispară sub mormanul de acte.

- Tocmai mă pregăteam pentru centura neagră, încercă Kent să-i înduplece.

Ei se întoarseră și se uitară la el.

- Poftim?

- Sâmbăta asta, zise Kent, cu fața lucind de transpirație. Mi-a luat trei ani, dar, vedeți, de aceea mă aflu aici în dimi- neața asta, ca să mă asigur că sunt în cea mai bună formă.

- Aha, făcu Sean.

- Așa, Kent? îl strigă Whitey și tânărul îi zâmbi. Vreau să spun, nu degeaba, nu? Dar cui crezi că-i pasă?

LA ORA LA CARE Nadine și ceilalți copii se îngrămădeau să iasă prin spatele bisericii, Jimmy nu mai era supărat pe Katie, ci mai mult îngrijorat pentru ea. Cu toate că nu știa de câte ori pierduse nopțile cu băieții, nu era ea cea care să-și lase de izbeliște surorile vitrege care o venerau, iar ea la rândul ei ținea la ele, le scotea la film, la patinoar, la înghețată. În ultima vreme, le pregătea pentru parada de duminică următoare, ca și cum Ziua Buckingham ar fi fost o sărbătoare recunoscută pe plan național, la fel ca și Crăciunul sau Sfântul Patrick. S-ar fi întors acasă devreme, miercuri seara și le-ar fi mânat pe cele două fete la etaj, ca să-și aleagă ce doreau, organizând o miniparadă de modă în timp ce ședea pe pat, iar surorile ei se învârteau prin cameră arătându-și țoalele, întrebând-o cum să-și aranjeze părul, cum să-și fardeze ochii, ce mers să aibă. Firește că dormitorul pe care-l împărțeau cele două fete s-ar fi prefăcut într-un talmeș-balmeș de haine, dar lui Jimmy nu-i păsa, căci Katie le ajuta pe fete să marcheze un eveniment în viața lor, folosind trucurile învățate de la el pentru a face importante și unice până și cele mai neînsemnate lucruri. Așa că de ce-ar fi pierdut tocmai prima comuniune a Nadinei?

Poate a intrat într-un bucluc de proporții. Sau poate chiar a întâlnit un nou prieten, chipeș ca un actor de cinema și plin de el. Poate că pur și simplu a uitat. Jimmy părăsi strana și se îndreptă spre ieșire alături de Annabeth și Sara. Soția lui îi strângea mâna ca-ntr-un clește, ghicindu-l după fălcile încleștate și privirea pierdută.

- Sunt convinsă că este bine. Mahmură, poate. Dar nevătămată.

Jimmy surâse, încuviință din cap și-i răspunse cu o altă strângere de mână. Annabeth, cu telepatia ei, cu strângerile de mână bine plasate, cu pragmatismul tandru, era temelia lui, pur și simplu. Ea îi ținea loc de nevastă, de mamă, de cea mai bună prietenă, de soră, de iubită, de preot. Fără ea, Jimmy n-avea nici o îndoială că ar fi sfârșit înapoi în Deer Island, sau chiar mai rău, închis într-una din închisorile grele ca Norfolk sau Cedar Junction, întemnițat pe viață, cu dinții putrezindu-i în gură.

Când o întâlnise, la un an după ce ieșise din pușcărie, când mai avea doi ani de eliberare condiționată, relația lui cu Katie abia începuse să se închege, puțin mai mult pe zi ce trecea. Ea părea să se fi obișnuit cu el, să-l aibă tot timpul în preajmă, era încă rezervată dar din ce în ce mai puțin, iar Jimmy se obișnuise cu oboseala permanentă după zece ore de muncă zilnic și de goană prin tot orașul ca s-o ducă și s-o aducă pe copilă de la mormântul mamei, de la școală, de la internat. Era obosit și speriat. Acestea au fost constantele vieții lui de atunci și, după o vreme, începuse să creadă că așa avea să fie întotdeauna. Avea să se trezească speriat din somn, ca nu cumva Katie să se răsucescă rău în somn și să se înăbușe, sau că economiile s-ar duce până când și-ar pierde slujba, că drăguța de Katie s-ar putea accidenta la ora de sport, în timpul recreației, că ea ar avea nevoie de ceva pe care el să nu i-l poată oferi, că viața ar continua să-l macine între aceste pietre de moară ale fricii, dragostei și epuizării.

Jimmy purtase cu el acea oboseală în biserică și în ziua în care unul dintre frații lui Annabeth, Val Savage, se însurase cu Terese Hickey, amândoi mirii urâți, furioși și pitici. Jimmy și-i închipui dând naștere unor purcei în loc de copii, crescând o haită de ghiulele cu nasuri carne pe care nimeni să nu-i poată distinge unul de altul, hoinărind încolo și înapoi pe Buckingham în anii următori, gata să ia foc în orice clipă. Val fusese în banda lui Jimmy, pe vremea când el o conducea, și îi era recunoscător pentru că făcuse doi ani de temniță grea și încă trei de eliberare condiționată, ca să-i salveze pe ceilalți, când toți știau că Jimmy ar fi putut să-i dea în vileag și să scape de pedeapsă. Val, având membrele scurte și mintea așijderea, probabil că l-ar fi idolatrizat fără rezerve dacă el nu s-ar fi însurat cu o fufă portorică, care nici măcar nu era din vecini.

După moartea Maritei, zvonurile din cartier păreau să spună: „Mă rog, ai primit ce-ai meritat, nu-i așa? Uite ce pățești când nu faci ceea ce se cuvine. Katie asta, totuși, o să fie foarte frumoasă, ca orice corcitură, de altfel”.

Când Jimmy ieși de la Deer Island, ofertele începuseră să curgă gărlă. Era un profesionist, unul dintre cei mai tari delincvenți din câți ieșiseră vreodată din acea zonă care dăduse o întreagă pleiadă de celebrități ale lumii interlope. Și chiar și atunci când le refuza politicos, cu zâmbetul pe buze, căci avea de gând să se apuce de o muncă cinstită, așa pentru copil, oamenii dădeau din cap, râdeau pe sub mustață, știind prea bine că avea să recidiveze cu prima ocazie, când lucrurile se vor înrăutăți și îi va rămâne de ales între achitarea unei mașini și cadoul de Crăciun pentru Katie.

Cu toate acestea, nu s-a întâmplat deloc așa. Jimmy Marcus, un geniu al lumii interlope și șeful propriei bande

de hoți, încă dinainte de a atinge vârsta majoratului, când legea încă nu-i permitea să bea, omul din spatele jafului de la Keldar Technics și a încă altor nenumărate matrapazlăcuri, se ținu atât de neabătut de planul lui, încât oamenii crezură că-și bătea joc de ei. Drace, se zvonea că Jimmy chiar negocia cumpărarea prăvăliei lui Al de Marco de la colțul străzii, lăsându-l pe bătrân să se retragă, dar păstrând titlul de proprietar, cu un purcoi de bani care, pare-se, reprezentau partea lui, ascunsă bine, din afacerea Keldar. Jimmy, proprietar de magazin, purtând șorț, da, sigur că da, își ziseră ei.

La recepția dată de Val și Terese pe Dunboy, Jimmy o invită pe Annabeth la dans, și cei din jur fură martorii dragostei ce se înfiripa pe loc între ei, vizibilă din înlănțuirea lor în timp ce se lăsau purtați pe aripile muzicii, din înclinarea capetelor când se uitau unul la altul, focoși nevoie mare, din felul în care palma lui îi mângâia ușor spatele și cum ea se sprijinea de el. Se știau de mici copii, povesti careva, deși el era cu câțiva ani mai mare decât ea. Poate se iubiseră dintotdeauna, doar că dragostea lor așteptase să-si ia tâlpășița portorică sau s-o ia Dumnezeu la el.

Dansară pe un cântec al lui Rickie Lee Jones. Câteva versuri din acel refren prinseseră rădăcini în Jimmy, dintr-un motiv de neînțeles pentru el:

„ *Cu bine băieți,*

*Cu bine prieteni  
Cu ochii triști,  
Visându-vă Frank Sinatra..."*

I le șoptea la ureche în timp ce se legănau în ritmul melodiei, simțindu-se pentru prima oară în largul lui după atâția ani de zile, le fredona fără voce la refren, o dată cu vocea lui Rickie, susurând plină de jale: „Cu bine, stradă singuratică...”, surâzând, cu privirea pierdută în verdele cristalin al ochilor ei, iar ea îi zâmbea la rândul ei într-un fel tainic și dulce care-i frânse inima, amândoi comportându-se de parcă dansau împreună nu pentru prima, ci pentru a mia oară.

Au fost ultimii care au plecat. Au rămas așezați pe pragul larg al verandei, servindu-se cu bere fără alcool și fumând, făcând semn din cap celorlalți oaspeți în timp ce aceștia se îndreptau spre mașinile lor. Au rămas acolo, afară, până când noaptea de vară se răcori, iar Jimmy îi înfășură haina lui peste umeri și îi povesti de pușcărie și de Katie, de Marita care visa perdele portocalii, iar ea îi vorbi la rândul ei despre ce a însemnat să crească, singura fată la părinți, înconjurată de frați maniaci, de iarna în care s-a învățat prin New York, înainte de a-și da seama că nu era făcută pentru școala de infirmiere.

Când personalul restaurantului îi dădură afară de pe verandă, ei hoinăriră prin oraș și ajunseră la timp ca să fie martori la primul scandal conjugal dintre Val și Terese. îl tapară pe Val de o lădiță cu șase beri din frigiderul lui. Pășiră în întunericul cinematografului în aer liber al lui Hurley, de lângă canal, ascultând clipocitul singuratic al apelor râului. Cinematograful se închisese cu patru ani în urmă. Convoaie de muncitori în uniforme galbene și de basculante de la Regia de întreținere a parcurilor și zonelor de agrement, de la D.O.T., intrau pe acel teren în fiecare dimineață, prefăcând când întreaga arie de-a lungul canalului într-o erupție de gunoai și bucăți de ciment. Se vorbea că voiau să transforme zona într-un parc, dar până în acel moment rămăsese doar un cinematograf în aer liber căzut în ruină, iar ecranul alb încă se mai deslușea în spatele munților de gunoai cafenii și de mormane negre-cenușii de asfalt dislocat.

- Lumea zice că le ai în sânge, zise Annabeth. -Ce?

- Hoția, crima, îl lămuri ea, ridicând din umeri. Știi tu. Jimmy îi zâmbi și luă o înghițitură din sticla de bere.

- Este adevărat? îl întrebă ea.

- Se poate, îi răspunse. Era rândul lui să ridice din umeri. Am în sânge o groază de lucruri. Asta nu înseamnă că trebuie să și iasă la iveală.

- Nu te judec, crede-mă, îl asigură ea, dar fața ei era de nepătruns și vocea de asemenea.

Jimmy se întreba ce aștepta să audă de la el, că mai era încă în bransă? Că se lăsase? Că o s-o facă bogată? Că nu va mai comite niciodată vreo fărădelege?

Annabeth avea un chip senin, aproape șters de la distanță, dar, când te apropiai mai mult, citeai atât de multe lucruri în ochii ei, mai presus de puterea ta de înțelegere, sensibilitatea unei minți care mergea brici, fără odihnă.

- Ce vreau să zic, dansul îl ai în sânge, nu?

- Nu știu. Așa cred.

- Dar acum că ți s-a spus că nu mai poți face asta, renunți, nu? Poate că este dureros, dar te-ai ținut tare.

-Da...

- O. K., zise el și își scoase o țigară din pachetul care zăcea pe banca de piatră. Am fost bun de infractor. Dar am plătit pentru asta, iar nevasta mi-a murit și fiică-mea a dat de greu.

Își aprinse o țigară și scoase prelung fumul din piept, pe măsură ce încerca să se exprime exact așa cum își spusese în sine sa de o sută de ori:

- Nu vreau s-o mai las iar la greu pe fiică-mea, Annabeth. înțelegi? N-ar mai putea rezista să mă aibă închis pentru încă doi ani. Maică-mea? Este o femeie bolnavă. Dacă moare,

cât sunt în pușcărie? Atunci cei de la Asistența Socială or să mi-o ia pe fiică-mea, au s-o pună sub tutela statului și au s-o bage într-un soi de Deer Island pentru țânci. N-aș putea îndura rahatul ăsta. Așa că asta este. Indiferent de ce au în sânge, fie ce-o fi, eu nu mai calc strâmb.

Jimmy o privi în ochi în timp ce ea îi examina fața. Era sigur că ea îi vâna punctele slabe din această explicație, vreo urmă vagă de fals, și el speră că reușise oarecum să fie cât de cât credibil. Se pregătise îndeajuns de mult pentru un moment ca acesta. Și, de fapt, ce-i spusese era în cea mai mare parte adevărat. Ținuse ascuns doar um lucru pe care jurase să nu-l mai dezvăluie nici unui suflet. Așa că își aținti privirea în ochii ei și așteptă ca ea să ia o hotărâre, încercând să ignore amintirile acelei nopți pe malul râului Mystic, tipului ăla căzut în genunchi, cu saliva curgându-i pe bărbie, implorările lui vociferate, imagini care se tot străduiau să-i penetreze gândurile ca niște burghie.

Annabeth luă o țigară, iar el i-o aprinse și ea îi zise:

- Odinioară mi se aprinseseră călcâiele după tine, știai asta?

Jimmy își ținu capul drept, privirea calmă, cu toate că ușurarea care-i invada întregul trup era ca rafala unui super-sonic. Și nu-i spusese decât jumătate din adevăr. Dacă totul mergea strună cu Annabeth, n-avea de ce să-i mai dezvăluie și restul.

- Nu mai spune! Chiar puseși ochii pe mine? Ea încuviință din cap.

- Când treceai pe acasă, să-l cauți pe Val. Doamne, iartă-mă, cât aveam? Paisprezece, cincisprezece ani? Pe bune, Jimmy! Pielea mi se făcea de găină numai când îți auzeam vocea din bucătărie.

- Fir-aș al naibii, făcu el atingându-i brațul. Acum nu se mai face de găină.

- Oh, cum să nu, Jimmy, cum să nu!

Și el simți cum Mystic curgea iar departe de ei, dizolvându-se în adâncimile murdare din Pen, cruțându-l, revăr-sându-și apele în depărtare, așa cum și trebuia.

LA ORA CÂND Sean se întorcea pe pista de alergare, femeia de la UC se afla deja acolo. Whitey Powers transmise prin radio tuturor unităților de la fața locului să-i verifice și să-i rețină pe toți trecătorii din parc și se lăsă pe vine lângă Sean și tehniciană de la UC.

- Sângele duce într-acolo, zise ea arătând cu degetul înspre adâncimea parcului.

Pista de alergare continua cu un mic podeț din lemn, apoi o cotea și cobora în pantă într-o porțiune împădurită a parcului, înconjurând la capătul ei ecranul vechiului cine-matograf în aer liber.

- Este și mai mult acolo, indică ea cu tocul, iar Sean și Whitey aruncară o privire înapoi peste umăr ca să poată zări picăturile mai mărunte de sânge prin iarbă, de cealaltă parte a pistei de alergare, lângă micul podeț din lemn.

Frunzele unui arțar înalt feriseră acele picături de ploaia din noaptea trecută.

- Cred că a fugit să se ascundă în viroaga aia.

Stația lui Whitey emise un semnal și el și-o apropiă de buze.

- Powers.

- Sergent, este nevoie de tine lângă grădină.

- Vin acum.

Sean îl urmări pe Whitey care o luă la trap pe pista de alergare, apoi înainta spre grădina cooperativei din celălalt cot, marginea tricoului de hochei al fiului său fluturându-i în jurul taliei.

Sean se ridică în picioare și aruncă o privire asupra parcului, examina fiecare tufiș, fiecare dâmb, toată apa canalului. Se uită înapoi la micul podeț din lemn care se arcuia peste o viroagă minusculă, unde apa era de două ori mai întunecată și mai poluată decât cea a canalului. Acoperită în permanență de crusta unei pelicule de jeg, ea era năpădită vara de bâzâitul țânțarilor. Sean observă o pată de roșu printre arbuștii subțiri, abia înmuguriți, de-a lungul malului viroagei și se apropiă de acel loc, trezindu-se deodată cu femeia de la UC lângă el, care observase și ea același lucru.

■- Cum te cheamă? o întrebă Sean.

- Karen, răspunse ea. Karen Hughes.

El îi strânse mâna, amândoi concentrându-se asupra petei roșiatice, în timp ce traversau pista de alergare. Nici măcar nu-l auziră pe Whitey Powers, până când acesta apărură în fața lor, la trap, cu respirația tăiată.

- Am găsit un pantof, zise el.

- Unde?

Whitey arătă cu degetul înapoi pe pista de alergare, unde se curba în jurul grădinii cooperativei.

- în grădină. Un pantof de femeie, numărul șase.

- Nu-l atingeți, spuse Karen Hughes.

- Haida, de, făcu Whitey, dar femeia îi aruncă una dintre acele priviri glaciale care puteau intimida pe oricine.

- Scuzați-mă! Am vrut să spun... nu, *doamnă*.

Sean se întoarse cu spatele la copaci, iar pata de roșu nu mai era doar o pată, era un petic sfâșiat de stofă, în formă triunghiulară, ce atârna de o ramură subțire la înălțimea umărului. Toți trei se aflau în fața ei, până când Karen Hughes făcu un pas înapoi și realiză mai multe fotografii din patru

unghiuri diferite, apoi se scotoci în geantă, căutând ceva anume. Sean era foarte sigur că peticul era din nailon, provenea probabil dintr-o jachetă și era năclăită cu sânge. Karen se folosi de o pensetă ca s-o tragă de pe cracă și se uită lung la ea, pentru un minut, înainte de a o băga într-o punguță din plastic.

Sean se aplecă din mijloc și își întinse gâtul, coborându-și privirea în viroagă. Apoi se uită la celălalt mal, unde zări ceea ce putea fi urma unui toc de pantof înfundat în pământul reavăn. îl înghionti pe Whitey și-i indică cu degetul până când acesta văzu și el. După aceea, Karen Hughes aruncă și ea o privire și făcu imediat câteva fotografii cu aparatul Nikon de la secție. Ea își îndreptă spinarea și trecu podețul, coborî pe mal și mai făcu câteva fotografii.

Whitey se lăsă pe vine și se uită sub podeț.

- Aș spune că a stat pitită aici. Apare asasinul, țâșnește ca fulgerul de cealaltă parte și fuge mâncând pământul.

- De ce a preferat să se afunde în parc? întrebă Sean. Vreau să spun: se pare că era cu spatele la apă, sergent. De ce n-a luat-o înapoi spre ieșire?

- Poate era dezorientată. Este întuneric și e rănită deja de un glonte.

Whitey ridică din umeri și chemă prin radio Dispeceratul.

- Sunt sergentul Powers. Ne apropiem de un posibil unu optzeci și șapte, dispecer. Vom avea nevoie de fiecare ofițer disponibil pentru o razie prin Parcul Pen. Vezi, poate poți îndruma înapoi câțiva scafandri.

- Scafandri?

- Da. Avem nevoie la fața locului cât mai curând posibil, de locotenentul Friel și de cineva de la Procuratură.

- Locotenentul este pe drum. Biroul de Procuratură a fost anunțat. Ați terminat?

- Da. Am încheiat.

Sean își aruncă iar privirea spre viroagă, la urma de toc din sol și mai observă câteva zgârieturi în stânga. Victima își afundase degetele în pământ ca și cum s-ar fi cățărat pe mal.

- Ai chef să formulezi o ipoteză referitor la ce s-a întâmplat aici astă-noapte, sergent?

- Nici măcar n-am să încerc, răspunse Whitey.

STÂND ÎN PICIOARE pe treptele de sus ale bisericii, Jimmy putea zări de acolo Penitentiary Channel. Arăta ca o dungă de un purpuriu murdar, la marginea pasajului superior al autostrăzii. Parcul care-l mărginea era singurul petic de verdeață de pe această parte a canalului. Jimmy trase cu ochiul la marginea de sus a ecranului alb al cinematografului în aer

liber din centrul parcului, înălțându-se chiar deasupra pasajului. Încă mai era acolo, la multă vreme după ce statul acaparase terenul pe bani puțini la o licitație organizată de Chapter Eleven, parcela fiind preluată apoi de Regia de întreținere a parcurilor și a zonelor de agrement. Aceasta își pierduse următorul deceniu cu cosmetizarea locului, smulgând din loc stâlpii care susținuseră difuzoarele, netezind și amenajând terenul, construind piste de biciclete și de alergare de-a lungul apei, cultivând o grădină pentru cooperativă, clădind chiar și un debarcader, împreună cu o rampă pentru canoe, care nu se puteau îndepărta prea mult înainte, deoarece trebuiau să fie întoarse înapoi, fie la un mal, sau la celălalt, de stăvilarele din port. Ecranul rămăsese totuși în picioare, ivindu-se în final de la marginea unei fundături care fusese creată prin plantarea unui șir de copaci deja maturi, transportați pe mare din nordul Californiei. Verile, grupul local de artiști juca Shakespeare în fața ecranului, pictând fundaluri medievale pe el și țopăind încolo și înapoi pe scenă, agitând săbii de tinichea, rostind tot timpul „feri” și „adevăr grăit-a” și alte asemenea chestii. Jimmy se dusese o dată acolo cu soția și cu fetele, acum două veri, dar pe Annabeth, pe Nadine și pe Sara le apucase moțaitul înainte de sfârșitul primului act. Katie rămăsese însă trează, aplecată înainte pe pătură, cu un cot pe genunchi și cu bărbia în podul palmei, așa că Jimmy a trebuit să rămână și el treaz.

Se jucase *îmblânzirea Scorpiei* m seara aceea, iar Jimmy nu înțelesese mai nimic din ce se petrecea pe scenă, ceva în legătură cu un individ care-și pocnea logodnica până când devenea o consoartă blândă și servilă. El nu reușise să vadă unde era arta în toată chestia aia, închipuindu-și că, probabil, se pierdea mult din cauza traducerii. Katie, totuși, era numai ochi și urechi. Ea râse de nenumărate ori, apoi tăcu chitic, pentru a izbucni iar în hohote de râs. La sfârșit îi mărturisi că fusese „magic”.

Jimmy nu știa ce naiba vroia ea să spună, iar fata nu era în stare să-i explice. Doar îi mărturisi că se simțise „tran- sportată,” iar în următoarele șase luni nu mai conțeni să tot vorbească despre plecarea în Italia, după absolvire. Tatăl, cu ochii pierduți în zare, la marginea cartierului Flats din East Bucky, de pe treptele bisericii, se gândi: „Italia! Ai vrea tu!”

-Tată! Tată! îl chemă Nadine, care se desprinsese dintr-un grup de prietene și alergă spre el în timp ce atingea treapta de jos, izbindu-se de picioarele lui cu toată puterea și conti- nuând să strige.

Jimmy o luă în brațe și o sărută pe obraz, simțind în nări mirosul înțepător de scrobeală al rochiei ei.

- Fetița mea!

Cu același gest, cu care maică-sa obișnuia să-și scoată părul din ochi, Nadine își ridică cu două degete voalul de pe față și se plânse:

- Rochia asta mă gădilă.

- Mă gădilă pe mine, îi zise Jimmy, și eu nici măcar n-o port.

- Ai arăta caraghios într-o rochiță, tată.

- Nu, dacă mi-ar veni ca turnată.

Nadine își roti ochii în jur, după care îl frecă pe sub bărbie cu cununa țepănă a voalului.

- Te gădilă?

Jimmy aruncă o privire peste capul Nadinei la Annabeth și Sara, simțind cum toate trei îi pătrund în inimă, umplându-l de bucurie și făcându-l praf în același timp. O rafală de gloanțe dacă l-ar fi lovit din spate acum, în clipa asta, n-ar fi simțit nimic. Nici o problemă. Era fericit. Mai fericit nici nu se putea.

Mă rog, aproape. O căută prin mulțime pe Katie, sperând că poate va apărea în ultimul moment. Zări în schimb o mașină de poliție pe când dădea colțul pe Buckingham, o lua spre banda stângă din Roseclair, în vreme ce sunetul ascuțit al sirenei și lumina ei intermitent albastră tulburau liniștea dimineții. Jimmy urmări șoferul care accelera la maximum, auzi turația motorului pe când mașina intră în Roseclair, în direcția Pen Channel. O mașină



neagră, fără număr, o urmă câteva secunde mai târziu, cu sirenele oprite, dar totuși nu puteai s-o iei drept altceva decât era, șoferul ei virând periculos în Roseclair, cu șaiszeci-șaptezeci de km/h, în huruitul motorului.

Și în vreme ce Jimmy o lăsa pe Nadine jos, pe pământ, simți până în măduva oaselor cum îl cuprinde o certitudine, rea, presimțind niște lucruri care abia acum se legau într-un mod nefericit. Urmări cele două mașini ale poliției care goneau pe sub pasaj, întorcând la dreapta, pe alea de intrare în Parcul Pen. Acum o simți pe Katie în măduva oaselor, simți că ea avea o oarecare legătură cu uruitul motoarelor și cauciucurile încinse ale roților. Katie, aproape că o strigă cu voce tare. Iisuse! Katie!

Bătrânul MacDonald

CELESTE SE SCULĂ duminică dimineța cu gândul la țevi, la rețeaua ce străbătea căminele și restaurantele, cinemato- grafele multiplex și lanțurile de magazine, revărsându-se în uriașe structuri scheletice din înaltul clădirilor de patruzeci de etaje, de la un nivel la altul, afundându-se într-o rețea încă și mai largă de canale de scurgere și apeducte care se întindeau pe sub orașe, legându-i pe oameni mai profund decât cuvântul, cu singurul scop de a-i debarasa de lucrurile pe care le consumau și apoi le aruncau din trupurile lor, din viețile lor, din farfuriile și tăvile lor.

Unde se duceau toate astea? Nu era prima oară când își puna această întrebare, într-un fel vag, ca și cum te-ai întreba cum putea un avion să plutească în aer fără să dea din aripi, dar acum ea chiar dorea un răspuns precis. Ședea în capul oaselor în patul gol, neliniștită și curioasă, ascultând zgomotele pe care le făceau jos Dave și Michael, jucându-se în curtea din spate. *Unde? se* întreba ea.

Doar trebuiau să se ducă undeva. Toate acele gunoaie aruncate, toată spuma de săpun ce se scurgea pe mâini, din păr, de la șampon, și de pe haine, de la detergenți, toată hârtia igienică și voma îmbibată cu alcool, toate petele de cafea, de sânge și de transpirație, mizeria de pe manșetele pantalonilor și jegul din interiorul gulerelor de la cămașă, resturile de legume pe care le adunai de pe farfurie și le

aruncau la coșul de gunoi, țigările, urina și firele groase de păr de pe picioare, obraji, de pe pântec și de pe bărbie, toate acestea se întâlneau în drumul lor cu alte sute de mii de entități similare, dacă nu chiar identice, în fiecare noapte, se vărsau, își închipuia ea, prin coridoare umede, năpădite de insecte și ieșeau afară în catacombe vaste de unde se amestecau cu jeturile de apă ce năvăleau spre... spre ce?

Nu le mai aruncau în ocean. Sau așa făceau? Nu mai puteau așa ceva. Părea că-și aduce aminte ceva despre procesarea septică și despre colectarea apelor menajere, dar nu putea fi sigură că nu era ceva văzut într-un film, iar filmele erau atât de des pline de baliverne! Deci dacă nu în ocean, atunci unde? Iar dacă totuși în ocean, atunci de ce? Trebuia să existe o cale mai bună, nu-i așa? Pe urmă ea se întoarse iar la imaginea tuturor acelor țevi. Nu-i rămânea decât să se tot întrebe.

Auzi plesnetul gol al bâtei din plastic în momentul contactului cu mingea din cauciuc. Îl auzi pe Dave care striga „stop!” și exclamația de bucurie al lui Michael. Un câine lătra o singură dată, iar zgomotul pe care-l făcu era la fel de precis ca și cel produs de bâta cu care era lovită mingea.

Celeste se lăsă pe spate, realizând chiar în acea clipă că era goală și că dormise până după ora zece. Nici una din aceste circumstanțe nu se ivea prea des, dacă se mai iviseră cumva vreodată de când Michael crescuse.

Se lăsă cuprinsă de un ușor sentiment de vină care-i umflă pieptul, apoi îi dispăru în stomac, în timp ce-și amintea cum săruta în bucătărie carnea soțului, în jurul cicatricei proaspete, la patru dimineța, în genunchi, simțind gustul fricii și al adrenalinei exhalate prin pori. Orice temeri privind SIDA sau hepatita cedaseră, dominate de nevoia subită de a-l avea, de a se lipi cât mai intim posibil de trupul lui.

Halatul de baie îi alunecase de pe umeri, iar limba îi mai lungea pielea peste tot, îngenuncheată acolo, într-o jumătate de tricou și lenjerie neagră, simțind cum aerul nopții se strecura prin pragul verandei și îi răcorea gleznele și genunchii. Spaima dăduse cărnii lui un gust dulce-amăru, iar ea-și plimbase limba în sus, de la cicatrice până la baza gâtului, și îi puse mâinile căuș între coapse, simțindu-i vigoarea și ascultându-i răsuflarea tot mai accelerată. Dorise ca acel moment să dureze cât mai mult posibil, să pătrundă cât mai mult gustul cărnii lui și să se bucure de forța pe care simți dintr-o dată că o posedă în trup. Se ridică și-l acoperi cu corpul. Își trecu limba peste limba lui și își încheșta degetele în păr, imaginându-și că sorbea întreaga durere pe care el o simțise în parcarea aceea, absorbind-o direct în ea. Își ținu capul și se lipi de pielea lui până când el o dezbracă de tricou și își afundă gura în sâni, iar ea se frecă de pântecul lui și-l auzi mormăind. Ea dorea ca Dave să înțeleagă că aceștia erau ei, această unire a cărnii, această încolăcire a trupurilor, a miresmelor, a nevoii unuia de celălalt și a dragostei unuia pentru celălalt, da, a iubirii, căci ea-l iubea ca niciodată, știind acum că era cât pe ce să-l piardă.

Dinții i se înfipseseră în piept, sorbind-o prea tare, și ea se împinse și mai mult în gura lui și savura durerea. Nu s-ar fi sinchisit dacă el i-ar fi supt chiar și sângele, pentru că era toată a lui, iar el avea nevoie de ea. Ea își încheșta vârful degetelor pe spinarea ei, eliberându-se de frică în ea. Iar ea o prelua toată și îl ușura de spaimă, și amândoi se simțeau mai puternici ca niciodată. Era sigură de asta.

De când se întâlnise prima oară cu Dave, viața lor sexuală se caracterizase printr-o anumită promiscuitate. Ea se întorcea acasă, în apartamentul pe care-l ocupa împreună cu Rosemary, acoperită de vânătași, mușcături și zgârieturi pe spate. Se freca cu săpun până la os, cu acea epuizare frenetică pe care și-o închipuia la un toxicoman surprins între doze. De la nașterea lui Michael, ei bine, de fapt, de când Rosemary se mutase cu ei, Celeste și Dave alunecaseră în rutina previzibilă a cuplului conjugal, glumeau pe seama seriilor de televiziune, de obicei prea prudenți, sau lipsiți de intimitate necesară pentru a face ceva mai mult decât o joacă preliminară și superficială de câteva minute, câteva felații, după care treceau direct la „principalul eveniment”, care, o dată cu trecerea anilor, aducea tot mai puțin cu un „eveniment principal” și tot mai mult cu ceva să le treacă timpul între buletinul meteo și talk-show-ul lui Jay Leno.

Dar astă-noapte, astă-noapte fusese cu siguranță „evenimentul principal”, un act pasional ca la carte, lăsându-i un semn de neșters până în măduva oaselor pe care-l mai simțea chiar și acum, când stătea întinsă în pat. Numai când auzi din nou glasul soțului de afară, tot repetându-i lui Michael să se concentreze, fir-ar al naibii, își aminti ceea ce o tot deranja, înaintea țevilor, amintiri legate de partida lor ne bună de sex din bucătărie, poate chiar înaintea momentului în care se băgase în pat în acea dimineață, anume faptul că Dave o mințise.

Își dăduse seama încă din baie, când el abia venise acasă, dar nu se mai gândi la asta. Pe urmă, în timp ce zăcea întinsă pe linoleum și își ridica spatele și fundul de pe podea, astfel încât el să poată intra în ea, înțelesese din nou. Îi urmărise ochii, ușor pierduți, pe când o penetra și îi trăsese pulpele peste șoldurile lui, iar ea îi întâmpinase primele „lovituri de ciocan” cu certitudinea tot mai conștientă că povestea lui nu ținea.

Cine ar mai amenința: „Banii sau viața, câine. Nu plec de aici cu mâna goală”? Era ridicol. Așa cum fusese sigură

încă din baie, ceva luat dintr-un film. Și chiar dacă infractorul își pregătise replica din vreme, n-ar fi avut cum s-o spună la momentul respectiv. Nicidecum. Celeste fusese odată jefuită pe Common, când avea vreo optsprezece, nouăsprezece ani. Tâlharul, un negru înalt, îmbrăcat cu haine galbene, cu încheieturi fine și plate, având ochi căprui și alunecoși, se apropiase de ea, într-un ceas târziu de seară friguroasă, îi pusese un briceag la șold și o lăsase să întrezărească privirile lui înghețate pe când îi șoptea la ureche: „Ce ai?”

în jurul lor nu mai erau decât copacii dezgoliți de decembrie, cea mai apropiată persoană fiind un om de afaceri care se grăbea să ajungă acasă, mergând de-a lungul străzii Beacon, de cealaltă parte a gardului din fier forjat, la douăzeci de metri mai încolo. Negrul își afundă cuțitul puțin mai adânc în blugii ei, fără s-o străpungă, doar apăsând, iar ea simți mirosul putred, de ciocolată din respirația lui. Îi dădu portofelul, încercând să-i evite ochii lunecoși dar și senzația irațională că el avea mai multe brațe decât lăsa să se întrevadă, iar el băgă portofelul în buzunarul paltonului și-i mai spuse:

- Ai noroc că nu prea am timp, după care se îndepărtă alene spre Park Street, fără grabă, fără teamă.

Auzise povești similare de la o groază de femei. Bărbaților, cel puțin în centru, rareori li se întâmpla să fie tâlhăriți dacă nu o căutau cu lumânarea, dar femeile erau tot timpul victimele jafurilor armate. Mereu exista amenințarea cu violul, fie realizată, fie intuită, și în toate poveștile auzite de ea nu întâlneau niciodată vreun bandit cu replici deștepte. N-aveau timp de așa ceva. Erau nevoiți să se exprime cât mai succint posibil. Atacă și dispari înainte ca cineva să reușească să țipe.

Apoi mai exista problema loviturii de pumn în momentul în care tâlharul ținea un cuțit în cealaltă mână. Dacă presu-puneai că mâna care ținea cuțitul era cea preferată, haide, cine ar fi tras un pumn cu altceva decât cu mâna cu care scria?

Da, credea că Dave se pomeni într-o situație cumplită în care fusese obligat să cedeze instinctului de supraviețuire. Da, era sigură de faptul că el nu era individul care să se bage în așa ceva. Dar... dar, totuși, povestea lui avea puncte slabe, goluri. Era ca și cum ai fi încercat să justifici pata de ruj de pe interiorul cămășii, era foarte posibil să fi rămas fidel nevestei, dar explicația ta, indiferent dacă era ridicolă, trebuia măcar să aibă cap și coadă.

Își închipui cum aveau să fie luați la întrebări de doi detectivi, în bucătărie, și fu sigură că Dave avea să clacheze. Minciuna avea să iasă la suprafață sub privirile lor impersonale și întrebările repetate. Se va întâmpla ca atunci când îl iscodise în privința copilăriei. Auzise povestea lui, bineînțeles. Flats nu era nimic altceva decât un mic orașel de provincie în inima unei metropole, iar oamenii șușoteau pe la colțuri. Așa că o dată îl întrebă pe Dave dacă nu i se întâmplase în copilărie ceva groaznic, ceva pe care el nu l-ar fi putut împărtăși nimănui, aducându-i la cunoștință că / se putea destăinui ei, nevestei, care la vremea respectivă îi purta copilul în pântec.

Se uitase la ea părând încurcat:

- Ah, te referi la lucrul ăla?

- Care lucru?

- Când mă jucam cu Jimmy și cu puștiul ăla, Sean Devine. Haide, că-l știi. L-ai tuns o dată sau de două ori, nu?

Celeste își aminti. Lucra undeva la poliție, dar nu în administrația locală. Era înalt, avea păr cârlionțat și o voce plină,

careți pătrundea în oase. Era plin de sine ca și Jimmy, o atitudine pe care o întâlneai fie la bărbații foarte chipeși, fie la cei care rareori fuseseră roși de îndoială. Nu și-l putea imagina pe soțul ei între acești doi oameni, chiar dacă la vremea respectivă erau copii.

- În regulă, îi zise ea.

- Deci apare mașina aia care oprește în mijlocul drumului, urc în mașină și nu mult după aceea evadez.

- Evadezi...

El aprobă din cap.

- N-a fost mare lucru, dragă, o lămuri.

- Dar Dave...

El îi puse un deget la buze.

- Cam așa s-a terminat, bine?

El îi zâmbea, dar Celeste putu să observe o... ce era? Un fel de isterie blândă în ochii lui.

-Adică... ce? îmi amintesc că băteam mingea pe maidan, începu Dave, și cum mă duceam la Looey&Dooy, încercând să nu adorm în timpul orelor. îmi mai aduc aminte de niște onomastici și alte aiureli de-astea. Dar, îți spun, a fost o perioadă destul de plicticoasă. Acuma, în liceu...

Iar ea îl lăsa în pace, la fel ca și atunci când el o mințea în legătură cu faptul pentru care pierduse slujba de la Serviciul american de mesagerie. Dave susținea că fusese din cauza unui nou deficit bugetar, dar alți vecini se tot angajau în stânga și în dreapta în următoarele săptămâni. Sau atunci când i-a povestit că mama lui a murit de un atac de cord, pe când toată mahalaua auzise că Dave se întorcea acasă de la liceu, unde era în ultimul an, și o găsisese așezată lângă cuptor, încuiată în bucătăria plină de gaz și izolată peste tot cu prosoape. Dave, ajunsese ea să creadă, avea nevoie de toate aceste minciuni, trebuia să-și rescrie întreaga poveste

a vieții și să-i dea cât de cât un fason, ca să devină acceptabilă pentru el însuși și să încheie orice discuție. Iar dacă asta îl făcea mai bun, un soț iubitor, chiar dacă uneori rezervat, și un tată atent, cine putea să-l judece?

Dar minciuna asta, își dădu seama în timp ce scutura o pereche de blugi și una dintre cămășile lui, putea să-l tragă la fund. Să îi tragă la fund, acum și ea intrase în conspirația obstrucționării justiției prin faptul că-i spălase hainele. Dacă Dave nu-i spunea adevărul adevărat, ea n-avea cum să-l mai ajute. Și când poliția va apărea, minciuna va ieși la iveală, ca uleiul la suprafața apei. Chiar asta avea să se întâmple, pentru că realitatea nu era film de televiziune. Până și cel mai bețiv și mai tâmpit dintre detectivi era mai deștept decât ei doi, când venea vorba de crimă.

MÂNA DREAPTĂ îl omora pe Dave. Încheieturile degetelor i se umflaseră ca niște baloane, de două ori mai mari cât dimensiunea normală, iar oasele de lângă încheietură păreau să-i iasă prin piele. Atunci și-ar fi putut ierta faptul că îi arunca lui Michael o minge din cauciuc, dar refuză s-o facă. Dacă băiatul nu putea să prindă o minge moale și s-o lovească îndărăt cu o bătă de plastic, n-avea să fie niciodată în stare să lovească una tare trimisă de două ori mai rapid cu o bătă de lemn de zece ori mai grea.

Băiatul era cam mărunțel pentru cei șapte ani ai lui și mult prea încrezător în toată lumea. Puteai să-ți dai seama de asta după figura lui deschisă, după licărul de speranță din ochii albaștri. Dave își iubea fiul, dar totodată detesta această trăsătură a lui. Nu știa dacă are puterea să-i distrugă încrederea în oameni, dar știa prea bine că va fi obligat destul de curând să acționeze, altfel aveau s-o facă alții în locul lui. Frăgezimea aceea a fiului era un blestem al neamului

Boyle, același lucru care-l făcuse pe Dave, la treizeci și cinci de ani, să fie confundat în repetate rânduri cu un student la colegiu, trezindu-se legitimat în magazinele de băuturi alcoolice din afara cartierului. Nu-i căzuse nici un fir de păr de când era de vârsta fiului său. Nu-i apăruse până acum nici un rid pe față. Iar ochii lui, la fel de albaștri ca ai copilului, erau nevinovați și plini de viață.

Dave îl urmări pe Michael care se proptea bine pe picioare, așa cum fusese învățat, își potrivea șapca și ridica bătă mult deasupra umărului. își balansa genunchii un pic, flexionându-i, un obicei pe care tatăl său îl deprinsese treptat, dar care începea să semene cu un tic, iar Dave aruncă mingea rapid, sperând să profite de propria slăbiciune, camuflându-și falangele umflute prin aruncarea mingii înainte de a-și întinde brațul complet, în timp ce podul palmei îl ustura de-i ieșeau ochii din cap.

Michael se opri din flexiune imediat ce Dave începu să se miște rapid, iar mingea flutură în aer, apoi căzu peste casă. Micuțul se lăsă în jos și se repezi după ea. întrezări licărul unui surâs plin de speranță pe chipul fiului, în care se amesteca puțină mirare față de propria

dibăcie, iar el aproape că lansă mingea, dar tot atunci o trânti de pământ, simțind că ceva i se sfărâma în piept în timp ce zâmbetul pierdea de pe fața băiatului.

- Hei, hei, începu tatăl, hotărându-se să-și lase fiul să se bucure de dulceața victoriei, ai fost tare.

- Cum se face că ai putut s-o lovești atunci? îl întrebă băiatul pe când se mai lupta cu supărarea.

- Nu știu, îi răspunse Dave ridicând mingea din iarbă, pentru că sunt mai înalt decât puștii din Mica Ligă?

- Of... făcu băiatul, iar zâmbetul îi reapăru timid pe buze.

- Hai să te întreb... știi pe vreunul din clasa a doua care poate ajunge la un scor de cinci la zece?

- Nu.

- Și a trebuit să sar pentru ea.

- Mda.

- Și dacă aș juca singur cu toți, într-un picior, tot i-aș bate cu cinci la zece.

Michael râdea de-a binelea acum, ca și mamă-sa, gâlgâit. -O. K.

-Te flexionai, totuși.

- Știu, știu.

- O dată ce te-ai așezat în poziție de așteptare, colega, nu te mai miști.

- Dar Nomar...

- Știu totul despre Nomar și despre Derek Jeter. Idolii tăi, știu. Dar când ești în toiul unui meci urmărit de zeci de milioane de ochi, nu te mai fâțâi. Până atunci?...

Michael ridică din umeri și izbi iarba cu piciorul.

- Mike, până atunci?

- Până atunci, mă concentrez asupra regulilor de bază, îi răspunse copilul suspinând.

Dave zâmbi și aruncă mingea deasupra capului. O prinse fără să privirească la el.

- A fost o pasă frumoasă, totuși.

- Ce să zic...

- Prostuțule, mingea aia se ducea până în Point. Se îndrepta spre *lumea bună*.

- Spre *lumea bună*, repetă micuțul și lăsă să-i scape încă un hohot de râs gâlgâit, exact ca mamă-sa.

- Cine se îndreaptă spre lumea bună?

Amândoi se întoarseră și o văzură pe Celeste, stând în picioare pe veranda din spate, cu părul legat la ceafă și

desculță, îmbrăcată cu un tricou care atârna peste o pereche de blugi spălăciți.

- Bună, mami!

- Bună, copil dragălaș. Te duci cu taică-tău să te plimbi prin cartierele selecte?

Michael se uită la Dave. Deodată înțelese că gluma rămânea numai între ei doi.

- Nuu, mami, îi răspunse el rânjind.

- Dave?

- Mingea pe care tocmai a lovit-o, dragă. Mingea zbura până acolo.

- Aha, *mingea*.

-Am fost tare, mămico. Tăticu' a putut s-o prindă numai pentru că este atât de înalt.

Dave simțea cum îl urmărea chiar și atunci când era cu ochii pe Michael. îl urmărea și aștepta, dorind să-l întrebe ceva. își aminti de vocea ei aspră care-i sunase în urechi astă-noapte, în timp ce se scula de pe podeaua din bucătărie, îl apuca de gât și-i șoptea în ureche:

- Eu sunt tu acum. Tu ești eu.

El nu înțelesese despre ce naiba vorbea ea, dar îi plăcu ce auzise, iar asprimea din corzile ei vocale îl excitase și mai tare.

Acum avea sentimentul că nu era decât una dintre tenta- tivele ei de a i se strecura în suflet, a- și băga nasul în viața lui interioară, ceea ce-l mâhni. Pentru că, o dată intrați acolo, nu le-ar fi plăcut ce ar fi văzut și ar fi fugit.

- Așa, deci, ce mai este, dragă?

- Ah, nimic, îi răspunse ea încolăcindu-și brațele în jurul corpului, deși ziua se încălzea rapid. Hei, Mike, ai mâncat ceva?

- Nu încă.

Celeste se încruntă la Dave, de parcă ar fi comis crima secolului prin faptul că băiatul lor dăduse câteva pase înainte de a termina un bol plin cu cereale pe care le ura.

- Te așteaptă bolul plin și laptele pe masă.

- Bine, mor de foame, mărturisi Michael, lăsând bâta din mână, iar taică-său se simți trădat prin felul în care aruncă bastonul și se grăbea să urce scările. Mureai de foame? Și ce, ți-am lipit eu gura cu leucoplast de n-ai putut să-mi zici și mie? Du-te naibii!

Michael o luă în galop pe lângă maică-sa și năvăli pe scările care duceau la etajul trei, ca și cum treptele din față ar fi dispărut dacă nu ajungea destul de repede în vârful lor.

- Sari peste micul dejun, Dave?

- Ai dormit până la amiază, Celeste?

- Este zece și un sfert, ripostă ea, iar el simți că toată bunăvoința care se întorsese în relația lor conjugală o dată cu aiureala de astă-noapte din bucătărie se risipea ca fumul și se destrăma dincolo de curtea lor.

Se sili să zâmbească. Dacă reușeai să te prefaci destul de bine, nimeni nu bănuia nimic.

- Și-n rest, ce mai zici?

Celeste coborî în curte, călcând iarba cu picioarele goale, ușor bronzate.

- Ce s-a întâmplat cu cuțitul?

- Care?

- Cuțitul, îi șopti ea, uitându-se peste umăr la fereastra din dreptul dormitorului lui McAllister. Cel pe care-l avea atacatorul. Unde a dispărut, Dave?

Dave aruncă mingea în aer, prinzând-o pe la spate. -A dispărut.

- Pur și simplu? se miră ea, țuguindu-și buzele și cobo- rându-și privirea în iarbă. Adică, la dracu', Dave!

- La dracu' ce, dragă?

- A dispărut unde?

- A dispărut.

- Ești sigur?!

Dave era sigur. Zâmbi, uitându-se în ochii ei.

- Absolut sigur.

- Dar sângele tău este pe lamă, totuși. ADN-ul tău, Dave. Este, deși a dispărut, și nu va mai fi *niciodată* găsit?

El nu mai avea ce să răspundă, așa că rămase cu ochii pironiți la nevastă-sa până când ea schimbă subiectul.

- Te-ai uitat în ziar azi-dimineață?

- Sigur, zise el.

- Ai văzut ceva?

- În legătură cu ce?

- Cu cev'șuieră ea.

- Ah... ah, da, își aminti el, dând din cap. Nu, nu era nimic. Nici o mențiune despre asta. Amintește-ți, dragă, că era târziu.

- Era târziu. Hai, lasă-mă! în paginile din Metro, poate? Mereu apar ultimii, căci așteaptă informații de la poliție.

- Lucrezi la ziar?

- Nu-i de glumă, Dave.

- Nu, dragă. Așa este. Doar îți spun că n-am găsit nimic în ziarul de dimineață. Asta-i tot. De ce? Nu știi. O să urmărim știrile de la amiază și o să vedem ce ne spun.

Celeste își coborî din nou privirea în iarbă, dând din cap de mai multe ori.

- O să apucăm să mai vedem ceva, Dave?

El făcu cu un pas înapoi, depărtându-se de ea.

- Adică o să auzim ceva despre vreun negrotei, bătut măr și găsit pe jumătate mort într-o parcare în spatele.... cărui bar?

- La, ăă, la Last Drop?

- „La, ăă, la Last Drop?”

- Da, Celeste.

- Oh, în regulă, Dave, încheie ea. Sigur.

Și-l lăsă singur. Îi întoarse spatele și urcă treptele verandei, intră înăuntru, iar el ascultă zgomotul ușor al picioarelor ei goale în timp ce urca scara. Așa procedau ei mereu. Te lăsau singur. Poate nu la propriu întotdeauna. Dar emoțional, mental? Nu se aflau niciodată lângă tine când aveai mai multă nevoie de ei. Același lucru se întâmplase și cu mama sa. În dimineața aceea, după ce poliția îl adusesse acasă, mama sa îi pregătise micul dejun, cu spatele la el, fredonând „Old MacDonald” și aruncându-i din când în când o privire peste umăr, surâzând nervos, de parcă el ar fi fost un fugar despre care ea nu putea fi sigură de nimic.

Îi puse în față farfuria cu ochiuri moi, costiță înnegrită și pâine prost prăjită și înmuiată. Îl mai întrebă dacă voia și suc de portocale.

- Mami, începu el, cine erau tipii ăia? De ce s-au apucat ei...?

- Davey, zise ea, vrei suc de portocale? N-am auzit.

- Sigur. Uite, mami, nu știu de ce m-au luat ei...

- Așa, făcu ea punându-i paharul de suc în față. Tu mănâncă-ți micul dejun, iar eu am să... se opri gesticulând cu mâinile prin bucătărie, căci habar n-avea ce dracul avea să mai facă. Am să... îți spăl hainele. Bine? Și, pe urmă, Davey? O să mergem să vedem un film. Ce zici?

Dave se uită la maică-sa, căutând ceva pe chipul ei, care să-i dea curajul să deschidă gura și să-i spună, să-i povestească despre mașină și despre casa din pădure, despre mirosul apei de colonie a individului mare și gras. În loc de toate acestea, nu găsi decât acea veselie stridentă, expresia pe

care o căpăta uneori când se pregătea să iasă în oraș vineri seara, încercând să pună pe ea cea mai potrivită rochie, cu o speranță disperată.

El își plecă capul în timp ce mânca ouă. O auzi pe maică-sa părăsind bucătăria, depărtându-se pe coridor și fredonând în acest răstimp „Old MacDonald”.

Stând în picioare acum, singur în curte, cu degetele înțepenite de durere, fredonatul ei îi mai rămăsese în urechi. Bătrânul MacDonald avea o fermă. Și totul era al dracului de aurit acolo. Cultivai pământul, îl arai, îl însămânțai și strângeai recolta, și toate mergeau al dracului, strună. Toată lumea se înțelegea de minune, până și găinile și vacile. Nimeni nu trebuia să discute despre nimic, căci nimeni nu avea nici un fel de secrete, fiindcă secretele erau făcute pentru cei răi, care nu mâncau ouă, care se urcau în mașini ce duhneau a mere alături de indivizi dubioși și dispăreau patru zile, numai pentru a se întoarce acasă și a descoperi că toți cunoscuții lor dispăruseră, ei fiind înlocuiți de alții care le semănau leit, cu fețe surâzătoare, dar care făceau altceva decât să stea să te asculte. Orice, numai asta nu.

Scafandri în Pen

PRIMUL LUCRU pe care Jimmy Îl văzu în timp ce se apropia de intrarea în Parcul Pen din strada Roseclair fu o dubă K-9, parcată mai jos pe strada Sydney, având portierele din spate deschise. Doi polițiști se luptau cu șase câini ciobănești germani, ținuți în lese lungi de piele. Mersese pe jos de la biserică până în Roseclair, străduindu-se să nu iuțească pasul, și ajunsese la un mic grup de gură-cască, lângă pasajul care se arcuia peste Sydney. Așteptau în picioare

la poalele povârnișului de unde Roseclair începea să urce pe sub autostradă, traversând apoi Pen Channel, pierzându-și numele de cealaltă parte a canalului, devenind Bulevardul Valenz, după ce părăsea Buckingham și intra în Shawmut.

Acolo unde se adunase mulțimea puteai să te cațări în vârful unei grămezi de beton care avea în înălțime cincisprezece metri, servind la blocarea străzii Sydney. De acolo puteai să-ți plimbi privirea pe ultima stradă ce dădea în East Bucky Flats, de la nord la sud. Câțiva metri mai la est, balustrada lăsa locul pentru casa unei scări din piatră de var vineție. Pe vremea copilăriei, uneori, își dădeau întâlnire acolo, așezați în umbră și pasând de la unul la altul sticle de bere în timp ce urmăreau imaginile ce pâlpâiau pe pânza albă a ecranului din cinematograful Hurley's. Dave Boyle venea cu ei, nu pentru că îi plăcea cuiva în mod special de el, ci fiindcă văzuse cam toate filmele care au rulat vreodată

aici. Uneori, dacă se făceau criță beți, îl puneau pe Dave să le spună replicile în timp ce urmăreau ecranul mut. El se implica atât de mult, încât își schimba până și tonul ca să-și potrivească glasul cu cel al altor personaje. Pe urmă, Dave s-a dovedit deodată bun pentru base-ball, plecând la Don Bosco ca să devină superstar, iar ei n-au mai avut de cine să râdă.

Jimmy habar n-avea de ce toate amintirile astea îi năvăleau deodată în minte, sau de ce încremenise lângă balustradă, pricepea doar că era ceva legat de câinii aceia, de felul în care cabrau nervoși pe loc după ce săriseră din dubă și labele lor atinseseră asfaltul. Unul dintre dresorii lor ridică un emițător la gură, iar pe cer apăru un elicopter, survolând centrul orașului, înaintând în direcția lor ca un tăun gras, devenind tot mai mătăhălos de fiecare dată când Jimmy clipea din ochi.

Un polițist mic de statură rămăsese în picioare blocând casa scării vineție, iar un pic mai departe, pe Roseclair, două mașini de poliție și câțiva băieți îmbrăvați în uniforme albastre făceau de gardă la intrarea în parc.

Câinii lătrară doar o singură dată. Jimmy își întoarse capul înapoi, realizând acum ceea ce-l deranjase prima oară când îi văzuse. Chiar dacă cele douăzeci și patru de labe se mișcau fără astâmpăr înainte și înapoi pe asfalt, era o frenezie concentrică, înghesuită, la fel ca soldații mărșăluind pe loc, iar lui i se păru că boturile negre și spinările slabe emanau o energie înspăimântătoare și își închipui că ochii le ardeau în orbite precum cărbunii aprinși.

Restul străzii Sydney arăta ca preludiul unei rebeliuni. Polițiștii umpluseră strada și pășeau metodic printre buruienile care duceau în parc. De sus, Jimmy avea o vedere parțială a parcului, așa că le putu detecta și acolo uniformele albastre și hainele sportive de culoare pământie, mișunând încoace și-ncolo prin tot parcul, strigându-se unul pe altul.

Înapoi, pe Sydney, alții se adunau în jurul a ceva ce se afla chiar în fața dubei K-9, și mai mulți detectivi purtând haine civile se sprijineau de mașini fără numere, parcate de cealaltă parte a străzii, sorbindu-și cafelele, dar nici unul nu venea cu gogoși pe care și le turnau de obicei sticleții, întrecându-se care mai de care cu tot felul de acte de vitejie săvârșite în schimburile recente. Jimmy simți tensiunea pură iradiată de câini, de polițiștii tăcuți, sprijinindu-se de mașini, de elicopterul, care nu mai aducea acum cu un tăun. Acesta survola Sydney-ul în zgomotul asurzitor al motoarelor, înălțându-se încet și dispărând în Parcul Pen, de cealaltă parte a arborilor importați și a ecranului cinematografului în aer liber.

- Bună, Jimmy, îl salută Ed Deveau, deschizând cu dinții un carton de M&M și înghiontindu-l cu cotul.

- Ce se întâmplă, Ed?

- Elicopterul ăla este al doilea în ziua de azi, începu celălalt ridicând din umeri. Primul a tot zburat peste casa mea acu o jumătate de oră. Îți zic nevastă-mi: „Dragă, ne mutăm cumva în Watts și nimeni nu mi-a spus nimic?” își turnă în gură niște M&M și ridică iar din umeri. Deci, am coborât până aici să văd și eu ce-i cu toată gălăgia asta.

- Ce-ai auzit?



- Nimic, îi răspunse Deveau despicând orizontal aerul cu palma. Sunt mai strânși la gură decât este mama la pungă. Dar sunt serioși, Jimmy. Adică, drace, au blocat Sydney peste tot, e plin de polițiști și de capre în Crescent, Harborview, Sudan, Romsey, până în Dunboy, după câte am auzit. Oamenii care trăiesc pe străzile alea nu mai pot ieși din casă, sunt negri de supărare. Am auzit că patrulează cu bărci în Pen,

'v\_\_\_\_\_/'

în sus și-n jos. A sunat Boo Bear Durkin și a zis că a zărit prin geam scafandri care săreau în apă. Ce vreau să zic, uită-te și tu la rahatul ăla de acolo, încheie el arătând cu degetul.

Jimmy urmări degetul lui Deveau și văzu în depărtare trei copoi care scoteau un bețivan de ultimă speță dintr-un imobil scorjot de trei etaje din celălalt capăt al străzii Sydney, ceea ce bețivului nu-i prea plăcea, căci se zbătu până când unul dintre polițiști îl zvârli cu fața în jos pe scările carbonizate. Dar Jimmy reținuse acel cuvânt rostit de Ed: *scafandri*. Nu trimiteau ei scafandri dacă erau în căutarea a ceva încă viu.

- Aștia nu se joacă, fluieră Deveau, apoi își întoarse privirea la hainele lui Jimmy. Ce ești așa înțolit?

- A fost prima comuniune a Nadinei, îi răspunse el urmărind un copoi care îl ridica pe bețivan în picioare și îi șoptea ceva la ureche înainte de a-l vârî într-un Sedan verde măsliniu cu sirena pusă pe marginea capotei, deasupra porti-erei din dreptul șoferului.

- Hei, felicitări, făcu Deveau. Jimmy îi mulțumi cu un zâmbet.

- Atunci ce naiba cauți aici?

Deveau își întoarse ochii la Roseclair, în direcția Bisericii Sfânta Cecilia, iar Jimmy se simți dintr-o dată ridicol. Ce mama dracului *căuta* el acolo, purtând cravată de mătase și costum care-l costase șase sute de dolari, frecându-și pantofii de buruienile care se șteau de sub balustradă? Pe Katie, își aminti el.

Dar tot i se părea ridicol. Katie lipsise de la prima comuniune a surorii sale vitrege, adâncită probabil într-un somn de beție sau ascultând pierdută vorbele de alcov ale noului ei iubit. Rahat. De ce *ar fi venit la* biserică dacă nu trăgea nimeni de ea? Până la botezul lui Katie, Jimmy însuși nu pusese piciorul într-o biserică, timp de zece ani bătuți pe muchie. Chiar și mai apoi, numai după ce o întâlnise pe Anna- beth începu să se ducă iar regulat. Și ce dacă ieșise din biserică, văzuse mașinile de poliție care dădeau colțul în Roseclair, și avusese o... o ce? O premoniție?... de frică? Simțise asta numai pentru că era îngrijorat în privința ei... și supărat pe ea..., așa că rămăsese cu mintea la Katie în timp ce urmărea câțiva copoi ce se îndreptau pe jos spre Pen.

Dar acum? Acum se simțea inert. Inert și îmbrăcat ca un pașoi. Fusese al dracului de dobitoc să-i spună nevastei să le ducă pe fete la Chuck E. Cheese, că avea să vină și el acolo. Annabeth îl privise cu un amestec de exasperare, confuzie și supărare pe care abia reușea să și-o stăpânească.

Jimmy se întoarse spre Deveau:

- Eram și eu curios ca toată lumea, cred. îl bătu pe celălalt pe umăr. Mă duc acum, Ed, îi zise el, în timp ce jos, în strada Sydney, un polițist arunca un rând de chei altuia care sări în duba K-9.

- Bine, Jimmy. Ai grijă.

- Și tu la fel, îi răspunse el încet, dar privirile îi rămaseră tot în stradă în timp ce duba K-9 o porni în marșarier, se opri ca să schimbe viteza, apoi viră la dreapta.

Jimmy simți iar acea certitudine dureroasă. O simțea în suflet, nicăieri altundeva. Uneori, putea întrezări adevărul în sinea sa, mai presus de logică, și de obicei avea dreptate, dacă găsea acolo exact adevărul de care se temea mai tare. Iată ce încerci să ignori, iată de ce te duci la psihiatri și pierzi prea mult timp prin baruri, anesteziindu-ți creierii în fața unui ecran de televizor, ca să te ascunzi de adevărurile hâde și amare pe care sufletul ți le dezvăluie cu mult înainte ca mintea să le prindă din urmă.

Jimmy simți că acea certitudine cumplită îi bătea cuie prin pantofi și îl țintuia în loc, chiar dacă ar fi vrut mai mult ca orice să fugă mai repede ca niciodată, să facă orice numai să se miște o dată de acolo, să nu mai urmărească duba care ieșea din stradă. Cuiele îi străpunseră pieptul, adunate parcă într-un mănunchi gros, rece, ieșit din gura unui tun, îi sfărtecară trupul, pe când duba ajunsese în mijlocul străzii. Rămase cu ochii pironiți la mașina care o bloca, în jurul căreia se strânsese toată lumea, ștergând-o de colb cu peria, fotografiind-o, strecurându-se înăuntru, pasând corpuri delice închise în punguțe de plastic polițistilor de pe carosabil și de pe trotuar. Era mașina lui Katie. Nu era numai același model. Nici măcar una identică. Chiar mașina ei. O recunoscu după ciobitura din dreapta barei de protecție din față și după sticla spartă a farului drept din față.

- Iisuse, Jimmy! Jimmy? Uită-te la mine. Nu ți-e bine? Se uită la Ed Deveau, neputându-și aduce aminte cum

ajunsese în genunchi, cu podul palmelor înfundate în pământ, înconjurat de figuri de irlandezi, uitându-se de sus la el.

-Jimmy? îl strigă Deveau, întinzându-i o mână. Ești bine?

El se uită la mâna lui Deveau și habar n-avea ce să-i răspundă. Scafandri, îi trecu prin minte, în Pen.

\* \* \*

WHITEY ÎL GĂSI pe Sean în pădurice, la o sută de metri distanță de viroagă. Pierduseră urma sângelui și a pașilor în zonele mai deschise ale parcului, căci ploaia de astă-noapte ștersese tot ceea ce nu fusese acoperit de frunze.

- Câinii noștri adulmecă ceva pe lângă ecranul vechiului cinematograf în aer liber. Nu vrei să facem o plimbare până acolo?

Sean încuviință din cap, apoi emițătorul începu să pârâie.

- Ofițer Devine.

- Avem un tip în față...

- Unde în față?

- Pe strada Sydney.

- Continuă.

- Tipul pretinde că-i tatăl fetei dispărute.

- Ce dracului caută la fața locului? se enervă Sean, simțind că îi urcă sângele la cap, iar obrazii i se înroșiră.

- S-a strecurat. Ce știi eu?

- Nu-l lăsa să treacă. N-ai un psiholog la fața locului?

- Este pe drum.

Sean închise ochii. Toată lumea era pe drum, de parcă toți așteptau, prinși în același ambuteiaj rutier.

- Știi care sunt instrucțiunile.

- Da, dar întreabă de tine.

- De mine!

- Zice că te cunoaște. Spune c-a auzit de la cineva c-ai fi și tu prin preajmă.

- Nu, nu, nu. Uite ce-i...

- Este împreună cu niște tipi.

- Ce tipi?

- O mână de prostănaci care te bagă în sperieți. Toți seamănă unii cu alții.

Frații Savage. La dracu'.

- Vin acuma, încheie Sean.

PUȚIN LIPSI ca Val Savage să fie arestat. La fel și Chuck. Pro-babil că sângele neamului Savage era de vină, curgându-le rareori liniștit prin vene, acum clocotind ca niciodată. Frații răcneau la polițiști, iar aceștia păreau gata în orice moment să pună mâna pe bastoane.

Jimmy stătea cu Kevin Savage, unul dintre cei mai zdraveni la minte dintre ei, la câțiva metri de cordonul ce delimita scena crimei, acolo unde Val și Chuck arătau cu degetele, vociferând că era vorba despre nepoata lor și numindu-i pe polițiști cu tot ce le venea la gură. Jimmy simți o isterie înăbușită, o nevoie cu greu refulată de a vărsa din el ceea ce-l amorțea și-l zăpăcea. Bine, deci aia de-acolo era mașina ei, la o distanță de zece metri. Și, adevărat, nimeni n-o mai văzuse de astă-noapte. Și *era* sânge ce întrezărise pe spătarul scaunului șoferului. Deci, lucrurile nu păreau prea roze. Iar locul era scotocit de un întreg batalion de copoi și până acum nu se ivise nici un cadavru în sac de plastic. Așa că asta era situația.

Jimmy urmări cum un polițist mai în vârstă își aprinse o țigară și dori să i-o smulgă din gură, să-i bage capătul aprins adânc în nară și să-i spună: „Du-te dracului înapoi și caută-mi fata”. Începu să numere de la zece la unu, un truc pe care-l deprinsese la Deer Island. Număra încet, urmărind imaginea cifrelor care pluteau cenușii în bezna minții. Dacă s-ar apuca să urle, i s-ar interzice să mai rămână la locul faptei. Orice exprimare fățișă a durerii sau grijii, a fricii care-i electriza sângele prin vene ar duce la același rezultat. Și atunci frații Savage ar exploda ca o bombă nucleară și ar ajunge cu toții să-și petreacă restul zilei închiși într-o celulă, în loc să rămână pe strada în care fiica lui fusese văzută pentru ultima oară.

- Val, strigă el.

Val Savage își trase mâna de pe cordonul care delimita locul faptei și degetul de pe figura de piatră a unui polițist și se uită înapoi la Jimmy.

- Liniștește-te, îl domoli el dând din cap.

- Ne barează calea, fir-ar al dracului, Jim. Ne dau înapoi, spuse Val.

- Își fac meseria, zise Jimmy.

- Meserie pe dracu', Jim? Cu tot respectul, gogoșeria este în altă direcție.

- Vrei să-mi fii de ajutor? îl întrebă Jimmy în timp ce Chuck se apropie de fratele lui, aproape de două ori mai înalt decât acesta, dar de două ori mai puțin periculos, ceea ce tot îl făcea mai periculos decât majoritatea oamenilor.

- Sigur, făcu Chuck. Spune ce să facem.

- Val? îl strigă Jimmy.

- Ce? întrebă piticul, în timp ce ochii i se învârtteau în orbite, iar furia îi ieșea prin toți porii ca transpirația.

- Vrei să mă ajuți?

- Da, da, da, vreau să ajut, Jimmy. Anafura mă-sii de viață...

- Știu, îi răspunse Jimmy, simțind că fără să vrea ridica tonul, abia mai putându-se abține. Știu, fir-ar al dracului, Val. Este vorba de fiica mea. Auzi ce *spun eu*?

Kevin își puse o mână pe umărul lui Jimmy, iar Val se dădu un pas înapoi, coborându-și privirea pentru o clipă la picioarele lui.

- Iartă-mă, Jimmy. Bine? Exageram și eu. M-am zăpăcit, la naiba.

Vocea îi redeveni calmă și cu greu își puse mintea la lucru.

- Tu și Kevin, Val, o luați în jos pe stradă și vă duceți acasă la Drew Pigeon. Îi povestiți ce se petrece aici.

- La Drew Pigeon? De ce?

- Să-ți spun de ce, Val. Ca să le descoși și pe fiică-sa, Eve, și pe Diane Cestra, dacă mai este acolo. Le întrebi când au văzut-o ultima oară pe Katie. Ora exactă. Află dacă au băut astă-noapte, dacă Katie intenționa să se întâlnească cu cineva și cu cine anume. Poți să faci asta pentru mine, Val? îl întrebă Jimmy, uitându-se la Kevin, care din fericire îl ținea pe acesta în frâu.

- Am înțeles, Jim, răspunse Kevin, dând din cap. -Val?

Piticul aruncă o privire peste umăr la buruienile care duceau în parc, apoi se întoarse către Jimmy, legănându-și capul mic.

- În regulă.

- Fetele astea sunt prietenele ei. Nu trebuie să intri tare în ele, dar fă-le să-ți răspundă. Bine?

- Bine, consimți Kevin, dându-i lui Jimmy de înțeles că va ține totul sub control. Haide, Val. Hai să mergem, îi spuse fratelui său mai mare, bătându-l pe umăr.

Jimmy îi urmări cum urcau pe Sydney, după care îl simți pe Chuck alături, gata, gata să sară la gâtul cuiva.

- Cum te simți?

- Aiurea, făcu Chuck, sunt bine. Dar tu mă îngrijorezi.

- Nu trebuie. Deocamdată mă țin tare. Nici n-am de ales, nu-i așa?

Chuck nu-i răspunse, iar Jimmy își aruncă ochii peste Sydney, pe lângă mașina fiică-sii, unde-l zărise pe Sean Devine ieșind din parc prin buruieni, cu ochii ațintiți tot timpul la el. Deși Sean era un tip înalt și cu pas iute, lui Jimmy nu-i scăpă acel amănunt din expresia facială pe care-l urase dintotdeauna și anume privirea individului care avusese mereu lumea la picioare. La Sean, aceasta strălucea mai tare ca insigna prinsă de cureaua lui, stricând chefel tuturor, chiar dacă neintenționat.

- Jimmy, îl întâmpină Sean, strângându-i mâna. Noroc, omule.

- Bună, Sean. Am auzit c-ai fi și tu pe aici.

- De azi-dimineață, de la primele ore, confirmă Sean uitându-se înapoi peste umăr, apoi din nou la el. Nu pot să-ți spun nimic acum, Jimmy.

- Ați găsit-o în parc? îl iscodi, percepându-și tremurul din voce.

- Nu știu, Jim. N-am găsit-o încă. Atâta pot să-ți zic.

- Atunci ia-ne și pe noi, îi propuse Chuck. Putem să parti- cipăm și noi la căutare. Tot timpul vedem la știri cum cetățeni simpli iau parte la căutarea puștilor dispăruți și alte chestii de-astea.

Sean rămase cu ochii ațintiți la Jimmy, ca și cum Chuck nici nu s-ar fi aflat acolo.

- Este puțin mai mult decât atât, Jimmy. Nu putem permite accesul în parc nici unei persoane care nu lucrează pentru poliție, până când nu terminăm de cercetat fiecare centimetru al locului faptei.

- Și care-i locul faptei? întrebă Jimmy.

- Până acum tot rahatul ăsta de parc. Uite, făcu Sean, bătându-l pe umăr pe Jimmy, am venit până aici să vă spun că deocamdată nu puteți face nimic. îmi pare rău. Sincer. Dar asta este. Cum aflăm ceva, vă anunțăm. Vă dau cuvântul meu.

Acesta încuviință din cap și atinse cotul lui Sean.

- Pot să vorbesc o clipă cu tine?

- Sigur.

Îl lăsară pe Chuck Savage pe bordură și făcură câțiva pași în josul străzii. Sean își îndreptă umerii, pregătindu-se pentru tot ceea ce bănuia că avea să-i spună Jimmy, numai ochi și urechi, dar țintindu-l pe celălalt cu ochi de polițist, în care nu se afla pic de milă.

- Este mașina fiicei mele, începu Jimmy.

- Știu, eu...

- Sean? continuă el ridicând o mână. Este mașina *fetei mele*. Plină de sânge. N-a apărut azi-dimineață la serviciu, nici la prima comuniune a surorii sale mai mici. N-a mai văzut-o nimeni de astă-noapte. O. K.? Este vorba despre fiica mea, Sean. Tu n-ai copii, așa încât nu m-aștept ca să înțelegi toate lucrurile astea, dar haide, omule. Este fiica mea. Privirea de polițist nu se stinse din ochii lui Sean, îngrijoratul tată nu reușise nici măcar să-l facă să clipească.

-- Ce-ai vrea să zic acum, Jimmy? Dacă vrei să-mi spui cu cine a ieșit astă-noapte, o să trimit câțiva ofițeri să stea de vorbă cu persoana respectivă. Dacă a avut dușmani, o să mă duc să-i ridic. Tu vrei...

- Au băgat și *câini m* treaba asta nenorocită, Sean. Câini, pentru fiică-mea. Câini și scafandri.

- Da, așa este. Și avem jumătate din efective la fața locului, Jimmy. De la Stat și de la DPB. Și încă două elicoptere, două bărci, și o s-o găsim. Dar tu, tu nu ne poți ajuta aici, omule. Cu nimic. Nu în momentul ăsta. Ne-am înțeles?

Jimmy se uită înapoi la Chuck, care rămăsese în picioare pe bordură, cu ochii la buruienile care duceau în parc, cu trupul aplecat în față, gata să-și sfășie propria piele.

- De ce ai nevoie de scafandri ca s-o găsești pe fiică-mea, Sean?

- Acoperim toate ariile, Jimmy. Avem o apă prin zonă, așa că o cercetăm.

- Să fie la fundul apei?

- Deocamdată ea este doar *dispărută*, Jimmy. Asta-i tot. Se întoarse cu spatele la vechiul lui amic, pentru o clipă,

căci mintea nu-i mai mergea cum trebuie, simțea cum i se întunecă și i se încheiază. Voia să intre în acel parc. Voia să pășească de-a lungul pistei de alergare și s-o vadă pe Katie venind spre el. Nu mai putea gândi. Simțea nevoia să *fie* în parc.

- Vrei să ai de-a face cu un scandal de coșmar? îl întrebă Jimmy. Vrei să fii obligat să te lupți cu mine și cu fiecare

dintre frații Savage, când vom încerca să pătrundem în perimetrul parcului și să căutăm fata?

Își dădu seama din momentul în care se opri că era o amenințare slabă, mai mult o tentativă și se înfurie la gândul că și Sean știa asta.

- Nu vreau, îi răspunse celălalt, scuturând din cap. Crede-mă. Dar dacă mă obligi, pot să fac față și la așa ceva.

Sean deschise un carnețel.

- Uite, spune-mi doar cu cine a fost noaptea trecută, ce-a făcut și eu o să...

Jimmy se îndepărta deja de el când se auzi emițătorul lui Sean, hârâind strident. Celălalt se întoarse înapoi pe când Sean își apropia aparatul de buze:

-Zi.

- Am dat de ceva.

- Mai zi o dată.

Jimmy se apropie de Sean, auzind emoția cu greu reținută din vocea tipului de la celălalt capăt al firului.

- Am spus că am găsit ceva. Sergentul Powers zice că are nevoie de tine. Ăă, cât de curând posibil. Chiar acum dacă se poate.

- Care vă este locația?

- Ecranul cinematografului în aer liber. La naiba, e de nedescris!

Probe judiciare

CELESTE URMĂREA știrile de la ora doisprezece la micul televizor pe care-l țineau în bucătărie. Călca rufe în acest răstimp, conștientă până la un punct că putea fi luată drept o gospodină din anii '50, care deretica prin casă și își veghea copiii în timp ce soțul era la slujbă, cu gustarea de prânz într-o cutie de metal, iar când se întorcea acasă se aștepta să i se pună un pahar în mână și să i se servească cina la masă. Dar nu era chiar așa. Dave, cu toate păcatele lui, lua parte la gospodărie. Ștergea praful, dădea cu aspiratorul și spăla vasele, în vreme ce ei îi plăcea îndeosebi să spele rufe, să le sorteze, să le împătorească și să le calce, savu- rând mireasma caldă a textilelor curate și netezite cum se cuvine, fără nici o cută.

Folosea fierul de călcat al mamei ei, un produs de la începutul anilor șaizeci. Era greu ca o cărămidă, șuiera constant și elibera valuri de aburi când nu te așteptai, dar era de două ori mai eficient decât oricare dintre modelele mai noi pe care Celeste le încercase de-a lungul anilor, ispitită de reclamele publicitare și de pretențiile tehnologiei erei spațiale. Fierul de călcat al maică-sii făcea dungi la pantaloni de puteai să tai în două o baghetă franțuzească și netezea cute adânci dintr-o singură mișcare lină, pe când cu altul, cu carcasa din plastic, ar fi trebuit să muncească mult mai mult.

Uneori, Celeste se înfură când se gândea la modul în care în ziua de azi toate păreau făcute să se strice: mașinile, computerele, telefoanele fără fir, în timp ce uneltele de pe vremea părinților ei erau făcute astfel încât rezistau timpului. Ea și soțul mai foloseau fierul de călcat și mixerul mamei sale, mai păstrau lângă pat telefonul ei turtit, negru, cu disc. Și totuși, de-a lungul anilor petrecuți împreună, aruncaseră multe din noile achiziții care cedaseră cu mult mai devreme decât s-ar fi așteptat oricine - televizoare cu lămpile sparte, aspiratorul care scotea un fum albăstrui, un filtru de cafea care nu reușea să încălzească apa. Toate acestea, împreună cu alte articole de uz casnic, sfârșiseră la pubelă, pentru că era aproape chiar mai ieftin să cumperi unele noi decât să le repari pe cele vechi. Aproape. Așa că, firește, îți cheltuiai rezervele bănești pe noua generație de modele, ori exact pe asta și contau industriașii, știa sigur. Celeste se trezea uneori încercând să ignore intenționat ideea că nu numai lucrurile din viața ei erau destinate să nu mai aibă nici un fel de fiabilitate sau durată în timp, ci însăși viața ei ca atare era de fapt programată să se stingă cu prima ocazie prielnică, astfel încât cele câteva părți refozabile să poată fi reciclate pentru altcineva, iar ce mai rămânea din ea să dispară fără urmă.

Și, cum călca rufe, gândindu-se la faptul că nici ea, la rândul ei, nu era indispensabilă, în toiul știrilor prezente, oarecum se uită cu gravitate în obiectiv și anunță că poliția era în căutarea răufăcătorului care atacase violent o persoană în fața unuia dintre barurile din oraș. Celeste se apropie de televizor ca să-i mărească volumul, iar prezentatoarea adăugă: „Mai multe detalii, după pauză”. Pe ecranul televizorului apărură mâinile îngrijite ale unei femei frecând suprafața unei farfurii mânjite de grăsime, care arăta de parcă ar fi

fost scufundată în zahăr ars fierbinte, și auzi o voce ce enumera beneficiile unui nou și îmbunătățit detergent de vase, iar ei îi veni să țipe. Până și știrile erau oarecum la fel ca acele articole de uz casnic, de unică folosință, făcute să te stârneasă și să te ispitească, să-ți gădile urechea și să profite de credulitatea ta, dar măcar ele aveau să-și respecte promisiunile.

Ea potrivea volumul și rezistă impulsului de a smulge butonul ieftin din televizorul ăsta de rahat, apoi se întoarse la scândura de călcat. Dave îl scosese pe Michael în oraș, acum o jumătate de oră, ca să cumpere genunchiere și o mască de prinzător, zicând că o să prindă știrile la radio, iar Celeste nici măcar nu se deranja să-l privească în față ca să vadă dacă o mințea. Michael, așa mic și slab cum era, se dovedise un prinzător înăscut, un talent „prodigios” pentru un copil de vârsta lui, după cum se exprimase antrenorul, domnul Evans, purtând o „rachetă balistică” în loc de braț. Celeste se gândi la puștii pe care-i văzuse crescând și care jucaseră în acea poziție, băieți solizi, de obicei, cu nasurile turtite și fără dinții din față, și îi dezvăluise temerile lui Dave.

- Cu măștile astea care le fac ei acum, dragă? Poți să intri cu buldozerul și nu pătesc nimic.

După o zi de gândire, Celeste își impuse punctul de vedere. Michael putea juca în poziția de prinzător sau în orice altă poziție în base-ball atâta timp cât dispunea de cel mai bun echipament și, aici era clenciul, n-avea să joace niciodată fotbal organizat. Dave, care nu jucase nici el vreodată fotbal, fu de acord numai după zece minute în care se prefăcu că se ceartă cu ea.

Așa că acum erau plecați să cumpere echipament, pentru ca Michael să poată semăna cu tatăl său la această vârstă, iar Celeste rămase cu ochii la televizor, cu fierul de călcat ținut suspendat deasupra unei cămăși din bumbac, în vreme

ce se termina o reclamă la hrană pentru câței după care reveneau știrile.

„Astă-noapte în Allston, începu prezentatoarea, iar inima lui Celeste încetă să mai bată, studentul în anul doi la Comerț a fost atacat de doi bărbați în apropierea unui faimos loc de distracții nocturne. Sursele spun că victima, Carey Whitaker, a fost lovită cu o sticlă de bere și este internată în stare critică în...”

Încă de pe-atunci era destul de sigură, în vreme ce mici mormane de nisip umede i se sfărâmau în piept, că n-avea să audă nimic în legătură cu atacul sau crima unui om în apropierea

barului Last Drop. Urmără buletinul meteorologic, apoi știrile sportive, ea însă nu mai avu nici o urmă de îndoială.

Până acum ar fi trebuit să-l găsească pe bărbatul acela. Dacă ar fi murit („Dragă, s-ar putea să fi ucis un om”), repoterii ar fi cules informația prin sursele lor de prin vecini, din registrul poliției, sau pur și simplu din interceptările emițătoarelor poliției.

Poate că Dave supraestimase furia violenței lui împotriva banditului acela. Poate că celălalt, cine o mai fi fost și el, pur și simplu se târâse undeva să-și lingă rănilor, după ce soțul ei plecase. Poate că acelea nu fuseseră bucăți de creier, care astă-noapte se scurseseră prin țeava de la chiuvetă, sub ochii ei. Dar tot sângele ăla? Cum putea cineva să piardă atâta sânge din cap și să *supraviețuiască*, ba s-o mai ia și la picior?

O dată ce termină de călcat și ultima pereche de pantaloni și înghesui toate hainele călcate în șifonierul lui Michael, al ei și al soțului, se întoarse în bucătărie. Rămase în picioare în mijlocul încăperii, întrebându-se ce mai avea de făcut. La televizor acum se juca golf. Pocnetul vătuit al mingilor și zgomotul sec al aplauzelor calmau pe moment ceva din sinea ei, care o frământase toată dimineața. Ceva mai presus de problemele cu Dave și de golurile din versinea lui, dar ceva totuși avea o legătură, în același timp, cu acel ceva legat de noaptea trecută și de felul în care el intrase pe ușa din baie, plin de sânge, tot acel sânge care se scursesese din pantalonii lui și îi pătase gresia, înroșindu-i rana, colorând apa când se scurgea din chiuvetă.

Chiuveta. Asta era. Asta uitase ea. Astă-noapte, îi spusese lui Dave că va curăța pe dinăuntru țeava de scurgere de sub chiuvetă și va șterge astfel și restul de probe judiciare. Se apucă imediat de treabă, lăsându-se în genunchi pe podeaua din bucătărie. Deschise dulapul de dedesubt, privi îndelung la cârpe și la celelalte ustensile de curățat până când descoperi cheia de piulițe mai la fund. Se întinse până acolo, încercând să ignore fobia pe care o avea când se vâra în masca chiuvetei, senzația irațională care o chinase dintotdeauna, anume că un șobolan o pândește de sub un teanc de cârpe, adunându-i mirosul cârnii, ridicându-și botul dintre cârpe, cu mustățile tremurânde...

Scoase afară cheia de piulițe, apoi scotoci cu ea printre cârpele și vasele cu praf de curățat și alți detergenți ca să fie sigură că nu era nimic, foarte conștientă de faptul că teama era prostescă, dar cu toate acestea hotărâtă, pentru că, de-aceia se numesc ele fobii. Pe ea, de pildă, o oripila să-și vâre mâna în unghere întunecate și subterane. Pe maică-sa, Rosemary, o îngroziseră lifturile, iar tatăl ei avusese frică de înălțimi. Pe Dave îl treceau toate nădușelile când trebuia să coboare în pivniță.

Așeză o găleată sub țeava de scurgere pentru a preîntâmpina orice scurgere pe podea. Se culcă pe spate și își întinse brațele, slăbi cu cheia sifonul, apoi îl răsuci cu mâna până când se desprinse, iar apa țâșni instantaneu, vărsându-se în găleata din plastic. Îi fu teamă pentru o clipă că va da pe afară, dar curând scurgerea se diminuea la câțiva stropi, ea urmărind un bulgăre negru din fire de păr și coji de semințe care căzu în găleată o dată cu ultimul strop de apă. Pe urmă veni rândul manșonului glisant, aflat aproape de peretele din spate al dulapului, și asta îi luă ceva vreme, pentru că manșonul refuza să se clintească, iar Celeste ajunsese la punctul în care împingea cu piciorul baza dulapului și trăgea de cheie cu atâta forță, încât se temu că fie cheia, fie încheietura ei avea să se rupă în două. Apoi, manșonul se răsuci doar o jumătate de milimetru, cu un scârțâit metalic strident, iar Celeste repoziționează cheia și mai trase o dată, manșonul răsucindu-se de două ori de data asta, deși încă mai rezista.

Câteva minute mai târziu, se găsea întreaga țeavă de scurgere pe podea, dinaintea ei. Părul și cămașa îi erau ude de transpirație, dar avu senzația unei anume împliniri care se învecina cu triumful, de parcă se luptase cu ceva recalcitrant și neîndoielnic masculin, corp la corp, iar ea biruise. În teancul de cârpe, găsi o cămașă care-i rămăsese mică lui Michael, o răsuci în mâini până când putu s-o vâre prin țeava. O trecu prin ea de câteva ori, până când se asigură că țeava se curățase de tot, cu excepția ruginii, apoi băgă cămașa într-o plăsuță de plastic. Luă

țeava și o sticlă de Clorox, le scoase pe veranda din spate și turnă soluție înăuntrul țevii, lăsând-o să se scurgă prin capătul celălalt pe solul uscat și prăfuit al unui ghiveci, a cărei plantă murise vara trecută, zăcând pe verandă toată iarna.

Când termină, instala țeava la loc, acum venindu-i mult mai ușor s-o pună decât când o scosese, apoi închise la loc sifonul. Găsi sacul menajer din plastic în care băgase hainele soțului astă-noapte și mai adăugă peste ele și plăsuța cu cămașa zdrențuită a fiului. Trecu conținutul găleții din plastic

printr-o sită deasupra WC-ului, curăță sita cu un șervețel de hârtie, pe care-l aruncă în sac, alături de toate celelalte. Acolo erau toate probele judiciare. Încăpeau toate într-un sac de plastic. Sau măcar toate probele la care putea ea să ajungă. Dacă Dave o mințise în privința cuțitului, sau dacă- și lăsase pe undeva amprentele digitale, ori avusese vreun martor la... crima lui? La reacția de legitimă apărare...? atunci ea nu-l mai putea ajuta. Dar cel puțin făcuse față situației din propriul cămin. Înfruntase tot ce i se aruncase în față de când el se întorsese acasă, cu o noapte în urmă, și se ocupase de tot. Preluase totul sub controlul ei. Se simți iar îmbătătită de succes, puternică, mai vibrantă și mai vitală ca niciodată, și știa cu o certitudine revigorantă că era încă tânără și în putere și că nu era deloc vreun prăjitor bun de aruncat la coș sau vreun aspirator stricat. Trecuse prin pierderea ambilor părinți, prin perioade de crize financiare, prin sperietura pe care a tras-o când băiatul ei a făcut pneumonie, pe când avea numai șase luni, și puterile nu-i slăbiseră, așa cum crezuse, devenise doar mai prudentă, da, dar acum toate se vor schimba, acum că-și amintise cine era. Și era, hotărât lucru, o femeie care nu se dăduse în lături de la greu, ci depășise dificultățile și își sfidase soarta. „Haide, abate asupra mea tot ce ai mai rău. Am să te înfrunt de fiecare dată. N-am să mă frâng și n-am să pier. Așa că ia aminte.”

Ridică de pe jos sacul menajer de culoare verde și-l răsuci în mâini până când începu să semene cu grumazul sfrijit al unui bătrânel, îl suci strâns și apoi îi făcu un nod în vârf, după care se odihni, gândindu-se la cât de ciudat era faptul că-i amintise de gâtul unui bătrân. De unde-i venise ideea asta? Observă că ecranul televizorului se golise de orice imagine. O clipă mai înainte, Tiger Woods domina

verdele gazonului, iar acum ecranul se întunecase. După aceea, o linie albă îl săgeta de sus în jos, iar Celeste fu sigură că dacă și acestui televizor i se arsese vreo lampă, avea să fie azvârlit pe verandă. Chiar acum l-ar azvârli, să le ia dracului de consecințe! Dar linia albă se lăți și făcu loc studioului de știri, iar prezentatoarea, părând grăbită și nervoasă, începu: „Înterupem această transmisiune pentru a vă aduce la cunoștință o poveste sfâșietoare. Valerie Corapi se află la fața locului, la marginea Parcului Penitenciar, la est de Buckingham, unde forțele de poliție desfășoară de azi-dimineață o cercetare intensă pentru găsirea unei tinere dispărute. Valerie, ai legătura!”

Celeste urmări cadrul din studio care era urmat de cel al unui elicopter, o panoramă smucită asupra străzii Sydney, asupra Parcului Penitenciar și asupra a ceea ce părea la prima vedere o armată invadatoare de forțe polițienești mișunând prin toate împrejurimile. Văzu zeci de mogâldețe, negre ca furnicile de la distanță, intrând în parc și bărcile poliției plutind pe canal. Văzu un șir de „furnicuțe” înaintând constant spre pâlcul de copaci ce înconjură ecranul vechiului cinematograful în aer liber.

Elicopterul se zbatu în bătaia puternică a vântului și obiectivul camerei se mișcă. Pentru o clipă, Celeste privi terenul din partea cealaltă a canalului, în direcția Bulevardului Shawmut și a parcurilor industriale care-l continuau.

„Aceasta este scena faptei, unde în momentul de față poliția, sosită la primele ore ale dimineții, a demarat căutările unei tinere dispărute, căutare care continuă și acum la primele ore ale amiezei. Surse neoficiale au afirmat pentru News Four că în mașina abandonată a tinerei au fost descoperite semne de încăierare. Acum, Virginia, este... nu știu încă dacă poți s-o vezi...”



Obiectivul din elicopter se întoarce cu o viteză amețitoare la o sută optzeci de grade, abandonând parcurile industriale de pe Shawmut și fixând acum o mașină de culoare albastru-întunecat, cu portiera deschisă, care zăcea pe strada Sydney, arătând oarecum părăsită, în timp ce poliția dirija un camion cu remorcă ce se apropia de spatele ei.

„Da, făcu reportera. Ceea ce vedeți acum este mașina tinerei dispărute. Poliția a descoperit-o azi-dimineață și a inițiat imediat operațiunea de căutare. În acest moment, Virginia, nimeni nu poate să confirme nici numele femeii dispărute, nici motivele unei prezențe polițienești atât de masive la fața locului, după cum sunt sigură că poți vedea și tu. Totuși, surse apropiate canalului News Four au confirmat că întreaga operațiune pare să se concentreze în jurul ecranului fostului cinematograful în aer liber unde, după cum se știe, au loc reprezentațiile teatrului local în timpul verii. Dar aceasta nu constituie o dramă de mucava care ni se joacă astăzi aici, ci este una foarte reală. Virginia?”

Celeste încerca să priceapă ceea ce tocmai auzise. Nu era sigură că reținuse ceva cu excepția faptului că poliția, de fapt, descinsese în apropierea casei ei, de parcă o luau în stăpânire.

Și prezentatoarea, de altfel, arăta confuză, de parcă i s-ar fi dat un semnal într-o limbă necunoscută ei, din spatele camerei. Ea încheie: „Vă vom ține la curent cu această istorie... care se desfășoară sub ochii noștri, pe măsură ce vom afla mai multe detalii. Acum vom relua, pentru dumneavoastră, programul normal”.

Celeste schimbă canalele de mai multe ori, dar nici un alt studio de televiziune nu părea să ofere încă știri despre acel subiect, așa că se întoarce la golf și lăsă volumul mai tare.

Cineva dispăruse din Flats. Mașina unei tinere fusese găsită abandonată pe strada Sydney. Dar poliția nu ar fi lansat această acțiune, și încă ce acțiune (doar observase pe Sydney atât mașinile poliției orașenești, cât și cele ale poliției de stat), dacă nu ar fi avut probe că se întâmplase ceva mai grav decât faptul că dispăruse o tânără femeie. Trebuia să se fi petrecut ceva în legătură cu mașina, care să sugereze un act violent. Ce a zis reporterul? Semne de încăierare. Asta era. Sânge, era sigură. Trebuia să fie vorba și de sânge. Probe judiciare. Și își coborî privirea la sacul încă răsucit în mâna ei. Un nume îi răsună în gând: Dave.

Ploaia de sânge

JIMMY RĂMĂSESE în mulțimea civililor de la marginea benzii galbene de protecție, înfruntând un cordon de polițiști scorțoși, în timp ce Sean pășea prin buruieni și intra în parc, fără să se uite măcar o dată în urmă.

- Domnule Marcus, i se adresează unul dintre polițiști, pe nume Jefferts, să vă aduc o cafea sau altceva?

Polițistul îl pironi cu privirea, iar el simți un ușor dispreț amestecat cu milă în căutătura destinată și în felul în care tipul se frecase cu degetul mare peste burtă. Sean le făcuse cunoștință, spunându-i lui Jimmy că acela era sergentul Jefferts, un om bun, și informându-l pe colegul lui că Jimmy era tatăl femeii care, uf, era proprietara mașinii. Dă-i tot ce are nevoie și pasează-l lui Talbot, imediat ce apare. Jimmy își închipui că Talbot era fie vreun psihiatru cu insignă, fie vreun asistent social neîngrijit, împovărat de împrumuturile studenților și cu o mașină care mirosea a Burger King.

Ignoră oferta lui Jefferts și traversă strada înapoi, apropiindu-se de Chuck Savage.

- Ce se mai întâmplă, Jim?

Își scutură capul, foarte sigur că avea să vomite peste el și peste cumnatul lui, dacă încerca să spună în cuvinte ceea ce simțea.

- Ai un celular?

- Da, sigur, răspunse Chuck scotocindu-se prin buzunarele balonzaidului. Puse mobilul în mâna lui întinsă. Formă 411 și auzi o voce înregistrată întrebându-l de oraș și de stat. Ezită o secundă înainte de a urla la telefon, urmărind cu ochii minții cum cuvintele care-i ieșeau din gură străbăteau kilometri de cablu din cupru pentru ca să fie absorbite de vârtejul vreunui computer pantagruelic cu becuri roșii în loc de ochi.

- Cu cine să vă facem legătura? îl întrebă computerul.
  - Cu Chuck E. Cheese, răspuse Jimmy simțindu-se cuprins de un vâl subit de teroare la rostirea unui nume atât de ridicol în plină stradă, lângă mașina goală a fiică-sii.
- Ar fi vrut să rupă cu dinții telefonul, să-l audă trosnind. O dată ce obținu numărul, trebui să aștepte până o anunțau pe Annabeth. Cine-i răspusesse la apel nu-l pusese în așteptare, ci lăsase receptorul jos pe marginea unei tejghele. La ureche îi ajunseră micile ecouri ale numelui soției sale: „Annabeth Marcus, la telefon. Annabeth Marcus!” Jimmy auzi sunetul zurgălăilor și zgomotul făcut de optzeci sau nouăzeci de puști fugărindu-se peste tot ca maniacii și trăgându-se de păr unul pe altul, zbierând, cu voci disperate de adulți, care răsunau peste toată acea zarvă, apoi auzi iar că era strigat numele soției sale, ca un ecou. Jimmy și-o imaginea înălțându-și privirea la auzul propriului nume, confuză și istovită, cu tot batalionul de mici protagoniști ai primei comuniuni de la Biserica Sfânta Cecilia, bătându-se pentru o felie de pizza.
- Pe urmă îi auzi vocea, înăbușită și plină de curiozitate:
- „Da, m-ați strigat?”
- Pentru o clipă Jimmy vru să închidă. Ce să-i spună? De ce a sunat-o dacă nu avea nici o certitudine, numai temerile proprii imaginației care o luase razna? Poate că ar trebui să le menajeze, pe ea și pe micuțe?
- Dar își dădu seama că și așa erau prea multe răni deschise în ziua aceea, iar Annabeth s-ar fi simțit rănită dacă nu i-ar fi adus nimic la cunoștință, în timp ce el își smulgea părul din cap pe strada Sydney, lângă mașina lui Katie. I-ar fi amintit de binecuvântarea clipelor petrecute cu fetele lor, ca nemeritată, ba chiar mai rău, ca pe un atac, ca pe o falsă promisiune. Și l-ar fi urât pentru asta. Îi auzi din nou vocea în surdină: „Aici?”
- Și apoi hârâitul receptorului ridicat de mâna ei:
- Alo?
  - Draga mea, reuși el să îngaiame înainte de a-și drege vocea.
  - Jimmy? rosti ea cu un ton ușor ridicat. Unde ești?
  - Sunt... Uite... Sunt în Sydney.
  - Ce s-a întâmplat?
  - Au găsit mașina, Annabeth.
  - A cui mașină? -A lui Katie.
  - Cine? Poliția?
  - Da... Este... dispărută. Undeva prin Parcul Pen.
  - Of, Iisuse Hristoase. Cum se poate? Nu, nu, Jimmy.
- El se simți acum năpădit de acea spaimă, de acea certitudine cumplită, de oroarea gândurilor pe care le păstrase încuiate într-unul din sertarele minții.
- Nu știm nimic deocamdată. Dar mașina ei se află aici de astă-noapte, iar polițiștii...
  - Iisuse Hristoase, Jimmy.
  - ...o tot caută prin parc. Cu sutele. Deci...
  - Unde ești?
  - Sunt în Sydney. Uite ce-i...
  - Pe strada aia împutită? De ce nu ești în parc?
  - Pentru că ei nu mă lasă.
  - Ei? Dar cine dracului sunt ei? Ce, este fiica lor?
  - Nu, uite ce-i, eu...
  - *Du-te* în parc, Dumnezeule mare. S-ar putea să fie rănită. Să zacă pe undeva, înfrigurată și rănită.
  - Știu, dar ei...
  - Hai că vin acuma.
  - Bine.

- Intră în parc, Jimmy. Dumnezeu, unde ți-e capul? Ea închise telefonul. El îi înapoie mobilul lui Chuck,

recunoscând în sine sa că Annabeth avea dreptate. Avea atât de multă dreptate că se dădea de ceasul morții, conștii- entizând faptul că avea să regrete pentru tot restul vieții neputința lui din ultimele patruzeci și cinci de minute. N-avea să mai fie niciodată în stare să-și aducă aminte de clipele de acum fără să-i dea lacrimile, silindu-se din răspuțeri să le uite. Cum de ajunsese în halul ăsta, omul care făcea slugi în fața unor copoi împuții, când prima lui născută era dată dispărută? Când se petrecuse asta? Când mai șezuse el în fața unei tejghele și își predase bărbăția în schimbul senti- mentului că era un cetățean de treabă? Se întoarse spre Chuck.

- Mai ții bricegele alea în portbagajul tău, sub roata de rezervă? îl întrebă el.

Chuck îl privi cu o expresie de parcă ar fi fost prins în flagrant.

- Omul trebuie să mai scoată și el un ban, Jim, îi dădu el replica.

- Unde ți-e mașina?

- Mai sus, colț cu Dawes.

Jimmy o luă din loc, iar Chuck pășea cu pași mărunți pe lângă el.

- Mergem în parc?

El încuviință din cap și iuți puțin pasul.

CÂND SEAN AJUNSE la pista de alergare ce înconjura gardul grădinii cooperativei, făcu semn cu capul câtorva polițiști care mai căutau indicii prin straturile de flori și pe pământ. După fețele lor, își dădu seama că se știa deja. Aerul din parc era parcă încărcat de toate delictele petrecute de-a lungul anilor; plutea un iz de fatalism; se simțea resem- narea rece a damnaților.

Intuiseră de când intraseră în parc că era moartă, cu toate acestea, în adâncul sufletelor lor, știa Sean, licărise o urmă de speranță că ar mai fi fost încă în viață. Se întâmplase ca de obicei, veneai la fața locului bănuind deja adevărul, apoi pierdeai cât mai mult timp posibil în speranța că greșești. Sean lucrase anul trecut la un caz în care un cuplu raportase dispariția pruncului lor. O mulțime de ziaristi se iviră ca ciupercile după ploaie, căci cuplul era de rasă albă și ei erau respectabili, dar Sean și fiecare dintre colegii lui mirosiră că povestea lor era cu ochi și cu sprâncene, presimțiră că picul era mort chiar în timp ce-i consolau pe cei doi dobitoci, le șoptiră dulce tot felul de asigurări, cum că bebelușul era probabil viu și nevătămat, luaseră la rând pe toți suspectii etnici văzuți prin zonă în dimineața aceea, numai ca să descopere pruncul abia pe înserat, băgat într-un sac de aspirator și înghesuit într-o nișă sub scările de la subsol, în ziua aceea, Sean văzu un boboc izbucnind în plâns, puștiului îi sărea cămașa de pe el în timp ce se rezema de mașină, dar restul colegilor lui păreau pachete de nervi, totuși deloc surprinși, ca și cum ei toți ar fi avut noaptea același vis de rahat.

Așa duceai cu tine acasă și prin baruri, în debarale, sau birouri, resemnarea cătrănită a faptului că oamenii puteau a prostie și a răutate meschină, adesea criminală, iar atunci când li se întâmpla să deschidă gura, scoteau numai minciuni, și în cazul în care dispăreau din senin, erau de obicei găsiți morți, dacă nu chiar mult mai rău.

Și, adesea, cele mai nenorocite nu erau victimele care de bine de rău, erau moarte, căci pe ele durerea nu le mai atingea. Cei mai loviți erau cei care le îndrăgiseră și care le supraviețuiseră. Adeseori deveneau morți pe două picioare, de atunci încolo, speriați de bombe, cu inimile frânte, împle- ticindu-se tot restul vieții lor, goliți total pe dinăuntru, cu excepția sângelui și a organelor vitale, insensibili la durere, neînvințând nimic decât că, de fapt, se mai întâmplă în viață și poate fi mai rău.

Ca Jimmy Marcus. Sean nu știa cum dracului avea să se uite în ochii tipului și să-i aducă la cunoștință decesul fetei lui. „Fiică-ta este moartă, Jimmy. Cineva i-a luat viața o dată pentru totdeauna!” Cum să-i spună el așa ceva ăluia care deja pierduse o soție. Rahat. „Hei, ia

ghicește, Jim, Dumnezeu zice că-i mai datorai o viață. Așa că s-a pogorât din ceruri și și-a luat dreptul. Sper că asta te va pune bine cu El, amice. Mai vorbim".

Sean traversează podețul scurt din scânduri peste viroagă și urmă poteca ce intra în pâlcul circular de copaci care se înălțau în fața ecranului de cinema ca niște spectatori păgâni. Toată lumea coborâse treptele ce duceau la o ușă pe partea laterală a ecranului. Sean putu s-o zărească pe Karen Hughes, care clica întruna din aparatul de fotografiat, pe Whitey Powers rezemat de canatul ușii, uitându-se înăuntru, luându-și notițe, pe medicul legist stând în genunchi lângă Karen Hughes, un întreg pluton de soldați și mai mulți băieți în uniforme albastre de la DPB mișunând în spatele celor trei, Connolly și Souza studiind ceva pe trepte, și pe ofițerii superiori Frank Krauser de la DPB și Martin Friel de la Poliția de Stat, superiorul lui Sean, așteptând în picioare, înșirați pe

scena care se întindea sub ecran, vorbind între ei, cu capetele plecate și foarte apropiați unul de altul.

Cei de la DPB, totuși, puteau cere cazul. Era în puterea lui Friel să îl predea lor atâta timp cât parcul se afla în jurisdicția orașului, și atâta timp cât primul atac la adresa victimei se petrecuse pe teritoriul acesteia. Sean era sigur că asta le atrăgea atenția. Omucidere în parcul orașului, victima descoperită lângă sau în incinta a ceea ce devenise rapid un reper local al culturii pop. Nici un motiv nu ieșise încă la suprafață. Nici urmă de asasin, de asemenea, doar dacă nu se prăbușise și el acolo lângă Katie Marcus, ceea ce părea îndoielnic, altfel ar fi ajuns la urechile lui. Un caz senzațional pentru mass media, dacă stăteai să te gândești un pic, într-un oraș în care nu mai apăruse nimic de o asemenea anvergură în ultimii ani. La naiba, presa avea să umple curând întregul Pen cu flecăreala ei.

Sean n-o dorea, dar dacă experiența lui anterioară era un barometru în vreun fel sau altul, atunci putea fi sigur că nu avea cum să scape de presă. Își făcu drum coborând un povârniș la baza ecranului de cinema, cu ochii la Krauser și Friel, încercând să descifreze verdictul din cele mai mici gesturi ale lor. Dacă Katie Marcus se afla înăuntru, iar Sean nu prea avea îndoieli în legătură cu asta, întregul Flats avea să explodeze. Lăsându-l la o parte pe Jimmy, care probabil ar fi ajuns catatonie. Dar frații Savage? La Unitatea pentru infracțiuni grave existau ditamai dosare despre aproape fiecare dintre demenții ăia. Orice făcuseră ei intrase în vizorul poliției. Sean cunoștea băieții din DPB care povesteau că o seară de sâmbătă fără cel puțin un Savage în arest era ca o eclipsă solară, de mai veneau și alți polițiști să vadă cu ochii lor minunea, pentru că nu-și credeau urechilor.

Pe scena de sub ecran, Krauser dădu din cap afirmativ iar Friel își întoarse fața privind în jur până când întâlni privirea lui Sean, iar acesta știa că era de-acum rândul lui și al lui Whitey. Zări puțin sânge pe câteva frunze care duceau la baza ecranului și ceva mai mult pe treptele care coborau spre ușă.

Connolly și Souza își ridicară privirile de la picăturile de sânge de pe trepte, făcură semne grave din cap către Sean și se întoarseră să examineze locurile unde fantele treptelor întâlneau stâlpii de susținere. Karen Hughes se ridică în picioare, iar Sean auzi bâzâitul aparatului ei de fotografiat în timp ce degetul ei apăsa pe un buton, iar filmul rula. Se scotoci în geantă după o rolă nouă și deschise capacul de pe spatele aparatului. Sean observă că părul ei blond-cenușiu se întunecase pe la tâmpile și pe frunte. Îi aruncă o privire golită de expresie și lăsă filmul folosit să-i cadă în geantă, apoi reîncărcă aparatul.

Whitey stătea în genunchi alături de medicul legist.

- Ce? Îl auzi Sean întrebând într-o șoaptă ascutită.

- Exact ce-am spus.

- Ești sigur acum?

- Nu chiar sută la sută, dar învăț.

- Rahat, făcu Whitey uitându-se înapoi peste umăr în timp ce Sean se apropia de ei, și își scutură capul, amenințându-l cu degetul pe medic.

Sean putu vedea mai mult în timp ce cobora în urma lor, umerii lor aplecându-se. își strecură privirea de după ușă, coborându-și ochii la trupul ghemuit înăuntru, căci spațiul dintre pereți nu era mai larg de un metru, iar cadavrul stătea cu spatele rezemat de peretele din stânga, cu picioarele ridicate în sus pe peretele din dreapta, așa încât prima impresie a lui Sean fusese cea a unui fetus văzut la ecografie. Piciorul ei stâng era gol și plin de noroi. Ce mai rămăsese din șosetă îi atârna în jurul gleznei, un petic răsucit și zdrențuit. Cel drept era încălțat cu un pantof simplu, de culoare

neagră, cu talpă plată, mânjit tot de noroi uscat. Chiar și după ce-și pierduse un pantof prin grădină, umblase încălțată cu unul singur. Ucigașul trebuie că n-o slăbise deloc. Și totuși ajunsese aici să se ascundă. Așa că, pentru o clipă, ea trebuie să-l fi păcălit, ceea ce însemna că ceva îl făcuse să-și încetinească pasul.

- Souza, strigă el.

- Ce-i?

- Pune câțiva băieți să verifice urmele care duc aici. Uitați-vă prin tufișuri după bucăți rupte de haine, de piele și alte chestii de-astea.

- Deja am trimis pe cineva care să ia mostre după urmele de pași.

- Da, dar avem nevoie de mai mult. Te-ai dus?

- M-am dus.

Sean își coborî din nou privirea la cadavru. Era îmbrăcată cu pantaloni închiși la culoare, moi, și o bluză bleumarin cu gâtul larg. Jacheta roșie era sfâșiată, iar el își închipui că era făcută pentru ocazii speciale, arăta prea șic ca să fie purtată în fiecare zi de o tânără din Flats. Ieșise undeva prin oraș, într-un local monden, poate la o întâlnire. Și într-un fel sau altul sfârșise pe acest coridor îngust, iar pereții aceștia mucegăiți fuseseră ultimul lucru pe care ea-l mai văzuse, sau probabil îl mirosise.

Era ca și cum s-ar fi adăpostit aici ca să scape de o ploaie roșie, ai cărei stropi se strecuraseră în părul ei și îi biciuiseră obrajii, îi vârgaseră hainele în șiroaie umede. Genunchii erau aduși la piept, iar cotul drept era proptit în genunchiul drept, cu un pumn încleștat ridicat lângă ureche, așa încât Sean avu degrabă impresia că vede o copilă, nu o femeie, încovrigată și încercând să-și ferească timpanele de un zgomot asurzitor. „încetați, încetați doar”, parcă spunea cadavrul, „încetați, vă rog”.

Whitey se dădu la o parte din drum, iar Sean se lăsă pe vine chiar în dreptul ușii. Cu toată balta de sânge de sub cadavru și mucegaiul lipit de zidurile din beton, nările lui Sean tot mai puteau adușmea parfumul ei, doar o urmă din el, ușor dulceag, ușor senzual, cea mai fină mireasmă, care-i aduse aminte de întâlnirile din liceu și mașinile care aveau culori închise, de febrilitatea cu care mâinile adolescenților căutau prin țesătura hainelor atingerea electrizantă a cărnii. Sub ploaia roșie, Sean zări mai multe vânătăi întunecate la încheietura mâinii, pe antebraț și la glezne. își dădu seama că acelea erau locurile unde ea fusese lovită cu ceva.

- A bătut-o? întrebă el.

- Cam așa ceva. Sângele din moalele capului? 11-a crăpat. Tipul probabil că a rupt tot ce i-a picat în mână, așa rău a cotonogit-o.

De cealaltă parte a coridorului îngust din spatele ecra-nului se înălțau mormane de obiecte care aduceau a recuzită de scenă, palete din lemn, căruțe cu coviltir tot din lemn și acoperișuri de catedrale, precum și ceea ce părea a fi o gondolă venețiană. N-ar mai fi avut pe unde să iasă, odată intrată acolo. Era blocată. Dacă cel care o fugărea ar fi găsit-o, n-ar mai fi avut cum să scape cu viață. Iar ăla o găsisese. Deschisese ușa și dăduse cu ochii de ea, cuibărită strâns, încercând să-și protejeze trupul cu membrele delicate. Sean își lungi gâtul și examină pumnul ei încleștat, după care îi privi fața, și aceasta înroșită de sânge, cu ochii închiși la fel de strâns ca și pumnul, încercând parcă să fugă măcar cu gândul din locul acela, ținând pleoapele strânse, la început de frică, iar apoi din cauza loviturilor.

- Ea este? întrebă Whitey Powers. -Ăă?

- Katherine Marcus, preciză Whitey. Ea este?

- Daa..., confirmă Sean.

Avea o mică cicatrice ce i se arcuia sub bărbie, aproape imperceptibilă, și care se estompase cu timpul, dar o observai la Katie când o vedeai prin împrejurimi, căci fusese lipsită de orice cusur, iar chipul ei se asemena atât de perfect cu frumusețea întunecată și unghiulară a mamei, combinată cu farmecul mai boem al tatălui, de la care împrumutase părul blond și ochii deschiși.

- Sută-n sută? întrebă medicul legist.

- Nouăzeci și nouă la sută, îi răspunse Sean. Îl vom pune pe tatăl ei să o recunoască la morgă. Dar, da, ea este.

- Îi vezi ceafa? îl întrebă Whitey aplecându-se și ridicându-i cu pixul părul de pe umeri.

Sean își întoarse privirea într-acolo și văzu că lipsea o bucațică din craniu, ceafa fiindu-i înnegrită de sânge.

- Vrei să-mi spui că a fost împușcată? îl întrebă pe medic, scrutându-l cu ochii.

- Mie mi se pare că e rană de glonț, răspunse tipul, făcând semn afirmativ cu capul.

Sean se trase înapoi din mirosul de parfum, sânge, beton mucegăit și lemn reavăn. Își dori, doar pentru o clipă, să tragă de pumnul ei încleștat, îndepărtându-l de ureche, ca și cum, dacă ar fi făcut acest lucru, vânătăile acelea pe care le vedea și cele pe care era sigur că aveau să le găsească sub haine s-ar evapora, ploaia roșie ar pieri fără urmă din părul și de pe trupul ei, iar ea s-ar scula din acest cavou, clipind somnoroasă și un pic amețită.

La dreapta lui, auzi zarva mai multor oameni care țipau toți deodată, rumoarea unei încăierări turbate, lătratul și mârâitul furibund al câinilor din duba K-9. Când își întoarse privirea într-acolo, îi zări pe Jimmy Marcus și pe Chuck Savage năvălind dintre copacii de la cealaltă margine a pâlcului,

unde pământul înverzea, era cultivat cu grijă și se înclina lin, coborând spre ecran, acolo unde în timpul verii mulțimea de spectatori își întindeau păturile și se așezau pe iarba ca să vadă un spectacol de teatru.

Cel puțin opt polițiști purtând uniformă și doi civili îi încolțiră pe Jimmy și Chuck. Acesta din urmă fu imediat prins, dar celălalt era iute și le scăpă printre degete. El se strecură direct prin cordonul făcut de polițiști printr-o serie de mișcări rapide și aparent lipsite de logică, care-i lăsă pe urmăritori cu buzele umflate, și dacă nu s-ar fi împiedicat coborând panta, ar fi putut ajunge la ecran fără ca nimeni să-l poată opri în afară de Krauser și Friel.

Dar se împiedică, piciorul alunecându-i pe iarba umedă, ținându-și privirile pironite în ochii lui Sean, în timp ce cădea pe burtă, iar bărbia lui lovi pământul. Un sergent tânăr, îngust la minte și cu trup subțire de licean, sări pe Jimmy ca și cum acesta ar fi fost o sanie. Cei doi se mai duseră doar câțiva metri de pantă. Polițistul îi aduse brațul drept la spate și își căută cătușele.

- Stați așa! Este tatăl. Dar scoateți-l de aici, strigă Sean pășind pe scenă.

Tânărul polițist, plin de noroi, îi aruncă o privire supărată.

- Scoateți-i de aici! Pe amândoi.

Se întoarse cu fața la ecran și chiar atunci Jimmy îl strigă pe nume, cu voce spartă, de parcă țipetele din minte răzbătură până la coardele vocale și le loviră:

- Sean!

Acesta se opri și-l surprinse pe Friel uitându-se la el.

- Uită-te la mine, Sean!

El se întoarse, îl văzu pe Jimmy arcuindu-se sub greutatea colegului său mai tânăr, cu bărbia mănjită de noroi, din care atârnavă fire de iarba.

- Ai găsit-o? Este ea? urlă el. Da?

Sean stătea nemișcat, cu privirea pironită în ochii celui- lalt. Rămaseră așa, ochi în ochi, până când Jimmy citi ceea ce el abia văzuse, înțelese că de-acum nu se mai putea face nimic, că nu scăpase de ce-i fusese frică cel mai mult.

Tatăl începu să urle făcând spume la gură. Un alt polițist coborî povârnișul ca să-i dea o mână de ajutor celui de deasupra lui Jimmy, iar Sean se întoarse cu spatele. Țipătul tatălui despică aerul cu o tonalitate guturală, nicidecum stridentă sau ascuțită, primul stadiu al instinctului animalic de recunoaștere a durerii. Sean auzise în cariera lui țipetele multor părinți ai victimelor. Întotdeauna găsisse o trăsătură tânguioasă în ele, o implorare a Celui Atotputernic, sau dorință de a întoarce timpul înapoi, de a li se spune că totul a fost doar un vis. Dar strigătul lui Jimmy n-avea nimic din toate astea, numai dragoste și ură, în cantități egale, alungând păsările din copaci și răspândindu-se în ecouri de-a lungul Canalului Pen.

Sean mai coborî o dată pe trepte și se uită la Katie Marcus. Connolly, cel mai nou membru al unității lui, i se alătură, și ei rămaseră cu ochii coborâți pentru o vreme, fără să scoată un cuvânt, iar strigătul lui Jimmy Marcus se auzi mai gros și mai spart, de parcă ar fi respirat prin cioburi de sticlă.

Sean își coborî privirea la Katie, la pumnul ei încleștat în dreptul tâmplei, udată de ploaia roșie, apoi la trupul ei și la recuzita din lemn care o împiedicase să ajungă la cealaltă ieșire.

În dreapta lor, tatăl continua să urle în timp ce ceilalți îl trăgeau pe povârniș în sus. Un elicopter spintecă aerul patrulând deasupra pâlcului de copaci. După bâzâitul moto- rului, care se auzi pe când se îndrepta spre mal și venea înapoi, Sean presupuse că era al vreunuia dintre studiourile

de televiziune. Scottea un sunet mai ușor decât elicopterele poliției.

-Ai mai văzut ceva în halul ăsta? îl întrebă Connolly cu gura strâmbă.

Sean ridică din umeri. Nu conta dacă mai văzuse. Ajungeai la un punct unde nu mai puteai face comparații.

- Vreau să spun că asta este..., începu Connolly împroș- când cu salivă, încercând să-și găsească cuvintele, asta este un fel de...

Își întoarse privirea de la cadavru spre copaci, cu un aer de neputință înlemnită, și păru pe punctul de a vorbi din nou. Dar gura i se închise și, după un timp, renunță la încercarea de a da un nume acestei oribile crime.

Aluatul din care suntem făcuți

SEAN SE REZEMĂ DE MARGINEA scenei de sub ecran, împreună cu șeful lui, locotenentul Martin Friel, și-l urmăriră pe Whitey Powers care conducea duba de la criminalistică în timp ce cobora panta în marșarier, apropiindu-se de pragul ușii coridorului unde fusese găsit cadavru lui Katie Marcus. Whitey mergea cu spatele, cu mâinile ridicate, la răstimpuri coborându-le la stânga sau la dreapta, glasul lui străpungând aerul cu fluierături precise care îi țâșneau printre dinții de jos ca scheunăturile unui cățeluș. Ochii lui se plimbau de la banda de protecție care înconjura locul faptei pe ambele laturi la cauciucurile dubei și la căutătura nervoasă a șoferului, din profil, de parcă era testat pentru obținerea unui loc de muncă la o companie de transporturi, asigurându-se că roțile puternice nu se abăteau nici cu un centimetru de la direcția dorită de el.

- Un pic mai mult. Ține-o drept înainte. Puțin mai mult, puțin mai mult. Asta e.

Când aduse duba în direcția dorită, se dădu în lături și bătu cu palma portierele din spate:

-Ești bun.

Whitey le deschise larg în așa fel încât să ascundă locul din spatele scenei de privirile indiscrete. Sean se gândi că nici o clipă nu-i trecuse prin cap să improvizeze un paravan în pragul ușii de la coridorul în care decedase Katie Marcus, dar apoi își reaminti că Whitey petrecuse la locurile diverselor infracțiuni mai mult timp decât el, căci sergentul era cătană bătrână încă de pe vremea când Sean se afla în liceu și se străduia să facă față la seratele

dansante sau se ferea să-și storcească coșurile. Cei doi specialiști de la criminalistică tocmai se pregăteau să iasă din dubă, când Whitey strigă la ei:

- N-o să meargă așa, băieți. Trebuie să ieșiți prin spate. Ei închiseră portierele laterale și dispărură în spatele

dubei pentru a lua cadavrul, iar Sean bănuie că dispariția lor avea o anumită finalitate și are certitudinea că trupul neînsuflețit al fetei cădea de-acum în sarcina lui. Ceilalți lucrători ai poliției și echipele de tehnicieni, împreună cu reporterii care zburau deasupra capetelor lor cu elicopterele sau așteptau de cealaltă parte a barierelor ce delimitau locul fetei, vor trece la altceva, iar el și Whitey, singuri, se vor bucura de partea leului în cazul decesului lui Katie Marcus, completând rapoarte, pregătind depozițiile, lucrând la cazul ăsta mult după ce majoritatea celor ce se aflau acolo vor uita de el, vor avea altele pe cap, accidente de mașină, furturi, sinucideri în camere îmbărcate de aerul condiționat și de scrumiere mult prea pline.

Martin Friel sări pe scenă și se așeză acolo, legănându-și picioarele mici deasupra pământului. Venise îmbrăcat cu un tricou albastru de polo și cu pantaloni kaki. Lovea ritmic cu călcâiele peste marginea scenei, iar Sean sesiză o aluzie moralizatoare la ceea ce-l privea.

- Ai mai lucrat cu sergentul Powers și înainte, nu?

- Mda, răspunse el șefului.

- Au fost probleme?

- Nu, zise el în timp ce-l urmărea pe Whitey care luă la o parte un sergent în uniformă și îi indică cu degetul pâlcul

de copaci din spatele ecranului. Am mai lucrat cu el la cazul de omucidere al lui Elizabeth Piteles, anul trecut.

- Femeia cu ordinul de restricție? Își aminti Friel. Parcă fostul ei soț a spus ceva în legătură cu acel act?

- A zis: „Hârtoaga aia controlează viața ei, dar nu și pe a mea”.

- A luat douăzeci de ani, așa-i?

- Douăzeci, da, făcu Sean, dorindu-și acum ca cineva să-i fi dat acelei femei un ordin și mai sever. Acum, puștii ei era crescut de o familie adoptivă, întrebându-se ce se întâmplase cu părinții lui buni, cui aparținea el acum. Subofiterul se îndepărtă de Whitey, mai luă cu el câțiva colegi purtând uniformă și înaintară cu toții în direcția copacilor.

- Am auzit că bea, remarcă Friel și își așeză un picior pe scenă, ținându-și genunchiul în dreptul pieptului.

- Eu unul nu l-am văzut niciodată băut în exercițiul funcției, domnule comandant, îl lămurii Sean, întrebându-se cine era de fapt luat în colimator de șef, el sau Whitey.

Se uită la colegul care se aplecă, aruncă o privire unui smoc de iarbă în apropierea uneia dintre roțile dubei din spate și își suflecă manșetele pantalonilor din lână de parcă ar fi fost îmbrăcat cu un costum al fraților Brooks.

- Partenerul tău este în concediu medical, cică și-ar fi rupt spinarea, iar acum se recuperează făcând schi nautic prin Florida, după câte am auzit, îi explică Friel ridicând din umeri. Powers te-a cerut când ai să te întorci. Acum că te-ai întors, te are. Vom mai avea și alte incidente ca cel de data trecută?

Sean se aștepta să i se frece ridică, mai ales de Friel, așa că își luă un ton plin de pocăință:

- Nu, domnule comandant. A fost o scăpare de moment.

- Au fost mai multe, preciză Friel.

- Da, domnule comandant.

- Duci o viață personală dezordonată, gradat, este problema ta. Nu lăsa asta să-ți afecteze meseria.

Sean se uită la Friel și nu era pentru prima oară când surprinse în ochii acestuia o scăpărare, ceea ce însemna că nu-l puteai contrazice. Din nou încuviință din cap și înghiți în sec. Șeful îi oferă un zâmbet înghețat și își ridică privirea la un elicopter al reporterilor care descria un arc



de cerc peste ecran, zburând mai jos decât înălțimea admisă, la care șeful făcu o mutră de parcă avea să dea cuiva o sancțiune gravă în câteva clipe.

-Îi cunoști familia, nu-i așa? spuse comandantul, depis- tând elicopterul. Ai crescut prin zona asta.

- Am copilărit în Point.

- Deci pe-aproape.

-Ăsta-i Flats. Este o mică deosebire, domnule comandant.

Friel făcu semn cu mâna că-i e totuna.

-Ai crescut pe străzile astea. Ai fost unul dintre primii veniți la fața locului și îi cunoști pe oamenii de-aici. Greșesc cumva? spuse el cu un gest larg.

- în legătură cu ce?

- Cu faptul că ești numai bun să te ocupi de cazul ăsta, îl lămurii el, oferindu-i lui Sean un surâs de antrenor la softball. Ești unul dintre băieții mei cei mai străluciți, așa-i? Ți-ai ispășit pedeapsa, deci ești gata să intri iar în joc?

- Da, domnule comandant, răspunse Sean. Puteți conta pe mine, domnule comandant. Indiferent de ce mi se va cere, domnule comandant.

O bufnitură pe podeaua dubei le atrase privirile. Mașina se lăsă nițel, după care se ridică înapoi.

- Ai observat că mereu le scapă din mâini? zise Friel.

Mereu le scăpau cadavrele din mâini. La fel și cu Katie Marcus, închisă acum ermetic într-un sac de plastic. Zvârlită înăuntru dubei, cu părul răvășit, lipit de pereții sacului și cu organele deja în putrefacție.

- Agent, începu Friel, știi ce mă doare mai mult chiar decât negroteii de zece ani împușcați accidental în răfuielile nenorocite ale gangsterilor?

Sean știa deja răspunsul, dar nu scoase un cuvânt.

- Fetele albe de nouăsprezece ani, omorâte în parcurile mele. Oamenii nu zic atunci: „Ah, avatarurile economiei!” Ei nu mai sunt mânâți de vreun simț nostalgic al tragicului. Se oftică și vor ca cineva să plătească. N-am dreptate? făcu Friel dându-i un ghiont lui Sean.

- Ba aveți.

- Ei asta vor, pentru că ei sunt noi și noi asta vrem. Friel îl apucă pe Sean de umăr așa încât să se uite în ochii lui.

- Da, domnule comandant, aprobă Sean, pentru că șeful avea acea lumină bizară în ochi ca și cum ar fi crezut în ceea ce spunea precum alții credeau în Dumnezeu, sau în Nasdaq, sau în Internet, ca într-un sat global.

Friel era parcă renăscut în toate sensurile, deși Sean nu putea preciza în care, anume doar că șeful descoperise prin muncă ceva pe care el abia putea să-l intuiască, o alinare, poate chiar o credință, o certitudine subiacentă. Uneori, ca să fie sincer, Sean îl considera idiot pe comandant, fiindcă scotea pe gură numai platitudini de două parale despre viață și moarte, despre ceea ce se cuvenea, despre cum să vindeci cancerul și să devii o pârțică din inima colectivității, ca și cum l-ar fi ascultat careva. Alteori, totuși, Friel îi reamintea lui Sean de tatăl său, cum își construia el cotețele de păsări la subsol, unde nici o pasăre nu zburase vreodată, iar el simțea atunci că ține la șef.

Martin Friel fusese detectiv locotenent la Serviciul Omucideri din cadrul Secției șase de poliție, sub câțiva președinți. După cât știa Sean, nimeni nu îndrăznise vreodată să-l strige „Marty”, „amice” ori „bătrâne”. Dacă-l vedeai pentru prima oară pe stradă, credeai că era un contabil sau că lucra poate la o agenție de asigurări, ceva în genul ăsta. Avea o voce stupidă care se potrivea cu figura tâmpă, cheală și cu chică la spate. Era mic de statură, mai ales pentru un tip care obținuse acel grad în poliția de stat, și n-avea deloc un mers distins. Își iubea nevasta și cei doi copii, era activ în biserică, avea vederi conservatoare în ce privește societatea și fiscalitatea. Dar ceea ce nu puteai ghici nici din vocea lui stupidă, nici din

figura-i tâmpă, era gândirea lui, o combinație densă și lipsită de îndoieli de pragmatism și moralizare. Orice infracțiune gravă, comisă în jurisdicția lui Martin Friel, îi aparținea de drept, fiindcă o lua ca pe ceva foarte, foarte personal, iar dacă nu pricepeai acest lucru, te lua mama dracului.

„Te vreau ager și colțos, îi spuse lui Sean din prima zi la Serviciul Omucideri. Nu vreau să-ți arăți furia, pentru că furia este emoție, iar emoția n-ar trebui niciodată exterio- rizată. Dar eu te vreau doar al dracului de ofticos mai tot timpul pentru că scaunele de aici sunt prea tari și că toți amicii tăi de la colegiu au mașini Audi. Vreau să te oftici pe faptul că toți infractorii sunt atât de idioți încât cred că-și pot permite orice în jurisdicția *noastră*. Destul de ofticat, Devine, ca să insiști pe fiecare detaliu din cazurile tale, astfel încât procurorii să nu fie făcuți de râs prin tribunale din cauza unor citații neclare și a lipsei de motive probabile, îndeajuns de ofticat ca să rezolvi complet fiecare caz în parte și să arunci pramatiile alea în pușcărie pentru tot restul vieții lor păcătoase”.

Prin „barăci”, discursul lui era poreclit „șpilul lui Friel” și fiecare nou-venit în unitate trebuia să asculte în prima zi exact aceleași cuvinte. Ca mai toate lucrurile pe care le spunea comandantul lui, n-aveai de unde să știi în ce măsură ră credea sincer în ce spunea sau dacă totul nu era decât vorbărie goală, un fel de circ pentru a te determina să aplici legea. Dar făceai exact cum îți zicea, altfel îți luai tâlpășița.

Sean lucra de doi ani la Serviciul Omucideri din cadrul Poliției de Stat, timp în care dobândise cea mai bună rată de cazuri rezolvate din trupa lui Whitey Powers, dar Friel tot îl privea uneori de parcă mai avea îndoieli în privința lui. Exact astfel se uita acum la el, cântărindu-l parcă în sinea sa, întrebându-se dacă era sau nu pe măsura cazului unei fete omorâte în parcul *lui*.

Whitey Powers se apropie agale de ei, frunzărindu-și blocnotesul în care-și scrisese raportul în timp ce-i făcea semn cu capul lui Friel.

- Domnule locotenent!

- Sergent Powers, zise Friel. Unde am ajuns până acum?

- Indicațiile preliminare indică ora aproximativă a decesului, între două și un sfert și două jumătate dimineața. N-am găsit nici un semn de atac sexual. Cauza morții a fost cel mai probabil glonțul care i-a străpuns ceafa, dar nu lăsăm deoparte nici trauma pe care a suferit-o din cauza loviturilor. Cel care a împușcat-o a fost probabil dreptaci. Am găsit glonțul intrat într-o paletă la stânga corpului victimei. Pare a fi un glonț cilindric de calibrul treizeci și opt, dar vom ști mai sigur după ce va fi verificat de cei de la Serviciul de cercetare balistică. Scafandrii din canal caută acum posibilele arme. Sperăm ca infractorul să fi aruncat arma în apă sau măcar obiectul cu care a lovit-o, care pare să fi fost vreo bătă sau ceva de genul ăsta, poate vreun băț.

- Vreun băț, repetă Friel.

- Doi ofițeri de la DPB, care au mers din casă în casă pe toată strada Sydney, au vorbit cu o femeie care pretinde că a auzit o mașină izbind ceva și frânând brusc pe la vreo două fără un sfert, dimineața, cu aproximativ o jumătate de oră înainte de ora estimată a decesului.

- Ce fel de probe fizice avem până acum? întrebă Friel.

- Ei, ploaia ne-a cam lovit aici, domnule comandant. Ne-au mai rămas câteva urme de pași care s-ar putea să fi fost ale infractorului, în mod cert unele dintre ele au fost ale victimei. Am descoperit vreo douăzeci și cinci de probe remanente separate, în jurul acelei uși din spatele ecranului. Iarăși ar putea fi ale victimei, ale infractorului, sau ale altor douăzeci și cinci de persoane care să n-aibă nimic de a face cu acest caz și să fi coborât aici să bea ceva sau să-și mai tragă sufletul în timpul jogging-ului. Avem urme de sânge pe la ușă și în coridorul din spatele ei, iarăși, unele dintre ele s-ar putea să aparțină infractorului nimic nu-i sigur. Foarte mult sânge a curs din corpul victimei. Am găsit și mai multe amprente pe portiera mașinii victimei. Cam asta-i tot ce avem ca probe fizice până acum.

Friel încuviință din cap.

- Nimic special care aş putea raporta procurorului când o să mă sune în zece-douăzeci de minute?

- Puteţi să-i spuneţi că ploaia a răvăşit locul faptei, domnule comandant, şi că facem tot ce putem, îi răspunse Powers ridicând din umeri.

- Mai ai şi altceva important să-mi spui? întrebă Friel căscând în pumn.

Whitey îşi aruncă privirea peste umăr la cărarea ce cobora spre uşa din spatele ecranului, pe care păşise pentru ultima oară Katie Marcus.

- Lipsa urmelor de paşi mă oftică şi pe mine.

- Ai vorbit de ploaie...

- Dar *ea* a lăsat câteva urme, observă Whitey dând din cap. Aş putea să pariez pe casa mea că sunt ale ei, oricum, pentru că sunt recente şi pentru că şi-a afundat călcâiele în câteva locuri şi a sărit în vârful picioarelor în altele. Am găsit trei, poate patru de acest fel şi sunt destul de sigur că au fost făcute de picioarele ei. Însă n-am găsit nici o urmă de-a criminalului. Nimic.

- Iarăşi, adăugă Sean, din cauza ploii.

- Asta explică de ce n-am găsit decât trei urme de-ale ei, pot să vă asigur. Dar din ceea ce am găsit, nici *una* să nu fi fost a tipului? se miră Whitey, aruncându-i o privire lui Sean, apoi lui Friel, după care ridică din umeri. În sfârşit... Sunt ofticat de toate.

Friel sări de pe scenă şi îşi scutură palmele de nisip.

- Bine, băieţi. Aveţi la dispoziţie o unitate de şase detec-tivi. Toate probele voastre de laborator au fost împinse în faţă şi li s-a dat statut de prioritate. Veţi dispune de câţi oameni veţi avea nevoie pentru munca de jos. Deci, sergent, spune-mi cum ai de gând să te foloseşti de toată această forţă de muncă pe care ţi-o punem în subordine în marea noastră înțelepciune.

- Presupun că vom discuta cu tatăl victimei acum şi vom afla ce ştie despre ce a făcut fiică-sa astă-noapte, cu cine a fost, cu cine ar fi putut sta la masă. După aceea, vom discuta cu oamenii ăia, o vom reinteroga pe femeia care a afirmat că ar fi auzit maşina frânând brusc pe Sydney. Îi vom interoga pe toţi beţivanii ordinari care s-au învărtit prin parc şi prin Sydney, sperând că echipele de tehnicieni ne vor ajuta cu indicii remanente solide sau fire de păr care să ne spună ceva. Poate găsim sub unghiile ei ţesuturi din pielea asasi-

nului. Poate că el şi-a lăsat amprente pe uşă. Sau poate că el era prietenul ei şi s-au certat!

Whitey ridică din umeri după cum îi era obiceiul şi lovi cu piciorul în noroi.

- Cam asta ar fi.

- O să-l prindem, domnule comandant.

Friel părea să se fi aşteptat la ceva mai mult, dar dădu din cap scurt şi îl bătu cu palma pe Sean peste cot înainte de a se depărta de scenă şi cobora în staluri, unde locotenentul Krauser de la DPB stătea în picioare discutând cu superiorul lui, căpitanul Gillis de la D-6, fiecare silindu-se să le arunce lui Sean şi lui Whitey priviri din care să se înţeleagă: „să n-o scrântiţi!”

- O să-l prindem pe făptaş? făcu Whitey. După patru ani de colegiu, asta-i tot ce poţi să scoţi din tine?

Privirile lor se întâlniră din nou pentru o clipă şi Sean îi făcu un semn cu capul din care spera să răzbată încrederea şi competenţa profesionistului.

- Este în manual, îl lămuri pe Whitey. Imediat după „o să-l băgăm la zdup pe nenorocit” şi înainte de „lăudat fie Domnul!” Ai citit?

- Am fost bolnav în ziua aia. Am lipsit de la lecţie, răspunse celălalt, scuturând din cap.

Se întoarseră pe când criminalistul închidea portierele din spate ale dubei şi se apropia de locul şoferului.

- Ai vreo teorie? îl întrebă Sean.

- Acum zece ani, începu Whitey, aş fi bănuir că-i vorba de vreun ritual gangsteresc de inițiere. Astăzi? La naiba! Pe măsură ce rata criminalității este în scădere, lucrurile sunt mult mai imprevizibile. Dar tu?

- Prieten gelos, dar este prea banal.

- S-o bată cu o *bătă*? Aş zice că mai degrabă băiatul ăla ar avea ceva la nervi.

- Aşa o fi.

Criminalistul deschise portiera din dreptul șoferului și își întoarse privirea la Whitey și la Sean.

- Am auzit că cineva ar vrea să ne arate drumul spre ieși- rea din parc.

- Noi suntem ăia, confirmă Whitey. Voi o să fiți în fața noastră când vom ieși de-aici dar, mă rog, noi venim cu rudele, așa că n-o lăsați pe coridor când ajungeți în centru. Înțelegeți?

Tipul încuviință din cap și se urcă în dubă. Whitey și Sean se urcară în mașina lor, iar sergentul o trase în fața dubei. Coborâră înainte pe povârnișul dintre șirurile de bandă galbenă de protecție ce delimitau locul faptei, iar Sean privi la soarele care începea să apună printre copaci, scaldând parcul într-o lumină arămie, strecurând o licărire roșiatică printre vârfurile copacilor. Lui Sean îi trecu prin minte că dacă ar fi fost mort, coloritul ar fi fost unul dintre lucrurile care i-ar fi lipsit cel mai mult, felul în care apăreau culorile din nimic și te surprindeau, chiar și atunci când te făceau să te simți ușor trist sau mărunț, ca și cum ai fi venit din altă lume.

ÎN PRIMA NOAPTE pe care o petrecu la Casa de Corecție Deer Island, Jimmy nu închise un ochi de la nouă seara până la șase dimineața, întrebându-se dacă cel cu care împărțea celula avea să sară la el.

Colegul lui era un motociclist din New Hampshire, pe nume Woodrell Daniels, care trecuse frontiera în Massa- chusetts, într-o noapte, pentru o afacere cu amfetamine, se oprise într-un bar pentru mai multe pături de whisky înainte de culcare și sfârșise prin a scoate ochii unui individ cu un tac de biliard. Woodrell Daniels era un vlăjgan cât toate zilele, acoperit de tatuaje și de cicatrice de cuțit și se

uita la Jimmy, lăsând să-i scape un chicotit sec, șușotit, care-i pătrunse acestuia până în fundul inimii.

- Ne vedem mai târziu, i-o aruncă Woodrell la stingere. Ne mai vedem noi, repetă el și scoase un alt chicotit sec, șușotit.

Așa că Jimmy rămase treaz toată noaptea, cu urechea ciulită la scârțâiturile neașteptate în patul de deasupra, știind că trebuia să lovească în traheea masivului său coleg de celulă dacă se ajungea la așa ceva, și îndoindu-se că era capabil să-i tragă un pumn zdravăn printre brațele lui vânjoase. Lovește-l în gât, își spuse în gând. Lovește-l în gât, lovește-l în gât, of, Doamne, uite-l că vine...

Dar Woodrell doar se răsuca în somn, făcând să scârțâie arcurile patului sub greutatea trupului său, care îndoii salteaua până când acesta atârna deasupra celuiilalt ca o burtă de elefant.

În acea noapte, lui Jimmy i se păru că închisoarea e o vietate aparte datorită diverselor zgomote care îi ajungeau la urechi. I se păru că e un motor de respirație. Ascultă cum șobolanii se băteau, mestecau și scoteau țipete cu o disperare dementă, pițigăiată. Auzi șoapte și tânguirii, scârțâitul arcurilor de pat care săreau în sus și-n jos, în sus și-n jos. Auzi apa picurând și bărbați vorbind în somn, ecoul pașilor unui gardian pe un coridor îndepărtat. Pe la patru noaptea, auzi un strigăt, unul singur, care se stinse atât de repede, încât ecoul și amintirea lui avură o viață mai lungă decât în realitate, iar el, în clipa aceea, se gândi să-și ia perna de sub cap, să se urce în cârca colegului său și să-l sufoce. Dar își simți mâinile prea umede și lunecoase și cine știe dacă Woodrell dormea într-adevăr sau se prefăcea doar. Poate că el nici n-avea în primul rând puterea fizică să țină perna în loc în timp ce brațele uriașe ale vlăjganului

I-ar fi lovit în cap, i-ar fi zgâriat fața, i-ar fi tocat trupul, i-ar fi zdrențuit cu pumnii cartilajul urechii.

Ultima oră a fost cea mai grea. O lumină cenușie se strecură prin ferestrele înalte cu geamuri groase și umplu încăperea cu frigul ei metalic. Jimmy auzi cum oamenii se sculau și umblau tiptil prin celule. Auzi o tuse seacă. Avu senzația că mașinăria își măsura turația, rece și nerăbdătoare să consume, cu conștiința că n-ar putea funcționa fără violență, fără să simtă gustul cărnii de om. Woodrell sări pe podea, mișcarea lui fiind atât de bruscă, încât Jimmy nu mai avu când să reacționeze. Își coborî pleoapele dar continuă să-l urmărească pe sub gene și își încetini respirația, așteptând ca vlăjganul să se apropie îndeajuns de mult ca el să-l poată lovi în gât.

Totuși, celălalt nu-i aruncă nici măcar o privire. Luă o carte de pe raftul de deasupra chiuvetei, o deschise în timp ce se lăsă în genunchi, după care începu să se roage. Se rugă și citi pasaje din scrisorile Sfântului Pavel și iar se rugă. Din când în când, îi mai scăpa acel chicotit, șușotit care însă nu-l întrerupse din șirul vorbelor, până când Jimmy își dădu seama că chicotitul lui era un fel de emanație necontrolată, ca și suspinele maică-sii pe vremea când era mai mic. Colegul de celulă probabil că nici măcar nu le mai percepea.

În clipa în care Woodrell se întoarse și-l întrebă dacă credea în Iisus Hristos, ca singura salvare personală, Jimmy știu că cea mai lungă noapte a vieții lui luase sfârșit. Putu citi pe figura vlăjganului lumina damnatului care încerca să-și găsească mântuirea, și era atât de evident încât nu înțelegea cum de nu văzuse lucrul ăsta de prima oară. Lui Jimmy nu-i venea să creadă că avea atâta noroc chior, ajunsese în cușca leului, doar că lighioana era creștină, iar el credea în Iisus, în Bob Hope, în Doris Day sau în oricine altcineva pe care Woodrell îl adora cu mintea lui de fanatic, atâta timp cât dementul ăsta masiv avea să rămână în pat pe timpul nopții și avea să se așeze liniștit la masă lângă Jimmy.

- Odinioară am fost un rățacit, îi povesti colegul său. Dar acum, slavă Domnului, am găsit calea cea dreaptă.

Jimmy fu cât pe ce să spună cu glas tare: „Aicea chiar c-ai nimerit-o, Woodrell!”

Chiar și în ziua de azi mai compara toate clipele în care răbdarea îi era pusă la încercare cu prima lui noapte la Deer Island. Își spunea că poate să aștepte cât va fi necesar, o zi sau două, ca să obțină ceea ce dorea, pentru că nimic nu poate rivaliza cu acea noapte lungă în care făcuse cunoștință cu mașinăria plină de viață a unei închisori, înconjurat din toate părțile de murmurele și icniturele ei în timp ce șobolanii chițăiau, arcurile de la paturi scârțâiau și țipetele se stingeau mai repede decât se iveau. Până astăzi!...

Jimmy și Annabeth așteptau în picioare la intrarea în Parcul Pen din strada Roseclair. Stăteau în interiorul primei bariere pe care cei de la stat o ridicaseră pe aleea de la intrare, dar în exteriorul celei de-a doua. Li se oferiră cafele și scaune pliante pe care să se așeze, iar polițiștii se arătară amabili cu ei. Dar tot avură de așteptat, și atunci când cerură informații, figurile polițiștilor se făcură de piatră și un pic cam triste, își cerură scuze zicând că nu știau nici ei mai mult decât toți ceilalți din afara parcului.

Kevin Savage le duse acasă pe Nadine și pe Sara, dar Annabeth rămase lângă el. Se așeză alături de soțul ei, îmbrăcată cu o rochie de culoarea levănțicii pe care o purtase la prima comuniune a fiicei sale, un eveniment care deja părea să fi trecut de mai multe săptămâni. Era tăcută și încordată în disperarea speranței, anume că ceea ce descifrase Jimmy pe fața lui Sean Devine fusese o exagerare, că mașina părșită a lui Katie, absența ei din acea zi și prezența polițiștilor în Parcul Pen n-aveau, printr-o minune, nici o legătură una cu alta, că adevărul pe care ea probabil îl bănuia deja era oarecum, într-un fel sau altul, o minciună.

- Să-ți mai aduc o cafea? o întrebă Jimmy.

- Nu, mulțumesc, îi răspunse ea zâmbind distant.

- Ești sigură?

- Da.

Până nu vezi cadavrul, îşi dădu seama Jimmy, nu-ţi vine să crezi că-i moartă. Aşa îşi raționalizase și el speranța în cele câteva ore de când fusese târât împreună cu Chuck Savage de pe dealul de deasupra stalurilor. Poate că era o fată care semăna cu ea. Sau s-ar putea să fie doar în comă. Sau poate că se înghesuisese în spațiul din spatele ecranului și n-o mai puteau scoate afară. Poate că avea dureri, dureri chiar foarte mari, dar totuși mai trăia. Aceasta era speranța lor, cât firul de păr al unui bebeluș, care încă scânteia în vidul unei certitudini absolute. Și chiar dacă știa că era de rahat, o parte din el se mai agăța încă de ea.

- Dacă-nțeleg bine, nimeni nu ți-a spus nimic, conchisese Annabeth mai devreme, în veghea lor de la marginea parcului. Așa-i?

- Nimeni nu mi-a zis nimic.

Jimmy îi mângâia mâna știind că numai permisiunea de a rămâne în interiorul acestor baricade polițienești era toată confirmarea de care aveau nevoie. Și cu toate acestea morbul speranței refuza să cedeze, fără un cadavru la care să-și coboare privirea și să accepte: „Da, este ea. Este Katie. Este fiica mea”.

Îi urmări pe polițiștii care așteptau în picioare lângă arcul din fier forjat ce se curba peste intrarea din parc.

Arcul era singurul care-i mai amintea de penitenciarul ce se înălțase cu mult timp în urmă în locul parcului, al cinematografului în aer liber, mai înainte ca oricare dintre cei de astăzi să se fi născut. Orașul se ridicase în jurul penitenciarului, în loc să se întâmplesse invers. Angajații închisorii se așezaseră în Point în timp ce familiile condamnaților își făcuseră cuiburile în Flats. Transformarea acestor așezări într-un oraș începu atunci când angajații pușcăriei îmbătrâniră și deciseră să candideze la posturile înalte din administrație.

Emițătorul polițistului care se afla mai aproape de ei hârâi, iar acesta ridică aparatul în dreptul gurii. Mâna lui Annabeth o strânse pe cea a soțului cu atâta forță încât îi trosniră oasele.

- Sunt Powers. Ieșim din parc.

- Bine.

- Domnul și doamna Marcus sunt pe-acolo?

- Da, răspunse polițistul, aruncând spre Jimmy o privire și coborându-și ochii.

- În regulă. Terminat.

- Of, Doamne, Jimmy! Doamne, Dumnezeu! Acesta auzi un scrâșnet de cauciucuri și văzu că mai

multe mașini și dube frânară brusc dincolo de bariera de pe Roseclair. Dubele aveau antene de satelit pe capote, iar Jimmy observă că grupuri de reporteri și de cameramani se năpustiră în stradă, îmbrâncindu-se unii pe alții, ridicând aparatele și desfășurând cabluri de microfoane.

- Scoate-i de-acolo! urlă polițistul de lângă arc. Acum! Ia-i de acolo!

Polițiștii de lângă bariera din față îi împresurară pe reporteri și începură să se audă țipete din toate părțile. Polițistul de lângă arcul de la intrare vorbi la emițător:

- Sunt Dugay. Sergent Powers?

- Powers.

- Avem un blocaj aici. A venit presa.

- Evacuează-i!

- Asta și facem acum, sergent.

La începutul aleii de la intrare, la vreo douăzeci de metri de arc, Jimmy zări o mașină a Poliției de Stat care se opri brusc. Remarcă un tip la volanul ei, cu un emițător la gură, și pe Sean Devine stând lângă el. O altă mașină opri bară în bară în spatele mașinii de poliție, iar lui Jimmy i se uscă gura.

- Mână-i îndărăt, Dugay. Nu-mi pasă dacă va trebui să le bagi un glonț în fundurile lor de colombine. Scapă-ne de păduchii ăia.

- 'nțeles, să trăiți!

Dugay și alți trei polițiști trecură în pas alergător pe lângă cei doi soți. Dugay striga în timp ce alerga, ținând degetul întins:

- Ați violat zona interzisă de la locul faptei. Întoarceți-vă imediat la mașinile voastre! N-aveți nici un permis de acces în acest perimetru. Întoarceți-vă acum la mașinile voastre.

- Ce rahat! exclamă Annabeth, în timp ce Jimmy simți apropierea elicopterului înaintea de a-l auzi venind. Își ridică privirea în timp ce acesta îi ploua pe deasupra capului, apoi se uită iar spre mașina de poliție de pe alee. Îl zări pe șofer urlând la emițător și pe urmă auzi sirenele, izbucnind ca o cacofonie. Deodată, din fiecare colț al străzii Roseclair, se adunară mașini polițienești de culoare bleumarin și argintii, iar reporterii începură să se împiedice unii de alții, repezindu-se toți înapoi la mașinile lor. Elicopterul viră în picaj și o luă înapoi spre parc.

- Jimmy, începu Annabeth cu cea mai tristă voce pe care îi fusese dat să-o audă la ea. Jimmy, te rog, te rog!

- Mă rogi ce, draguță? o întrebă el ținând-o cu brațele. Ce?

- Of, te rog, Jimmy! Nu... Nu...

Vacarmul era devină, sirenele și scrâșnetul roților, vociferările și zgomotul elicelor. Toată hărmălaia aceea venea de la Katie, cea moartă, care le asurzise urechile, iar Annabeth se prăbușea, sufocată de toată acea agitație, în brațele soțului.

Dugay mai trecu o dată pe lângă ei, alergând, și se îndreptă spre caprele de sub arc. Înainte ca Jimmy să-și dea seama, mașina o luase din loc, oprindu-se brusc lângă el. O dubă albă goni la dreapta, țâșnind pe Roseclair, unde viră la stânga. Jimmy putu citi pe partea laterală a dubei BIROUL MUNICIPAL DE CRIMINALISTICĂ DIN SUFFOLK, și simți cum toate articulațiile din corp, gleznele, umerii, genunchii și șoldurile, i se fărâmară mai întâi și apoi i se lichefiară.

- Jimmy!

El își coborî privirea spre Sean Devine, ai cărui ochi îl fixau de jos în sus prin geamul deschis al portierei.

-Jimmy, haide! Te rog, intră.

Sean ieși din mașină și deschise portiera din spate în timp ce elicopterul se întorcea, zburând mai sus de data asta, dar spintecând aerul cu elicele, destul de aproape, încât Jimmy îl simți prin păr.

- Doamnă Marcus, o invită Sean. Jimmy, haide, omule. Urcați în mașină.

- Este moartă? întrebă Annabeth, iar cuvintele perforară mintea bărbatului și-l arseră ca un acid.

- Vă rog, doamnă Marcus. Vă rog frumos, urcați-vă odată în mașină!

O coloană de automobile polițienești formaseră o escortă dublă pe Roseclair, în timp ce sirenele lor urlau.

Annabeth încercă să acopere tot acel vacarm strigând:

- Este fiica mea...?

Jimmy o împinse pentru că nu mai putu să audă iar cuvântul ăla. O trase după el prin toată acea larmă și se urcară pe bancheta din spate a mașinii. Sean închise portiera după ei și ocupă locul din față. Polițistul de la volan porni motorul și sirena în același timp. Demarară, traversând aleea de la intrarea în parc, și se alăturară mașinilor de escortă, care o porniră în grup pe Roseclair, o armată de vehicule în uruitul motoarelor și țipătul sirenelor spre autostrada bătută de vânturi, într-un zgomot asurzitor.

EA ZĂCEA pe o masă de metal. Ochii îi erau închiși și îi lipsea un pantof. Pielea i se făcuse neagră-vineție, o tentă pe care Jimmy n-o văzuse niciodată. Îi adulmecă parfumul, doar o urmă din el în duhoarea de formaldehidă care învăluia încăperea aceea rece.

Sean își lăsă mâna pe spatele lui Jimmy, iar acesta vorbi, deși abia-și putea percepe cuvintele, știind cu siguranță că în clipa aceea era la fel de mort ca și cadavrul din fața lui:

- Da, ea este, rosti el. Este Katie. Este fiică-mea.

Lumini

- AVEM O COFETĂRIE la etaj, îl îmbie Sean pe Jimmy. De ce n-am merge să bem o cafea? Acesta rămăsese în picioare lângă trupul neînsuflețit al fiicei, care fusese iar acoperit cu un cearșaf, dar tatăl îi ridică un colț și își coborî privirea pe chipul fiicei ca și cum s-ar fi uitat de pe marginea unui puț, dorindu-și să se poată arunca după ea.

- Există o cofetărie în aceeași clădire cu morga?

- Da. Este o clădire mare.

- Mi se pare bizar, mărturisi el cu o voce golită de expresie. Crezi că atunci când intră medicii legiști acolo, toată lumea se mută în cealaltă parte a încăperii?

- Nu știu, Jim, îi răspunse Sean, întrebându-se dacă aceasta era prima fază a șocului.

- Domnule Marcus, începu Whitey, am dori să vă punem câteva întrebări. Știi că vă vine foarte greu, dar...

Jimmy lăsă colțul de cearșaf peste fața fiicei. Buzele i se mișcau, dar nu scoase nici un sunet. Își întoarse privirea la Whitey de parcă era surprins să-l găsească în aceeași cameră, cu pixul ridicat deasupra blocnotesului. După aceea, îl căută din ochi pe Sean.

- Te-ai gândit vreodată, îl întrebă, cum cea mai neînsemnată decizie îți poate schimba cursul întregii vieți?

- Cum așa? se miră Sean pironindu-și privirea în ochii lui.

Chipul lui Jimmy era palid și golit de orice expresie, având ochii dați peste cap de parcă încerca să-și amintească unde și-a pus cheile de la mașină.

- Am auzit odată că mama lui Hitler era cât pe ce să-l avorteze, dar a renunțat în ultimul moment. Cică fiul ar fi părăsit Viena pentru că n-a putut să-și vândă tablourile. Dar dacă ar fi vândut vreunul? Sau mama lui ar fi avortat până la urmă? Dintr-o dată lumea n-ar mai fi fost aceeași. Știi? Sau, să zicem, pierzi autobuzul într-o dimineață, așa că mai bei o ceașcă de cafea, mai cumperi și un loz în plic în timp ce ți-o bei. Lozul este câștigător. Dintr-o dată nu mai trebuie să iei autobuzul. Te duci la lucru la volanul unui Lincoln. Dar faci un accident de mașină și mori, numai pentru că într-o dimineață ai pierdut autobuzul.

Sean se uită la Whitey, care ridică din umeri.

- Nu, îi trânti Jimmy, nu fă asta. Nu te uita la el ca și cum aș fi nebun. Nu sunt dement. Nu sunt în stare de șoc.

- în regulă, Jim.

- Vreau să spun un singur lucru: există fire nevăzute, da? Fire nevăzute înviata noastră. Dacă tragi de unul, atunci totul se schimbă. Să zicem că ploua în Dallas, iar Kennedy n-ar fi mers într-o mașină decapotabilă, sau că Stalin ar fi rămas în continuare la Seminarul Teologic. Să zicem că tu și eu, Sean, ne-am fi urcat în mașina aia împreună cu Dave Boyle.

- Poftim? făcu Whitey. Ce mașină?

Sean făcu un semn cu mâna ridicată și îi spuse lui Jimmy:

- Aici nu te mai înțeleg.

- Chiar așa? Dacă urcam în automobilul ăla, viața noastră ar fi fost cu totul alta. Prima mea soție, Marita, mama lui Katie... Era atât de frumoasă. Era de o frumusețe *nobilă*. Știi cum pot să arate unele femei latinoamericane? Nemaipomenit...

Iar ea era conștientă de asta. Dacă un tip voia s-o agațe, atunci trebuia să aibă ce să pună la bătaie. Iar eu am avut. Eram dat dracului la șaisprezece ani. Nu știam ce-i frica. Și am îndrăznit să mă apropiu de ea, și am îndrăznit s-o invit în oraș. Un an mai târziu, Dumnezeu, vine și nenorocitul ăla de copil pe lume. Când ne-am luat, ea era deja gravidă cu Katie.

Tatăl se învârtea lent dar constant în jurul trupului fiicei sale.

- Asta-i chestia, Sean, dacă noi urcam în mașina aia, am fi fost duși Dumnezeu știe unde și Dumnezeu știe ce ne-ar fi făcut doi demenți nenorociți, timp de patru zile, pe când aveam, cât? Unsprezece ani? Nu cred să fi fost atât de îndrăzneț la șaisprezece ani. Aș fi fost o epavă,



știi, m-aș fi dopat cu tranchilizante sau cine știe? în orice caz n-aș mai fi avut *niciodată* curajul să invit la plimbare o femeie atât de splendidă ca Marita. Așa că noi n-am mai fi avut-o pe Katie, iar ea, atunci, n-ar mai fi fost *niciodată* ucisă. Însă așa a fost. Și asta numai pentru că nu ne-am urcat și noi în mașina aia, Sean. Înțelegeți ce zic?

Jimmy se uită la vechiul amic ca și cum ar fi așteptat o confirmare din partea lui, dar cu privire la ce anume - celălalt habar n-avea. Părea că implora să fie absolvit de vina că nu se urcase în mașina aia în copilărie, să-i fie iertat că zămislise un copil care avea să fie omorât.

Câteodată, în timpul unui jogging, Sean se trezea pe strada Gannon, oprindu-se pe carosabil, chiar în punctul în care el, Jimmy, și Dave Boyle se încăieraseră, tăvălindu-se pe asfalt, apoi ridica privirea ca să zărească mașina ce-i aștepta. Uneori mai simțea în nări mireasma ei de mere. Și dacă-și întorcea capul foarte repede, l-ar fi întrezărit încă pe Dave Boyle în locul din spate în timp ce mașina dădea colțul, uitându-se înapoi la el, căzut prizonier și dispărând din vedere.

Odată, cu vreo zece ani în urmă, la o petrecere cu niște amici, îmbuibat cu alcool care-i trezise gustul filozofării, lui Sean îi trecuse prin cap, că poate ei s-au urcat cu toții în mașină. Toți trei. Și viața lor de acum n-ar mai fi fost decât un vis. Că toți trei ar fi, în realitate, aceiași băieței de unsprezece ani închiși în vreo pivniță, închipuindu-și ce-ar deveni dacă ar scăpa de-acolo și s-ar face mari. Chestiunea este că deși el sperase să nu fi fost decât efectul unei nopți de beție, ideea asta i se fixase în minte ca o piatră în talpa pantofului.

Așa că, din când în când, i se mai întâmpla să se trezească pe Gannon Street în fața vechii lui case, căutându-l cu colțul ochiului pe Dave Boyle care dispărea la orizont, având nările pline de mireasma de mere, strigându-i în gând: „Nu! Vino înapoi!”

Întâlni privirea plină de jale a lui Jimmy. Ar fi dorit să-i spună ceva. Ar fi vrut să-i destăinuie că și el se întrebese ce s-ar fi întâmplat dacă și ei s-ar fi urcat în mașina aia. Gândul la cum ar fi arătat viața lui după aceea îl bântuia și pe el, hălăduia prin ungherele ascunse ale creierului său, îi suna în urechi ca ecoul unui nume strigat de la o fereastră. Dori să-i mărturisească lui Jimmy că uneori se mai trezea learcă de sudoare din vechiul coșmar, în care strada îl înhăța de picioare și îl târa spre portiera deschisă. Vru să-i spună că din ziua aceea nu mai știuse cu adevărat cum să-și trăiască viața, că se simțea el însuși un om lipsit de greutate, lipsit de un caracter adevărat.

Dar ei se aflau la morgă, iar fiica lui Jimmy zăcea moartă pe o masă de oțel între ei, în timp ce Whitey aștepta cu pixul suspendat deasupra blocnotesului, așa că tot ceea ce rostise Sean ca răspuns la implorarea din ochii prietenului din copilărie fu:

- Haide, Jim. Hai să bem o cafea.

ANNABETH MARCUS, după părerea lui Sean, era o femeie al dracului de tare. Într-un sfârșit de duminică ședea în aerul rece cu iz de celofan aburit la o cofetărie municipală, cu șapte etaje deasupra unei morgi, discutând cu funcționari municipali de o politețe distantă despre fata ei vitregă, iar Sean simțea că asta o dădea gata, cu toate astea refuza să clacheze. Ochii îi erau injectați, dar el își dădu seama după câteva minute că n-aveau să verse o lacrimă. Nu în fața lor. Nicidecum.

În timp ce vorbeau, ea simți de câteva ori nevoia de a se opri pentru a respira. Parcă se sufoca în mijlocul frazei, ca și cum un pumn i s-ar fi strecurat în piep, presându-i organele. Își puneă o mână pe piept și deschidea gura un pic mai mult, așteptând până când inspira destul oxigen ca să continue.

- S-a întors acasă de la magazin sâmbătă pe la patru și jumătate.

- De la ce magazin, doamnă Marcus?

- Soțul meu este proprietarul magazinului Cottage Market, explică ea arătând cu degetul spre Jimmy.

- La colț cu East Cottage și Calea Bucky? întrebă Whitey. Are cea mai bună cafea din tot orașul.

- A intrat și s-a băgat sub duș, povesti mai departe Anna- beth. Apoi am luat cina. Stați, nu! N-a mâncat. Doar a stat cu noi la masă, a vorbit cu fetele, dar n-a pus nimic în gură. Spunea că va lua masa împreună cu Eve și Diane.

- Fetele cu care a ieșit în seara aia, îi spuse Whitey lui Jimmy, care încuviință din cap.

- Deci n-a mâncat... îngână Whitey.

- Dar a stat la taclale cu fetele, fiicele noastre, surorile ei. Și au discutat despre parada de săptămâna următoare și despre prima comuniune a lui Nadine. Apoi a vorbit puțin la telefon în camera ei, după care, pe la opt, a plecat.

- Știți cu cine a vorbit la telefon? Annabeth clătină din cap.

- Telefonul din camera ei, vru să știe Whitey, are linie separată?

- Ați avea vreo obiecție dacă am cere înregistrările telefonice ale companiei de telecomunicații pe linia aceea pentru a le cita în instanță?

Annabeth se uită la Jimmy, care răspunse:

- Nu, nici una.

- Deci a plecat la opt. După câte știți, ca să se întâlnească cu prietenele ei, Eve și Diane?

- Și mai erați încă la magazin la ora aceea, domnule Marcus?

- Da. Lucrez cu schimbul sâmbăta, de la doisprezece până la opt.

Whitey întoarse cu o mișcare scurtă a degetului o pagină din blocnotes și le aruncă amândurora, surâzând puțin:

- Știu că vă este greu dar vă descurcați minunat. Annabeth încuviință din cap și se întoarse spre soț:

- L-am sunat pe Kevin.

- Da? Ai vorbit cu fetele?

-Am vorbit cu Sara. Tocmai i-am spus că ne întoarcem acasă curând. Nu i-am mai zis nimic altceva.

- A întrebat de Katie? Annabeth confirmă pe tăcute.

- Da.

-Da.

- Și ce i-ai spus?

- Doar i-am zis că ne întoarcem repede, repetă ea, Sean însă detecta un mic scâncet în vocea ei, când rostise „repede”.

Ea și Jimmy se uitară înapoi la Whitey care din nou surâ- se liniștitor.

- Vreau să vă asigur, și n-o spun numai eu, că este un ordin de sus, de la Primărie, ca acest caz să aibă prioritate absolută. Și nu vom comite greșeli. Sergentul Devine a fost desemnat să se ocupe de el pentru că este un prieten al familiei, și șeful nostru știe că asta îl va face să muncească cu și mai mult zel. Mă va însoți la fiecare pas și împreună îl vom descoperi pe cel răspunzător pentru răul făcut fiicei voastre.

- Un prieten al familiei? Eu nu te știu, se miră Annabeth, aruncând o privire scrutătoare lui Sean.

Whitey se încruntă și abandonează jocul de până atunci.

- Eu și soțul dumneavoastră am fost prieteni, doamnă Marcus.

- Cu mult timp în urmă, preciză Jimmy.

- Tații noștri au lucrat împreună.

Annabeth acceptă, fiind în continuare puțin încurcată.

- Domnule Marcus, ați petrecut o bună parte din ziua de sâmbătă cu fiica dumneavoastră la magazin. Corect? reveni Whitey la subiect.

- Da și nu, răspunse Jimmy. Cea mai mare parte a timpu- lui am fost în spate. Katie a lucrat la registre în față.

- Dar vă amintiți ceva neobișnuit? Se comporta mai ciudat? Era tensionată? Speriată? A avut vreo discuție cu vreun client?

- Nu, cât m-am aflat acolo. O să vă dau numărul de telefon al tipului care a lucrat cu ea dimineața. Poate s-o fi întâmplat ceva înainte de a veni eu la serviciu, pentru ca el să-și amintească.
- Vă rămânem îndatorați, domnule. Dar cât v-ați aflat acolo?
- A fost ca de obicei. Era veselă. Poate puțin...
- Ce?
- Nu, nimic.
- Domnule, acum și cel mai mic amănunt înseamnă ceva.
- Jimmy? îl îndemnă Annabeth aplecându-se în față.
- N-a fost nimic, începu el jenat. Doar că... Mi-am ridicat privirea de la tejghea la un moment dat, și ea stătea în picioare în pragul ușii. Doar stătea acolo, sorbind cu un pai Coca Cola și uitându-se la mine.
- Se uita la dumneavoastră.
- Da. Și, pentru o secundă, m-a privit așa cum făcea când avea cinci ani văzându-mă că plec și o las singură în mașină, pentru cinci minute, cât să mă reped într-o droghe-rie. Pe vremea aia, mă rog, izbucnea în plâns, pentru că abia mă întorsesem de la închisoare, și mama ei tocmai murise. Cred că la acea dată își închipuia că ori de câte ori o lăsai singură chiar și pentru o clipă, nu te mai întorceai. Așa că îți arunca privirea aia, înțelegeți? Mă rog, fie că începea să plângă, fie că nu, avea expresia aia întipărită pe față ca și cum s-ar fi *pregătit* să nu te mai vadă niciodată, încheie Jimmy și își dresе gâtul, scoțând un lung suspin, cu ochii măriți. În orice caz, nu mai văzusem privirea aia de vreo câțiva ani, poate de șapte sau opt, dar ieri pentru câteva secunde așa s-a uitat la mine.
- Ca și cum s-ar fi pregătit să nu vă mai vadă niciodată.
- Da, încuviință Jimmy urmărindu-l pe Whitey care scria ceva în blocnotes. Acuma, nu te lega de chestia asta prea tare. A fost doar o privire.
- Nu mă leg, domnule Marcus, promit. Este doar o informație. Asta fac, colectez diverse informații până când acestea încep să se lege. Ați spus că ați stat la închisoare?
- Iisuse! exclamă în șoaptă Annabeth și scutură din cap.
- Am ajuns și acolo, se enervă Jimmy lăsându-se pe spate pe scaun.
- Întreb doar, se scuză Whitey.
- Și dac-aș fi lucrat la Sears acum cincisprezece ani tot la fel m-ai fi întrebat, așa-i? chicoti Jimmy. Am făcut pușcărie pentru tâlhărie. Doi ani la Deer Island. Să treci și chestia asta în carnetul dumatăle. Și informația o să te ajute să-l prinzi pe tipul care mi-a omorât fetița, sergent? Mă rog, întreb și eu.
- Whitey îi aruncă o privire spre Sean.
- Jim, nimeni nu vrea să jignească pe nimeni aici, îi explică acesta din urmă. Treci peste asta, pur și simplu, hai să ne întoarcem la subiect.
- La subiect, repetă îndurerat tatăl.
- Dincolo de privirea aceea pe care ți-a aruncat-o Katie, reluă Sean, îți mai amintești și de altceva ieșit din comun legat de ea?
- Nu, nimic, răspunse Jimmy luându-și privirea de pușcăriaș de la Whitey și sorbind o gură de cafea. Nu, nimic. Ia stai! Puștiul ăsta, Brendan Harris... Dar, nu, asta a fost azi-dimineață.
- Ce-i cu el?
- Este un puști de prin vecini. A intrat într-o zi la magazin și a întrebat dacă Katie se afla prin preajmă ca și cum s-ar fi așteptat s-o vadă. Dar abia dacă se știau. A fost puțin cam ciudat. Dar nu înseamnă nimic.
- Whitey notă numele puștiului, pentru orice eventualitate.
- E posibil să se fi văzut cu el? îl întrebă Sean.
- Nu.
- Nu poți ști niciodată, Jim,... se băgă în vorbă Annabeth.

- Ba știu, insistă el. Nu s-ar fi văzut cu puștiul ăla. -Nu?
- Nu.
- Cum poți fi atât de sigur?
- Bine, Sean, ce mama naibii? Mă interoghezi acum?
- Nu te interoghez, Jim. Doar te întreb cum poți fi atât de sigur că fiică-ta nu se vedea cu acest Brendan Harris.
- Jimmy răsuflă puternic, ținând ochii în tavan:
- Un părinte știe, bine?
- Sean hotărî să lase deocamdată lucrurile așa. îi dădu de înțeles și lui Whitey, printr-un semn cu capul, să renunțe deocamdată.
- Mă rog, dar apropo de asta, cu cine se vedea ea? întrebă Whitey.
- Cu nimeni pentru moment, răspunse Annabeth, după cât știm noi.
- ~ Și cum rămâne cu foștii iubiți? Să fie vreunul care să-i poarte pică? Vreunul pe care ea l-a părăsit sau ceva de felul ăsta?
- Annabeth și Jimmy se uitară unul la altul, iar Sean putu să-și dea seama că ei bănuiau pe cineva.
- Bobby O'Donnell, răspunse ea într-un târziu. Whitey își așeză pixul pe blocnotes și își aținti ochii peste masă la amândoi:
- Vorbim de același Bobby O'Donnell?
- Nu știu, răspunse Jimmy. Vânzător de Coca-Cola și proxenet? În jur de douăzeci și șapte de ani?
- El este, conchise Whitey. L-am umflat pentru o groază de porcării care s-au întâmplat în cartierul vostru în ultimii doi ani.
- Dar până acum nu l-ați acuzat de nimic.
- Mă rog, mai întâi de toate, domnule Marcus, eu sunt de la poliția de stat. Dacă această crimă nu s-ar fi petrecut în Parcul Pen, nici nu m-ați fi prins pe-aici. East Bucky se află, în cea mai mare parte, sub jurisdicția orașului, iar eu nu pot vorbi în numele celor de la poliția municipală.
- O să-i spun asta prietenei mele, Connie, spuse Annabeth. Bobby și amicii lui i-au distrus florăria.
- De ce? întrebă Sean.
- Pentru că n-a vrut să-l plătească, răspunse ea.
- Să-l plătească pentru ce?
- Ca să nu-i atace nenorocita aia de florărie, preciză ea și mai luă o gură de cafea.
- Sean se gândi iar că femeia asta era tare ca piatra. O încurcai rău dacă te legai de ea.
- Deci fiica dumneavoastră, reveni Whitey, se vedea cu el.
- Annabeth încuviință din cap.
- Nu pentru multă vreme. Au fost doar câteva luni parcă, nu-i așa, Jim? A terminat-o cu el prin noiembrie.
- Cum s-a comportat Bobby? întrebă Whitey.
- Soții Marcus schimbă priviri, după care Jimmy preciză:
- Era să se lase cu bătaie într-o seară. Avenit la ușa noastră, cu dulăul de pază, Roman Fallow.
- Și?
- Și noi i-am făcut să înțeleagă că era mai bine pentru ei să plece.
- Care voi?
- Mai mulți frați ai mei locuiesc în apartamentul de deasupra noastră și în cel de sub noi, îl lămurii Annabeth. Ei o protejau pe Katie.
- Frații Savage, preciza Sean pentru Whitey.

Whitey își puse iar pixul peste blocnotes și își prinse pielea de la colțul ochilor între degetul arătător și cel mare.

- Frații Savage.

- Da. De ce?

- Cu tot respectul, doamnă, dar sunt un pic îngrijorat de faptul că toate astea încep să se închege într-o poveste tare urâtă, răspunse Whitey, ținându-și capul plecat, frecționându-și acum ceafa. Nu vreau să vă supăr, dar...

- Asta se spune de obicei când cineva se pregătește să jignească.

Whitey își ridică ochii la ea zâmbind surprins:

- Frații dumneavoastră, după cât trebuie să știți, și-au făcut o reputație tare proastă.

Annabeth răspunse la surâsul polițist cu unul foarte acru.

- Știu cine sunt ei, sergent Powers. Nu trebuie să-mi amintiți.

- Un prieten de-al meu de la Unitatea pentru infracțiuni grave mi-a povestit cu câteva luni în urmă că O'Donnell făcea valuri amenințând să se bage în afacerile cu droguri și în camătă. După câte mi s-a spus, ambele domenii sunt monopolul exclusiv al fraților dumneavoastră.

- Nu în Flats.

- Asta ce vrea să spună, doamnă?

- Nu în Flats, repetă Jimmy, ținând mâna în cea a soției. Asta vrea să spună că ei nu fac porcării în propriul cartier.

- Numai în cele străine, înțelese Whitey răscolind nițel, cu bună știință, punctul nevralgic. În orice caz, asta ar face din Flats un teren al nimănui. Am dreptate? Un loc liber numai bun de exploatat. Or, dacă am fost informat corect, exact asta plănuia să facă Bobby O'Donnell.

- Și? îl întrebă Jimmy, ridicându-se puțin din scaun. -Și?

- Și ce legătura are asta cu fiică-mea, sergent?

- Are, răspunse Whitey, deschizându-și larg brațele. Are, domnule Marcus, pentru că ambele părți aveau nevoie doar de un mic pretext pentru a declanșa un război. Iar acum îl au.

Jimmy scutură din cap, colțurile gurii schițând un zâmbet amar.

- Ce, nu mă credeți, domnule Marcus?

- Cred, sergent, că mahalaua mea, începu Jimmy ridicaându-și capul, va dispărea curând. Iar infracțiunile vor dispărea o dată cu ea. Și asta nu se va întâmpla din cauza fraților Savage sau a O'Donnell-ilor, sau a copoilor, că voi vă răfuiți cu ei. Se va întâmpla pentru că ratele dobânzilor scad, iar impozitele pe proprietate se măresc și fiecare vrea să se mute înapoi în centru, fiindcă restaurantele din suburbie sunt dubioase. Și cei care se vor muta în cartierul ăsta, în locul lor, nu vor fi genul care să aibă nevoie de heroină sau de șase baruri pe o stradă, ori de slujbe cu salarii de nimic. Standardul lor de viață va fi ridicat. Vor fi mulțumiți de serviciu. Vor avea un viitor și mașini germane. Atunci când îmi vor prelua cartierul, deja au și început s-o facă, infracțiunile și jumătate dintre vecinii mei își vor lua tâlpășița. Așa că n-am să-i port de grijă lui Bobby O'Donnell sau cumnaților mei, că se vor război între ei, sergent. Război pentru ce?

- Pentru ziua de azi, îi răspunse Whitey.

- Chiar crezi sincer că O'Donnell mi-a omorât fata? îl întrebă Jimmy.

- Cred că frații Savage ar putea să-l considere suspect. Și mai cred că cineva trebuie să-i facă să-și schimbe gândul de la așa ceva ca să ne dați timp pentru a ne face meseria.

(^DENNIS LEHANE 219      MISTERELE FLUVIULUI ~)

Cei doi soți ședeau la celălalt capăt al mesei, iar Sean încerca să le descifreze fețele, dar nu reușea deloc.

- Jimmy, spuse el, fără diversiuni vom putea rezolva rapid acest caz.

- Serios? întrebă el. Îmi dai cuvântul tău de onoare, Sean?

- Tu să mi-l dai pe al tău. Și ține-te deoparte, ca să nu ne trezim la tribunal cu cine știe ce pocinog.

- Pentru câtă vreme?  
- Poftim?  
- Cât timp vă trebuie ca să-l aruncați în pușcărie pe tipul care a ucis-o?  
- Stați puțin, zise Whitey ridicând o mână, vă tocmiți cu noi, domnule Marcus?  
- Să mă tocmească? repetă Jimmy, luându-și iar aceeași expresie placidă de pușcăriaș.  
- Da, zise Whitey, fiindcă eu percep...  
- Percepi?  
- ...o nuanță de amenințare în conversația noastră.  
- Zău? se miră el cu o mină perfect inocentă, dar cu aceeași privire placidă.  
- Ca și cum ne-ați da un termen limită, preciza Whitey.  
- Domnul polițist Devine mi-a promis că-l va descoperi pe asasinul fiicei mele. Am întrebat doar cam de cât timp are nevoie ca să pună mâna pe ticălos.  
- Domnul Devine, îl lămurii Whitey, nu conduce această investigație. Eu o fac. Și noi vom aduce în fața tribunalului pe oricine a comis această crimă, domnule și doamnă Marcus. Dar aș dori ca nimeni să nu-și bage în cap că temerile noastre legate de un război între frații Savage și O'Donnell ar putea fi folosite ca să ne joace pe degete. Cred că am să-i arestez pe toți sub acuzația de tulburare a liniștii publice și o să fac pierdută hârțogăraia până când se vor termina toate acestea.  
Câțiva oameni de serviciu trecură pe lângă ei ținând în mâini tăvi cu mâncăruri dezagreabile ce scoteau aburi cenușii. Sean simți că aerul din jur devenea mai înăbușitor, iar noaptea îi acoperea cu faldurile ei.  
- Deci totul este în regulă, conchise Jimmy cu un surâs strălucitor.  
- Ce este în regulă?  
- Voi îl găsiți pe vinovat. Eu nu vă stau în cale. Se întoarse spre nevastă-sa și îi întinse mâna:  
- Hai, dragă!  
- Domnule Marcus, încercă Whitey să-l mai rețină. Jimmy se uită de sus la el în timp ce soția îi dădea mâna și se ridica.  
- O să vă aștepte un agent jos ca să vă ducă acasă cu mașina, îi informă Whitey și se scotoci în portofel. Dacă vă mai vin idei, dați-ne un telefon.  
Jimmy luă cartea de vizită a sergentului și o băgă în buzunarul de la spate. Acum, că se ridicase în picioare, Annabeth părea mult mai puțin dură, de parcă avea picioarele ca de vată. Strângea cu atâta putere mâna soțului, încât i se albi mâna ei.  
- Vă mulțumim, murmură ea celor doi polițiști. Sean putu vedea că ravagiile zilei puneau stăpânire pe chipul și trupul ei, începând s-o încolțească. Lumina stridentă de deasupra lor îi scălda figura, iar Sean își imaginează că avea să arate mult mai în vârstă. Dar acum arăta ca o femeie frumoasă, speriată, de o înțelepciune pe care nu și-o dorise.  
Sean habar n-avea de unde-i izbucniseră cuvintele. Nu fu nici măcar conștient de faptul că deschisese gura până când nu-și auzi vocea prin aerul rece al cofetăriei:  
- O să intervenim pentru ea, doamnă Marcus. Dacă vă convine, acționăm.  
Annabeth făcu o grimasă, apoi sorbi lacomă aerul și încuvință din cap de mai multe ori, tremurând ușor, sprijinită de soțul ei.  
- Da, domnule Devine, ne convine. Este bine așa.  
**ÎNTORCÂNDU-SE** cu mașina în oraș, Whitey întrebă:  
- Despre ce automobil era vorba?  
- Poftim? făcu Sean.  
- Marcus a povestit că voi, ca băieți, era cât pe ce să urcați în nu-știu-ce rablă, când erați copii.

- Noi, începu celălalt în timp ce se întinse lângă tabloul de bord și potrivi una dintre oglinzile laterale până când putu să zărească șirul de faruri care licăreau în spatele lor, puncte galbene neclare, tremurătoare, fulguind ușor în noapte. Noi, la naiba, mă rog, a fost mașina aia. Eu, Jimmy și un puști pe nume Dave Boyle ne jucam în fața casei mele. Aveam cam unsprezece ani. Și, în sfârșit, apare mașina aia pe stradă și-l ia pe Dave.

- Vreo răpire, ceva?

Sean încuviință din cap, cu ochii rămași la luminile acelea aurii și tremurătoare.

- Tipii au pretins că erau polițiști. L-au convins pe Dave să urce în mașină. Jimmy și eu n-am urcat. L-au ținut pe Dave timp de patru zile. El a reușit să scape. Acum trăiește în Flats.

- I-au prins pe tipi?

- Unul a murit, celălalt a fost prins cam după un an. Și-a luat zilele în celula de închisoare.

- Uneori, îi mărturisi Whitey, îmi doresc să existe o insulă, știi? Ca în filmul ăla vechi cu Steve McQueen, unde acesta trebuia să joace rolul unui francez și toată lumea din jurul lui avea accent străin în afară de el, Steve McQueen, nume de francez. Sare de pe stâncă, la sfârșit, cu o grămadă de nuci de cocos. Ai văzut vreodată filmul ăsta?

- Nu.

- Bun film. Dar dacă ar exista, exact ca acolo, o insulă specială numai pentru violatori de copii și pentru răpitori? Doar să le aduci mâncare pe calea aerului, de câteva ori pe săptămână, și să umpli cu mine apa oceanului. Nimeni să nu mai poată ieși de acolo. Ne pare rău, dragilor, nu putem risca să vă scoatem de acolo ca să-i nenorociți pe alții. Fiindcă este o boală contagioasă, știi? O faci pentru că cineva ți-a dat-o și ție. Și tu la rândul tău o transmiți mai departe. La fel ca lepra. Mă gândesc să-i izolăm pe toți pe insula aia, ar fi mai puține șanse s-o mai dea și la alții. Cu fiecare generație, am avea de-a face cu tot mai puțini dintre ei. Peste câteva secole am putea transforma insula într-un Club Mad sau așa ceva. Puștani ar afla din auzite despre acești dubioși, cum află acum despre fantome, ca despre ceva pe care, știu eu, am depășit deja în evoluția noastră.

- La dracu', sergent, ce, dintr-o dată vrei să fii profund? Whitey zâmbi larg și începu să urce pe autostradă.

- Cum am dat cu ochii de amicul tău, Marcus, începu el, imediat mi-am dat seama că a stat la pârnaie. Niciodată nu mai scapă din tensiunea aia, știi? Asta li se citește mai ales pe umeri. Să-ți petreci doi ani privind-ți propriul dos, în fiecare secundă din fiecare zi, tensiunea aia trebuie să ți se întipărească undeva.

-Tocmai și-a pierdut fiica. Poate acest fapt i s-a întipărit pe umeri.

- Nu, replică Whitey, făcând din cap dezaprobator. Asta o simte acum în stomac. Ai văzut cum se tot strâmba? Din

cauza acestei pierderi care se cuibărește în stomac, arzându-l ca un acid. Am văzut asta de nenumărate ori. Dar când îmi sar în ochi anumiți umeri, atunci știu că este vorba de pușcărie.

Sean își întoarse ochii de la oglinda retrovizoare și urmări câteva clipe luminile de pe cealaltă bandă a șoselei, năvălind în direcția lor ca gloanțele, fluturând pe lângă ei ca niște fâșii voalate, topindu-se unele într-altele. Simți că întregul oraș se înfășură cu ele, cu zgârie-norii, cu locuințele ieftine și clădirile de birouri, cu garajele, parcările, arenele, cluburile de noapte și cu bisericile. Știa că dacă una dintre acele lumini se stingea, n-ar fi avut nici o importanță. Iar dacă o nouă lumină se aprindea, ar fi trecut neobservată. Și cu toate astea, ele pulsau și licăreau, fremătau, pâlăiau și te fixau ca niște ochi, la fel ca acum, scrutând farurile mașinii în care se afla el împreună cu Whitey, în vreme ce treceau scâpărând pe autostradă, un alt rând de scânteieri galbene și roșii fluturând în mijlocul unui puhoi de faruri, învălmășindu-se în banalitatea unei seri de duminică. Încotro?... Către luminile stinse, nătrăule. Către geamul spart.

DUPĂ MIEZUL NOPTII, de îndată ce Annabeth și micuțe- le adormiră într-un târziu, iar verișoara ei, Celeste, care venise imediat ce auzise, începu să moțăie pe canapea, Jimmy ieși

din casă și se așază pe veranda din față a imobilului cu trei etaje pe care îl împărțea cu frații Savage.

Își luase cu el și mănușa lui Sean. Și-o băgă pe mână chiar dacă degetul mare nu-i încăpea, iar manșeta mănușii se opri la mijlocul palmei. Ședea privind la orizont cele patru benzi de circulație ale Căii Buckingham și aruncă mingea în chingile mănușii, frecarea moale a pielii calmându-l, într-un anumit fel.

Lui Jimmy întotdeauna îi plăcuse să șadă acolo noaptea. Vitrinele magazinelor de vizavi erau toate acoperite și scufundate în beznă. Noaptea, tăcerea cobora peste bulevardul unde se făceau în timpul zilei afaceri comerciale. Nu era o tăcere ca oricare alta. Zarva care în mod normal domnea aici în timpul zilei nu pierdea cu totul, era doar inhalată parcă de o pereche de plămâni, unde aștepta, reținută, să fie expirată. Avea încredere în tăcerea aceea, căci îl încălzea, îi promitea întoarcerea larmei, chiar și atunci când o ținea captivă. Jimmy nu se putea vedea pe sine locuind undeva la țară, unde tăcerea era singurul zgomot, unde liniștea era delicată și tremura la fiecare atingere.

Chiar îi plăcea această tăcere, această încremenire gălăgioasă. Până acum, seara i se păru atât de zgomotoasă, de violentă, tulburată de vocile și plânsul soției și al fetelor. Sean Devine trimisese doi detectivi acasă, pe Brackett și Rosenthal, ca să percheziționeze dormitorul lui Katie cerându-și scuze în timp ce scotoceau prin sertare și sub pat, sub saltea, iar Jimmy nu-și dorise altceva decât ca ei să se grăbească și să înceteze dracului să-i mai vorbească, într-un târziu, nu găsiră nimic neobișnuit în afară de șapte sute de dolari, bancnote noi, doșiți în sertarul cu șosete. Îi arătară banii împreună cu carnetul ei de cecuri, pe care se putea citi ștampila „Lichidat”, ultima retragere fiind făcută vineri după-amiază. Jimmy n-avu ce să răspundă la așa ceva. Era și pentru el o surpriză. Dar fiindcă fusese o zi plină de surprize, asta avu puțin efect. Doar că se adăugă apatiei lui generale.

- L-am putea omorî, spuse Val ieșind pe verandă și punându-i în mână o bere.

Se așază lângă el, desculț pe trepte.

- Pe O'Donnell?

- Mi-ar face plăcere, mărturisi Val aprobând. Știi, Jim?

- Crezi că el a omorât-o pe Katie.

- Sau a pus pe altcineva s-o facă, presupuse el încu-viintând din cap. Nu crezi? Prietenele ei cu siguranță au bănuțit asta, povestind că Roman s-a dat la ele într-un bar și a amenințat-o pe Katie.

- A amenințat-o?

- Mă rog, i-o fi spus oricum vreo porcărie, de parcă ea mai era gagica lui O'Donnell. Haide, Jim, trebuie să fi fost Bobby.

- Asta nu știi sigur, zise el.

- Ce-ai să faci când ai să știi cu siguranță?

Jimmy puse mănușa de base-ball pe treapta de sub el și își deschise berea. Sorbi o dată, încet și prelung.

- Nici asta nu știi.

N-o să mai simt asta niciodată

AU LUCRAT la caz toată noaptea, până a doua zi dimineață, Sean, Whitey Powers, Souza și Connolly, încă alți doi membri de la Serviciul Omucideri din cadrul Poliției de Stat, Brackett și Rosenthal, plus o armată de polițiști și tehnicieni de la UC, fotografi și medici legiști, fiecare examinând cazul sub toate aspectele. Nu lăsară nici o frunză necercetată în tot parcul, căutând probe judiciare. Umplură caiete întregi cu diagrame și rapoarte de teren. Polițiștii efectuară interogatorii din casă în casă, pe fiecare stradă din vecinătatea parcului, umplură o dubă cu toți vagabonzii găsiți în parc și prin clădirile arse de pe Sydney. Scotociră prin rucsacul descoperit în mașina lui Katie Marcus și dădură peste toate prostioarele posibile,



până descoperiră o broșură cu Las Vegas și o listă a hotelurilor de acolo întocmită pe o hârtie dictando de culoare galbenă.

Whitey îi arată broșura lui Sean și fluieră.

- Iată ce numim noi indiciu în meseria noastră. Hai să stăm de vorbă cu prietenele ei.

Eve Pigeon și Diane Cestra, probabil ultimele două persoane decente care o mai văzuseră pe Katie Marcus în viață, după cât le spusese tatăl ei, arătau de parcă fuseseră izbite în ceafă cu aceeași lopată. Whitey și Sean le luară ușurel, între șiroaiele constante de lacrimi ce le curgeau pe fețe. Cele două fete le oferiră succesiunea cronologică a acțiunilor lui Katie în ultima ei noapte și denumirea barurilor prin care trecuseră, orele aproximative la care au intrat și au plecat, dar când se ajunse la chestiunile personale, atât Sean, cât și Whitey avură impresia că dădeau înapoi, schimbând priviri înainte de a da un răspuns, devenind vagi acolo unde mai înainte fuseseră clare:

- Se vedea cu cineva?

- Cu nimeni, așa, în mod regulat.

- Dar măcar ocazional?

- Păi... -Zi?

- Nu ne ținea la curent cu chestii de-astea.

- Diane, Eve, lăsați-o baltă. Cea mai bună prietenă din grădiniță și nu vă spunea cu cine se întâlnea?

- Era secretoasă în privința asta.

- Zău, secretoasă. Așa era Katie, domnule. Whitey încercă să schimbe placa:

- Deci noaptea trecută n-a fost cu nimic mai specială? Nimic neobișnuit?

- Nu.

- Dar cum rămâne cu faptul că-și făcuse planuri să plece din oraș?

-Ce? Nu...

- Nu? Diane, avea un rucsac în spatele scaunului de șofer, în care am găsit broșuri cu Vegas. Ce? Vrei să spui că le căra cu ea pentru altcineva?

- Poate. Habar n-am. Atunci interveni tatăl lui Eve:

- Draga mea, dacă știi ceva care i-ar putea ajuta, spune, nu te sfi. Fata aia a fost omorâtă, Doamne iartă-mă!

Ceea ce stârni un nou șuvoi de lacrimi. Amândouă fetele își dădură în petic, începură să plângă în hohote și să se ia

în brațe tremurând, cu gurile deschise larg și ușor strâmbate de o expresie a durerii pe care Sean o mai observase în momentul în care, așa cum zicea Martin Friel, se spărgeau zăgazurile și se conștientiza pe deplin permanența absenței unei victime. În momente ca astea, nu puteai face nimic decât să privești sau să pleci. Ei priviră și așteptară.

Eve Pigeon chiar arăta ca o pasăre, își spuse în gând Sean. Avea o față ascuțită, și un nas foarte fin. Totuși nu-i stătea chiar rău. Grația conferea ascuțimilor ei un aer aproape aristocratic. El presupuse că era tipul de femeie care arăta mai bine în haine de ocazie decât în cele de zi cu zi și emana atâta decență și inteligență, încât Sean își închipui că ar atrage numai bărbați serioși, lăsându-i deoparte pe îndrăgostiții romantici, gen Romeo, și pe masculii feroce.

Diane, pe de altă parte, iradia o senzualitate leneșă. Sean observă o vânătaie ștearsă chiar sub ochiul ei drept și fu izbit de faptul că era mai trupeșă ca Eve, mai potrivită pentru emoții puternice, dar și pentru hohote de râs. O speranță muribundă îi pâlâia în privire, o nevoie despre care Sean știa că nu prea atrăgea nici un alt gen de bărbat în afară de tipul animalului de pradă. Sean și-o închipui în următorii ani în toiul câtorva apeluri telefonice la 911 pentru a reclama vreun caz de violență în familie, iar în momentul în care polițiștii ar ajunge la ușă, speranța aceea muribundă se va fi stins de mult în ochii săi.

- Eve, începu Whitey cu blândețe, când se opriră într-un târziu din plâns. Trebuie să-mi spui mai multe despre Roman Fallow.

Ea încuviință din cap ca și cum s-ar fi așteptat la întrebarea asta, dar nu mai scoase un cuvânt după aceea. Își rodea pielea din jurul unghiei degetului mare și se holba la niște fărâməturi de pâine de pe masă.

- Pramatia aia care se ține de coada lui Bobby O'Donnell? Întrebă și tatăl ei.

Whitey îl opri, ridicând o mână, și aruncă o privire spre Sean.

- Eve, zise celălalt, intuind că ea este cea pe care trebuiau s-o facă să vorbească. Avea să cedeze mai greu ca Diane, dar va destăinui mai multe detalii pertinente. Ea îl privi.

- Nu vor fi nici un fel de represalii, dacă asta te îngrijo- rează. Ne spui câte ceva despre Roman Fallow sau Bobby și va rămâne numai între noi. N-or să afle niciodată că știm de la tine.

-- Dar ce se va întâmpla când se va ajunge la tribunal? Cum va fi atunci? se băgă în vorbă Diane.

Whitey se uită atent la Sean care zicea: „Te descurci singur”. Sean se concentra asupra lui Eve:

- Numai dacă l-ai văzut pe Roman sau pe Bobby trăgând-o pe Katie din mașină....

-Nu.

- Atunci, procurorul nu v-ar forța pe nici una dintre voi să depuneți mărturie într-un proces public. Nu, Eve. Ar pune probabil o groază de *întrebări*, dar nu te-ar obliga să apari la proces.

- Tu nu-i cunoști, insistă Eve.

- Pe Bobby și pe Roman? Cum să nu! L-am închis pe Bobby pentru nouă luni când am lucrat la cazurile de narcotice.

Sean se întinse și își lăsă mâna pe masă, la câțiva milimetri de mâna ei.

- M-a și amenințat. Dar cam asta este tot ce sunt ei în stare să facă, să dea din gură.

Eve privi la mâna lui întinsă zâmbind amar, cu buzele ținute.

- Go....goși, făcu ea redevenind gravă.

- Să nu vorbești așa cu mine în casă, o preveni tatăl ei.

- Domnule Pigeon, îl atenționa Whitey.

- Nu, ripostă Drew. Este casa mea și eu fac legea. Nu vreau s-o aud pe fiică-mea vorbind ca...

- A fost Bobby, zise Eve, iar Diane lăsă să-i scape un mic sughit de plâns, holbându-se la prietena ei de parcă aceasta își pierduse mințile.

Sean observă că Whitey își arcui sprâncenele.

- Ce-a fost cu Bobby? o întrebă Sean.

- Bobby s-a văzut cu Katie, nu Roman.

-Jimmy știa de treaba asta? o întrebă Drew pe fiică-sa.

Eve făcu unul dintre acele gesturi molatice pe care Sean le credea că sunt caracteristice puștancelor de vârsta ei, un spasm domol al trupului care vroia să spună că nu-i păsa nici măcar să răspundă.

- Eve, insistă Drew. Știa?

- Da și nu, răspunse ea suspinând și lăsându-și capul pe spate, ridicându-și ochii negri în tavan. Părinții ei credeau că se terminase, fiindcă un timp așa a crezut și ea. Singurul care nu era de acord cu asta a fost Bobby. N-a acceptat. A continuat s-o piseze. Într-o noapte s-a făcut că o aruncă de la etajul trei.

- Ai văzut? întrebă Whitey. Tânăra scutură din cap.

- Ea mi-a povestit. S-a ciocnit întâmplător de el la o petrecere, acum șase săptămâni, sau poate doar o lună. A convins-o să iasă pe palier ca să stea de vorbă. Numai că erau într-un apartament de la etajul trei, știi?

Eve își șterse fața cu dosul palmei, cu toate că, dacă te uitai atent la ea, o vedeai plânsă toată.

- Katie mi-a zis că a tot încercat să-i explice că a rupt-o cu el, dar Bobby nici nu vroia s-audă și până la urmă s-a

înfuriat rău, a înșfăcat-o de umeri și a ridicat-o peste balustradă. A ținut-o așa deasupra scării, de la etajul trei, psihopatul. Și i-a spus că dacă a rupt-o cu el, el o rupe pe ea. Era a lui cât dorea și dacă nu-i plăcea, atunci avea s-o lase să cadă dracului chiar în clipa aia.

- Doamne! exclamă Drew Pigeon după câteva clipe de tăcere. Și tu *cunoști* astfel de oameni?

- Deci, Eve, ce i-a spus Roman în bar sâmbătă seara? Fata nu scoase o vorbă timp de un minut.

- De ce nu ne spui, Diane? întrebă Whitey. Se părea că simțea Diane nevoia să bea.

- I-am spus lui Val și asta a fost de-ajuns.

- Lui Val? făcu Whitey. Lui Val Savage?

- A venit aici azi după-masă, preciza Diane.

- Și lui i-ai spus ce-a zis Roman, dar nu ne spui și nouă.

- El face parte din familia ei, îl lămuri Diane și își încrucișa brațele pe piept, cu o expresie ce vroia parcă să-i spună: „Du-te dracului de copoi!”

- Am să vă spun eu, consimți Eve. Iisuse! Auzise că eram beată criță și că ne făceam de râs și nu-i plăcea treaba asta, iar *Bobby*cu siguranță n-ar fi fost încântat, așa că mai bine ne-am duce acasă.

- Și atunci ați plecat.

- Ai stat vreodată de vorbă cu Roman? îl întrebă ea. Are un fel de a pune întrebări de parcă te-ar amenința.

- Și asta a pus capăt petrecerii voastre, conchise Whitey. Nu l-ați văzut urmărindu-vă când ieșeați din bar sau ceva în genul ăsta?

Ea dădu din cap negând. Cei doi se uitară la Diane. Aceasta ridică din umeri.

- Eram destul de băute.

- N-ați mai avut nici un contact cu el în seara aia? Nici una dintre voi?

- Katie ne-a condus până acasă la mine, povesti Eve. Ne-a lăsat în fața ușii. Atunci am văzut-o pentru ultima oară.

Accentua pe cuvântul din urmă de parcă ar fi mușcat din el, cu fața încleștată ca un pumn în timp ce-și lăsa iar capul pe spate, ridicându-și privirea și sorbind cu lăcomie aerul.

- Cu cine plănuia să se ducă la Vegas? o întrebă Sean. Cu Bobby?

Eve rămase o vreme cu ochii pironiți în tavan, cu respirația accelerată.

- Nu cu Bobby, răspunse ea într-un târziu.

- Cu cine, Eve? insistă Sean. Cu cine se ducea la Vegas? -- Cu Brendan.

- Cu Brendan Harris? insistă Whitey.

- Cu Brendan Harris, confirmă ea. Da. Whitey și Sean se uitară unul la altul.

- Cu puștiul lui „Doar” Ray? se amestecă și Drew Pigeon. Cel cu frățiorul mut?

Eve încuviință din cap, iar tatăl ei se întoarse spre cei doi polițiști.

- Drăguț băiatu', inofensiv!

Sean confirmă în tăcere. „Inofensiv”, sigur.

- Ai adresa lui? întrebă Whitey.

NIMENI NU ERA ACASĂ la Brendan Harris, așa că Sean se retrase și puse doi agenți să supravegheze zona și să-i anunțe când se întorcea tânărul.

Se duseră pe urmă acasă la doamna Prior, unde fură serviți cu prăjituri rancede de cafea și cu ceai, iar televizorul fu dat atât de tare la *Touched by an Angel*, încât lui Sean îi rămase timp de o oră întipărită în creieri vocea Dellei Reese, care striga „Amin” și perora despre mântuire.

Doamna Prior povesti că se uitase pe fereastră în jurul orei unu și jumătate, noaptea trecută, și zărise doi puștani jucându-se pe stradă, niște țânci, la o oră așa de târzie, aruncând cutii goale de conserve unul în altul, jonglând crose de hochei și vorbind golănii. Se gândise să le zică vreo două, dar bătrânelele trebuie să se păzească. Copiii au luat-o razna în ziua de azi, atacă

școli cu arme de foc, îmbrăcați cu haine lălâie, și le ies toate prostiile pe gură. De altfel, până la urmă haimanalele se fugăriră mai departe pe stradă, să deranjeze și pe alții, parcă mai poate cineva trăi de răul lor astăzi?

-- Ofițerul Medeiros ne-a informat că dumneavoastră ați auzit o mașină în jurul orei două fără un sfert, menționează Whitey.

Doamna Prior o urmărea pe Della care explica felul în care a adus-o Dumnezeu pe calea Lui pe Roma Downey, care avea o ținută solemnă, cu lacrimi în ochi, transfigurată toată de credința în Hristos. Doamna Prior încuviință din cap de mai multe ori în fața televizorului, apoi își întoarse din nou ochii la Whitey și Sean.

- Am auzit o mașină izbindu-se de ceva.

- Izbindu-se de ce?

- Cum circulă oamenii în ziua de azi, este o adevărată binecuvântare că nu am carnet de șofer. Mi-este frică să mă urc la volan pe străzile astea. A înnebunit lumea!

- Așa e, doamnă, confirmă Sean. Vi s-a părut că mașina aia s-a izbit de o alta?

- Ah, nu.

- A lovit o persoană? întrebă și Whitey.

- Doamne Dumnezeule, cum vine asta? Nici măcar nu vreau să știu.

- Atunci n-a fost un zgomot chiar așa de tare, presupuse Whitey.

- Poftim, dragă?

Whitey repetă cuvintele, aplecându-se spre ea.

- Nu, răspunse ea. A fost ca și cum o mașină s-ar fi lovit de un bolovan sau de o bordură. Apoi a oprit brusc și cineva a spus: „Salut!”

- Cineva a zis: „Salut”?

- „Salut!” repetă doamna Prior uitându-se la Sean și încuviință din cap. Și apoi o parte a mașinii a făcut crac.

Cei doi polițiști se uitară unul la altul.

- A făcut crac? se miră Whitey. Doamna Prior își clătină capul albăstrui.

- Când Leo al meu mai era în viață, a rupt odată osia de la mașina noastră, Plymouth. A făcut exact zgomotul ăla! Crac! Ochii îi străluciră. Crac! repetă ea. Crac!

- Și asta a fost ce-ați auzit după ce cineva a spus „Salut!”

- Salut și crac! conchise ea încuviințând din cap.

- Și apoi v-ați uitat pe fereastră și ce-ați mai văzut?

- Ah, nu, nu, sări doamna Prior. Nu m-am uitat pe fereastră. Eram deja în cămașă de noapte. Mă băgasem în pat. Nu m-am uitat afară pe fereastră în cămașă de noapte. M-ar putea vedea lumea!

- Dar cu cincisprezece minute înainte, ați...

- Tinere domn, un sfert de oră mai înainte nu eram în cămașă de noapte. Tocmai stinsesem televizorul, după un film nemaipomenit cu Glenn Ford. Oh, de-aș putea să-mi amintesc titlul!

-Așa deci, ați închis televizorul...

- Și i-am văzut pe copiii ăia lipsiți de educație pe stradă, apoi am urcat și mi-am pus cămașă de noapte, după care, tinere domn, am tras jaluzelele.

- Vocea care a spus „Salut!”, mai vru să știe Whitey, era de femeie sau de bărbat?

- De femeie, cred, răspunse bătrâna. Era o voce subțire. Nu ca ale voastre, spuse ea plină de vioiciune. Voi doi aveți

niște glasuri bărbătești, frumoase. Mamele voastre trebuie să fie mândre de voi.

- Oh, da, doamnă! aprobă Whitey. Nici nu v-ar veni să credeți!

În timp ce ieșeau afară, Sean făcu:

- Crac!

- Chiar îi făcea plăcere să rostească asta, ai văzut? observă Whitey zâmbind. Îi făcea să pulseze sângele în venele de babă.

- Ce crezi? A pocnit osia sau a fost detunătura armei?

- Arma, zise celălalt hotărât. Dar acest „Salut!” mă sperie. -Ar sugera că ea l-ar fi cunoscut pe pistolar, l-a și salutat.

- Ar sugera, dar n-ar garanta.

După aceea, luară barurile la rând, nealegându-se cu nimic în afară de niște amintiri nesigure la beție, cum că poate fetele ar fi fost văzute aici, poate că nu, și liste de posibili clienți care se aflaseră înăuntru la ore aproximative, în momentul în care intrau la McGills, Whitey începu să se enerveze.

- Două gagici tinere, și erau în floarea vârstei, că tot veni vorba, chiar minore, dau năvală în barul ăsta, chiar aici, și se apucă să danseze, iar tu vrei să-mi spui că nu-ți amintești de asta? Barmanul începu să dea din cap în timp ce Whitey nu terminase încă să pună întrebarea.

-Ah, fetele alea! O.K., O.K., mi le amintesc! Sigur că da! Trebuie să fi avut niște acte de identitate tari, domnule detectiv, pentru că le-am legitimat.

- Sunt sergent, preciză Whitey. Abia dacă ți-ai amintit la început că au fost aicea, dar acum îmi zici și că le-ai legitimat. Poate-ți mai amintești și la ce oră au plecat? Sau dumneata uiți selectiv?

Barmanul, un tânăr cu bicepsii atât de mari, încât probabil îi blocau sângele din vene să ajungă la creier, întrebă:

- Să plece?

- Da, adică să părăsească localul.

- Eu nu...

- Chiar înainte ca Crosby să strice ceasornicul, se băgă în vorbă un tip așezat pe un taburet. Sean îi aruncă o privire: era un veteran cu un număr din *Herald desfăcut* pe teighea, între o sticlă de Bud și un păhărel de whisky, cu o țigară care i se stingea în scrumieră.

- Ai fost aici, presupuse Sean.

- Am fost aici. Tâmpitul de Crosby vroia să conducă până acasă. Prietenii încercau să-i ia cheile. Tembelul aruncă cu ele. Și în loc să dea în ei, nimerește ceasornicul ăla.

Sean își ridică privirea la ceasul de deasupra ușii care ducea în bucătărie. Pe cadran, crăpăturile luaseră forma unui păianjen, în timp ce acele se opriseră la doisprezece și cincizeci și două de minute.

- Și ele au plecat înainte de asta? îl întrebă Whitey pe veteran. La fete mă refer.

- Cam cu cinci minute înainte, răspuse tipul. Când cheile au izbit ceasul, tocmai mă gândeam: „Ce bine-mi pare că nu mai sunt fetele aicea! N-au nevoie să vadă porcării de-astea!”

în mașină, Whitey îl iscodi:

- Ai început deja să schițezi o succesiune cronologică? Sean încuviință din cap și răsfoi prin notițe:

- Ele pleacă de la Curley's Folly pe la nouă jumătate, pe urmă trec rapid prin Banshee, Cârciuma lui Dick Doyle și prin cea a lui Spire, ajung la McGills în jurul orei unsprezece și jumătate, și sunt în Last Drop la unu și zece.

- După care își bușește mașina, vreo jumătate de oră mai târziu.

Sean încuviință din cap.

- Găsești vreun nume cunoscut pe lista barmanului? Sean își coborî privirea pe numele clienților pe care barmanul de la McGills îi mâzgălise pe o foaie de hârtie.

- Dave Boyle, rosti cu voce tare când numele îi sări în ochi.

- Același tip cu care ai fost prieten în copilărie?

- S-ar putea, răspuse el.

- Este posibil să scoatem ceva de la el, adăugă Whitey. O să te ia drept prietenul lui, n-o să ne trateze ca pe niște polițiști, ca să-și pună fermoar la gură, fără motiv.

- Sigur.

- O să-l trecem pe lista activităților pentru mâine.

ÎL GĂSIRĂ PE Roman Fallow sorbind o cafea la Cafe Society din Point. Ședea la masă împreună cu o femeie care aducea a fotomodel, cu rotulele genunchilor la fel de ascuțite ca și umerii obrăjilor, cu ochii ușor bulbucați deoarece pielea de pe fața ei era întinsă atât de tare, că părea lipită de oasele craniului, îmbrăcată într-o rochiță albă, decoltată, de vară, cu acele strasuri care o făceau atât de sexy și de scheletică în același timp. Sean se întreba cum reușea să scoată efectul ăla și hotărî că trebuia să fie grație strălucirii perlate a pielii ei perfecte.

Roman purta un tricou din mătase băgat într-o pereche de pantaloni plisați din olandă, arătând ca și cum ar fi coborât dintr-unul din acele vechi filme produse de RKO, turnate în Havana sau Key West. Își sorbea cafeaua și răsfoia ziarul împreună cu gagica lui, el citind rubricile economice, ea uitându-se pe cele de modă.

Whitey își trase un scaun la masa lor și începu:

- Salut, Roman, se vând haine bărbătești acolo unde ți-ai luat tricoul?

Roman nu-și luă ochii de la ziar și aruncă o bucată de croissant în gură:

- Sergent Powers, ce mai faci? Cum îți mai merge rabla aia de Hyundai?

Whitey chicoti în timp ce Sean se așeză lângă el:

- Văzându-te, Roman, știi tu, în localul ăsta, aș fi jurat că ești vreun parvenit care se scoală de dimineață și se duce să mai facă niscaiva bișniță pe Makintosh-ul lui.

- Ia-ți un computer, sergent, îl sfătui Roman, închizând ziarul și întorcându-și pentru prima oară privirea la Whitey și Sean. Ah, bună, îi zise celui din urmă. Te cunosc de undeva.

- Sean Devine, de la Poliția de Stat.

- Așa, așa, zise Roman. Sigur, acum îmi aduc aminte. Te-am zărit odată la tribunal, depunând mărturie împotriva unui amic de-al meu. Drăguț costumul! Fac progrese aștia de la Sears în zilele astea, nu? Ce se mai sclifosesc!

Whitey aruncă o privire spre fotomodel:

- Să-ți comand vreo fripturică în sânge, dulceață?

- Ce? întrebă ea.

- Poate să-ți fac rost de ceva glucoza? Hai, că-ți fac cinstel!

- Nu e nevoie, interveni Roman. Ați venit cu o treabă serioasă, așa-i? Atunci să rămână numai între noi.

- Roman, nu te înțeleg, ripostă fotomodelul.

- Este în regulă, Michaela. Tu fă-te că ne ignori.

- Michaela, zise Whitey. Mișto nume! Femeia rămase cu ochii pe paginile de ziar.

- Ce te aduce pe aici, sergent?

- Colțunașii, îi răspunse Whitey. Îmi place cum îi fac aici. Și, ah, da, știi cumva o femeie pe nume Katherine Marcus, Roman?

- Sigur, zise Roman luând o sorbitură din cafea și ștergându-și buza de sus cu șervețelul pe care-l lăsă să-i cadă în poală. Am auzit că ar fi fost găsită moartă azi după-masă.

- Așa este, confirmă Whitey.

- Strică reputația cartierului când se întâmplă așa ceva. Sergentul își încrucișa brațele și îl scrută cu privirea pe

Roman.

Acesta mestecă încă o bucățică de croissant și sorbi ceva mai multă cafea. Își încrucișa picioarele, își tampona gura cu șervețelul și câteva clipe îl fixă cu privirea pe Whitey. Sean își spuse că ăsta era unul dintre lucrurile care începușeră să-l plictisească cel mai mult în meseria lui: toate concursurile de bărbăție, toată lumea fixându-se în ochi fără să clipească și nimeni nevrând să cedeze.

- Da, sergent, reveni Roman, am cunoscut-o pe Katherine Marcus. Ai venit aici doar ca să mă întrebi atâta lucru?

Whitey ridică din umeri.

- Am cunoscut-o și am văzut-o aseară într-un bar.
- Ai și conversat cu ea, adăugă Whitey.
- Așa este, recunosc Roman.
- Ce i-ai zis? întrebă Sean.

Roman rămase cu ochii pironiți la Whitey, ca și cum Sean nu merita mai multă atenție din partea lui decât îi arătase deja.

- Era gagica unui amic de-al meu. Era mangă. I-am spus că se face de râs și că ea și cele două amice ale ei ar trebui să plece acasă.
- Cine este amicul ăsta al tău? întrebă Whitey.
- Haide, sergent, că doar știi cine este, i-o întoarse Roman zâmbind.
- Zi-i pe nume!
- Bobby O'Donnell, preciză Roman. Acum ești fericit? Ea se vedea cu Bobby.
- Regulat?
- Poftim?
- Regulat, repetă Whitey. Se vedea regulat cu el? Ori s-au întâlnit o singură dată?
- Regulat, răspunse Roman. Whitey mângăli ceva în carnețel.
- Asta contrazice informațiile pe care le avem noi, Roman.
- Nu zău?
- Mda. Am auzit cum că ea i-ar fi tras un picior în fundul lui gras, acum șapte luni, dar că el nu s-a lăsat.
- Știi cum sunt femeile, sergent.
- Nu, Roman, ripostă Whitey, dând din cap. De ce nu-mi spui tu cum sunt?

Roman își închise ziarul.

- Ea și cu Bobby s-au tot ciondănit. Când el era dragostea vieții ei, când îi dădea papucii.
- îi dădea papucii, repetă Whitey pentru Sean. Asta-ți sună ție a Bobby O'Donnell pe care-l știi?
- Nicidecum, răspunse Sean.
- Nicidecum, repetă Whitey pentru Roman.
- Vă spun doar ce știu. Asta-i tot, încheie acesta ridicând din umeri.
- Ce-i drept, e drept, remarcă Whitey notându-și rapid ceva în carnețel. Roman, unde te-ai dus aseară după ce ai plecat de la Last Drop?
- Am fost la o petrecere în centru, la mansarda unui amic.
- Ohoho, o petrecere de mansardă, exclamă Whitey. întotdeauna mi-am dorit să văd și eu cum este asta: droguri, fotomodele, zeci de tipi albi care ascultă muzică rap, închi- puindu-și cât de șmecheri sunt ei. Prin „noi”, Roman, vrei să spui tu și cu Ally McBeal de aici?
- O cheamă Michaela, preciza bărbatul. Da. Michaela Davenport, dacă vrei să notezi.
- Oh, notez, cum să nu? făcu Whitey. Este numele tău adevărat, dulcețo?
- Asta-i numele tău adevărat, repetă el, Michaela Davenport?
- Da, răspunse fotomodelul, având ochii parcă și mai bulbucăți. De ce?
- Maică-ta a urmărit multe telenovele înainte de a te naște?
- Roman, făcu ea.

Acesta ridică o mână și se uită la Whitey.

- Ce ți-am spus să rămână numai între noi? Aă?
- Mi-o iei în nume de rău, Roman? Vrei s-o faci pe Christopher Walken, încerci să te dai mare și tare? Asta-i ideea? Fiindcă, țin să-ți spun, ne putem rezezi cu mașina până acolo să-ți verificăm alibiul. Am putea face asta. Ai vreun plan pentru mâine?

Roman se retrase în sine așa cum Sean văzuse la majoritatea infractorilor atunci când un polițist intra tare în el, o izolare atât de totală, încât puteai să juri că li se va opri respirația, uitându-se în ochii tăi cu o privire întunecată, lipsită de interes.

- Cu tot respectul, sergent, zise el cu o voce impasibilă. Voi fi bucuros să-ți spun numele tuturor celor care m-au văzut la petrecere. Și sunt sigur că Todd Lane, barmanul de la Last Drop, poate verifica că am părăsit barul după ora două.

- Bine, băiatule, cedă Whitey. Acum ce poți să-mi spui de amicul tău, Bobby? Unde putem să dăm de el?

Roman lăsa să-i scape un zâmbet larg.

- Asta o să vă placă.

- Ce anume, Roman?

- Dacă-l suspectați pe Bobby pentru moartea lui Katherine Marcus, trebuie să vă spun că o să vă placă la nebunie.

Roman furișă o otheadă de animal de pradă spre Sean, care simți cum îi pieria tensiunea pe care i-o provocase Eve Pigeon când îi menționase pe cei doi prieteni.

- Bobby, Bobby, Bobby, suspină el și făcu cu ochiul gagicii sale, după care se întoarse la cei doi polițiști. Bobby a fost găsit beat la volan vineri seară.

Roman mai luă o gură de cafea, după care le-o trânti direct:

- A stat la închisoare tot week-end-ul, sergent. Nu începeți să verificați lucrurile astea, băieți? glumi el mișcându-și degetul în semn de dojană.

SEAN SE SIMȚEA cuprins de oboseală până în măduva oaselor, în momentul în care agenții îi transmiseră prin emițător că Brendan Harris se întorsese acasă împreună cu mama sa. El și Whitey ajunseră acolo la unsprezece, se așezară în bucătărie cu Brendan și mama sa, Esther. Sean mulțumea în gând lui Dumnezeu că nu se mai construiau apartamente ca acela. Arăta ca scos dintr-un spectacol vechi de televiziune, *The Honeymooners*, poate, de parcă nu putea fi apreciat la justa valoare decât văzut în alb-negru pe un ecran de treisprezece milimetri, plin de purici. Din casa scării intrai direct în salon, iar la dreapta se afla o mică sufragerie pe care Esther Harris o amenajase ca dormitor, înghesuindu-și periile, pieptenii și pudrele în camera dărăpănată. Dincolo, era dormitorul pe care Brendan îl împărțea cu fratele său mai mic, Raymond.

La stânga salonului era un mic hol cu o cameră de baie de formă neregulată pe partea dreaptă, apoi bucătăria, înghețuită în spate, acolo unde lumina zilei nu se menținea mai mult de patruzeci și cinci de minute după-amiază. Bucătăria era zugrăvită în nuanțe de verde-veșted și gălbui murdar, iar cei patru ședeau la o măsuță cu picioare metalice și cu șuruburi lipsă acolo unde se îmbucau cu tăblia, acoperită cu o față de masă de mușama înflorată, în verde și galben, care se cojise pe la colțuri și era roasă în mijloc.

Esther arăta pe potriva bucătăriei sale. Era mică și ciolănoasă. Îi puteai da între patruzeci și cincizeci și cinci de ani. Putea a săpun prost și a tutun, iar culoarea părului ei se asorta cu venele de pe brațe și mâini. Purta un pulovăr roz ofilit peste o pereche de blugi și papuci negri pufoși. Fuma într-una Parliaments și îi urmărea pe cei doi polițiști care discutau cu fiul ei ca și cum ar fi crezut că chiar să fi vrut nu puteau fi mai neinteresanți, dar că nu avea alt loc în care să se oprească.

- Când ai văzut-o ultima oară pe Katie Marcus? îl întrebă Whitey pe Brendan.

- Bobby a ucis-o, nu-i așa? vru să știe Brendan.

- Bobby O'Donnell? preciză Whitey. -Da.

Brendan culegea fărâməturi de pe fața de masă. Părea șocat. Vorbea cu un glas monoton, dar subit începea să respire zgomotos, iar partea dreaptă a feței îi tresaltă în sus de parcă ar fi fost înjunghiat în ochi.

- De ce spui asta? întrebă Sean.

- Pentru că îi era frică de el. Obişnuia să se vadă cu el și întotdeauna îmi spunea că, dacă ne-ar prinde împreună, ne-ar omorî pe amândoi.



Sean aruncă o privire spre mama, închipuindu-și că avea să surprindă vreo reacție din partea ei, dar ea trăgea din țigară, scoțând din plămâni vălătuci de fum care învăluiau masa cu un nor cenușiu.

- Se pare că Bobby are un alibi, îl înștiința Whitey. Dar tu, Brendan?

- N-am ucis-o eu, răspunse Brendan Harris apatic. Nu i-aș fi făcut nici cel mai mic rău. Niciodată.

- Atunci, răspunde-mi, când ai văzut-o ultima oară?

- Vineri seara.

- La ce oră?

- Să fi fost opt?

- În jurul orei opt, Brendan, sau la opt fix?

- Nu știu.

Chipul tânărului era schimonosit de o anxietate pe care Sean parcă o auzea vibrând între ei pe deasupra mesei. Își încleșta mâinile, cu degetele încrucișate și se legănă un pic în scaun.

- Da, era opt. Am fost la Hi-Fi, știți? Și după aia... ea a trebuit să plece.

Whitey își trecu în blocnotes „Hi-Fi, ora opt, vineri”.

- Ea a trebuit să plece unde?

- Nu știu, răspunse Brendan.

Mama sa mai stinse o țigară în mormanul de chiștoace ce se ridicase în scrumieră, unul dintre ele se aprinse și eliberă o șuviță de fum care se ridică răsucindu-se și intră șerpuind în nara dreaptă a lui Sean. Imediat Esther Harris dădu foc unui alt chiștoc, iar el își imaginează plămânii ei, plini de noduli și negri ca abanosul.

- Brendan, câți ani ai?

- Nouăsprezece.

- Și când ai terminat liceul?

- Este absolvent, preciza Esther.

- Eu, ăă, mi-am luat bacalaureatul anul trecut, răspunse tânărul.

- Deci, Brendan, conchise Whitey, n-ai nici o idee unde s-a dus vineri seara Katie după ce te-a lăsat la Hi-Fi?

- Nu, răspunse băiatul cu voce pierită, iar albul ochilor începu să i se înroșească. Se vedea cu Bobby, și el era înne- bunit după ea, pe urmă tatăl ei nu mă place din nu știu ce motiv, așa că trebuia să ne întâlnim pe șest. Uneori, ea nu-mi spunea unde se duce pentru că s-ar fi putut întâlni cu Bobby, presupun, ca să încerce să-l convingă că nu mai era nimic între ei. Nu știu. În seara aia mi-a zis doar că se duce acasă.

- Jimmy Marcus nu te place? întrebă Sean. De ce?

- Habar n-am, răspunse tânărul ridicând din umeri, dar i-a spus lui Katie ca nu cumva să o vadă cu mine.

- Ce? se băgă în vorbă și mama. Hoțul ăla se crede mai breaz decât noi?

- Nu este hoț, ripostă Brendan.

- Ba *a fostu un* hoț, o ținu pe a ei. Nu știi, nu? Mai demult a fost un borfaș nenorocit. Fiica lui probabil că a luat gena de la el. Ar fi fost la fel de rea. Consideră-te norocos, băiete.

Cei doi polițiști schimbă priviri. Era foarte posibil ca Esther Harris să fi fost cea mai mizerabilă dintre femeile pe care Sean le întâlnise în viața lui. Era o scorpie ordinară. Tânărul deschise gura să-i zică ceva, dar pe urmă o închise la loc.

- Katie avea în rucsac broșuri cu Las Vegas, îl informă Whitey. Am auzit că plănuia să se ducă acolo. Cu tine, Brendan.

- Noi..., începu acesta ținându-și capul plecat, noi, da, aveam de gând să ne ducem în Vegas și să ne căsătorim. Astăzi.

Își ridică capul, iar Sean observă că lacrimile i se iveau printre gene. Brendan le șterse cu dosul mâinii, înainte de a curge pe obraji și mai spuse:

- Adică, ăsta era planul, cel puțin.

- Aveai de gând să mă părăsești? îl întrebă Esther. Fără să-mi spui un singur cuvânt?

- Mami, eu...

- Ca și tat-tu? Așa-i? Să mă lași singură cu frate-tău mai mic, care nu scoate o vorbă? Asta vroiai să faci, Brendan?

- Doamnă Harris, o rugă Sean, am dori să ne putem concentra pe subiectul discuției. Brendan are destul timp să vă dea mai târziu explicații.

Ea îi aruncă o privire pe care o remarcase în ochii multor infractori și sociopați, o căutătură care parcă îi spunea că în clipa asta nu merita atenția ei, dar dacă el continua să și-o caute cu lumânarea, atunci avea să-l umple de vânătași. Ea-și întoarse din nou privirea spre fiu:

-Așa mi-ai fi făcut? Zi!

- Mami, uite...

- Uite ce? Uite ce, hă? Cu ce ți-am greșit? Zi! Decât că te-am crescut și ți-am dat să mănânci, ți-am cumpărat și saxo- fonul ăla de Crăciun, la care n-ai învățat niciodată să cânti? Și acum mai zace în șifonier, Brendan.

- Mami...

- Nu, adu-l încoace. Arată-le oamenilor ăstora ce bine știi să cânti. Hai, adu-l!

Whitey se uită la Sean de parcă nu-i venea să-și creadă urechilor.

- Tot ce-am făcut a fost să-i pun o pâine pe masă, continuă ea. Să-l îmbrac, să-l cresc.

- Da, doamnă, făcu Whitey în timp ce ușa de la intrare se deschise și intrară doi puști cu skateboard-uri sub braț, ambii în jur de doisprezece ani, poate treisprezece, unul dintre ei semănând cu Brendan, căci era la fel de chipeș și avea același păr negru, dar mai avea și ceva din mama sa în privire, o goliciune înspăimântătoare.

- Salut, le dădu binețe celălalt ștregar în timp ce intrau în bucătărie.

La fel ca și fratele lui Brendan, părea mic pentru vârsta lui și fusese blestemat cu un chip prelung și scobit, cu figura unui bătrânel răutăcios pe trupșor de copil, ițindu-se de sub șuvițe sârmoase de păr blond.

- Bună Johnny, îi răspunse Brendan la salut ridicând o mână. Sergent Powers, domnule Devine, acesta este fratele meu, Ray, iar acesta este prietenul lui, Johnny O'Shea.

- Salut, spuse Johnny O'Shea în timp ce Ray le făcea semn cu capul.

- El nu vorbește, îi lămurii mama. Taică-său vorbea de nu mai termina, dar ăsta nici nu deschide gura. Of, viața este al dracului de dreaptă...

Măinile lui Ray îi semnalară ceva fratelui său mai mare, iar acesta zise:

- Da, au venit aici în legătură cu Katie.

- Ne-am dus să ne dăm cu board-ul în parc și am găsit intrarea blocată, preciză prietenul lui Ray.

- O să se deschidă mâine, îi liniști Whitey.

- Mâine s-ar putea să plouă, ripostă puștiul de parcă le-ar fi reproșat că el n-a putut să se dea cu skateboard-ul la unsprezece noaptea.

Sean se tot întreba de când începuseră părinții să le permită atât de multe puștilor. Whitey se întoarse spre Brendan:

- Crezi c-ar fi avut vreun dușman? în afară de Bobby O'Donnell, care poate era supărat pe ea?

- Era o fată drăguță, domnule, răspunse acesta scuturând din cap. Era foarte, foarte drăguță. Toată lumea o îndrăgea. Nu știu ce să vă spun.

-Acum putem să plecăm și noi? întrebă Johnny O'Shea.

- A spus cineva că nu? făcu Whitey ridicând o sprân- ceană.

Johnny O'Shea și Ray Harris ieșiră cu spatele din bucătărie și se făcură auziți, aruncându-și skateboard-urile pe podeaua salonului, ducându-se în dormitorul lui Ray și al lui Brendan, izbind tot ce găseau în drum așa cum fac băieții de doispre- zece ani.

- Unde erai între unu jumătate și trei dimineața?

- Dormeam în patul meu.
- Puteți confirma acest fapt? o întrebă Whitey pe mamă, uitându-se în ochii ei.
- Nu pot garanta că nu s-a urcat pe fereastră și apoi a coborât pe scara de incendiu. Ce pot confirma este că l-am văzut la zece seara ducându-se în camera lui și pe urmă l-am revăzut a doua zi la nouă dimineața, explică ea ridicând din umeri.
- Bine, Brendan, încheie Whitey întinzându-se în scaun. Va trebui să te punem la un detector de minciuni. Crezi că ești pregătit pentru așa ceva?
- Mă arestați?
- Nu. Doar vrem să te punem la detectorul de minciuni.
- Sigur, cum doriți, răspunse el ridicând din umeri.
- Și ia cartea mea de vizită.

Tânărul se uită la aceasta. Rămase cu ochii la ea când mărturisi:

- Am iubit-o atât de mult. Eu... n-o să mai simt asta niciodată. Adică, nu te întâlnești de două ori cu marea dragoste în viață, nu?

Își ridică privirea la cei doi polițiști. Ochii îi erau uscați, dar arătau atâta suferință încât Sean vru să se dea în lături.

- În cele mai multe cazuri, nu te întâlnești cu ea nici măcar o dată, remarcă Whitey.

ÎL LĂSARĂ PE BRENDAN în fața casei în jurul orei unu, după ce tânărul fusese supus de patru ori detectorului de minciuni, apoi Whitey îl conduse pe Sean acasă, la apartamentul lui, și îl sfătuî să tragă un somn, că mâine aveau să se scoale devreme. Sean păși înăuntru, urechile țiuindu-i de atâta tăcere, și își simți trupul îngreunat de cofeină și mâncare de fast food. Deschise frigiderul și-și luă o bere, se așeză la masă și o bău în timp ce zgomotele și luminile serii se ciocneau de craniul său, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva devenise prea bătrân pentru meseria asta, sau dacă nu-l obosiseră prea tare moartea și tembelii ăia de infractori cu mobilurile lor tâmpite, cu gustul amar și sălcu pe care toate acestea îl lăsau în gură.

În ultima vreme, totuși, se simțea obosit în general. Obosit de oameni, de cărți, de televizor, de știrile de noapte și de cântecele auzite la radio cu ani în urmă și care nici măcar nu-i plăcuseră cine știe ce. Era obosit de hainele pe care le purta, de părul lui, de hainele și părul celorlalți. Obosise să-și tot dorească să dea un sens lucrurilor. Obosit de bârfele din birou, de cine cu cine se culca, atât la figurat cât și la propriu. Ajunsese într-un punct de unde era foarte sigur că auzise tot ce avea de spus orice om privind orice subiect, așa încât era convins că își pierde vremea ascultând înregistrări vechi ale unor lucruri care nu i se păruseră inedite nici măcar când le auzise pentru prima oară.

Poate că pur și simplu era obosit de viață, de efortul total care-l făcea ca să se scoale în fiecare dimineață nenorocită și să iasă la lumina aceleiași nenorocite zile, doar cu unele mici variații în privința vremii de afară și a hranei. Se simțea prea obosit să-i mai pese de o tânără moartă pentru că urmau să mai moară și altele. Nu era nici prima, nici ultima. Și să-i trimiți pe făptași la închisoare, chiar dacă-i închideai pe viață, nu-i mai producea nivelul adecvat de mulțumire sufletească, pentru că ei doar urmau să se întoarcă acasă, în locul pe care-l visaseră toată viața lor tâmpită și ridicolă,

iar morții nu se mai întorceau printre cei vii. Violații și tâlhăriții rămâneau tot violați și tâlhăriți. Se întreba dacă în asta consta boala clinică a depresiei nervoase, într-o totală apatie și o îngrijorătoare lipsă de speranță.

Katie Marcus era moartă, da. Era o tragedie. Înțelegea teoretic acest lucru, dar nu-l mai putea simți. Ea era doar un alt cadavru, o altă lumină stinsă din traficul autostradei vieții.

Și căsnicia lui, ce era altceva decât un geam spart în mii de cioburi? Iisuse Hristoase, o iubea, dar erau doi oameni totali opuși, deși puteau fi încă socotiți ca făcând parte din aceeași specie. Lauren se ocupa de teatru, de cărți și de filme pe care mintea lui oricum nu reușea să le pătrundă fie că erau subtitrate, fie că nu. Era vorbăreață, emotivă și îi plăcea să lege

cuvintele în spirale amețitoare care se tot ridicau ca într-un turn al vorbelor, Sean pierzându-se deja undeva pe la al treilea etaj.

O văzuse prima oară pe scenă la colegiu, jucând rolul unei fete prostuțe într-o farsă adolescentină. Nimeni din public n-a crezut nici o secundă că vreun bărbat va părăsi vreodată o femeie atât de plină de energie, atât de înzestrată cu *de toate*, cu experiență, apetit și curiozitate. Formau încă de atunci un cuplu bizar, el tăcut și cu simț practic, întotdeauna rezervat dacă nu rămânea singur cu ea, iar Lauren, singurul copil al unor liberali hippy îmbătrâniți care o plimbaseră pe tot globul, atunci când lucrau pentru Peace Corps, provocându-i nevoia de a vedea, atinge și explora tot ce era mai bun în oameni.

Era făcută pentru lumea teatrului, la început fiind actriță la colegiu, ca apoi să ajungă regizor în micile teatre locale, și în cele din urmă regizor secund al unor spectacole teatrale, itinerante, mai importante. Totuși, nu călătoriile ei dese le stricaseră căsnicia. Fir-ar al naibii, el nu era încă sigur din ce cauză se despărțiseră, deși bănuia că trebuia să fie ceva legat de el și de tăcerile lui, de atitudinea disprețuitoare care treptat pune stăpânire pe orice polițist, un dispreț față de oameni, de fapt, o incapacitate de a crede în mobiluri mai înalte și în altruism.

Prietenii ei, care i se păruă fascinanți odinioară, acum i se păreau copilăroși, plini de teorii artistice fără legătură cu lumea reală și de filozofii lipsite de finalitate practică. Sean își petrecea nopțile afară, în arenele străzilor de beton unde oamenii violau, furau și omorau fără vreun alt motiv decât faptul că-i mâncau palmele, după care avea să rabde vreun cocteil la sfârșit de săptămână, când intelectualii cu părul strâns în coadă de cal, inclusiv soția lui, se certau toată noaptea, căutând motivațiile care se aflau în spatele păcatelor omului. Motivația era clară, oamenii erau proști ca maimuțele. Încă mai rău, pentru că cimpanzeii nu se omorau unii pe alții pentru lozuri în plic.

Îi reproșase că devenise aspru, refractar și reductionist în gândire. Iar el nu reacționa, căci n-avea pentru ce-i replica. Problema nu era dacă el realmente devenise chiar așa, ci dacă această devenire era un fapt pozitiv sau negativ.

Cu toate acestea, ei se iubeau. În felul lor, continuau să-și dea silința, Sean să iasă din cochilia lui, iar Lauren să pătrundă până la el. Indiferent de cum se numea acel ceva care lega doi oameni, nevoia totală, fiziologică de a se atașa unul de altul, ei o simțeau. Dintotdeauna.

Totuși, probabil că era de prevăzut adulterul. Poate că asta și făcuse. Și poate că nu adulterul ei îl deranjase, ci faptul că rămăsese cu burta la gură...

Rahat. Se așeză pe dușumeaua din bucătărie, în absența soției, și își lipi palmele de frunte, încercând pentru a nu

știi câta oară să judece la rece naufragiul căsniciei lor. Dar tot ce văzu cu ochii minții fură fărâmele și cioburile legăturii lor, împrăștiate prin toate cămăruțele minții lui. Când sună telefonul, știu întrucâtva, chiar înainte de a ridica receptorul, că era ea.

- Da, răspunse monosilabic Sean.

De la celălalt capăt al firului ajunse la ureche uruitul în surdină al unei basculante al cărei motor mergea în gol și vâjâitul ușor al mașinilor ce treceau în goană pe o auto- stradă. Instantaneu își imaginează unde se afla, într-o haltă pe o autostradă, mai sus de o stație de benzină, la un șir de telefoane publice între Roy Rogers și McDonald's. O văzu în minte în picioare, ascultând.

- Lauren, vorbește... Știi că ești tu.

Cineva trecu pe lângă cabina telefonică zdrăngănind niște chei.

- Lauren, spune ceva.

În receptor se auzi uruitul asurzitor al motorului unei basculante, în timp ce se îndrepta probabil spre parcare cu viteză mică.

- Ce mai face *ea?* o întrebă Sean, era cât pe ce să zică: „ce mai face fiică-mea?”, dar nici nu știa dacă era a lui, doar că era a lui Lauren, așa că repetă:

- Ce mai face?

Basculanta schimbă viteza, scârțâitul roților pe prundiș se depărta pe măsură ce înainta spre șoseaua de dincolo.

- Asta doare prea mult, încercă Sean s-o înduplece. Nu poți să vorbești cu mine?

Își aminti ceea ce Whitey îi spusese lui Brendan Harris despre dragoste, că majoritatea oamenilor nu o întâlnesc nici măcar o singură dată în viață, și își imagină pe nevastă-sa rămasă în drum, urmărind cum se îndepărta basculanta aia, cu receptorul lipit de ureche, dar cu gura încleștată. Era o femeie înaltă și slabă, cu păr de culoarea lemnului de cireș. Când râdea, își acoperea gura cu degetele. În colegiu, alergaseră împreună prin campus pe o ploaie torențială și ea-l sărutase pentru prima oară sub portalul bibliotecii unde se adăpostiseră. Ceva se descătușase în pieptul lui când mâna ei umedă îi atinse ceafa, ceva ce fusese încleștat și-l împiedicase să respire de când se știa. Ea îi spusese că avea cea mai frumoasă voce pe care o auzise vreodată, că îi amintea de whisky și de miros de lemn ars.

De când îl părăsise, se obișnuiseră ca el să-i vorbească până când ea se hotăra să închidă. Nu scotea nici un cuvânt, în nici unul dintre apelurile telefonice pe care le primise de la ea, de când plecase, apeluri date de pe șosea, din moteluri, din cabine telefonice prăfuite la marginea drumurilor pustii, ce se așterneau de aici până la frontiera dintre Texas și Mexic. Totuși, chiar dacă nu auzea decât țiuitul tăcerii de la celălalt capăt al firului, întotdeauna știa că era ea. O simțea prin telefon. Uneori chiar îi adulmeca parfumul.

Conversațiile lor, dacă se puteau numi așa, puteau să dureze până la cincisprezece minute, în funcție de câte avea el să-i spună, dar în seara aceea Sean era epuizat și, în general, sfârșit de dorul ei, al femeii care dispăruse din viața lui într-o dimineață când ajunsese în luna a șaptea, dar și mulțumit de faptul că sentimentele lui pentru ea erau singurele pe care le mai avea.

- Nu pot să mai rezist astă-seară, o avertiză el. Sunt mort de oboseală și sufăr îngrozitor, iar tu nici măcar nu te înduri să mă lași să-ți aud vocea.

Stând în picioare, el îi mai dădu un răgaz fără speranță, de treizeci de minute, ca să răspundă. În receptor se auzi sunetul de clopoțel al unei pompe de aer ca și cum cineva ar fi umflat cauciucul unei roți.

- Pa, iubito, zise, dar cuvintele parcă i se agățau de flegma din gât, apoi puse receptorul în furcă.

Rămase încremenit pentru o clipă, ascultând ecoul pompei, îmbinat cu tăcerea răsunătoare care se coborî peste bucătărie și îi pătrunse în inimă.

Avea să-l tortureze, era sigur. Poate se va chinui toată noaptea și în cursul zilei de mâine. Poate toată săptămâna. Stricase rânduiala. El închisese, nu ea. Și dacă tocmai când punea receptorul în furcă, buzele ei se deschideau să vorbească, să-i spună pe nume? Iisuse!

Imaginea asta îl făcu să se ducă la duș, măcar de-ar fi putut astfel scăpa de gândul la ea, că stătea lângă telefoanele acelea publice, cu gura deschisă, și cuvintele-i stăteau pe limbă. „Sean, vin acasă”, ar fi putut ea să-i spună.

Îngeri ai tăcerilor

Un tip perfect

LUNI DIMINEAȚA, Celeste se afla în bucătărie cu verișoara ei, Annabeth, în casa care se umplea de vecini îndoliați, cea din urmă stând în picioare în fața aragazului, detașată de tot ce se întâmpla în jurul ei, când Jimmy, proaspăt ieșit de sub duș, își băgă capul pe ușă și o întrebă dacă avea nevoie de ajutorul lui.

Când erau copii, Celeste și Annabeth se înțelegeau ca niște surori, nu ca niște verișoare primare. Annabeth era singura fată într-o familie de băieți, iar Celeste fusese singurul copil al unor părinți care nu se suportau unul pe altul, așa că ele petreceau o groază de vreme împreună, iar în primii ani de liceu vorbeau la telefon aproape în fiecare seară. Lucrurile se mai schimbaseră între ele, aproape imperceptibil, de-a lungul anilor, pe măsură ce sporea înstrăinarea dintre mama lui Celeste și tatăl lui Annabeth, relațiile devenind, din cordiale, reci și chiar ostile. Oarecum, fără să se petreacă nimic care să o marcheze, această înstrăinare se

transmise de la frate și soră la fiicele lor, până când Celeste și Annabeth se întâlniră numai la ocazii foarte oficiale, nunți, nașteri, botezuri, uneori de Crăciun și de Paști. Mai ales, Celeste resimțea lipsa unui motiv clar și o rodea faptul că o relație care odinioară părea indestructibilă putea să se destrame atât de ușor fără alte cauze decât timpul, certurile în familie și avaturile maturizării. Totuși,

de când îi murise mama, lucrurile se mai îndreptară. Vara trecută, ea și Dave se adunaseră împreună cu Annabeth și Jimmy pentru un picnic la iarbă verde, iar în timpul iernii ieșiseră împreună la restaurant de două ori. De fiecare dată, conversațiile se legau mai ușor, iar Celeste simți că după zece ani de izolare se lămuriră și își găsiră o cauză: Rosemary.

Annabeth fusese alături de ea când îi murise mama. Timp de trei zile, o vizită acasă în fiecare dimineață, rămânând acolo până se întuneca afară. Îi găti și o ajută la organizarea funeraliilor și șezu alături de Celeste când aceasta vărsa lacrimi pentru o mamă care nu-i arătase prea multă dragoste, dar cu toate astea îi fusese mamă.

Iar acum, Celeste avea să fie alături de Annabeth, deși nu-și putea închipui, ca majoritatea celor care o cunoșteau, cum ar fi putut avea nevoie de sprijin o persoană atât de mândră și independentă precum verișoara ei. Dar rămase alături de ea și o lăsă să gătească și îi scoase din frigider tot ce îi cerea, răspunzând la cele mai multe apeluri telefonice.

Iar acum uite-l și pe Jimmy, la nici douăzeci și patru de ore după ce aflase de moartea fetei sale, întrebându-și nevasta dacă avea nevoie de ceva. Părul îi era încă umed și nepieptănat, iar tricoul i se lipise de pieptul ud. Era desculț, iar sub ochi îi atârnavă pungi lăsate de suferință și de nesomn. Singurul gând al lui Celeste fu: „Doamne, Jimmy, dar tu?... Te gândești vreodată și la tine?”

Toți ceilalți oameni, care umpluseră casa în clipa aceea, înghesuindu-se în sufragerie și salon, roind în fața holului de la intrare, lăsându-și la grămadă paltoanele pe paturile din camerele lui Nadine și Sara, se bizuiau pe Jimmy, ca și cum nu s-ar fi ferit niciodată *de el*. De parcă el singur le-ar fi putut explica această glumă proastă sau potoli neliniștea din sufletul lor, i-ar fi susținut atunci când trecea primul șoc și trupurile lor se încovoiau sub noi valuri de durere. Aura de comandant pe care Jimmy o deținea nu era rezultatul vreunui efort, iar Celeste se întreba adesea dacă era conștient de ea, dacă o recunoștea după greutatea cu care trebuia să-l împovăreze, mai ales în asemenea momente.

- Ce vrei? îl întrebă la rândul ei Annabeth, privind la costița care sfârâia într-o cratiță neagră.

- Ai nevoie de ceva? insistă Jimmy. Pot să am eu grijă puțin de plită, dacă vrei.

- Nu, mă descurc, îi răspunse Annabeth cu un surâs moale care se stinse imediat, dând din cap.

Jimmy o întrebă din ochi pe Celeste: „*Așa-f?*” La care aceasta încuviință mut.

- Nu ducem lipsă de nimic aicea, Jim, îl asigură ea. Jimmy își întoarse ochii la nevastă-sa, iar Celeste observă

cea mai tandră privire. Simți cum o altă lacrimă se desprinde din inima lui și se sparge, lovindu-se de pieptul său. El se aplecă și se întinse peste plită. Cu degetul arătător șterse o broboană de transpirație de pe obrazul ei, iar Annabeth zise:

- Lasă-mă!

- Uită-te la mine, șopti el.

Celeste simți nevoia să iasă din bucătărie, dar se temu că orice mișcare ar face să plesnească ceva între verișoară și soțul ei, ceva mult prea fragil.

- Nu pot, îi răspunse Annabeth. Jimmy? Dacă mă uit la tine, am să-mi dau drumul, și nu pot să mă dau în spectacol cu toți străinii aștia în casă. Te rog.

- Bine, draga mea, bine, cedă el îndreptându-și spinarea.

- Pur și simplu nu mai vreau să-mi dau iar drumul.

- Te înțeleg.

Pentru o clipă, Celeste se simți de parcă stăteau goi pușcă în fața ei, ca și cum era martoră la ceva între un bărbat și nevasta lui, la fel de intim ca un act sexual. Ușa de la celălalt capăt al holului se deschise, tatăl lui Annabeth, Theo Savage, intră în casă, străbătând coridorul în timp ce ducea câte o ladă de bere pe fiecare umăr. Era un gigant înfloritor și fâlcos, cu grație de dansator, strecurându-se prin holul îngust cu lăzile de bere pe umerii cât un catarg. Celeste întotdeauna rămăsese puțin uluită la gândul că din muntele ăsta au ieșit atâția masculi piperniciți, Kevin și Chuck fiind singurii dintre fiii la care se mai găsea ceva din înălțimea și forța lui fizică, Annabeth fiind singurul copil care îi moștenise grația.

- Sunt în spatele tău, Jim, îl atenționa Theo, iar acela se dădu la o parte din drumul lui Teo, care se roti delicat în jurul lui și pătrunse în bucătărie.

Sărută obrazul lui Celeste și îi aruncă un moale: „Ce mai faci, drăguță?”, după care așeză ambele lăzi pe masa din bucătărie și își încolăci brațele în jurul abdomenului fiicei sale, împungându-i umărul cu bărbia.

- Te ții tare, dulceață?

- încerc, tătucule, îi răspunse Annabeth.

O sărută pe gât, murmurând: „Fetița mea”, după care se întoarse la Jimmy:

- Ai niște lăzi frigorifice, le-am putea folosi. Amândoi ticsiră frigoriferele de lângă cămară și Celeste

se întoarse să despacheteze toate alimentele care le fuseseră aduse, o dată ce prietenii și familia începuseră să se arate pe la ei în zorii acelei dimineți. Se adunaseră atât de multe lucruri, pâine irlandeză, plăcinte, croissante, gogoși, foietaje și trei platouri diferite de salată cu cartofi. Pungi cu ruladă, farfurii cu delicatose din carne, chifteluțe suedeze, într-o oală supradimensionată, două șunci gătite și o friptură masivă

de curcan, acoperit complet cu o folie încrețită de aluminiu. Annabeth n-avea nici un motiv să gătească, toți știau asta, dar o înțelegeau: așa simțea ea nevoia. Astfel găti costiță și cârnați, două cratițe pline ochi de ouă jumări, iar Celeste aduse toată mâncarea pe o masă ce fusese lipită de peretele din sufragerie. Se întreba dacă toate bucatele astea nu constituiau decât o încercare de a le alina durerea celor dragi pentru pierderea fetei sau, într-un fel, mai sperau să-și înghită jalea și să și-o înece în Coca-Cola și alcool, în cafea și ceai, până când toți aveau să se îmbuibă și, îngreunați de atâta mâncare și băutură, să-i cuprindă somnul. Așa se întâmpla de obicei la reuniunile triste, la priveghi, funeralii, parastase și la ocazii ca asta de acum. Mâncăi și beai și pălăvrăgeai până când nu mai puteai.

Îl zări pe Dave prin mulțimea din salon. Ședea alături de Kevin Savage pe o canapea, discutând amândoi, nici unul dintre ei însă nu părea mai însuflețit sau relaxat, ambii aplecându-se atât de mult înainte, încât păreau că se luaseră la întrecere să vadă cine avea să cadă primul de pe canapea. Lui Celeste îi fu puțină milă de soțul ei, pentru senzația ușoară, dar persistentă de înstrăinare care-l mai învăluia uneori, mai ales în public. Toți îl cunoșteau, totuși. Toți știau ce i se întâmplase în copilărie și chiar dacă puteau să treacă peste asta și să nu-l judece, deși probabil că puteau s-o facă, Dave nu era în stare să fie complet în elementul său în preajma celor care-l știau de-o viață. Ori de câte ori ieșeau împreună, alăturându-se unor mici grupuri de colegi și prieteni din afara cartierului, era la fel de relaxat și de sigur de sine ca oricare altul, spontan și plin de spirit, mai deschis ca niciodată. Colegele ei de la Ozma's Hair Design și bărbații lor îl și îndrăgiseră. Dar aici, unde crescuse și prin- sese rădăcini, întotdeauna părea că se oprește la jumătatea frazei și rămânea în urma oricărei conversații, astfel încât oricare altul i-o lua înainte. Nu-și putea potrivi pașii cu nimeni, fiind ultimul care să facă glume.

încercă să-i atragă atenția și să-i ofere un zâmbet, să-i dea de înțeles că, atâta timp cât se afla în acel apartament nu era chiar total izolat. Însă tocmai atunci un grup de oameni își făcuseră loc pe pragul arcuit ce separa sufrageria de salon, iar Celeste îl pierdu din vedere.

În general, numai când te afli în mijlocul unei mulțimi apuci să-ți dai seama cât de puțin timp ai petrecut cu persoana pe care o iubești și lângă care trăiești. Nu-l mai văzuse pe Dave în cursul săptămânii, cu excepția nopții de sâmbătă, când se tăvăliseră pe podeaua bucătăriei, după ce fusese tâlhărit, și abia dacă mai schimbaseră ieri o vorbă, când Theo Savage sunase la ora șase și o înștiințase:

- Bună, drăguță, avem o veste proastă. Katie a murit.
- Ba nu, unchiule Theo, fu prima ei reacție.
- Dulcețo, simt că mor numai când îți spun. Dar așa este. Micuța a fost găsită asasinată.
- Asasinată!
- În Parcul Pen.

Celeste își întoarse ochii la televizor, la știrile de la ora șase, unde se transmitea un reportaj la fața locului, o pano-ramare din elicopter deasupra unei mulțimi de polițiști ce se adunase la unul din colțurile ecranului cinematografului în aer liber, reporterii încă neștiind numele victimei, dar confirmând că s-a descoperit cadavrul unei tinere femei.

Nu Katie! Nu se poate! Celeste îi spuse lui Theo că se duce de îndată la Annabeth, și rămase lângă verișoara ei, cu excepția unei scurte perioade, între trei și șase dimineața, când se întoarse acasă pentru un pui de somn, din momentul în care vorbise la telefon.

Și totuși încă nu-i venea să-și creadă urechilor. Chiar și după toate lacrimile vărsate împreună cu Annabeth, Nadine și Sara. Chiar și după ce o ținuse pe Annabeth pe podeaua salonului în timp ce verișoara ei se zbătu pentru cinci minute paroxistice în ghearele unor spasme violente. Chiar și după ce-l găsi pe Jimmy așteptând în picioare în bezna camerei lui Katie, acoperindu-și fața cu perna copilei. Nu plângea și nici nu vorbea de unul singur, nu scotea nici un sunet. Pur și simplu stătea în picioare cu fața înfundată în perna aia, sorbind mireasma părului și obrajilor fiicei sale, iar și iar. Inspira, expira, inspira, expira...

Chiar și după toate astea nu reușise să se obișnuiască cu gândul acela. Avea senzația că în orice moment Katie avea să intre pe ușă, s-ar repezi în bucătărie și ar fura o bucățică de costiță de pe plită. Katie nu putea să moară. Nu putea. Poate nu credea asta din cauza acelui lucru illogic fixat în subconștientul ei, pe care îl simțise când zări mașina lui Katie, la știri, și îi trecu prin cap, fără nici o logică, că „sânge” egala „Dave”.

Îl simțea acum pe bărbatul ei de cealaltă parte a mulțimii din salon. Îi simțea izolarea și fu sigură că soțul ei era un om bun. Avea păcate, dar era bun. Îl iubea și dacă îl iubea ea era bun, iar dacă el era bun, atunci sângele de pe mașina lui Katie n-avea nici o legătură cu sângele spălat de pe hainele lui sâmbătă noaptea. Astfel încât Katie trebuia, cumva, să mai fie înviată. Pentru că toate celelalte alternative erau înspăimântătoare. Și lipsite de orice logică. Celeste fu convinsă de asta în timp ce se întorcea în bucătărie ca să mai aducă de mâncare.

Aproape că se ciocni de Jimmy și de unchiul ei Theo, pe când amândoi se chinuiau să târască o ladă frigorifică pe podeaua bucătăriei până în sufragerie.

- Trebuie să vezi chestia asta, Jimmy. Este nemai-pomenită pe roți, vorbea Theo, învârtindu-se în ultima clipă și dându-se la o parte din drum.

Celeste le zâmbi sfios, în felul în care unchiul Theo se aștepta de la o femeie, și își înghiți senzația pe care o avea de la doisprezece ani, ori de câte ori acesta îi arunca vreo ocheadă, anume că privirile lui zăboveau un pic prea mult.

Ei manevră lada frigorifică burdușită pe lângă ea, formând o pereche atât de bizară, Theo, roșcovan, voinic și guraliv, iar Jimmy, tăcut și blond și atât de slăbănog încât părea mai degrabă ieșit dintr-o cazarmă. Își făcură cărare prin mulțimea care roia lângă intrare în timp ce traseră lada frigorifică lângă masa lipită de peretele sufrageriei, iar Celeste observă că toți din cameră se întoarseră să-i privească cum o așezau sub masă, ca și cum brusc aceștia nu mai purtau povara unui mini-frigider plin ochi, din plastic tare de culoare roșie, ci copila pe care tatăl ei urma s-o îngroape în săptămâna următoare, moarta care-i adusese pe toți acolo,



ca să se amestece unii cu alții și să mănânce laolaltă, să vadă dacă aveau curajul să-i rostească numele.

Privindu-i cum așezau lăzile frigorifice una lângă alta, apoi croindu-și drum împreună prin mulțimea din sufragerie și salon, Jimmy, firește abătut dar oprindu-se să mulțumească fiecărui oaspete care-i ieșea în cale, cu o căldură aproape afabilă și cu o strângere de mână cordială, iar Theo - cu felul lui de a fi frust, ca o forță a naturii, mai mulți vecini comentară cât de apropiați păreau să fi devenit de-a lungul anilor, după cum se mișcau prin cameră, făcând aproape un adevărat tandem tată și fiu.

N-ai fi crezut că așa ceva era posibil la vremea când Jimmy se însurase cu Annabeth. Theo nu era cunoscut pentru anturajul său în perioada aceea. Era un bețiv și un bătăuș, un individ care-și rotunjea veniturile ca dispecer de taxiuri, lucrând nopțile ca angajat al unui restaurant ca să-i arunce în stradă pe nepoții și chiar îi plăcuse slujba. Era gregar și râdea din orice, dar citeai mereu o provocare în strângerile de mână vesele și o amenințare în chicoteala lui.

Pe de altă parte, Jimmy fusese tăcut și serios de când ieșise de la Deer Island. Era prietenos, dar rezervat, iar la întruniri tindea să se țină în umbră. Era tipul de bărbat care, atunci când deschidea gura, se făcea ascultat. Vorbea atât de rar, că aproape te făcea să te întrebi dacă și când avea să-i iasă ceva din gură.

Theo era agreabil, dar nu din cale afară de plăcut. Jimmy era plăcut, dar nu cine știe ce agreabil. Ultimul lucru la care s-ar fi așteptat cineva era caăștia doi să devină prieteni buni. Dar iată-i și prieteni, Theo veghind spatele lui Jimmy de parcă ar fi trebuit să sară în orice moment să-l apere, ferindu-și ginerele să se izbească cu ceafa de podea, acesta din urmă oprindu-se din când în când să șoptească ceva la urechea gigantică a socrului înainte de a-și continua deplasarea prin mulțime. Cei mai buni amici, vorbea lumea. Așa păreau acum tuturor, cei mai buni prieteni.

CUM SE APROPIA ora prânzului, de fapt era unsprezece dar pentru unii era deja amiază, majoritatea celor care treceau pe la soții Marcus aduceau băutură în loc de cafea și cărnuri fripte în loc de foietaje. Când se umplu lada frigorifică, Jimmy și Theo Savage se duseră în căutarea mai multor lăzi și gheață sus pe scări, în apartamentul fraților Savage de la etajul trei, locuit de Val împreună cu Chuck, Kevin și soția lui Nick, Elaine, care se îmbrăca numai în negru, fie pentru că se considera văduvă, până când soțul ei se întorcea acasă de la pârnaie, fie că pur și simplu îi plăcea negrul, așa cum ziceau unii.

Socrul și ginerele găsiră două lăzi frigorifice în camera de lângă uscător și mai mulți saci cu gheață în congelator. Umplură frigoriferele, aruncară sacii de plastic la coș și își făceau loc prin bucătărie, când Theo zise:

- Ei, ia stai puțin, Jim. Acesta se uită la socrul său.

- Ia loc acolo, îi indică Theo cu capul un scaun. Jimmy îl ascultă. Așeză lada lângă scaunul pe care se

așeză, așteptând ca Theo să spună ce avea de spus. Socrul crescuse șapte copii în acel mic apartament de trei camere cu podele înclinate și țevi zgomotoase. Theo îi declarase o dată ginerelui că nu mai avea de ce să se scuze în fața nimănui pentru nimic pentru tot restul vieții lui.

- Șapte țânci, îi povestise el, cu nu mai mult de doi ani diferență între ei, toți urlând de să-și spargă plămâni în apartamentul ăsta de rahat. Alții îi tot dau cu bucuriile pe care ți le aduc copiii, așa-i? Eu mă întorceam de la lucru în toată hărmălaia aia și n-aveam nici o bucurie. În schimb aveam o groază de dureri de cap. Cu zecile.

Jimmy știa de la Annabeth că atunci când tatăl ei se întorcea acasă la durerile celea de cap, de obicei nu zăbovea mai mult decât ca să-și mănânce cina și apoi să iasă iar. Iar socrul îi mărturisise că nu-și pierduse prea multe nopți când venea vorba de creșterea copiilor. Avusese mai mult băieți, iar băieții erau ușor de crescut după părerea lui Theo, îi hrăneai, îi

învățați cum să se bată și cum să joace mingea pe maidan, pe urmă le dădeai drumul în viață. Ori de câte ori aveau nevoie să li se caute în coarne se duceau la mama, dar veneau la bătrânul lor tată când aveau nevoie de bani pentru o mașină sau de cineva care să le plătească prin poștă cauțiunea. Pe fete le răsfeți, îl dăscălea el pe Jimmy.

-Așa crede el? protesta Annabeth când soțul ei vorbea despre asta.

Lui Jimmy nici că i-ar fi păsat ce fel de părinte fusese Theo, dacă acesta n-ar fi profitat de orice ocazie ca să le scoată pe nas, lui și soției sale, deficiențele parentale, să le spună cu un zâmbet că, fără supărare, în locul lor n-ar permite asemenea lucruri unui pici. Ginerile de obicei doar dădea din cap și îi mulțumea, după care îl ignora.

Acum, Jimmy detecta iar licărirea aceea de bătrân înțelept în ochii socrului în timp ce acesta se așeză pe scaunul din fața lui și își coborî privirea la podea. Surâse îndurerat la auzul sunetelor de pași și de voci care răzbăteau din apartamentul de dedesubt.

- Mi se pare că-ți vezi familia doar la nunți și la prive- ghiuri, nu-i așa, Jim?

- Sigur că da, făcu ginerile, încă străduindu-se să se scuture de sentimentul care-l tot încerca de ieri de la ora patru, cum că adevăratul său sine hălăduia deasupra propriu- lui trup, târându-se prin aer cu mișcări ușor agitate, căutând o cale de întoarcere prin propria piele, înainte de a obosi să tot fluture prin aer și să se scufunde ca un bolovan în miezul negru al pământului.

Theo își puse mâinile pe genunchi și se uită la Jimmy până când acesta își ridică capul și îi întâlni privirea.

- Cum te-ai descurcat până acum?

- încă nu m-am obișnuit complet cu ideea, îi răspunse el ridicând din umeri.

- O să doară ca dracu' când ai să te obișnuiești, Jim.

- îmi închipui.

- Ca dracu', asta pot să-ți garantez.

Ginerile ridică iar din umeri și simți o vagă senzație - să fi fost furie? - cum i se urca bolborosind din stomac. Exact asta îi mai lipsea acum, un discurs moralizator despre suferință de la Theo Savage. Rahat.

Socrul se aplecă înainte.

- Când a murit Janey a mea, Dumnezeu s-o odihnească în pace, Jim, șase luni n-am mai fost bun de nimic. Azi o văd aici cu mine, frumoasa mea soție, și în ziua următoare dispare fără urmă, povesti el pocnind din degetele-i groase. Dumnezeu a chemat un înger la el în ziua aia, și eu am pierdut o sfântă. Dar toți copiii mei erau deja mari, slavă Domnului! Vreau să spun că eu mi-am putut *permite* să jelesc timp de șase luni. M-am bucurat de luxul ăsta... Dar tu, totuși, n-ai să te bucuri.

Theo se îndreptă la loc în scaun, și Jimmy simți din nou că îl cuprinde senzația aceea de bolboroseală. Janey Savage murise cu zece ani în urmă, iar socrul lui se bețivise mult mai mult de o jumătate de an. Aproape doi ani. Mai toată viața nu făcuse altceva decât să se destrăbăleze pur și simplu. Cât fusese încă în viață, Theo nu-i dăduse atenție lui Janey nici cât unei bucăți de pâine uscată.

Jimmy îl tolera pe socrul său pentru că era obligat s-o facă, era doar tatăl soției lui. Dacă te uitai la ei din exterior, păreau prieteni la cataramă. Poate chiar așa credea și Theo. Iar vârsta înaintată îl muiase până într-atât, încât îi arăta dragoste fiicei lui și își răsfața nepoții. Dar una era să nu judeci un tip după păcatele tinereții și alta să ascuți de sfaturile lui.

- Așa că înțelegi ce-ți spun? continuă bătrânul. Ai grijă ca jalea ta să nu devină o *scuză* pentru tine, Jim, știi tu, să te distragă de la responsabilitățile conjugale.

- Responsabilitățile conjugale, repetă ginerile.

- Da. Știi, trebuie să ai grijă în continuare de fiica mea și de fetițele ei. De-acum ele trebuie să fie prioritatea ta.

- Aha, făcu Jimmy. Ți-ai închipuit cumva că am să uit de așa ceva, Theo?

- N-am spus că ai face-o, Jim. Am spus doar că ai *putea*. Atâta tot.

Ginerele studie rotula genunchiului stâng al bătrânului. Și-o imaginează erupând într-un puhoi de sânge.

- Theo!

- Da, Jim.

Ochii ginerelei se mutară la cealaltă rotulă și o văzură și pe aceea explodând, după care trecu la coate.

- Crezi că discuția noastră ar mai fi putut aștepta?

- Cel mai bun moment este acum, în prezent, îi răspunse Theo lăsând să-i scape râsul său zgomotos, dar în el se putea ghici un avertisment.

- Să zicem, până mâine, continuă Jimmy mutându-și privirea de la coatele la ochii socrului. Vreau să spun că mâine ar fi fost în regulă. Nu-i așa, Theo?

- Ce-am spus eu de prezent, Jimmy? Începu bătrânul să se enerveze.

Era un om voinic cu temperament coleric și ginerele știa că-i băga pe unii în sperieți, că putea citi spaima pe fețele celor care treceau pe lângă el pe stradă, că se obișnuise cu asta și o confunda cu respectul.

- Mă rog, așa cum văd eu lucrurile, nu există timp mai potrivit pentru conversația asta. N-am dreptate? Așa că m-am gândit să mă dau la o parte, pe cât de repede posibil și să las lucrurile așa cum sunt.

- Oh, sigur că da, confirmă Jimmy. Mă rog, cum zici tu, prezentul este cel mai bun moment. Așa-i?

- Așa-i. Bun băiat, încheie Theo și-l bătu pe genunchi, sculându-se în picioare. O să treci și peste asta, Jimmy. O să depășești momentul. O să porți în tine durerea, dar ai să mergi înainte. Fiindcă ești bărbat. Ce i-am spus lui Annabeth în noaptea nunții? I-am zis: „Dragă, ți-ai găsit un bărbat de școală veche. Un tip perfect”, i-am spus. Un campion. Un tip care....

- De parcă ar fi băgat-o într-un sac, remarcă Jimmy.

- Ce vrei? Își coborî socrul privirea la el.

- Așa arăta Katie când am identificat-o la morgă aseară. Ca și cum cineva ar fi băgat-o într-un sac și ar fi lovit sacul cu țevi.

- Da, mă rog, nu te lăsa....

- Nici măcar nu mai puteam să-mi dau seama ce rasă era, Theo. Putea fi de culoare, putea fi portorică ca maică-sa. Putea fi arăboaică. Oricum, nu arăta ca o albă, povesti Jimmy uitându-se la propriile mâini, încheștate între genunchi și observând petele de pe podeaua bucătăriei, una cafenie lângă piciorul lui stâng, și alta de culoarea muștarului lângă piciorul mesei. Janey a murit în somn, Theo. Cu tot respectul, la naiba, dar a avut mai mult noroc. S-a culcat și nu s-a mai trezit. A murit în pace.

- Nu trebuie să vorbești tu despre Janey, bine?

- Dar fiică-mea? A fost asasinată. Este o mică diferență. Pentru o clipă, bucătăria se scufundă într-o tăcere

asurzitoare, cum numai într-un apartament pustiu poți întâlni, când jos este plin de lume, iar Jimmy se întrebă dacă socrul era destul de imbecil ca să continue să vorbească. Haide, Theo, zi o tâmpenie. Sunt exact în starea aia, când am nevoie să mă ușurez de ceea ce bolborosește în mine și să-mi vărs furia pe cineva.

- Uite ce-i, te înțeleg, spuse celălalt, iar ginerele lăsă să-i scape un suspin. Chiar te înțeleg. Dar, Jim, nu trebuie să te...

- Ce? ripostă el. Nu trebuie să mă *ce*? Cineva a tras cu o armă în carnea fetei mele și i-a zburat creierii, iar tu vrei să te asiguri că, *ce*? Că mi-am fixat deja prioritățile? Te rog, spune-mi odată! Te-am înțeles bine? Vrei să stai aici și să te dai drept marele *patriarh*?

Theo își coborî ochii la pantofi și respiră zgomotos prin nări, ținându-și ambii pumni încheștați.

- Nu cred că merit asta.

Jimmy se sculă în picioare și își împinse scaunul la masa din bucătărie. Ridică o ladă de pe podea. Se uită la ușă.

- Acum putem să ne întoarcem jos, Theo? întrebă el.

- Sigur, răspunse acesta.

își lăsă scaunul acolo unde era și ridică cealaltă ladă de pe podea.

~ Bine, bine. A fost o idee proastă să mă apuc să-ți țin discursuri tocmai în dimineața asta. încă nu ești pregătit, dar...

-Theo! Las-o baltă. Nu mai spune nimic. Ce zici? Bine?

Ginerele ridică lada frigorifică în brațe și începu să coboare scările. Se întreba dacă poate rănise sentimentele socrului, apoi hotărî că puțin îi păsa dacă îl rănise. Dă-l dracului. Chiar în clipa aia începeau să-i facă lui Katie autopsia. Jimmy încă îi mai simțea în nări mireasma culcușului, dar jos în biroul medicului legist, ei scoteau scalpele, ferăș- traiele chirurgicale și alte tipuri de bisturie, pregătindu-le.

CEVA MAI TÂRZIU, după ce lumea se mai rărise puțin, Jimmy ieși pe veranda din spate și se așeză sub rufele care se zbăteau în bătaia vântului, întinse pe funie încă de sâmbătă după-amiază. Ședea acolo încălzindu-se la soare, o pereche de pantaloni evazați, din denim de-ai Nadinei legănându-se înainte și înapoi prin părul lui. Annabeth și fetele plânseseră toate astă-noapte, inundaseră apartamentul cu lacrimile lor, iar Jimmy își închipuise că avea să li se alătore dintr-o clipă în alta. Dar n-a făcut-o. Urlase pe povârnișul acela când zărise privirea din ochii lui Sean Devine, în care citise că fiică-sa era moartă. Se ușurase în urlatul acela din rărunchi. Așa că acum ședea pe verandă și își dorea să poată lacrima.

Se tortură de unul singur, revenindu-i în minte Katie în primii ani de viață, Katie de cealaltă parte a mesei pline de zgârieturi de la Deer Island, Katie plângând până adormise în brațele lui, la șase luni după ce ieșise din pușcărie, întrebându-l când avea să vină înapoi mămica. O revăzu pe micuța Katie țipând în cadă și pe Katie, la opt ani, întorcându-se pe bicicletă de la școală. O revăzu cu zâmbetul pe buze și bosumflându-se, schimonosindu-și fețișoara de supărare și strâmbându-se din nou de uimire când o ajuta la aritmetică la masa din bucătărie. Văzu cu ochii minții o Katie mai mare, șezând pe un leagăn cu Diane și Eve, lenevind într-o zi de vară, toate trei ajunse la vârsta pubertății când picioarele le creșteau mai lungi și mai repede decât restul trupului. O văzu pe Katie întinsă pe burtă între Sara și Nadine, care se rostogoleau peste ea. Și-o aminti în rochia ei de la balul absolvenților. O revăzu așezată lângă el în mașina lui Grand Marquis, cu bărbia tremurând, în timp ce cobora mașina de pe bordură, în prima zi când o învățase să conducă. O revăzu țipând irascibilă la el în cei zece ani de trai împreună și, totuși, găsea adesea aceste ultime imagini mai ușor de îndurat decât cele în care era drăguță și strălucitoare.

Și-o tot amintea în diverse ipostaze și cu toate acestea nu putea vărsa o lacrimă. „Vor veni și lacrimile, îi șopti o voce calmă. Ești doar sub șoc.” „Dar șocul dispare, îi răspunse o altă voce din cap, de când Theo a început să și-o caute cu mine, după ce am coborât scările.” „Și o dată ce dispare o să simți ceva.” „Deja simt ceva.” „Aceasta-i durerea, îi spuse vocea. Acestea-s regretele”. „Nu este nici durere, nu sunt nici regrete. Este turbare.” „O să simți și asta în parte. Dar o să treci peste ea.” „Nu vreau să trec peste ea.”

O revedere plăcută

DAVE SE ÎNTORCEA PE JOS cu Michael de la școală și tocmai dăduse colțul când îl zări pe Sean Devine și pe celălalt tip sprijinindu-se de portbagajul unui Sedan negru parcat în fața locuinței lor. Sedan-ul avea însemnele guvernului statului și destule antene atașate de portbagaj, ca să poată emite transmisiuni până pe Venus, iar Dave își dădu seama doar uitându-se la cel care-l însoțea pe Sean, de la cincispre- zece metri depărtare, că, la fel ca și

prietenul lui din copilărie, era polițist. Avea acea înclinare a bărbiei, specifică sticleților, felul lor de a se sprijini în călcâie și totuși fiind gata parcă să se repeadă înainte. Și dacă toate astea nu-l dădeau de gol, atunci tunsoarea cazonă la un bărbat în jur de patruzeci și cinci de ani, combinată cu ochelarii de soare cu rame aurite, erau indicii hotărâtoare.

Mâna lui Dave o strânse pe cea a lui Michael și acesta avu o senzație de parcă cineva ar fi scufundat un cuțit în apă rece și pe urmă i-ar fi lipit lama de plămâni. Aproape că se opri din mers, picioarele încercând să se înfigă în trotuar, dar ceva îl împingea înainte și spera că părea normal, degajat. Sean își întoarse capul în direcția lui, la început cu o privire veselă și lipsită de expresie în ochi care apoi se îngustară ca semn de recunoaștere în timp ce îi întâlnea pe cei ai amicului din copilărie.

Amândoi bărbații zâmbiră în același timp, Dave din toată inima, iar Sean cam la fel. Primul fu surprins să descopere ceea ce ar fi putut fi chiar plăcere pe figura amicului din copilărie.

- Dave Boyle, spuse Sean, coborând din mașină cu mâna întinsă, ce mai faci?

Dave îi strânse mâna și avu o altă mică surpriză, când Sean îl bătu pe umăr.

- Ultima oară ne-am văzut la Tap, își aminti Dave. Când a fost asta, cu șase ani în urmă?

- Da. Apropo, arăți bine.

- Cum îți mai merge, Sean? zise Dave simțind cum îl cuprinde o căldură de care mintea îl avertiza să se ferească.

Dar de ce? Mai rămăseseră atât de puțini de pe vremea lui! Și nu era vorba numai de vechile clișee, ca pușcăria, drogurile sau forțele de poliție, care-i despărțiseră. Și suburbiile îi înstrăinaseră la fel de mult. Unii plecaseră în alte state, cedând ispitei de a-și face noi prieteni, de a deveni o ditamai națiune de jucători de golf și cumpărători de la mall-uri, de proprietari de mici companii cu soții blonde și televizoare cu ecran mare.

Nu, nu mai rămăseseră mulți din generația lor, iar Dave se lăsă cuprins de un val de mândrie, fericire și un bizar regret în timp ce strânse mâna lui Sean și își aminti de acea zi de pe peronul metroului când Jimmy sărise jos pe șine, iar sâmbetele, în general, și le amintea acum ca pe niște zile în care orice era posibil.

- îmi merge, îi răspunse Sean, și păru chiar să nu glu-mească, deși celălalt surprinse o ușoară crispă în surâsul lui. Și cine mai este și ăsta?

Sean se aplecă spre Michael.

- Este fiul meu, îl lămură Dave. Michael.

- Bună, Michael. îmi pare bine de cunoștință.

- Salut.

- Eu sunt Sean, un vechi, vechi amic al tatălui tău. Dave observă că vocea lui Sean trezi ceva în fiul său.

Prietenul avea cu adevărat ceva în glas, la fel ca tipul care dublase toate vocile din toate filmele de succes, iar Michael se luminează la auzul lui, căci în minte, poate, relația tatălui cu acest străin înalt și plin de sine lua o alură de legendă, pe vremea când erau puști și se jucau pe aceleași străzi și visau cam aceleași lucruri ca și el și micii lui prieteni.

- Sunt încântat să vă cunosc, spuse puștiul.

- Plăcerea este de partea mea, Michael, i-o întoarse Sean în timp ce-i strângea mâna mică, după care își ridică fața la taică-său. Frumușel e puștiul ăsta al tău, Dave! Ce mai face Celeste?

- Bine, bine, spuse celălalt încercând să-și amintească numele femeii cu care era însurat Sean și nu-i veni în minte decât că o întâlnise la colegiu. Oare Laura? Sau Erin?

- Spune-i c-o salut, da?

- Sigur. Tot mai lucrezi la stat?

Dave își coborî pleoapele pe când soarele ieși din spatele unui nor și se depărta de portbagajul lucios al Sedan-ului negru.

- Da, îi răspunse Sean. Căveni vorba, ăsta este sergentul Powers, șeful meu de la Serviciul Omucideri din cadrul Poliției de Stat.
- Ce mai faceți?
- Bine, domnule Boyle. Dar dumneata?
- O. K.
- Dave, începu Sean, dacă ai un minut la dispoziție, am dori să-ți punem câteva întrebări scurte.
- A, sigur. Ce s-a întâmplat?
- Nu ne-ai putea primi înăuntru, domnule Boyle? sugeră sergentul Powers, înclinându-și capul în direcția intrării din față a locuinței lui Dave.
- Da, sigur, îi pofti acesta luându-l iar pe Michael de mână. Urmați-mă, domnilor! Urcând scările pe lângă apartamentul domnului McAllister, Sean remarcă:
- Aud că s-au scumpit chiriile chiar și aici.
- Chiar și aici, confirmă Dave. Încearcă să ne transforme în Point, cu câte un magazin de antichități la fiecare al cincilea colț de stradă.
- Point, da, făcu Sean chicotind sec. Îți mai amintești de casa tatălui meu? Acum este la comun.
- Nu mai spune! se miră Dave. O casă așa de frumoasă!
- Firește c-a vândut-o înainte de a exploda piața.
- Iar acum este la *comun* Dave, vocea răsunând tare în casa scării îngustă. Își scutură capul. Parveniții care au cumpărat-o probabil că scot acum pe fiecare cameră cât a scos bătrânul tău pe întreaga clădire.
- Cam așa ceva, confirmă Sean. Dar ce-ai să faci tu?
- Nu știu, omule, dar mă gândesc că trebuie să fie o cale să-i oprești. Trimite-i înapoi la cine i-a crescut cu tot cu celularele lor de rahat. Știi ce-mi zice un amic de-al meu, acum câteva zile, Sean: „Cartierul ăsta are nevoie de un val zdravăn de criminalitate...”, râse Dave. Adică, asta ar pune valorile imobiliare în banca lor. La fel și chiriile. Așa-i?
- Fetele continuă să fie omorâte în Parcul Pen, domnule Boyle, îi aminti sergentul Powers, așa că s-ar putea să ți se împlinească dorința.
- Oh, rahat, dar asta nu este nicidecum dorința *mea*, negă Dave.
- Sigur, făcu sergentul Powers.
- Ai spus cuvântul ăla care începe cu „r”, tătucule, remarcă Michael.
- Scuză-mă, Mike. Nu se va mai întâmpla, îi făcu cu ochiul lui Sean peste umăr în timp ce deschidea ușa apartamentului.
- Soția dumitale este acasă, domnule Boyle? se interesă sergentul Powers în timp ce intrau.
- Ăă? Nu. Nu este. Hei, Mike, ia du-te tu și fă-ți teme acum. Bine? Căci în curând o să ne ducem la unchiul Jimmy și mătușa Annabeth.
- Haide, eu...
- Mike, se răsti Dave uitându-se de sus în jos la fiul său. Du-te sus am spus! Eu și domniile ăștia avem ceva de discutat.
- Michael își luă expresia de abandonare atât de obișnuită la copiii mici când sunt excluși din conversațiile adulților și se îndreptă spre scară, cu umerii lăsați și târându-și picioarele, ca și cum ar fi avut blocuri de gheață legate de glezne. Scoase un suspin ca și mama sa, după care începu să urce treptele.
- Trebuie să fie ceva general, remarcă sergentul Powers luând loc pe canapeaua din salon.
- Ce anume?
- Chestia aia pe care o face cu umărul. Și puștiul meu făcea la fel la vârsta lui, când îl trimiteam la culcare.
- Da? se miră Dave și se așeză pe fotoliul de la celălalt capăt al măsuței de cafea.

Timp de aproximativ un minut, gazda rămase cu ochii ațintiți la Sean și la sergentul Powers, iar cei doi polițiști îi întoarseră privirea, toți trei cu sprâncenele ridicate în așteptare.

- Ai auzit de Katie Marcus, începu Sean.

- Sigur, confirmă Dave. Am fost acasă la ei azi-dimineață. Celeste mai este acolo. Adică, lisuse Hristoase, Sean, este o crimă infamă.

- Aici ai nimerit-o, remarcă sergentul Powers.

- L-ați prins pe făptaș? întrebă Dave, frecându-și cu palma stângă mâna dreaptă umflată, cu pumnul strâns, după care se lăsă pe spate și își băgă ambele mâini în buzunare, încercând să pară relaxat.

- Lucrăm la asta. Nu-ți fă griji, domnule Boyle.

- Cum se descurcă Jimmy? îl întrebă Sean.

- Greu de spus, aprecie Dave uitându-se la Sean, fericit că putea să-și ferească ochii de sergentul Powers, căci ceva din figura aceluia nu-i era pe plac, anume felul în care tipul îl privea pieziș, ca și cum i-ar fi putut ghici toate minciunile spuse în viața lui de rahat, de la prima până la ultima.

- Știi cum este Jimmy, continuă Dave.

- Nu chiar. Nu mai știu.

- Mă rog, încă ține totul în el, îl lămurii. N-ai cum să-ți dai seama ce se întâmplă în mintea lui. Sean încuviință din cap.

- Motivul pentru care am trecut pe la voi, Dave...

- Am văzut-o, mărturisi acesta. Nu știu dacă erați la curent cu asta.

Se uită la Sean, care își deschise mâinile, așteptând.

- În seara aceea, continuă Dave, chiar în noaptea în care a murit, cred am văzut-o la McGills.

Sean și colegul său schimbă o privire, după care primul se aplecă în față și îl fixă pe Dave cu o căutătură prietenoasă.

- Ei, da, Dave, tocmai asta ne-a adus de fapt aici. Numele tău a apărut pe o listă de clienți prezenți la McGills în seara aceea, din câte a putut să-și amintească barmanul. Am auzit și cum Katie s-a dat în spectacol.

- Ea și una dintre prietenele ei s-au apucat să danseze pe tejghea, povesti el.

- Erau cam beată, așa-i? întrebă celălalt polițist.

- Păi da, dar...

- Dar ce?

- Dar era o beție inofensivă. Numai dansau, nu se destră- bălau sau altceva de genul ăsta. Aveau doar, se pare, *nouăspre-zece* ani. Știți?

- Dacă ai nouăsprezece ani și ești servit într-un bar înseamnă că localul ăla își pierde licența pentru o vreme, preciza sergentul Powers.

- Dumneavoastră n-ați făcut asta niciodată?

- Ce anume?

- N-ați băut niciodată într-un bar când erați minor? Sergentul Powers surâse, și zâmbetul lui pătrunse craniul

lui Dave la fel ca și privirea sa, de parcă fiecare milimetru din tipul ăla îl măsura pe furiș.

- La ce oră zici că ai plecat de la McGills, domnule Boyle?

- Poate în jur de unu? ridică Dave din umeri. Sergentul Powers își notă într-un carnețel așezat pe

genunchi. Dave se uită la Sean.

- Facem și noi doar o verificare de rutină, Dave. Te între- țineai cu Stanley Kemp, așa-i? Stanley cel uriaș?

- Da.

- Apropo, ce mai face? Am auzit că puștiul lui ar fi făcut o formă de cancer.

- Făcuse leucemie, îl lămurii Dave. A dat ortu' popii acum câțva timp. Avea patru ani când a murit.
- Of, zise Sean, asta nu miroase a bine. Rahat. Niciodată nu poți să știi. În minutul ăsta te avânți cu toate pânzele sus și, în următorul, cum dai colțul, cum te lovește o boală bizară în piept și mori cinci minute mai târziu. Ce lume!
- Ce lume! fu de acord și Dave. Stan se descurcă bine, dacă stai să te gândești. A prins o slujbă bună cu Edison. Mai joacă baschet în Park League, marțea și joia. Și mai bagă groaza pe teren? întrebă Sean, chicotind.
- încă dă din coatele alea ale lui, chicoti și Dave.
- La ce oră zici că au plecat fetele din bar? reveni Sean încă chicotind.
- Nu știu, îi răspunse Dave. Mă uitam la meci. Aia de la Sox o cam lălăiau. Cum făcuse Sean de-i strecurase întrebarea? Putea s-o pună fățiș, dar încercase să-l distragă cu bârfe despre Stanley cel uriaș. Nu-i așa? Sau, poate, pur și simplu îl întrebuse în momentul în care îi trecuse prin minte. Nu putea fi sigur în nici un fel. Era suspectat? Era de fapt un *suspectm* cazul morții lui Katie?
- Și ăsta a fost un meci difuzat târziu, preciza Sean. Din California.
- Cum? Pe la vreo zece și treizeci și cinci, da. Aș zice că fetele au șters-o poate cu un sfert de oră înainte ca să plec eu.
- Deci vom zice că era unu fără un sfert, conchise celălalt polițist.
- Cam așa ceva.
- Ai vreo idee unde s-au dus fetele?
- A fost ultima oară când le-am văzut, spuse Dave dând din cap că nu avea nici o idee.
- Așa? făcu sergentul Powers în timp ce pixul alerga pe paginile carnețelului de pe genunchii săi.
- Mda, încuviință din cap Dave.
- Sergentul Powers scrise iar ceva în carnetul de note. Pixul zgâria hârtia ca o gheruță.
- '- Dave, îți amintești vreun tip care să-i fi aruncat altuia niște chei?
- Ce?
- Un tip, îi explică Sean, frunzărindu-și blocnotul, pe nume, stai, Joe Crosby. Prietenii lui au încercat să-i ia cheile de la mașină. Le-a aruncat la unul dintre ei. Știi, ofticat la culme. Ai fost martor la așa ceva?
- Nu. De ce?
- Părea o povestioară nostimă, spuse Sean. Tipul care ținea cu dinții și cu ghearele de chei, tot le aruncă până la urmă. Logică de bețiv, așa-i?
- Așa cred.
- N-ai observat nimic mai neobișnuit în noaptea aia?
- în ce sens?
- Să zicem că cineva de la bar se uita la fete de o manieră nu tocmai prietenoasă? îi știi pe tipii ăia, unii care se uită la tinerele femei cu un fel de ură neagră în privire, încă ofticați de faptul că au stat acasă în noaptea balului de absolvire și după cincisprezece ani tot mai duc o viață de rahat? Se uită la femei de parcă ar fi numai vina lor. Cunoști genul?
- Am întâlnit câțiva și de-ăștia, sigur.
- A fost vreun tip de genul ăsta în bar în noaptea aia?
- N-am observat. Adică m-am uitat mai mult la meci. Nici măcar nu le-am observat pe fete, Sean, până când n-au sărit pe teighea.
- Acesta încuviință din cap.
- Bun meci, făcu sergentul Powers.
- Mă rog, zise Dave, juca Pedro.
- Aici ai nimerit-o. Omul își merită banii, nu-i așa?



- Cel mai bun din base-ball la ora actuală. Sergentul Powers se întoarse către Sean și amândoi se

ridică în picioare în același timp.

- Asta-i tot? se miră Dave.

- Da, domnule Boyle, confirmă sergentul Powers strân- gându-i mâna. Mulțumim pentru ajutorul acordat, domnule.

- Nici o problemă. Mi-a făcut plăcere.

- Oh, la naiba, spuse celălalt, am uitat să te întreb: unde te-ai dus după ce ai ieșit de la McGills, domnule Boyle?

Cuvântul îi țâșni din gură înainte de a mai putea fi oprit: -Aici.

- Acasă?

- Da, zise Dave cu glas ferm și fără să clipească. Sergentul Powers își deschise iar carnetul de note.

- Acasă, pe la unu și un sfert.

Își ridică privirea la Dave în timp ce scria.

- Corect?

- În mare, desigur.

- În regulă, atunci, domnule Boyle. Încă o dată, îți mulțumim. Sergentul Powers începu să coboare scările, dar Sean se opri în dreptul ușii.

- Chiar că mi-a făcut plăcere să te văd, Dave.

- Și mie, mărturisi acesta, încercând să-și amintească ce anume nu-i plăcuse la el pe când erau copii, dar nu găsi nici un răspuns.

- Ar trebui să mai bem o bere, din când în când, spuse Sean, cât de curând.

- N-aș zice nu.

- O.K., atunci. Ai grijă, Dave.

Își strânseseră mâinile și Dave încercă să nu se înfioare la apăsarea mâinii lui încă umflate.

- Și tu la fel, Sean.

Acesta coborî treptele în timp ce amicul din copilărie rămase în picioare, pe palier, în capul scării. Sean îi mai făcu un semn peste umăr, iar Dave îi răspunse cu un alt semn din mână chiar dacă știa că celălalt n-avea cum să-l mai vadă.

SE HOTĂRÎ să bea o bere în bucătărie înainte de a se întoar- ce iar la Jimmy și Annabeth. Spera ca fiul să nu vină alergând

pe scări acum că îi auzise plecând pe Sean și pe colegul său, pentru că Dave avea nevoie de câteva minute de liniște, de un pic de răgaz ca să-și adune mințile. Nu era prea sigur ce anume înțeleseseră polițiști de la el, în salon. Sean și colegul său îi puseseră mai multe întrebări, de parcă ar fi fost un martor sau un suspect, iar lipsa unui ton ferm în interogare îl încurcase în ceea ce privește motivul real pentru care cei doi trecuseră pe la el. Și această incertitudine îi dădea o durere de cap cumplită. Ori de câte ori nu era sigur de o situație, câtă vreme terenul de sub picioare părea să se clatine sau să-i alunece, creierul lui avea tendința să se despice în două jumătăți, ca și cum ar fi fost tăiat cu o daltă. Senzația asta îi dădea dureri de cap și uneori ceva chiar mai rău.

Căci uneori Dave nu mai era el însuși. Era Băiatul. Băiatul care scăpase din gura lupilor. Dar nu numai atât. Băiatul care scăpase din gura lupilor și se maturizase. Și asta era o faptură cu totul aparte față de banalul Dave Boyle.

Băiatul-care-scăpase-din-gura-lupilor-și-se-maturizase era un animal nocturn care se strecura prin peisaje împădurite, tăcut și invizibil. Trăia într-o lume pe care alții n-o vedeau niciodată, cu care nu se întâlneau niciodată, despre care nu știuseră niciodată sau nu doriseră vreodată să știe că există, o lume care se întindea ca un curent învăluit cu neguri, paralel cu lumea noastră, o lume a greierilor și licuricilor, nevăzută, cu excepția unei microsecunde în care o

între- zăreai cu colțul ochiului, dispărând fără urmă în momentul în care întorceai capul s-o vezi mai bine.

Aceasta era lumea în care trăia Dave mare parte din timp. Nu ca Dave, ci în persoana Băiatului. Iar acesta nu se maturizase cum ar fi trebuit. Devenise mai furios, mai, paranoic, capabil de lucruri pe care Dave cel din realitate nici măcar nu putea să și le imagineze. De obicei, Băiatul apărea numai în visele lui, feroce și țâșnind pe lângă trunchiurile groase ale arborilor, apărând și dispărând cât ai clipi din ochi, ca o nălucă. Și atâta timp cât rămânea doar în pădurea viselor lui Dave, nu putea face nici un rău.

Din copilărie, totuși, suferea de crize de insomnie. Puteau să-l cuprindă după luni și luni de somn odihnitor, când dintr-o dată se trezea aruncat în acea lume agitată și plină de larmă a trezirilor constante și a ațipelilor. După câteva zile de insomnie, Dave începea să vadă diverse lucruri în colțul ochiului, mai ales șoareci, fugind în zig-zag pe podele și pe mese de birou, uneori muște negre zburând colțuri și în alte camere. Aerul din fața lui începea pe neașteptate să fie străpuns de luminițe minuscule. Oamenii deveneau parcă de cauciuc. Iar Băiatul își ridica piciorul peste pragul dintre pădurea viselor și realitatea treziei. De obicei, Dave îl putea controla, dar uneori celălalt îl băga în sperieți. Băiatul îi urla în urechi și avea un fel de a face bancuri în cele mai nepotri- vite momente. Băiatul amenința să ridice unul din colțurile măștii care îi acoperea figura și să se arate lumii de afară.

Dave nu dormise cine știe ce în ultimele trei zile. Zăcea treaz în pat în fiecare noapte, veghind somnul nevastei lui, cu Băiatul dansându-i prin celulele țesuturilor cervicale, înconjurat de acele luminițe care-i săgetau vederea.

- Trebuie doar să-mi adun mințile, șopti el și sorbi din bere. Nu trebuie decât să-mi pun ordine în gândire și totul va ieși bine, își spuse în sine pe când pașii lui Michael care cobora pe scară îi ajunseră la ureche. Trebuie doar să mă abțin destul până când ritmul se va încetini și pe urmă am să trag un somn bun, iar Băiatul se va întoarce în pădurea lui, oamenii vor înceta să mai pară de cauciuc, șoarecii se vor întoarce în găurile lor, urmați de muștele negre.

CÂND DAVE se duse înapoi la Jimmy și Annabeth, împreună cu Michael, era trecut de patru. Musafirii se mai răriseră și începea să se simtă lânzezeala în atmosferă; tăvile cu prăjituri și gogoși se goliseră pe jumătate, iar aerul din salonul în care se fumase toată ziua se îmbâcsise, până și decesul lui Katie își pierdea parcă din senzațional. În cursul dimineții și al primelor ore ale amiezii existase o ambianță de reculegere în tăcere, de dragoste și de durere colectivă, dar pe la ora la care se întoarce el atmosfera se mai răcise, era poate ca un fel de retragere în sine. Spiritele începură să se acrească în scârțâitul neobosit al scaunelor și al glasurilor în surdină, ale celor care-și luau rămas bun din hol.

După cât îi spusese Celeste, Jimmy își petrecuse cea mai mare parte din după-masă pe veranda din spate. Mai intrase în casă de câteva ori ca să se asigure că soția lui era bine și să mai primească câteva condoleanțe pentru pierderea suferită, după care își croia drum afară pe verandă, se așeza sub rufele care atârnavă pe funie, de multă vreme uscate și țepene. Dave o întrebă pe Annabeth ce ar putea să facă sau să-i aducă, dar ea scutură din cap înainte ca el să-și termine propoziția, el dându-și seama că fusese o prostie să se ofere. De-ar fi avut cumnata lui cu adevărat nevoie de ceva, existau cel puțin zece bărbați, dacă nu chiar cincisprezece, cărora să le ceară ajutorul. Dave încercă să-și reamintească, liniștit, de ce se afla acolo. În general, el descoperise că nu era deloc genul de persoană la care ceilalți să alerge la nevoie. Uneori, făcea impresia că venea de pe altă planetă și își dădu seama, cu un regret adânc și resemnat, că era tipul de bărbat care avea să-și trăiască tot restul vieții fără să fie considerat un om de nădejde.

Ieși afară pe verandă, simțindu-se ca o nălucă. Se apropie de Jimmy pe la spate, în timp ce acesta ședea, rufele fâlfâ- indu-i deasupra capului, într-un șezlong vechi. Își aplecă ușor ceafa, când auzi pașii celui alt.

- Te deranjez, Jim?

- Dave, zâmbi el în timp ce amicul din copilărie îi ocoli scaunul. Nu, deloc, omule. Ia un loc. Dave se așază pe o ladă mare de plastic pentru sticle de lapte, în fața lui Jimmy. Zarva din apartamentul din spatele celui alt ajungea până la el ca un murmur abia perceptibil de voci și clinchete de veselă, răsuflarea vieții.

- N-am avut nici o șansă să schimb o vorbă cu tine toată ziua, începu Jimmy. Ce mai faci?

- Ce *mal iac*? întrebă Dave. Aiurea...

Jimmy își întinse brațele deasupra capului și căscă.

- Știi că lumea mă tot întrebă prostia asta? Presupun că era și de așteptat.

își lăsă mâinile în jos și ridică din umeri.

- Pare să se schimbe, de la o oră la alta. Chiar acum?... Mă simt bine. Dar s-ar putea înrăutăți totuși. Probabil că da, presupuse el ridicând iar din umeri și uitându-se la Dave. Ce-ai pățit la mână?

Acesta își privi mâna. Avusese întreaga zi la dispoziție să scornească o explicație, doar că acum o tot uita.

- Asta? Am ajutat un tip să mute o canapea în locuință, și m-am lovit de ușă încercând să urc cu ea pe scări.

Jimmy își înclină capul și îi privi încheieturile degetelor, vânătăile dintre degete.

- Aha... O. K.

Dave își dădu seama că celălalt nu crezuse o iotă și se hotărî că trebuia să vândă o minciună mai bună următorului care avea să-i remarce umflătura de la mână.

- Unul dintre lucrurile alea stupide care ți se întâmplă uneori, îl lămurii el. Știi, felurile în care poți să-ți faci rău de unul singur.

Jimmy îl privea acum drept în față, uitase de mână, iar trăsăturile lui se îmblânziră.

- îmi pare bine să te văd, amice.

Dave fu cât pe ce să zică: „Adevărat?” în cei douăzeci și cinci de ani de când îl știa pe Jimmy, nu-și putu aminti un singur moment în care să fi simțit că acesta se bucura să-l vadă. Uneori, avea impresia că Jimmy nu se *supăra* să dea ochii cu el, dar nu era același lucru cu a se bucura. Chiar și atunci când reîntraseră unul în viața altuia, când se însuraseră cu femeile care erau verișoare primare, Jimmy îl tratase întotdeauna ca pe o cunoștință oarecare. După un timp, Dave începuse să accepte versiunea celui alt asupra relației lor ca pe un fapt real.

Nu fuseseră niciodată prieteni. Nu se jucaseră niciodată împreună pe strada Rester. Nu-și pierduseră niciodată sâmbetele împreună timp de un an de zile, ținându-se de coada lui Sean Devine, jucându-se de-a războiul pe mormanele de prundiș de la Harvest, sărind de pe un acoperiș pe altul în garajele industriale de lângă Parcul Pope, văzând laolaltă *Jawsfa* Cinema Charles, cuibărindu-se în scaune și urlând de să-și spargă plămâni. Nu goniseră niciodată laolaltă pe biciclete și niciodată nu se certaseră cine să fie Starsky, cine să fie Hutch și cine să se sacrifice pentru rolul lui Kolchak din serialul *The Night Stalker*. Nu-și crăpaseră niciodată sâniile în aceeași coborâre vertiginoasă pe Dealul Somerset, în primele zile de după viscolul din 75. Mașina aia nu se oprise niciodată pe strada Gannon, emanând miros de mere.

Și, totuși, iată-l pe Jimmy Marcus, la o zi după ce a fost găsit cadavrul fiicei sale, mărturisindu-i că se bucura să-l

vadă, iar Dave, la fel cum i se întâmplase la vederea lui Sean cu două ore în urmă, îi împărtășea bucuria.

- Și mie-mi pare bine că te văd, Jim.

- Ce mai fac fetele noastre în casă? întrebă celălalt, și un zâmbet jucăuș aproape că i se ivi în ochi.

- Sunt bine, cred. Unde-s Nadine și Sara?

- Cu Theo. Hei, amice, mulțumește nevestei din partea mea, te rog. Astăzi a fost un înger pentru noi.

-Jimmy, nu trebuie să mulțumești nimănui. Eu și Celeste ne bucurăm să facem tot ce putem.

- Știu asta, mărturisi îndureratul tată, întinzându-se și strângându-l de braț pe Dave. Mersi. În clipa aceea, Dave simțea că pentru prietenul său ar fi fost în stare să ridice o hardughie într-o singură mână și ar fi ținut-o în dreptul pieptului până când Jimmy i-ar fi spus s-o lase jos. Și aproape că uitase de motivul principal pentru care ieșise pe verandă. Trebuia să-i dezvăluie lui Jimmy că o văzuse pe Katie sâmbătă seara la McGills. Simțea nevoia să se elibereze de amănuntul acela, altfel ar tot uita să-i zică până când i-ar scăpa într-un moment nepotrivit. Celălalt s-ar întreba de ce nu-l înștiințase mai devreme. Trebuia să vorbească despre asta înainte ca prietenul lui să audă ceva din gura altcuiva.

- Știi pe cine am văzut astăzi?

- Pe cine? fu celălalt curios.

- Pe Sean Devine, răspunse Dave. Ți mai amintești de el?

- Firește, spuse Jimmy. Mai am mânușa lui de base-ball.

- Ce?

Jimmy făcu un gest de lehamite.

- Este polițist acum. Investighează cazul lui Katie... Mă rog, lucrează la caz, bănuiesc că așa se spune.

- Da, zise Dave. A trecut pe la mine pe acasă.

. - Așa? zise celălalt. Hm. Ce-a vrut de la tine, Dave? -Am fost în McGills sâmbătă seara. Katie se afla acolo. Am apărut pe o listă de martori care erau prezenți în local, încercă el să fie cât mai detașat.

- Katie a fost acolo, își aminti Jimmy, iar ochii lui pierduți în depărtare se micșorară. Tu ai văzut-o pe Katie sâmbătă seara, Dave? Pe fiică-mea?

- Adică da, Jim, s-a întâmplat să fim amândoi în același loc. După aia, ea a plecat cu cele două prietene ale ei...

- Diane și Eve?

- Da, fetele alea cu care umbla tot timpul. Ele au plecat și asta a fost.

- Asta a fost, repetă celălalt, privind în gol.

-Adică, vreau să zic, abia dac-am zărit-o. Dar, știi, acum sunt trecut pe o listă.

-Ai fost trecut pe o listă, bine, zâmbi Jimmy, dar nu lui Dave, ci unui lucru pe care părea să-l fi întrezărit în depărtări. Ai vorbit ceva cu ea toată seara?

- Cu Katie? Nu, Jim. Urmăream meciul împreună cu Stanley cel uriaș. Doar am salutat-o cu un semn din cap. Când mi-am ridicat din nou ochii la ea, dispăruse.

Jimmy rămase tăcut pentru o clipă, sorbind cu nările aer și dând din cap de câteva ori. În final, se uită la Dave și îi oferă un surâs epuizat.

- Este comod.

- Ce anume?

- Să șezi aici afară. Doar să stai pe un scaun. Tare comod.

- Serious?

- Să stai trântit în scaun și să te uiți la vecini, îl lămură Jimmy. Toată viața alergi la muncă, pentru copii și, la naiba, în afară de orele de somn ai prea puțin timp să încetinești ritmul. Astăzi însă, a fost o zi cu totul neobișnuită, dar mai

trebuie să lucrez la *detalii*. Trebuie să-i sun pe Pete și pe Sal și să mă asigur că stau în magazin. Trebuie să mă asigur că fetele sunt curate și aranjate când se trezesc. Trebuie să o veghez pe soția mea, să văd cum se descurcă cu toate, înțelegi? îi destăinui el, aruncându-i lui Dave un zâmbet sinuos și aplecându-se puțin înainte, cu mâinile încleștate într-un singur pumn. Trebuie să strâng mâini și să primesc condoleanțe, să fac loc în frigider pentru toată mâncarea și berea care s-au adunat, să-l suport pe socru-meu și pe urmă trebuie să-l sun pe medicul legist, să aflu când au de gând să elibereze cadavrul copilei mele, pentru că trebuie să fac anumite pregătiri cu Pompele funebre Reed's și cu părintele Vera de la Sfânta Cecilia, să

găsesc un furnizor pentru priveghi și să rezerv locuri la un restaurant pentru masa de după funeralii și....

-Jimmy, îi propuse Dave, am putea prelua și noi câteva din toate sarcinile voastre.

Dar tatăl își continua spovedania de parcă celălalt nici nu se afla acolo.

- ...nu-mi pot permite să fac nici o gafă, oricât de mică, altfel ea mai moare încă o dată și singurul lucru care s-ar mai păstra în amintirea altora ar fi că înmormântarea ei a fost de cacao, și nu pot să-i las pe oameni doar cu imaginea asta urâtă despre ea, știi? Pentru că poți să zici orice despre Katie, dar nu poți contesta că era curățică încă de pe la șase ani, avea grijă de hainele ei, așa că este în regulă, este aproape drăguț, să vii aici și să șezi, doar să șezi și să te uiți prin vecini. Tot încerc să mă gândesc la ceva legat de ea care să mă facă să plâng, pentru că, Dave, îți jur, începe să mă doară faptul că n-am plâns încă după ea, după propria mea fiică, și nu-mi mai vin dracului lacrimile alea o dată.

-Jim!

-Zi?

- Acum plângi...

- Nu zău?

- Atinge-ți fața, omule.

Se ridică și își atinse lacrimile care i se prelingeau pe umerii obrazilor. își ridică mâna și privi pentru o clipă degetele umede.

- Măi să fie! se miră el.

- Vrei să te las singur?

- Nu, Dave, nu. Stai aici dacă-ți face plăcere.

- îmi face, Jim. îmi face...

O scurtă privire

CU O ORĂ ÎNAINTE de ședința programată în biroul lui Martin Friel, Sean și Whitey s-au oprit acasă la acesta din urmă ca să-și schimbe cămașa pe care și-o pătase la prânz. Whitey se instalase cu fiul său, Terrance, într-un bloc de apartamente din cărămidă albă, în extremitatea sudică a orașului. Apartamentul avea pereții de un alb murdar și podelele complet acoperite cu mochetă bej. Te întâmpina aceeași atmosferă de cavou ca și în camerele de motel sau pe coridoarele de spital. Când intrară ei, televizorul era pe canalul de sport, cu sunetul încet, chiar dacă apartamentul era gol. Mai multe părți ale unui sistem Sega de jocuri video zăceau împrăștiate pe mochetă în fața masivei plăci negre a unui loc amenajat pentru distracții. Mai exista o canapea plină de noduri și, presupuse Sean, ambalaje de la McDonald's în coșul de gunoi, un congelator ticsit de snack-uri.

- Unde-i Terry? întrebă Sean. ' - Cred că la hochei, răspunse Whitey. Ba s-ar putea să joace și base-ball în anotimpul ăsta, însă el preferă hochei-ul tot timpul anului.

Sean se întâlnește o dată cu Terry. La paisprezece ani, arăta ca un Gargantua, un munte de puștan. își imaginează ce dimensiuni avea să ia cu doi ani mai târziu, frica pe care trebuia s-o stârnească altor copii când aceștia îl vor vedea pe gheață alunecând spre ei în plină viteză.

Whitey obținuse custodia pentru că soția sa nu-l dorise, îi părăsise pe amândoi cu câțiva ani în urmă pentru un avocat cu răspundere civilă, care era toxicoman, ceea ce până la urmă l-a făcut pe tip să fie eliminat din barou și urmărit în instanță pentru delapidare. Cu toate acestea ea îi rămăsese fidelă, cel puțin din câte auzise Sean, iar ea și Whitey continuau să fie apropiați. Uneori, când îl auzai vorbind despre soția sa trebuia să faci un efort ca să-ți amintești că erau divorțați.

O făcu și acum în timp ce-l conducea pe Sean prin salon și își coborî privirea la sistemul Sega de pe podea, pe când își deschidea nasturii de la cămașă:

- Suzanne îmi spune că eu și Terry ne-am aranjat aici, ceea ce ar fi o adevărată lume de vise pentru orice tip normal, își dă ea ochii peste cap, știi, dar cred că este un pic geloasă. Vrei o bere sau altceva?

Sean își aduse aminte ce-i spusese Friel despre problema colegului său cu alcoolul și își închipui ce mutră ar face dacă acesta s-ar arăta la ședință duhnind a bere. De altfel, din câte-l știa pe Whitey, putea și acesta să-l pună la încercare, căci în zilele celea toată lumea era cu ochii pe el.

- Aș bea apă, îi răspunse el. Sau Coca-Cola.

- Băiat bun, îl admiră celălalt, zâmbindu-i ca și cum chiar îl testase astfel, dar Sean îi citi nevoia de alcool în privirea pierdută, în felul în care vârful limbii se juca în colțurile gurii. Vin acum cu două.

Whitey se întoarse din bucătărie cu două sticle de băutură răcoritoare și îi oferi una celuilalt. Intră într-o baie micuță, care se afla chiar în holșorul ce dădea în salon, iar Sean îl auzi scoțându-și cămașa și deschizând robinetul.

- Întâmplarea pare să joace un rol foarte important în toată chestia asta, strigă el din baie. Nu ai aceeași impresie?

- Mda, puțin, admise Sean.

- Alibiurile lui Fallow și O'Donnell par destul de solide.

- Asta nu înseamnă că ei nu puteau angaja pe cineva, i-o întoarse Sean.

- De acord. Chiar așa crezi?

- Nu chiar. Prea multă învâlmășeală pentru o lovitură premeditată.

- Totuși nu scoate asta din calcul.

- Nu, desigur.

- Va trebui să-l mai cercetăm o dată pe puștiul Harris, numai și pentru faptul că nu avea alibi, dar să-ți spun drept, nu-l văd făcând așa ceva. Puștiul este inofensiv, cred.

- Ar putea exista totuși un motiv, spuse Sean, dacă, să zicem, începuse să se simtă oarecum gelos pe O'Donnell, sau ceva în genul ăsta.

Whitey ieși din baie, ștergându-și fața cu un prosop, burta lui albă purtând emblema unei cicatrice care șerpuia roșiatică de-a curmezișul pieptului.

- Bine, dar puștiul ăla? se întrebă el întorcându-se spre dormitorul din fund.

- Nici eu nu-l cred în stare de asta, dar trebuie să fim siguri, îl lămuri Sean pășind în holul de la intrare.

- Mă rog, nici tatăl ei nu-l suspectează și nici demenții ăia de unchi ai ei, dar deja am trimis câțiva băieți să stea de vorbă cu vecinii. Nici eu nu văd lucrurile decurgând așa.

Sean se sprijini de perete și sorbi din sticla de Cola.

- Dacă ăsta a fost un accident, sergent, adică, ce rahat...!

- Da, mie-mi spui! făcu Whitey intrând în hol, cu o cămașă nouă pe el. Bătrâna doamnă Prior, își aminti el în timp ce se încheia la nasturi, n-a auzit nici un strigăt.

- A auzit o detunătură de pistol.

- Așa spunem *noi*, că a fost un pistol. Dar probabil că avem dreptate. Însă n-a auzit nici un țipăt.

- Aici sunt de acord cu tine. Însă când l-a zărit ea pentru prima oară? El vine spre mașina ei?

Whitey trecu pe lângă Sean și merse în bucătărie. Acesta din urmă se desprinsese de perete și-l urmă.

- Ceea ce înseamnă că ea îl cunoștea probabil. De-asta l-a salutat.

- Da, încuviință Whitey dând din cap. Dar mai întâi de toate de ce să fi oprit mașina în drum?

- Nu, răspunse Sean.

- Nu? se miră Whitey sprijinindu-se de masa din bucătărie, scrutându-și cu privirea colegul.

- Nu, repetă Sean. Mașina era făcută zob, cu roțile răsucite și oprite în bordură.

- Totuși, n-am găsit nici un fel de semne de derapare.

- Conducea poate cu cincizeci de kilometri pe oră și ceva a făcut-o să intre într-o bordură.

- Ce anume?

- De unde dracului să știi? Tu ești șeful.

Whitey surâse și goli toată sticla fără să se oprească. Deschise frigiderul și-și mai luă una.

- Ce ar face pe cineva să întoarcă brusc fără să pună frâna?
  - Ceva pe carosabil, răspunse Sean.
  - Dar n-am găsit nimic pe șosea când am ajuns acolo, adăugă Whitey ridicându-și sticla plină în semn de aprobare.
  - Asta a fost în dimineața următoare.
  - Deci să fi fost o cărămidă, ceva de felul ăsta?
  - Cărămida ar fi prea mică, nu crezi? La ora aia din noapte?
  - Un bloc din PVC?
  - O.K.
  - A fost *ceva*, totuși, insistă Whitey.
  - Ceva a fost, fu de acord Sean.
  - Ea întoarce, intră în bordură, piciorul îi alunecă de - pe pedală și mașina se face praf.
  - Moment în care apare asasinul.
  - Pe care ea îl *cunoaște*. După aia, ce? El pur și simplu se duce la ea și o atacă?
  - Iar ea îl pocnește cu portiera și...
  - Ai fost vreodată lovit cu o portieră? îl întrerupse Whitey în timp ce-și ridică gulerul și-și trecea cravata în jurul lui, începând să facă nodul.
  - Până acum n-am avut plăcerea.
  - Este ca un pumn. Dacă stai destul de aproape și o femeie te-ar lovi de zece ori cu portiera unei Toyota micuțe, de rahat, n-ar face decât să te enerveze mai tare. Karen Hughes spunea că trăgătorul s-a aflat poate la câțiva centimetri de victimă când a tras primul glonte. Numai la câțiva centimetri.
  - în regulă, înțelese Sean unde bătea colegul, dar poate că ea cade și izbește portiera cu piciorul. Așa i-ar reuși.
  - Portiera trebuia să fi fost deschisă, totuși. Putea să izbească cu piciorul în ea toată ziua dacă era închisă, că n-ajungea nicăieri. Trebuie că a deschis-o cu mâna și a îm- pins-o cu brațul. Deci fie că asasinul s-a dat *înapoi* și a fost izbit de portieră când nu se aștepta, fie...
  - El n-are o greutate mare.
- Whitey își așeză gulerul peste cravată.
- Ceea ce mă duce înapoi la urmele de pași.
  - Lua-le-ar dracu', făcu Sean.
  - Da, zbieră Whitey. Lua-le-ar dracu' de urme! exclamă el în timp ce se închidea la nasturele de sus și își strângea nodul la cravată. Sean, făptașul o urmărește pe femeia asta printr-un parc. Ea aleargă cu sufletul la gură, trebuie să fi fost pe urmele ei ca un câine turbat. Adică el *fuge mâncând pământul prin parc*. Vrei să-mi spui că nu lasă nici măcar o singură urmă?
  - A plouat toată noaptea.
- Dar am găsit trei urme lăsate de ea. Haide, ceva nu miroase a bine.
- Sean își sprijini capul de dulapul din spate, încercând să-și imagineze cum Katie Marcus cobora în goană povâr- nișul învăluit cu neguri, în direcția ecranului de cinema, cu brațele zvâcnindu-i pe lângă trup, zgâriată toată de tufișuri, cu părul năclăit de ploaie și transpirație, cu sângele șiroindu-i pe braț și pe piept. Iar ucigașul, întunecat și fără chip în mintea lui Sean, la câțiva pași în urma ei, și el alergând, cu sângele fierbându-i în vine. El își imagina totuși un bărbat vânjos, o stihie a naturii. Dar și deștept într-un fel. Destul de isteț ca să pună ceva în mijlocul străzii și s-o facă pe Katie Marcus să-și izbească roțile din față în bordură. Destul de deștept ca să aleagă un loc pe strada Sydney unde puțină lume ar fi putut auzi sau vedea ceva. Faptul că bătrâna doamnă Prior *auzise* ceva fusese o pură întâmplare, singurul lucru pe care făptașul nu l-ar fi putut prevedea, căci până și el fusese surprins aflând că cineva încă mai locuia pe strada aceea cu locuințe pârjolite. Altfel, tipul fusese deștept.
- Crezi c-a fost destul de deștept ca să-și acopere urmele? întrebă Sean.

- Cine?

- Ucigașul. Poate c-a omorât-o și pe urmă s-a întors și și-a îngropat propriile urme în noroi.

- Posibil, dar cum putea să-și amintească de fiecare loc în care pusese piciorul? Era beznă. Și chiar dacă, să zicem, ar fi avut o lanternă cu el? Ar mai fi avut destul teren de par- curs, o groază de urme de pași să le identifice și să le șteargă.

- Dar asta a făcut-o ploaia pentru el, omule.

- Da, suspină Whitey. Am să accept teoria asta cu ploaia, dacă vom ajunge să căutăm un tip care să cântărească șizeci și opt de kile sau mai puțin. Fiindcă altminteri...

- Brendan Harris nu părea să cântărească mai mult.

- Chiar crezi sincer că asta face puștiul ăla? întrebă Whitey, îngroșându-și glasul.

-Nu.

- Nici eu. Dar ce zici de amicul tău, totuși? Este un tip subțire.

- Cine?

- Boyle.

- Cum de-am ajuns și la el? se miră Sean îndepărtându-se de masă.

- Acum ajungem și la el.

- Nu, stai puțin...

- Zice că a plecat din bar pe la unu? începu Whitey ridicând o mână. Rahat. Cheile de mașină au blocat prăpăditul ăla de ceasornic pe la unu fără zece. Katherine Marcus a părăsit același bar pe la unu fără un sfert. Asta-i o dovadă solidă, Sean. Alibiul tipului nu acoperă un sfert de oră, din câte am aflat până acum. De unde știm noi când a ajuns acasă? Vreau să spun, când s-a întors cu adevărat la locuința lui?

- Whitey, este doar un tip care a fost în bar, râse Sean.

- Ultimul loc în care s-a dus ea. Ultimul, Sean. Ai spus-o cu gura ta.

- Ce-am spus?

- Că poate căutăm un tip care a rămas acasă în seara balului de absolvire.

-Am...

- Nu zic că s-ar putea să fie asasinul chiar el, omule. Nici măcar nu îndrăznesc să spun așa ceva. încă nu. Dar există ceva *dubios* ă. el. Ai auzit și tu porcăria aia cum că orașul ar avea nevoie de un val de crime. Vorbea serios.

- Reciclezi sticlele? îl întrebă Sean, punându-și sticla goală pe masă.

- Nu, îi răspunse celălalt încruntându-se.

- Nici măcar cât să mai scoți, acolo, un ban în plus?

- Sean!

Celălalt aruncă cutia de Coca-Cola la coș.

- Vrei să-mi spui că un tip ca Dave Boyle ar omorî pe o rudă a nevastei lui pentru că este nemulțumit de moderni- zare? Este cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată!

-Am umflat odată un tip care și-a omorât nevasta pentru că nu i-a apreciat talentul culinar.

- Bine, dar așa este în căsnicie, omule. Este ostilitatea întreținută de ani de zile de doi oameni. Dar tu te referi aici la un tip care-și zice: „Fir-ar al dracului, chiriile astea mă omoară, ar trebui să mă duc să mai asasinez vreo doi- trei până când le mai scade prețul”.

Whitey izbucni în râs.

- Ce? făcu Sean.

- Mă faci să râd, îl lămuri celălalt. în regulă. Este o prostie. Totuși, este ceva în tipul ăla. Dacă *n-ar* fi avut un alibi care să scârțâie, l-aș fi trecut cu vederea. Dacă *n-ari* zărit-o pe victimă cu o oră înainte de asasinarea ei, aș mai fi închis ochii. Dar el are un alibi prost și a văzut-o, și este ceva în neregulă cu el. Spune că s-a dus direct acasă? Vreau ca nevasta lui să-mi confirme asta. Vreau ca vecinul de sub el să-l fi auzit urcând scările pe la unu și cincisprezece? Atunci am să-mi iau gândul de la el. Ai observat ce umflată îi era mâna?

Sean nu mai scoase un cuvânt.



- Mâna lui dreaptă era de două ori mai mare decât cea stângă. Băiatul a intrat de curând într-un rahat. Vreau să știu și eu. După ce am să aflu că n-a fost implicat decât în vreo bătaie într-un bar sau ceva de genul ăsta, am să-l las în pace.

Whitey goli încă o sticlă de Coca-Cola și o zvârli la coș.

- Dave Boyle, zise Sean. Chiar vrei să arunci o privire mai atentă la Dave Boyle.

- O privire și atât, îl liniști Whitey. Doar o scurtă privire.

SE ADUNARĂ ÎNTR-O SALĂ de conferințe la etajul trei, pe care cei de la Poliția Judiciară o împărțeau cu Procuratura. Friel prefera să-și țină mereu ședințele aici pentru că era o încăpere rece, cu aspect utilitar, cu scaune tari, o masă neagră și pereții cenușii. Nu era o cameră care să te îmbie la digresiuni spirituale și la divagații sofisticate. Nimeni nu zăbovea acolo. Își făceau treaba și se întorceau la muncă.

În sală se găseau șapte scaune în după-amiaza aceea și fiecare era ocupat. Friel ședea în capul mesei. La dreapta lui se așezase șeful adjunct de la Serviciul Omucideri din cadrul Procuraturii Districtului Suffolk, Maggie Mason, iar la stânga lui, sergentul Robert Burice, care conducea cealaltă brigadă a Serviciului Omucideri. Whitey și Sean stăteau față în față, după ei înșirându-se Joe Souza, Chris Connolly și alți doi detectivi de la Serviciul Omucideri din cadrul Poliției de Stat, Payne Brackett și Shira Rosenthal. Toți aveau pe masă, în dreptul lor, teancuri de rapoarte de teren și de copii ale lor, ca și fotografiile de la locul faptei, rapoartele medicului legist, rapoarte de la UC plus propriile rapoarte și notițe, câteva șervețele cu nume notate pe ele și niște diagrame ale locului faptei schițate în linii mari.

Whitey și Sean luară primii cuvântul, menționând interogatoriile luate lui Eve Pigeon și Diane Cestra, doamnei Prior, lui Brendan Harris, lui Jimmy și Annabeth Marcus, lui Roman Fallow și Dave Boyle, la care Whitey, spre satisfacția lui Sean, se referi doar ca la „un martor din bar”.

Îi urmară Brackett și Rosenthal, primul vorbind cel mai mult, dar cel de-al doilea fiind cel care efectuase cea mai mare parte din munca de teren. Sean era sigur de acest fapt din experiențele anterioare.

- Angajații de la magazinul lui taică-său au toți alibiuri solide și nici un mobil evident. Toți au afirmat că victima, după cât știau ei, n-a avut dușmani declarați, nici datorii împovărătoare sau dependență de narcotice. Perchezițiunea camerei victimei n-a scos la iveală nici un fel de substanțe interzise prin lege și nici un jurnal, dar s-au găsit șapte sute de dolari în numerar. O trecere în revistă a evidențelor bancare ale victimei arată că depozitele ei nu depășeau statistic câștigurile lunare. N-au fost făcute nici un fel de intrări sau retrageri masive până în dimineața zilei de vineri, a cincea, când ea și-a lichidat contul în bancă. Bani respectivi au fost găsiți în sertarul măsuței de toaletă din camera ei și se leagă de descoperirea sergentului Powers cum că ea avea de gând să părăsească orașul duminică. Interogatoriile preliminare cu vecinii n-au dat nici un fel de indicii în sprijinul posibilității unui conflict puternic în familie.

Brackett își făcu ordine în foile din fața lui, dând de înțeles că terminase, iar Friel se întoarse spre Souza și Connolly.

- Am interogat martorii din barurile în care victima a fost văzută în ultimele ore de viață. Am discutat douăzeci și opt de clienți până acum, dintr-un total de șaptezeci și cinci de posibili suspecți, fără să-i mai luăm în calcul și pe cei doi cu care au stat de vorbă sergentul Powers și Devine, Fallow și acest Dave Boyle. Polițiștii Hewlett, Darton, Woods, Cecchi, Murray și Estman s-au ocupat de următorii patruzeci și cinci și avem rapoartele lor preliminare.

- Ce se știe de Fallow și O'Donnell? Îl întreabă Friel pe Whitey.

- Sunt curați. Asta nu înseamnă că n-ar fi putut angaja vreun criminal din afară, totuși.

Friel se lăsă pe spate în scaun.

- Am lucrat la o groază de cazuri cu criminali plătiți de-a lungul anilor și acesta nu mi se pare c-ar fi unul dintre ele.

- Dacă s-au pretat la așa ceva, adăugă și Maggie Mason, de ce n-au lovit-o chiar acolo în mașină?

- Păi, *au făcut-o*, îi răspunse Whitey.

- Cred că ea se referă la mai multe gloanțe trase, nu numai la unul singur, sergent. De ce nu și-au descărcat pur și simplu arma în ea?

- Arma putea fi deviată, le explică Sean, atrăgând privirile celorlalți din sală. Există ceva pe care până acum nu l-am luat în considerare. Arma este deviată, iar Katherine Marcus reacționează. Îl doboară pe individ la pământ și o ia la fugă.

Argumentul îi reduce la tăcere pentru câteva minute, Friel, îngândurat, contemplând turnulețul pe care-l făcea cu degetele arătătoare.

- Este posibil, zise el într-un târziu. Posibil. Dar de ce s-o bată cu un baston ori cu o bătă, sau ce-o fi fost? Asta mie nu-mi miroase a profesionalism.

- Nu știu dacă O'Donnell și Fallow se învârt încă în cercuri chiar așa de profesioniste, se îndoi Whitey. Ar fi putut angaja vreun prostănac pentru câteva doze de cocaină.

- Dar ai spus că bătrâna a auzit-o pe Marcus salutându-și asasinul. Ar fi reacționat așa dacă un toxicoman s-ar fi apropiat de mașina ei, drogat în ultimul hal?

- Aici aveți dreptate, zise Whitey făcând un semn cu capul care aducea oarecum a încuviințare.

- Mergem pe prezumția că ea-și cunoștea asasinul, așa-i? se amestecă Maggie Mason, aplecându-se peste masă.

Sean și Whitey se uitară unul la altul, apoi iar la capul mesei și aproară în tăcere.

- Deci, nu că în East Bucky n-ai întâlni nici un toxicoman, mai ales în Flats, dar s-ar asocia cu ei o fată precum Katherine Marcus?

- Un alt argument bun, suspină Whitey. Mda.

- Aș dori, de dragul tuturor, ca ăsta să fie un caz de premeditare. Dar cum rămâne cu ciomăgeala? Ceva îmi spune că la mijloc a fost furie. Este semnul unei lipse de autocontrol.

- Dar nu putem să eliminăm complet posibilitatea vreunei premeditări, asta-i tot ce vreau să spun, insistă Whitey încuviințând din cap spusele superiorului.

- De acord, sergent.

Friel își întoarse privirea la Souza care părea un pic supărat de digresiune. Acesta își dres glasul și se uită fără grabă la însemnările din fața sa.

- În orice caz, am vorbit cu individul ăla, unul, Thomas Moldanado, care se bețivea la Last Drop, ultimul bar frecventat de Katherine Marcus înainte de a-și conduce prietenele acasă. Se pare că au o singură toaletă în tot localul, iar Moldanado zice că tocmai stătea la coadă să intre, când le-a zărit pe cele trei fete luându-și tălpășița. Așa că el se întoarse afară în parcare să-și facă nevoile, când a văzut un tip șezând în mașina lui, cu farurile stinse. După Moldanado, asta se întâmpla la unu și jumătate, ora exactă. Mai zice că ceasul lui era nou și că îl verificase ca să vadă dacă lumina pe întuneric.

- Și lumina?

- Se pare că da.

- Totuși, tipul din mașină, presupuse Robert Burke, putea fi un bețiv adormit.

- Asta-i prima noastră ipoteză, sergent. Moldanado zice că așa a crezut și el la început, dar nu, cică tipul era treaz, ședea cu ochii deschiși. Moldanado zice că l-ar fi confundat cu un polițist, dar tipul stătea la volanul unei mașini străine, gen Honda sau Subaru.

- Una mică, lovită, adăugă Connolly, cu o ciobitură în dreptul locului din față.

- Așa-i, confirmă Souza. Atunci Moldanado și-a închipuit că era vreun pește. Zice că zona aia este foarte frecventată de târfe. Dar dacă așa stăteau lucrurile, ce păzea tipul în parcare? De ce nu gonia pe bulevard?

- O. K., deci..., începu Whitey.

- O secundă, sergent, îl opri Souza ridicând o mână, și uitându-se peste masă la Connolly, cu ochii strălucitori și jucăuși. Am aruncat încă o privire în parcare și am găsit sânge.

- Sânge.

Celălalt încuviință.

- Dacă te apropii mai mult, poți să-ți închipui că vreun tip și-a schimbat uleiul în parcare. Atât de gros și bălțit era sângele, într-un singur loc. Am început să ne uităm în jur, am mai găsit un strop dincoace, un strop dincolo, toți la distanță de locul cu pricina. Am mai găsit câteva picături pe pereții și pe aleea din spatele barului.

- Agent, se enervă Friel, ce dracului ne spui aici?

- Că și altcineva a mai pățit-o în fața barului Last Drop în noaptea aia.

- De unde știi că-i vorba de aceeași noapte? îl întrebă Whitey.

- Cei de la UC au confirmat-o. Un paznic de noapte și-a parcat mașina acolo pe la ora aia și a acoperit sângele, dar totodată l-a ferit de ploaie cea mai mare parte a timpului.

Uitați că indiferent de cine este, victima trebuie să fie rănită grav. Iar individul care a atacat-o? Este și el rănit. Am găsit două grupe de sânge în parcare. Acum verificăm spitalele și companiile de taxiuri, în cazul în care victima a reușit să urce în vreun taxi. Am găsit fire de păr însângerate, bucăți de piele și ceva țesuturi craniene. Așteptăm să primim telefoane de la încă șase secții de urgență. Restul răspun- surilor au fost negative, dar eu tot pot să pun pariu că vom găsi o victimă care să fi intrat în vreo secție de urgență cu o lovitură urâtă la cap în noaptea de sâmbătă spre duminică.

-Vrei să spui că chiar în aceeași noapte în care Katherine Marcus ieșea de la Last Drop, cineva a crăpat țeasta altcuiva în parcare a aceluiasi local? interveni Sean, ridicând o mână.

- Da, confirmă Souza cu zâmbetul pe buze.

- Cei de la UC au găsit sânge uscat, din grupele A2 și B3 negativ. Mult mai mult A2 decât B3 negativ, așa încât presupunem că victima trebuie să fi avut grupa A, prinse Connolly mingea din zbor.

- Katherine Marcus a avut 01, își aminti Whitey. Connolly aprobă.

- Firele de păr indică faptul că victima a fost de sex masculin.

- Cu ce teorie operați în cazul ăsta? întrebă Friel.

- N-avem încă vreuna. Am aflat doar că în noaptea asasinării lui Katherine Marcus și *altcineva* a primit una în cap în parcare a ultimului bar în care a intrat ea.

- O fi fost vreo încăierare în parcare, presupuse Maggie Mason. Și ce-i cu asta?

- Nici unul dintre clienții barului nu-și amintește să fi avut loc vreuna, fie înăuntru sau afară. între unu și jumătate și două fără zece, singurii oameni care au părăsit localul au fost Katherine Marcus împreună cu cele două prietene

ale ei, și acest martor, Moldanado, care s-a întors înăuntru imediat ce și-a făcut nevoile. Nimeni n-a mai intrat acolo. Moldanado vede pe cineva care fila parcare la unu și jumă- tate. Ne-a descris un tip cu „un aspect obișnuit”, poate în jur de treizeci și cinci de ani, brunet. Tipul se făcuse nevăzut când Moldanado a plecat din bar pe la două fără zece.

- La ora când fata lui Marcus era fugărită prin Parcul Pen. Souza confirmă.

- Nu spunem că ar exista o legătură evidentă. Poate că nici nu există vreuna. Dar mi se pare că prea ar fi o coincidență.

- Dar încă o dată, repetă Friel, cu ce teorie operați aici?

- Nu știu, domnule, îi răspunse Souza ridicând din umeri. Hai să zicem că *a fost* premeditare. Tipul din parcare o pândește pe Marcus când pleacă. Ea își ia picioarele la spinare și el dă un telefon asasinului. Din acel moment, celălalt o așteaptă la cotitură.

- După care ce? întrebă Sean.

- După care o omoară.

- Nu, ce se întâmplă cu tipul din mașină. Cu iscoada. Ce face ăla după aceea? I se urcă la cap și lovește pe altcineva cu un pietroi sau așa ceva? Doar ca să-și omoare timpul?

- Poate că cineva l-a surprins.

- Când făcea *ce?* îl apostrofă Whitey. Vorbea la celularul lui? Rahat. Nu știm dacă asta are vreo legătură cu asasinarea lui Marcus.

- Sergent, replică Souza, vrei ca noi să sărim pur și simplu peste acest fapt? Vrei să spui s-o lăsăm baltă, că n-avem nimic aici?

- Am zis eu așa ceva?

- Mă rog...

- Am zis eu așa ceva?! repetă Whitey.

- Nu.

- Păi n-am zis. Arată puțin respect celor mai în vârstă ca tine, Joseph, dacă nu vrei să te trimitem înapoi să lucrezi pe coridorul de la Springfield și să-ți pierzi vremea cu motocicliști și pipițe împuțite, care mănâncă direct din conserve.

Souza se abținu, respirând adânc.

- Doar am crezut că ar fi ceva în chestia asta. Atâta tot.

- Nu te contrazic, agent. Spuneam doar că trebuie să vii cu acel ceva înainte de a-i redirecționa pe toți din subordine spre ceea ce s-ar putea dovedi până la urmă doar un incident izolat, fără legătură. De altfel, Last Drop se află în jurisdicția orașului.

- Am luat contact cu ei, îi înștiința Souza.

- Ți-au spus că este cazul lor? Celălalt confirmă printr-un semn.

- Atunci asta este, conchise Whitey desfăcându-și mâinile. Păstrează legătura cu detectivul care se ocupă de caz și ține-ne la curent, dar de-acum nu te mai băga.

- De vreme ce tot suntem la capitolul teoriilor cu care operați, sergent, ai vreuna?

- Am vreo câteva, răspuse acela ridicând din umeri, dar nu prea multe. Katherine Marcus a murit în urma glonțului care i-a intrat în ceafă. Nici una dintre celelalte răni ale ei, inclusiv glonțul care i-a pătruns în brațul stâng, n-au fost considerate mortale. A fost ciomăgită cu o unealtă din lemn cu margini plate, ca un fel de crosă. Medicul legist a tras concluzia că nu a fost supusă vreunui atac sexual. Din propriile noastre observații la fața locului, am aflat că plănuia să fugă de acasă împreună cu Brendan Harris. Bobby O'Donnell era fostul ei prieten. Problema lui era că nu acceptase încă statutul de „fost”. Tatăl fetei nu-i agreea nici pe unul, nici pe celălalt.

- Dar de ce nici pe Harris?

- Nu știm, îi răspuse Whitey aruncând o privire înapoi și iar îndărăt. Încă mai lucrăm la acest aspect. Deci, tot ce putem deduce este că ea își face planuri de ducă pentru dimineața următoare. Se duce la un soi de petrecere de fete cu cele două prietene ale ei, este izgonită dintr-un bar de Roman Fallow și își conduce prietenele acasă cu mașina. Începe să plouă, iar ștergătoarele merg ca dracu', parbrizul se murdărește. Fie că a calculat greșit unde era bordura pentru că se găsea sub influența alcoolului și o prinde somnul la volan din același motiv, fie derapează ca să evite ceva din drum. Indiferent de cauză, cert e că intră cu mașina în bordură. Mașina se oprește brusc și cineva se apropie de ea. Potrivit bătrânei noastre martore, Katherine Marcus salută pe cineva. În momentul ăla, credem noi, asasinul a tras primul glonte. Reușește să-l izbească cu portiera mașinii, poate că astfel i-a *deviat arma*, nu știu, și atunci ea o rupe la fugă în parc. A crescut prin părțile alea, poate s-a gândit că avea o șansă mai bună să i se piardă urma pe acolo. Din nou, nici măcar nu putem ghici de ce s-a hotărât să fugă în parc, decât doar că putea fi o scurtătură în oricare direcție spre Sydney, și nici nu prea era în drumul unor vecini care s-o scape de urmăritor pe o distanță de cel puțin încă vreo patru străzi. Dacă ea ar fi ales să fugă pe un drum deschis, asasinul putea s-o calce cu mașina sau s-o împuște mult mai ușor. Așa că ea se repede în parc. Urmează o direcție constantă spre sud-est din acel moment, tăind-o prin grădina cooperativei, apoi încercând să se ascundă în viroaga de sub podeț, și în final își găsește un ultim adăpost în spatele ecranului de cinema. Ea...

- Drumul pe care a luat-o a afundat-o și mai mult în parc, observă Maggie Mason.

- Da, doamnă.

- De ce?

- De ce?

- Da, sergent, îl încolți ea scoțându-și ochelarii și punându-i pe masă în față. Dacă eu, ca femeie, sunt urmărită printr-un parc orășenesc, al cărui perimetru îmi este familiar, aș începe prin a-mi ademeni următorul să mă urmeze în speranța că poate îmi va pierde urma sau voi mai câștiga ceva timp. Dar în momentul în care reușesc asta, caut să ies din parc. De ce n-a luat-o la nord spre Roseclair, sau nu s-a întors înapoi pe Sydney? De ce să se tot afunde în parc?

- Din cauza șocului, poate. Și a fricii. Frica îi face pe oameni să uite să mai gândească. Hai să ne aducem aminte că și alcoolemia din sânge a fost foarte ridicată. Era bătă.

- Nu prea cred, negă ea dând din cap. Și iată încă ceva, din rapoartele voastre trebuie cumva să presupun că domnișoara Marcus fugea mai repede decât următorul ei?

Whitey deschise puțin gura, dar el păru să uite ce tocmai voia să spună.

- Din raportul tău, sergent. Se afirmă că în cel puțin două ocazii, domnișoara Marcus părea să prefere mai degrabă să se ascundă decât să alerge. S-a ascuns în grădina cooperativei. Apoi s-a ascuns sub podeț. Asta-mi spune două lucruri: în primul rând, că fugea mai repede decât următorul, altfel n-ar fi avut timpul necesar ca să încerce să se ascundă, iar în al doilea rând, că, în mod paradoxal, ei nu i-a fost de ajuns că celălalt n-o ajungea din urmă. Mai adăugați asta și la faptul că n-a încercat să iasă din parc, și la ce concluzie ajungeți?

Nimeni nu veni cu un răspuns. Într-un târziu, Friel rupse tăcerea:

- La ce concluzie ai ajuns, Maggie?

- În orice caz, mie îmi sugerează posibilitatea ca ea să se fi simțit încolțită din mai multe părți. Timp de un minut, lui Sean i se păru că atmosfera din sală încremeni, străfulgerată de curenți electrici.

- De o bandă sau altceva? o întrebă Whitey în final.

- Sau altceva, răspunse ea. Nu știu, sergent. Tocmai mă uitam la raportul vostru. Nu pot să înțeleg nici în ruptul capului de ce femeia asta, care se pare că alerga mai repede decât atacatorul ei, n-a ales să iasă cât mai repede cu putință din parc, dacă nu cumva cineva a fugărit-o din cealaltă direcție.

- Cu tot respectul, doamnă, încep Whitey înclinându-și capul într-o parte, dar ar fi trebuit într-un asemenea scenariu să avem mult mai multe probe fizice la locul faptei.

- Tu însuși în raport aduci ploaia de mai multe ori în discuție.

- Da, aprobă Whitey. Dar dacă a fost vorba de vreo bandă, sau la dracu', de ce nu și de două, care s-o fugărească pe Katherine Marcus, urma să găsim mai multe indicii decât până acum. Cel puțin ceva mai multe urme de pași. Ceva, doamnă.

Maggie Mason își puse iar ochelarii și își coborî privirea la raportul din mâna ei.

- Este și asta o teorie, spuse ea într-un târziu. Una care, pe baza propriului tău raport, cred că merită să o luăm în calcul.

Whitey continuă să-și țină capul plecat, deși Sean putu simți disprețul care i se ridica din umeri ca un gaz pe o țeava.

- Ce zici, sergent? îl iscodi Friel.

Whitey își ridică capul și le oferă un surâs obosit.

- O s-o țin minte, promit. Dar activitatea bandelor în cartierul ăla a fost dintotdeauna scăzută. Hai să facem un compromis și să zicem că a fost vorba de doi infractori, ceea ce ne întoarce iar la posibilitatea unui atac premeditat.

- În regulă...

- Dar dacă așa au stat lucrurile și cu toții am fost de acord astăzi, de la bun început, că a fost o urmărire lungă, atunci cel de-al doilea trăgător trebuie să-și fi golit arma în momentul în care

Katherine Marcus l-a izbit pe partenerul lui cu portiera. Singurul fel în care toată chestia asta ar avea vreun sens ar fi dacă au existat un singur trăgător și o femeie beată și panicată, căreia poate îi slăbeau puterile de la sângele pierdut, care nu mai gândea clar și era pândită numai de ghinioane.

- Dar ai să îți minte teoria mea, desigur, interveni Maggie Mason cu un zâmbet amar și cu ochii ațintiți la masă.

- Așa am să fac, o asigură Whitey. Am să iau totul în serios de-acum, să fiu al naibii! îl cunoștea pe asasin. O. K. Până aici, oricine având un motiv cât de cât logic a fost luat în calcul. Cu cât lucrăm mai mult la acest caz, cu atât mai mult mi se pare posibil ca atacul să fi fost întâmplător. Ploaia ne-a distrus două treimi din probele fizice, Marcus n-a avut nici măcar un singur dușman în viața ei, fir-ar al dracului să fie! Nici un fel de secrete financiare, nici n-a fost toxicomană, nici n-a fost vreodată martoră la vreun delict, după cum rezultă din dosarul ei. Asasinarea, din câte știm, n-a avantajat pe nimeni.

- Cu excepția lui O'Donnell, remarcă Burke, care nu dorea ca ea să părăsească orașul.

- Cu excepția acestuia, confirmă Whitey. Dar are un alibi tare și nu pare să fie un atac premeditat. Așa că cine a mai rămas pe post de dușman? Nimeni.

- Și totuși este moartă, zise Friel.

- Și totuși este moartă, repetă Whitey. Ceea ce mă face să cred că a fost pur și simplu o tragică întâmplare. Dacă scoți din calcul banii, dragostea sau ura ca posibile mobiluri, aproape că nu mai rămâi cu nimic. Ultimul lucru la care te-ai mai putea gândi ar fi la vreun obsedat sexual tembel care i-a dedicat victimei o pagină de Web sau vreo altă tâmpenie de genul ăsta.

Friel își ridică sprâncenele.

- Tocmai verificam și posibilitatea asta, domnule, se amestecă Shira Rosenthal. Până acum, niente.

- Deci nici măcar nu știți ce căutați, conchise Friel într-un târziu.

- Ba da, firește, i-o întoarse Whitey. Un tip cu un pistol. Ah, da, și cu un baston.

Cuvinte pe care el le știuse odinioară

DUPĂ CE-L LĂSĂ PE DAVE pe verandă, cu ochii și chipul iarăși uscate, Jimmy își făcu al doilea duș în acea zi. În adâncul sufletului, simțea nevoie să plângă. I se umflase pieptul de lacrimi ca un balon până când simți că se înăbușă. Se băgase sub duș pentru că dorea să fie singur în cazul în care l-ar fi potopit lacrimile, spre deosebire de cei câțiva stropi care i se prelinseseră pe obraji mai devreme. Se temea să nu se transforme într-o piftie tremurândă și să ajungă să bocească, așa cum i se întâmplase pe vremea când era copil, în bezna dormitorului, sigur de faptul că nașterea lui îi omorâse mama și de aceea îl ura pe taică-său.

Sub duș, simți că iar îl copleștea acel vechi sentiment de tristețe pe care-l avea de-o viață, o conștientizare a trage- diei pe care o întrezărise în viitorul lui, grea ca rocile de calcar. Ca și cum un înger i-ar fi dezvăluit viitorul când încă era în pântecul mamei, iar Jimmy ieșise de acolo cu spusele întipărite undeva în minte, dar acestea îi pieriseră de pe buze. Își ridică ochii spre jetul dușului. Își zise fără cuvinte:

„Știu, în adâncul sufletului, că am contribuit la moartea copilului meu. Simt asta. Dar nu știu cum.”

Iar vocea calmă de undeva din el îl liniști:

„Ai să afli.”

„Spune-mi.”

„Nu.”

„Du-te dracului.”

„N-am terminat tot ce aveam de spus.” „Oh!”

„Cunoașterea va veni.” „Și mă va condamna?” „Asta depinde de tine.”

Jimmy își coborî capul și se gândi la Dave care o văzuse pe Katie cu puțin timp înainte de a muri. Katie, vie, beată, dansând fericită. Numai după ce a aflat că altcineva decât el deținea o imagine a ei care o urma pe cea a lui, îi venise până la urmă să plângă. Ultima oară când a văzut-o, Katie ieșise din prăvălie la sfârșitul schimbului de sâmbătă, între patru și cinci, când el vorbea la telefon cu unul dintre furnizori, punându-și distrat comenzile în ordine, în timp ce ea se aplecase și îl sărutase pe obraz, spunându-i:

- Ne vedem mai târziu, tăticule.

- Mai vorbim, îi răspunse el, privind cum ieșea prin camera din spate.

Dar nu. Astea erau gogoși. Nu o urmărise cu privirea. Doar o *auzise* ieșind, dar privirea îi rămase pe lista de comenzi din registrul de pe tejghea. Așa că, de fapt, ultima oară o văzuse, din profil, în momentul în care își îndepărta buzele de obrazul ei care își luase rămas bun de la el.

„Ne vedem mai târziu, tăticule”. Jimmy își dădu seama că tocmai acest „mai târziu”, partea târzie a serii, ultimele ei minute de viață, aveau să-l doboare. Dacă ar fi fost acolo, dacă ar fi fost în stare să petreacă până ceva mai târziu în seara aceea împreună cu fiica, poate că ar fi fost capabil să se oprească la o imagine mai recentă a ei. Dar n-o făcuse. Dave ar fi făcut-o. La fel Eve și Diane. Ca și ucigașul ei. „Dacă urma să mori, își spuse Jimmy în minte, dacă asemenea lucruri sunt cu adevărat predestinate, atunci mi-aș dori ca

într-un fel sau altul să fi murit măcar privindu-mă în față. M-ar fi durut să te văd moartă, Katie, dar cel puțin aș fi știut că te-ai fi simțit mai puțin singură dacă te-ai fi uitat în ochii mei. Te iubesc. Te iubesc atât de mult. Te iubesc cu adevărat, mai mult decât am iubit-o pe maică-ta, decât pe surorile tale, pe Annabeth, așa să-mi ajute Dumnezeu. Și pe ele le iubesc din tot sufletul, dar pe tine te iubesc cel mai mult pentru că atunci când m-am întors din închisoare și ne-am așezat pe scaun în bucătărie, eram ultimii oameni de pe pământ. Uitați de toată lumea și nedoriți de nimeni. Și eram amândoi atât de speriați, de buimaci și de oropsiți. Dar ne-am ridicat deasupra condiției noastre, nu-i așa? Ne-am clădit viețile în așa fel încât într-o bună zi nu ne-a mai fost frică, nu mai eram niște oropsiți. Și n-aș fi putut reuși asta fără tine. N-aș fi fost capabil. Nu sunt atât de puternic. Te-ai fi făcut o femeie frumoasă. O soție frumoasă, poate. O mamă minune. Erai prietena mea, Katie. Ai văzut ce spaimă era în mine și n-ai luat-o la fugă. Mi-ești dragă mai mult decât viața. Și dorul după tine va fi cancerul ce mă va roade până nu va mai rămâne nimic din mine.”

Și, doar pentru o clipă, cum stătea sub duș, Jimmy îi simți palma pe spate. Asta uitase el din ultimul moment petrecut cu ea. Îi pusese mâna pe spate în timp ce se aplecase să-l sărute pe obraz. Își lipise palma deschisă de spinarea lui, între omoplați, și îi simțise căldura. Rămase sub duș cu această senzație încă întipărită în carne, plină de broboanele stropilor de apă, și simți cum nevoia de a plânge îi pierde. Se simți iar puternic în durerea lui. Se simți iubit de fiica lui.

WHITEY ȘI SEAN găsiră un loc de parcare la un colț în apropiere de casa lui Jimmy și se întoarseră înapoi pe Calea Buckingham. Primele ore ale serii îi învăluiau cu răcoare, cerul întunecându-și albastrul, iar Sean se trezi întrebându-se ce făcea Lauren în aceeași clipă, dacă se afla în apropierea unei ferestre, dacă putea contempla același cer pe care-l privea și el în momentul acela, simțind cum se răcoarea tot mai mult.

Chiar înainte de a se opri în dreptul imobilului cu trei etaje, unde locuia Jimmy împreună cu soția, prinși ca într-un sandwich între diverși demenți Savage, soțiile și ibovnicele lor, îl zăriră pe Dave Boyle aplecându-se prin portiera deschisă a unei Honda parcată în fața intrării. Dave ajunsese la torpedoul deschis și îl închise trântindu-l, apoi se trase afară cu un portofel în mână. Îi observă pe Sean și pe Whitey în timp ce-și închidea mașina și le zâmbi.

- Iarăși voi doi!

- Bântuim ca o viroză, remarcă Whitey. Mereu scoatem capul.

- Ce mai faci, Dave? Îl salută Sean.

- Nu s-au schimbat prea multe în patru ore. Treceți pe la Jimmy?

Ei încuviințară.

- Ați reușit ceva pentru soluționarea cazului? Sean dădu din cap.

- Tocmai treceam să ne exprimăm condoleanțele și să vedem cum o mai duc.

- Acum sunt bine. Cred că s-au epuizat, știți? Pot să vă spun că, Jimmy n-a mai pus capul pe pernă de ieri. Annabeth a dat în patima țigărilor, așa că m-am oferit să-i cumpăr câteva pachete, dar am uitat că mi-am lăsat portofelul în mașină, se justifică el, ținându-l ridicat în mână umflată, apoi îl băgă în buzunar.

Whitey își băgă și el mâinile în buzunare, legănându-se pe călcăie și schițând un zâmbet subțire.

- Rana pare să fie tare dureroasă, observă Sean.

- Asta? făcu Dave, ridicându-și iar mâna, cântărind-o. Nu doare chiar așa de rău.

Sean dădu din cap, adăugând propriul zâmbet neîncre- zător la cel al colegului său, amândoi încremenți acolo, scrutându-l pe Dave.

-Jucam biliard acum două nopți, începu să povestească Dave. Știi cum este masa la McGills, Sean. O jumătate din ea se sprijină de perete, așa că trebuie să tot folosești tacul ăla scurt.

- Evident, îl încuraja Sean.

- Deci, bila albă se află chiar la distanță de un fir de păr de mantă, iar bila obiectiv la celălalt capăt. Eu îmi trag mâna să lovesc cât mai tare cu tacul, uitând că sunt lipit de perete. Și buf! Mâna aproape că-mi intră prin zidul ăla nenorocit.

-Au! glumi Sean.

- Ți-a ieșit? îl întrebă Whitey.

- Ce?

- Lovitura.

- Am zgâriat masa cu tacul, se încruntă Dave. Firește că n-am mai fost bun de nimic tot restul jocului.

- Sigur că nu, întări Whitey.

- Da, oftă Dave. Ghinion, pentru că eram în avantaj până să se întâmple asta.

Whitey aruncă o privire spre mașina lui Dave.

- Hei, ai aceeași problemă pe care o am și eu?

- N-am avut nici o problemă cu ea, nu, răspuse celălalt întorcându-și ochii spre propriul automobil.

- Rahat. Pentru că lanțul de distribuție la Accord-ul meu s-a încurcat rău de tot. Am descoperit că același lucru i s-a întâmplat și unui amic de-al meu. Costul reparației se ridică la câteva sutare, știi?

- Nu, răspuse Dave. A mea a fost un vis, se uită peste umăr, apoi iar la ei. Mă duc să cumpăr țigări. Ne vedem înăuntru?

- Bine, încuviință Sean și îi făcu un mic semn cu mâna, după care coborî de pe bordură și traversă bulevardul.

Whitey se uită la Honda.

- Drăguță ciobitură are pe partea din față a capotei. -Mamă, sergent, nici nu credeam c-ai observat-o! glumi

Sean.

- Și povestea cu tacul de biliard? fluieră Whitey. Ce, vrea să spună că-l ține cu *palma* de mâner?

-Aici se ridică o problemă, totuși, îi atrase atenția Sean în timp ce-l urmăreau amândoi pe Dave care intra la Eagle Liquors.

- Serios, care-i aia, robocopule?

- Dacă-l faci pe Dave să fie tipul pe care martorul lui Souza l-a văzut în parcare barului Last Drop, atunci el a crăpat capul altcuiva când Katie Marcus a fost omorâtă.



Whitey își luă o grimasă dezamăgită.

- Chiar crezi? Eu îl văd ca pe un tip care zăbovește într-o parcare, pe când o fată sortită morții cu o jumătate de oră mai târziu tocmai părăsea localul. îl văd ca pe cineva care n-a fost acasă la unu și un sfert, cum a declarat el.

Prin vitrina magazinului, îl văzură pe Dave la teighea adresându-se vânzătorului.

- Sângele pe care cei de la UC l-au râcâit de pe pavajul din parcare putea fi acolo de mai multe zile, adăugă Whitey. N-avem nici o dovadă că s-a mai întâmplat ceva acolo, în afara unei încăierări la beție. Dacă tipii din bar vin și spun că nu s-a întâmplat nimic în noaptea aia? S-ar fi putut întâmpla cu o zi mai devreme. S-ar fi putut petrece chiar în după- amiaza zilei respective. Nu există nici o legătură cauzală

între sângele din parcare și Dave Boyle, care să șadă în mașina lui la unu și jumătate. Dar există una cât casa între el și mașina asta, când Katie Marcus a părăsit barul.

Îl bătu pe umăr pe Sean.

- Hai să urcăm.

Acesta aruncă o ultimă privire peste drum pe când Dave îi puneă vânzătorului mărunțișul în mână în magazinul de băuturi alcoolice. Îi părea rău pentru amicul său din copilărie. Indiferent de ceea ce făcea, pur și simplu trezea în oricine compătimirea, un sentiment cam neșlefuit și un pic cam urât, de intensitatea unui tăiș de lamă.

CELESTE, care ședea pe patul lui Katie, îi auzi pe polițiști urcând scările, tropăind cu bocancii lor grei pe treptele roase de vreme, chiar de cealaltă parte a peretelui. Annabeth o trimisese până aici cu câteva minute mai devreme să-i aducă o rochie de-a fiicei, pe care Jimmy s-o poată duce la Pompele Funebre, verișoară ei scuzându-se că nu avea destulă putere să intre în cameră. Era vorba de o rochie albastră, cu un umăr gol, Celeste amintindu-și când Katie o purtase la nunta Cariei Eigen, cu o floare galbenă și albastră, prinsă chiar deasupra urechii în părul ridicat în sus. În ziua aceea, realmente frânsese niște inimi, Celeste dându-și singură seama că nu arătase atât de bine în toată viața ei, iar Katie fiind total inconștientă de cât de orbitoare îi era frumusețea. În clipa în care Annabeth menționase o rochie albastră, Celeste știa precis pe care anume o dorea.

Așa că intrase aici, unde cu o noapte în urmă îl zărise pe Jimmy acoperindu-și fața cu perna fetei, inhalând-o cu lăcomie în plămâni, și deschisese geamurile să aerisească camera de mireasma fadă a decesului. Găsi rochia într-un sac special pentru păstrarea hainelor, închis cu un fermoar în fundul

șifonierului și o scoase din el, așezându-se iar pe pat pentru o clipă. De jos, din bulevard, ajungeau până la ea zgomotele unor portiere trântite, trâncăneala de maidan, în surdină, a trecătorilor care mergeau pe trotuare, șuieratul ușilor unui autobuz care se deschideau în stația de la colț cu Crescent. Îi căzu privirea pe o fotografie de pe măsura de noapte, cu Katie și tatăl ei. Fusese făcută cu câțiva ani în urmă, ea avea un zâmbet crispat, cum stătea așezată pe umerii lui Jimmy, care îi ținea gleznele în mâini și se uita în obiectiv cu acel surâs deschis, atât de minunat, cum numai el știa să zâmbească, cu care te înmărmurea fie numai și din cauză că el, ca atare, nu părea deloc un om deschis, iar zâmbetul acela era unica trăsătură necontaminată de îndoiala lui obișnuită.

Tocmai ridică fotografia de pe noptieră, când auzi vocea soțului din stradă:

- Iarăși voi doi!

Ea rămase acolo, tot mai pierită, pe măsură ce auzea fără să vrea discuția dintre Dave și polițiști, după care auzi ce vorbiră Sean Devine și partenerul lui, în timp ce soțul ei traversa strada să-i cumpere țigări lui Annabeth.

Timp de zece sau doisprezece secunde oribile fu cât pe ce să vomite pe rochia albastră a lui Katie. Diafragma ei sălta în sus și-n jos și i se uscă în gât, iar stomacul începu să-i dea în clocot. Se aplecă de șale, încercând din răspuțeri să se abțină, horeai de mai multe ori, dar nu vomită. Și îi trecu.

Cu toate acestea, îi mai era greață. Îi era greață și frig. I se părea că îi luase foc creierul. Ardea cu o vâlvătaie în care ceva părea să se zbată nebunește, întunecându-i luminile ochilor, cuprinzându-i sinusurile și orbitele.

Se întinse pe spate în vreme ce Sean și partenerul lui urcau scările și își dori să fie lovită de un fulger sau ca tavanul să-i cadă în cap, ori pur și simplu să fie ridicată de vreo forță necunoscută și zvârlită pe fereastra deschisă. Toate aceste scenarii erau de preferat în locul celui pe care ea trebuia să-l înfrunte. Poate că el doar proteja pe altcineva, sau poate că văzuse ceva ce n-ar fi trebuit și fusese amenințat. S-ar putea ca întrebările puse de către cei de la poliție să însemne numai că-l *socoteau* suspect. Nici una dintre aceste ipoteze nu indica, fără îndoială, că soțul ei o omorâse pe Katie Marcus.

Povestea cu tâlharul fusese o minciună sfruntată. Știuse asta de la bun început. Încercase să fugă de acest adevăr de mai multe ori în decursul ultimelor zile, să și-l ascundă în minte așa cum perdeaua norilor cerne razele solare. Dar știuse, încă din noaptea în care venise acasă cu povestea asta, că tâlharii nu lovesc cu o mână când pot să te înjunghie cu cealaltă, și nu folosesc replici istețe precum „Portofelul sau viața, jigodie. Nu plec de-aici cu mâna goală!” Și nu se lasă dezarmați și cotonogiți de oameni ca Dave, care nu mai luase parte la o încăierare din școala primară.

Dacă Jimmy s-ar fi întors acasă cu aceeași poveste, ar fi fost altceva. Jimmy, așa slab cum era, îți dădea totuși impresia că era în stare să te omoare. Părea să știe cum să se bată, doar că se maturizase, depășind punctul în care violența să-i mai fie necesară în viață. Dar se mai simțea în aer pri-mejdia pe care o iradia prezența lui, o anume tendință distructivă.

Mirosul pe care Dave îl răspândea în jur era de un alt gen. Era mirosul unui om cu secrete, cu o minte enigmatică, o viață interioară care se desfășura în spatele ochilor lui mult prea ficși, în care nimeni altcineva nu putea pătrunde. Era măritată cu el de opt ani și întotdeauna crezuse că lumea lui secretă se va deschide până la urmă pentru ea, dar nu. Bărbatul ei trăia cocoțat acolo, în lumea din capul

lui, mult mai mult decât aici, jos, în lumea oricui altcuiva, și poate aceste două lumi paralele fuzionaseră în așa măsură încât negurile minții i se revărsaseră peste străzile din East Buckingham.

Să fi fost Dave ucigașul lui Katie? Și, sincer vorbind, putea fi *soțul ei* capabil de crimă? Putea fi el în stare s-o fugărească pe fata vechiului său prieten în parcul cufundat în beznă? S-o bată și să-i audă țipetele și rugămintele? Să-i descarce o armă în ceafă?

De ce? De ce-ar face cineva așa ceva? Și dacă tot acceptai că cineva, de fapt, *putea* să facă așa ceva, rezulta de aici că acea persoană ar fi chiar el?!...

Da, își răspunse sieși, doar trăia într-o lume secretă. Da, probabil că nu mai putea fi niciodată întreg din cauza abuzurilor săvârșite asupra lui în copilărie. Da, doar povestea cu tâlharul era o minciună, dar poate că exista o justificare logică pentru ea. Cum ar fi?...

Katie a fost asasinată în Pen Park la puțin timp după ce a părăsit Last Drop. Dave pretinde că a ținut piept unui tâlhar în parcare la aceluiși bar. Susține că l-a lăsat pe omul ăla acolo, zăcând în stare de inconștiență, dar nimeni nu-i descoperise până acum cadavrul. Poliția *menționase* ceva despre descoperirea unor picături de sânge în parcare, totuși. Atunci poate că îi spusese până la urmă adevărul. Poate.

Și totuși, îi tot revenea în minte felul în care nu se potriveau toate ca timp. Dave îi mărturisise că se dusese la Last Drop. Se părea că mințise poliția în această privință. Katie fusese omorâtă între două și trei dimineața. El intrase în apartament pe la trei fără zece, plin de sângele altcuiva și cu o explicație neconvingătoare. Și dintre toate tocmai asta era coincidența cea mai bătătoare la ochi, faptul că biata Katie fusese ucisă tocmai în momentul în care bărbatul

ei se întorcea acasă acoperit de sânge. Dacă n-ar fi fost soția lui, ar fi îndrăznit măcar să pună concluzia sub semnul întrebării?

Celeste se aplecă din nou din șale, încercând să-și rețină voma și să astupe vocea din mintea ei care-i tot șoptea șuierat: „Dave a ucis-o pe Katie. Iisuse Hristoase. Dave a ucis-o pe Katie. Of, Doamne Dumnezeule! Dave a ucis-o pe Katie și eu vreau să mor”.

- DECI I-AȚI SCOS pe Bobby și pe Roman din rândul suspec- ților? întrebă Jimmy.

- Nu complet, îl lămuri Sean scuturând din cap. Asta nu exclude posibilitatea ca ei să fi angajat vreun criminal.

- Dar pot citi pe figura dumitale că nu crezi în așa ceva, zise Annabeth.

- Nu, doamnă Marcus, nu credem.

-Atunci pe cine suspectați? Pe oricine? mai vru să știe Jimmy.

Whitey și Sean se uitară unul la altul, după care Dave intră în bucătărie, desfăcu celofanul unui pachet de țigări și îl înmâna lui Annabeth.

- Poftim, Anna.

- Mersi, rosti ea uitându-se la Jimmy cu o expresie de ușoară jenă. Simt o nevoie teribilă să fumez.

- Draga mea, îndeplinește-ți orice poftă, fără nici o grijă, o liniști el zâmbindu-i tandru și bătând-o ușor pe mână.

- M-am lăsat de zece ani, mărturisi ea întorcându-se spre Whitey și aprinzând un chibrit.

- Și eu la fel, îi spuse Sean. Pot să-ți fur și eu una? Annabeth izbucni în râs cu țigara săltându-i între buze,

iar bărbatul ei se gândi că poate asta era primul sunet frumos pe care-l auzise în ultimele douăzeci și patru de

ore. Văzu zâmbetul larg pe fața lui Sean, în timp ce lua o țigară de la soția lui și dori să-i mulțumească pentru că-i descoperise fruntea.

- Ești un băiat rău, domnule Devine, remarcă ea aprin- zându-și țigara.

- Am mai auzit asta, Zise el pușând.

-Ai auzit-o săptămâna trecută de la comandant, completă Whitey, dacă-mi amintesc bine.

- Zău? făcu Annabeth și îl fixă pe Sean cu căldura unei priviri interesate, ea fiind una dintre acele rare persoane care puteau manifesta, când ascultau, același interes ca și atunci când vorbea.

Zâmbetul lui Sean se lărgi și mai mult când Dave luă loc, iar Jimmy avu sentimentul că atmosfera din bucătărie devenea mai clară.

- Tocmai am revenit dintr-o suspendare, recunosc Sean. Ieri a fost prima mea zi de muncă.

- Ce-ai făcut? îl iscodi Jimmy, sprijinindu-se de masă.

- Este secret, zise celălalt.

- Sergent Powers? îl aborda Annabeth.

- Mă rog, agentul Devine...

- Și eu știu anecdote despre tine, îl amenință Sean, întorcându-și privirea la el.

- Ei, *haide!*

- Nici vorbă. îmi pare rău.

- Sean, spuse Jimmy, și atunci când acesta se uită la el, încercă să-i transmită prin ochi că *asta* le făcea bine, era exact ce le trebuia în clipa aceea. Un moment de respiro. O conversație care să n-aibă nimic de a face cu omuciderea sau cu pompele funebre, ori cu pierderea suferită.

Figura celuilalt se înduioșa, până când începu să semene cu chipul pe care-l avusese la unsprezece ani, și încuviință tacit.

- Am îngropat un tip în reclamații false, începu el întor- cându-se spre Annabeth.

- *Ce?* întrebă ea aplecându-se în față, cu țigara ridicată în dreptul urechii și cu ochii măriți.

Sean își dădu capul pe spate, trase din țigară și aruncă o gură de fum în tavan.

- Nu mi-a plăcut de un tip, nu contează pentru care motiv, în sfârșit, o dată pe lună sau cam așa ceva, îi introduceam numărul de la mașină în baza de date de la Serviciul de înregistrări Auto, la rubrica de parcări contravenționale. O mai schimbam, o lună ziceam că parca într-un

loc nepermis, în următoarea că parca într-o zonă comercială, etcetera, etcetera, etcetera. în sfârșit, tipul intră în sistem, dar habar n-are.

- Pentru că n-a primit niciodată vreo reclamație, ghici Annabeth.

- Exact. Și la fiecare douăzeci și unu de zile mai este penalizat cu alți cinci dolari pentru neplată, pe urmă amenzile tot continuă să sporească până când într-o zi primește o citație la tribunal.

- Unde află că datorează statului vreo mie două sute de dolari, adaugă Whitey.

- O mie o sută, îl corectează Sean. Dar așa-i. El protes- tează că n-a primit reclamațiile, dar instanța nu-i dă crezare. Doar tot timpul asta se aude. Așa că tipul este condamnat. Este în baza de date, totuși, iar computerele nu mint.

- Ești nemaipomenit, îl admiră Dave. Și faci multe chestii de-astea?

- Nu, se apără Sean, iar Annabeth și Jimmy izbucniră în râs. Nu, David.

-Acum îți mai zice și „David”, îl avertiză jimmy în glumă. Ai grijă!

- Am făcut asta o *singură* dată cu un *singur* individ.

- Și cum de te-au prins?

- Mătușa tipului lucra la Serviciul de înregistrări Auto, răspunse Whitey. Mă credeți?

- Nu, zise Annabeth.

- Cine ar fi știut? se întrebă Sean retoric, confirmând din cap. Tipul și-a plătit amenzile, după care și-a pus mătușa la curent cu toată tărașenia și ea mi-a dat de urmă. Cum tot aveam un precedent cu individul în chestiune, i-a fost ușor comandantului să lege mobilul de oportunitate, să res- trângă numărul suspectilor până la unul și uite așa m-a prins.

- Exact, câte nasoaie ai înghițit pe chestia asta? se interesă Jimmy.

- Cu sacii, recunosc Sean și de data asta toți cei patru izbucniră în râs. Saci uriași, de mărimea pubelelor de gunoi, preciza el, detectând lucirea din ochii lui Jimmy și pufnind și el în râs.

- Bietul Devine, pentru el n-a fost cel mai bun an, îl compătimi Whitey.

- Ai avut noroc că n-a transpirat nimic prin presă, îi zise Annabeth.

- Oh, avem noi grijă de asta, o lămuri Whitey. Poate i-am tăbăcit fundul, dar tot ce deține cucoana de la Serviciul de înregistrări era oficiul din care fuseseră emise reclamațiile, nu și numărul insignei. Pe cine să dăm vina, pe o eroare administrativă?

- Pe o defecțiune la computer, propuse Sean. Coman- dantul m-a pus să-i restitui întreaga sumă, bla, bla, bla, m-a suspendat o săptămână fără plată și m-a băgat în trei luni de probă. Cu toate astea, putea să fie mult mai rău.

- Puteau să-l retrogradeze, preciza colegul său.

- De ce n-au făcut-o? întrebă Jimmy.

- Pentru că sunt robocop. Nu citești ziarele, Jim? întrebă Sean, stingându-și țigara și deschizându-și brațele.

- Ce vrea să spună megalomanul ăsta aici, îi lămuri Whitey, este că el a rezolvat câteva cazuri destul de serioase în ultimele luni. Are cea mai mare rată de cazuri rezolvate din unitatea mea. Trebuie să așteptăm ca media asta să mai scadă până să-l dăm pe ușă afară.

- Chestia aia cu nebunia de pe șosea, își aminti Dave. Ți-am văzut numele o dată într-un ziar.

- Dave *citește*, îl dădu Sean drept exemplu pentru Jimmy.

- Nu ghiduri de biliard, totuși, remarcă Whitey cu un surâs. Ce-ți mai face mâna?

Jimmy își îndreptă privirea la Dave chiar în clipa în care acesta din urmă lăsa ochii în jos. Jimmy înțelese că polițistul cel mare se juca cu Dave de-a șoarecele și pisica, stârnindu-l. Avea destulă experiență din trecutul său infracțional ca să-și dea seama de asta după ton, și realizează că-l tachina în privința mâinii umflata. Atunci ce dorise să spună cu biliardul?

Dave deschise gura să vorbească, dar figura îi încremeni văzând peste umărul lui Sean pe cineva, Jimmy se uită în direcția privirii acestuia și fiecare părticică din el se crispa. Sean își întoarse capul și o zări pe Celeste Boyle, ținând o rochie de un albastru întunecat, cu

umerașul ridicat la nivelul umărului, astfel încât rochia flutura pe lângă ea de parcă acoperea un trup pe care nimeni nu-l putea vedea.

Celeste observă expresia de pe fața îndureratului tată și spuse:

- Am s-o duc eu la pompele funebre, Jim.

- Nu trebuie să faci asta tu, zise Annabeth.

- Dacă așa vreau eu! ripostă Celeste izbucnind într-un hohot de râs bizar, disperat. Chiar așa. Mi-ar face plăcere. Aș mai ieși și eu la aer pentru câteva minute. M-aș bucura, Anna.

- Ești sigură? o întrebă Jimmy cu o voce ușor dogită.

- Da, da, confirmă hotărâtă Celeste.

Sean își aminti de ziua când mai văzuse ultima oară o persoană care-și dorea cu atâta disperare să iasă din cameră. Se ridică din scaun și înaintă spre ea cu mâna întinsă.

- Ne-am mai întâlnit de câteva ori. Sunt Sean Devine. -Ah, desigur, răspunse ea în timp ce mâna ei transpirată

luneca în mâna lui.

- M-ai tuns odată, îi aminti Sean,

- Știu, îmi amintesc. Sigur că da.

- Ei bine... începui Sean. -Ei.

- Nu vreau să te rețin.

- Nu, nicidecum, îl liniști ea hohotind iar. Deci, mi-a părut bine să te văd. Trebuie să mă duc.

- Pa.

- Pa.

- Pa, iubito! zise și Dave, dar Celeste deja străbătea holul și se îndrepta glonț spre ușa de la intrare, ca și cum ar fi adulmecat vreo scurgere de gaze.

- Rahat, făcu Sean și se uită peste umăr la Whitey. Mi-am uitat blocnotesul în mașină.

- Păi, mai bine te-ai duce să ți-l iei.

- Ce, nu poate împrumuta o foaie dintr-al tău? se miră Dave, în timp ce Sean ieșise deja în hol.

Acesta nu mai apucă să audă ce gogoși turnă Whitey, pentru că ieși pe ușă și se repezi pe scări în jos, năvălind pe verandă tocmai când Celeste ajunsese la mașină. Descuiase cu cheia portiera și intrase înăuntru, deblocând portiera din spate. O deschise și introduse cu grijă rochia pe bancheta din spate. Când închise portiera, se uită peste capotă și-l zări pe Sean coborând scările, iar acesta citi

teroarea pe figura ei, privirea cuiva care în momentul acela se vedea lovit de un autobuz.

Putea fi subtil sau direct și, după o singură privire spre ea, se hotărî că trebuia să fie direct, căci asta era singura lui șansă. S-o prindă ca-ntr-un clește cât era nepregătită.

- Celeste, începu el, aș vrea să-ți pun doar o scurtă întrebare. -Mie?

El încuviință din cap și, ajungând la mașină, se sprijini de ea punându-și mâinile pe capotă.

- La ce oră a venit acasă Dave sâmbătă seara?

- Poftim?

Își repetă întrebarea, scrutând-o cu privirea.

- Dar de ce te-ar interesa tocmai amănuntul ăsta? îl întrebă ea.

- Este un mic detaliu, Celeste. I-am pus soțului tău câteva întrebări astăzi pentru că s-a aflat la McGills în același timp cu Katie. Unele dintre răspunsurile lui n-au ieșit la socoteală și asta-l cam încurcă pe colegul meu. În ce mă privește, îmi închipui că Dave a cam luat la bord în noaptea aia și nu-și mai aduce aminte cu exactitate unele detalii, dar colegul meu este un cusurgiu rău. Așa că vreau doar să știu ora la care s-a întors, ora exactă, ca să mi-l iau de pe cap pe Whitey și să ne concentrăm pe prinderea ucigașului lui Katie.

- Voi credeți că Dave a fost făptașul?

Sean se desprinse de mașină, înălțându-și capul.

- N-am spus nimic în acest sens, Celeste. La dracu', n-aș avea nici măcar de ce să-mi treacă prin cap una ca asta.

- Mă rog, nu știu.

- Doar ce ai spus-o.

- Ce? Ce tot vorbești? M-am încurcat de tot, făcu Celeste.

- Cu cât mai repede aflu ora la care Dave s-a întors acasă, cu atât mai ușor am să-l conving pe colegul meu să se

concentreze și asupra altor lucruri, nu numai la găurile din varianta soțului tău.

Pentru o clipă, ea făcu impresia unei persoane care ar fi nimerit cu spatele în fața unui trafic intens. Arăta atât de pierdută și de confuză, încât Sean avu același puternic sentiment de milă pentru ea pe care adesea îl simțea și pentru bărbatul ei.

- Celeste, încercă el s-o convingă, știind prea bine că Whitey i-ar fi acordat un calificativ de insuficient în raport privind proba, dacă ar fi auzit ceea ce avea să-i spună. Nu cred că Dave ar fi făcut ceva. Jur pe Dumnezeu. Dar colegul meu crede, și el este ofițer. El decide pe ce căi să se desfășoare investigația. Dacă-mi spui la ce oră s-a întors acasă, ne oprim aici. Și nu-l vom mai deranja niciodată.

- Doar te-ai uitat la mașina asta, spuse ea.

- Poftim?

- V-am auzit vorbind mai devreme. Cineva a văzut mașina parcată în jurul barului Last Drop, în noaptea în care Katie a fost omorâtă. Colegul tău bănuiește că Dave a ucis-o.

Rahat. Lui Sean nu-i venea să-i creadă urechilor.

- Colegul meu vrea să-l cerceteze mai atent. Nu este același lucru. Până acum nu avem nici un suspect, Celeste. Da? N-avem. Știm doar găurile din povestea lui Dave. Dacă le acoperim, îl lăsăm în pace. N-ai de ce să te temi.

*„A fost jefuit, vru Celeste să-i spună. A venit acasă pătat de sânge, dar numai pentru că cineva a încercat să-l tâlhă-rească. N-a făcut-o el. Chiar dacă l-aș bănuia de așa ceva, inima îmi spune că Dave nu este capabil de așa ceva. Fac dragoste cu el. M-am măritat cu el. Și nu aș lua de bărbat un ucigaș, copoi nenorocit!”*

Încercă să-și amintească felul în care plănuiise să-și păstreze calmul când poliția ar fi ajuns să-i ia și pe ei la întrebări. În noaptea aceea, în vreme ce îi spăla hainele de sânge, era convinsă că își făcuse un plan pentru o atare situație. Dar ea încă nu aflase de moartea lui Katie la ora aceea, nici că polițaii aveau s-o interogheze în legătură cu implicarea lui Dave în asasinarea fetei. Cum ar fi putut ea să prevadă asta? Și polițistul ăsta din fața ei era atât de manierat, de arogant și de fermecător! Nu era deloc genul cu burtă, mahmur și cărunț la care se așteptase. Era un vechi amic de-al bărbatului. Dave îi povestise că omul ăsta, Sean Devine, se jucase pe aceeași stradă cu el și cu Jimmy Marcus, când a fost răpit. La maturitate deveni un tip înalt, inteligent, chipeș, cu o voce pe care îți doreai s-o asculți în fiecare noapte, cu ochi care păreau să te disece.

Iisuse Hristoase! Cum putea ea să se descurce cu așa ceva? Avea nevoie de timp să gândească, să se regăsească și să analizeze rațional situația. Nu-i trebuia rochia unei fete moarte, care parcă se holba la ea de pe bancheta din spate, și de un polițist de cealaltă parte a mașinii, scrutând-o cu o privire otrăvitoare.

- Eram adormită, îi răspunse ea, la ora aia.

- Cum?

- Dormeam, repetă ea. În noaptea de sâmbătă, când s-a întors Dave acasă. Eram deja culcată.

Polițistul dădu din cap. Se sprijini iar pe mașină, fre-cându-și mâinile pe capotă. Părea mulțumit, ca și cum toate întrebările lui primiseră un răspuns. Își aduse brusc aminte că avea un fir de păr foarte gros și şuvițe aproape de culoarea pralinelor, răzlețite prin părul șaten. Îi trecuse prin minte că n-avea a se teme de calviție.

- Celeste, zise cu glas de ambră și fum, cred că te-ai speriat.

Ea avu senzația că inima îi era strivită ca-ntr-un clește de o mână murdară.

- Cred că ești speriată și mai cred că știi ceva. Vreau să înțelegi că sunt de partea ta și a lui Dave. Dar mai mult de partea ta pentru că, așa cum am mai spus, ești speriată.

- Nu-i adevărat, reuși ea să spună și deschise portiera din dreptul locului șoferului.

- Ba da, zise polițistul și se dădu cu un pas înapoi de lângă mașină, în timp ce ea urcă la volan și demară pe bulevard.

Ce plănuseră ei

CÂND SEAN se întoarse în apartament, îl găsi pe Jimmy în hol, vorbind la un telefon fără fir.

- Bine, n-o să uit fotografiile. Mulțumesc, zise el și închise, uitându-se la celălalt. Erau *Pompele Funebre Reed's*, îl lămurii el. I-au ridicat cadavrul de la medicul legist și mi-au zis că pot să vin cu lucrurile ei acolo. Ridică din umeri. Știi, ca să finalizeze detaliile serviciului, cam așa ceva.

Sean consimți cu o mișcare a capului.

- Ți-ai luat blocnotesul?

- Este aici, îl asigură el pipăind buzunarul. Jimmy lovi de câteva ori telefonul de coapsă.

- Așa, cred că mai bine m-aș duce la Reed's.

- Mai degrabă ți-ar prinde bine un pui de somn, omule.

- Nu, sunt bine.

- în regulă.

Pe când Sean se pregătea să treacă pe lângă el, Jimmy îi zise:

- Mă întrebam dacă pot să te rog ceva.

- Sigur, se opri celălalt din drum.

- Dave probabil că se va duce curând să-l ducă pe Michael acasă. Nu știu ce program mai ai tu, dar speram că poate o să-i ții nevastei mele de urât un pic. Cât să nu se simtă singură, știi? Celeste, probabil, va fi înapoi deja, așa că nu-ți va lua mult timp. Val și frații lui le-au luat pe fete la un film,

deci n-a mai rămas nimeni acasă, iar Annabeth nu vrea încă să se ducă la *Pompele Funebre*. Eu știu? M-am gândit și eu....

- Nu cred să fie vreo problemă, îl liniști Sean. Trebuie să-l întreb pe sergent, dar noi oficial am ieșit din schimb de câteva ore bune. Lasă-mă să vorbesc cu el, bine?

- îți rămân dator.

- Sigur, îi răspunse el luând-o din loc spre bucătărie, după care se opri iar și își întoarse privirea la fostul său amic. De fapt, Jim, voiam să te întreb ceva.

- Zi, spuse celălalt, luându o căutătură precaută de pușcăriaș.

- Potrivit unor rapoarte pe care le avem, începu el întor- cându-se înapoi, tu ai avut o problemă cu puștiul ăla pe care l-ai menționat azi-dimineață, Brendan Harris.

- N-am avut chiar nici un fel de probleme, se dezvinovăți Jimmy ridicând din umeri. Pur și simplu mă sinchiesc de puștiul ăla.

- De ce?

- Nu știu, răspunse Jimmy băgând telefonul în buzunarul din față. Unii oameni pur și simplu te scot din sărite, știi?

- Se vedea cu Katie, Jim. Aveau de gând să fugă împreună, îi destăinui Sean, apropiindu-se de el și punându-i o mână pe umăr.

- Gogoși, se răsti tatăl, cu ochii în podea.

- Am găsit broșuri cu Vegas în rucsacul ei, Jim. Am dat câteva telefoane și am descoperit rezervări făcute pe ambele nume la TWA. Brendan Harris a recunoscut totul.

- El mi-a ucis fata? îl întrebă Jimmy ridicând din umeri.

- Nu.

- Ești sigur sută-n sută?

- Aproape. A fost testat de câteva ori la detectorul de minciuni. De altfel, mi se pare că bărbatul nu e acel gen de oameni. Se pare că ți-a iubit sincer fata.

- La dracu', făcu Jimmy.

Sean se sprijini de perete și așteptă, lăsându-i celuilalt timp să reflecteze.

- Să fugă? zise tatăl după un timp.

- Cam așa. Din câte mi-au spus Brendan Harris și amân- două prietenele ei, erai foc și pară împotriva unei relații între ei doi. De ce, nu înțeleg. Mi s-a părut că băiatul nu e prea rău. Poate un pic cam prostuț, posibil. Dar mi s-a părut decent, chiar simpatic. Aici chiar nu te înțeleg.

- Nu mă înțelegi? chicoti Jimmy. Tocmai am aflat că fiică-mea care, știi bine, este moartă se gândea să fugă de acasă, Sean.

- Știu, spuse celălalt aproape în șoaptă, sperând să-l potolească, căci se aprinsese aproape la fel de tare ca și atunci când îl văzuse ieri după-masă lângă ecranul cinematografului. Sunt și eu doar curios, omule, de ce erai atât de neînduplecat în privința prieteniei lor?

Jimmy se sprijini de perete lângă Sean și respiră de câteva ori adânc.

- L-am cunoscut pe taică-său. I se spunea „Doar” Ray.

- De ce?

- Erau mulți tipi cu numele ăsta la vremea respectivă, îi explică el. Ray Bucheck cel nebun și Ray Dorian psihopatul și Ray Lane „Țăranul”, că Ray Harris a fost supranumit „Doar” Ray pentru că toate poreclele trăsnet fuseseră luate de alții, încheie el ridicând din umeri. În orice caz, tipul nu mi-a plăcut prea tare niciodată și pe urmă și-a părăsit nevasta când era gravidă, cu mutulică pe care-l are acum, iar Brendan n-avea decât șase ani și, nu știu, m-am gândit că așchia nu

sare prea departe de trunchi, așa că nu mi-a trebuit să se vadă cu fiică-mea.

Sean dădu din cap, deși nu-l crezu. îl împiedica ceva din felul în care Jimmy îi spusese că tipul nu-i plăcuse prea mult, un mic declic în voce, căci auzise destui gogoși în viața lui de polițist ca să poată recunoaște una, indiferent dacă i se părea logică.

- Asta a fost, da? îl întrebă el. Asta-i singurul motiv?

- Da, răspunse Jimmy și se smuci de lângă perete, îndrep- tându-se spre ieșire.

- Bună idee! exclamă Whitey stând în picioare în fața casei, împreună cu Sean. Lipește-te puțin de familie, vezi ce mai poți scoate de la ei. Că veni vorba, ce i-ai zis nevestei lui Boyle?

- I-am zis că era speriată. -A confirmat alibiul lui?

- Spune că dormea, răspunse Sean scuturând din cap.

- Dar tu crezi că era speriată?

Sean își ridică ochii la ferestrele care dădeau în stradă. Făcu un semn lui Whitey și arătă cu capul mai încolo pe caldarâm, iar celălalt îl urmă după colț.

- Ne-a auzit când discutam despre mașină.

- La dracu', făcu sergentul. Dacă-i spune bărbatului, s-ar putea s-o ia la sănătoasa.

- Și să fugă unde? Este un copil singur la părinți, orfan de mamă, cu un venit sărăcuț și fără prea mulți prieteni. Nu prea pare că vrea să fugă din țară și să încerce să trăiască în Uruguay.

- Asta nu înseamnă că nu există un asemenea risc.

- Sergent, îi aminti Sean, nu-l putem acuza de *nimic*. Whitey făcu un pas înapoi, scrutându-și subalternul în

lumina felinarului de deasupra lor.

- O faci pe naivul cu mine, robocopule?

- Pur și simplu nu-l văd să comită așa ceva. N-ar avea motive, în primul rând.

-Alibiul lui este de rahat, Devine. Versiunile sunt atât de pline de găuri încât, dacă și-ar face o barcă din ele, ar ajunge la fundul oceanului. Spui că nevastă-sa era speriată. Nu enervată. Speriată. - Bine, da. Sigur că ascunde ceva.

- Așa, și chiar crezi că dormea când el s-a întors acasă?



Sean își aminti de Dave pe vremea când erau copii, urcând în mașina aceea, plângând în hohote. îl revăzu cu ochii minții, întunecat și îndepărtat, pe bancheta din spate în timp ce mașina dispărea după colț. Dorea să se dea cu capul de Zidul din spatele lui și astfel să se scuture de acele amintiri.

- Nu. Cred că știe când el a intrat în casă. Iar acum că ne-a auzit fără să vrea, știe că a fost la Last Drop în noaptea aia. Deci poate a păstrat în minte toate amănuntele astea care nu se leagă între ele și acum se chinuiește să pună piesele cap la cap.

- Iar piesele astea o sperie de moarte?

- Poate. Nu știu, răspunse Sean lovind cu piciorul într-o piatră desprinsă de la temelia clădirii. Simt că...

- Ce?

- Simt că toate părțile astea se ciocnesc între ele, dar fără să se potrivească. Simt că ne lipsește ceva.

- Chiar nu crezi că Boyle a făcut-o?

- Nu-l scot nici pe el din calcul. Nu. L-aș crede în stare, dacă pentru o secundă mi-aș putea închipui c-a avut vreun motiv.

Whitey făcu un pas înapoi, își ridică călcâiul și-l sprijini de stâlpul felinarului. îi aruncă o privire așa cum Sean îl văzuse uitându-se la un martor de care nu era sigur că avea să facă față într-un tribunal.

- Fie, cedă el, lipsa unui mobil mă deranjează și pe mine. Dar nu cine știe ce, Sean. Cred că există ceva care l-ar putea amesteca în acest caz. Altfel, de ce dracului ne- ar mai minți?

- Fii serios, zise Sean. Așa stă treaba. Oamenii ne mint pentru că vor să vadă și ei cum este. Știi strada aia din jurul barului Last Drop? Noaptea se face acolo multă bișniță, dai de prostituate, travestiți, boschetari, toți lucrând pe același circuit. Poate că Dave tocmai se distra și el un pic în mașină cu cineva și nu voia să afle nevastă-sa. Poate că are vreo amantă prin părțile alea. Cine știe? Dar, până acum, nimic nu-l leagă de asasinarea lui Katherine Marcus. Nici pe departe.

- Nimic decât o grămadă de minciuni și bănuiala mea că tipul nu-i curat.

- Bănuiala ta.

- Sean, începu Whitey să numere argumentele pe degete, tipul ne-a mințit privind ora la care a plecat de la McGills și cea la care a ajuns acasă. S-a aflat afară în parcare la Last Drop tocmai când victima ieșea de acolo. A mers la două dintre barurile în care a fost și ea, totuși încearcă să ascundă acest fapt. Are un pumn zdrelit teribil și o poveste de rahat despre cum și l-a lovit într-un asemenea hal. O cunoștea pe victimă, exact ca și suspectul nostru, după cum am convenit împreună. Se potrivește la perfecție cu portretul pe care l-ai creionat asasinului în căutare de senzații tari. Este alb, în jur de treizeci și cinci de ani, cu venituri modeste și, dac-am înțeles bine din ce mi-ai povestit ieri, a fost abuzat sexual în copilărie. Ți bați joc de mine? Negru pe alb, tipul ăsta trebuia deja băgat la pușcărie.

- Mă rog, chiar tu ai spus-o, a fost în trecut victima unui abuz sexual și totuși Katherine Marcus n-a fost supusă unui atac sexual. N-are nici un sens, sergent.

- Poate că el doar s-a masturbat deasupra ei.

- Dar n-am găsit nici un pic de spermă la fața locului.

- Plouase.

- Nu acolo unde a fost descoperit cadavrul. În ipoteza asasinatului la întâmplare, de dragul senzațiilor tari, urmele de spermă fac parte din ecuație, în jur de nouăzeci și nouă la sută. Unde ai văzut așa ceva în cazul ăsta?

Whitey plecă capul și bătu darabana cu palmele pe stâlpul felinarului.

-Ai fost amic cu tatăl victimei și cu un potențial suspect încă de pe vremea când erai...

- O, scutește-mă!

- ...puști. Asta te compromite. Nu-mi spune că nu-i așa. Du-te dracului, mă încurci aici!

- Eu te...ce? făcu Sean, coborându-și vocea și lăsându-și mâna în jos de pe piept. Uite, se justifică el, pur și simplu nu sunt de acord cu tine în privința portretului suspectului. Nu spun că dacă-l prindem pe Dave Boyle cu ceva mai mult decât câteva neconcordanțe n-am să-ți stau alături când o să-l ridicăm. Știi bine că așa voi face. Dar dacă te duci în momentul ăsta la Procuratură cu ce ai aflat până acum, el ce-o să facă?

Palmele lui Whitey bătură un pic mai tare darabana.

- Chiar așa, insistă Sean. Ce-o să facă?

Celălalt își ridică brațele deasupra capului și căscă de se cutremură. Întâlni privirea subalternului și se încruntă la el.

- Punct câștigat. Dar, ridică el un deget, *dartu* ascultă, avocat mărunț ce ești! Am să găsesc eu bățul cu care a fost ciomăgătită, sau vreo haină mânjită de sânge. Nu știu acum exact ce, dar am să descopăr ceva. Și când am s-o fac, eu am să mă ocup de prietenul tău.

- Nu-mi este prieten, preciză Sean. Se dovedește că ai dreptate, o să-mi scot cătușele mai repede ca tine.

Whitey se îndepărtă de stâlp și se apropie de el.

- Nu face compromis în treaba asta, Devine. Astfel, mă târăști și pe mine în compromisul tău și atunci te îngrop de viu. Pot să-ți aranjez un transfer la Berkshires, de nu te vezi!

Sean își trecu ambele mâini prin păr și peste față, încercând să se ușureze de teamă.

- Cei de la Balistică trebuie să se fi întors deja, zise el.

- Da, într-acolo mă și duceam, îl înștiință Whitey, înde- părându-se de el. Și rezultatele de la laborator în legătură cu amprente trebuie să fi fost deja introduse în computer. Am să mă uit la ele, sper să avem noroc. Ai celularul la tine?

- Evident, răspunse Sean, lovindu-și buzunarul cu palma.

- Am să te sun mai târziu.

Whitey îi întoarse spatele și o luă în jos pe Crescent ca să ajungă la mașină. Sean intui că-și dezamăgise superiorul și perioada de probă părea dintr-o dată mai reală decât azi-dimineață.

Urcă pe Buckingham în direcția locuinței lui Jimmy, pe când Dave și Michael coborau treptele de la intrare.

- Vă duceți acasă?

- Da, se opri Dave. Nu-mi vine să cred că Celeste nu s-a mai întors cu mașina.

- Sunt sigur că n-a pățit nimic, îl liniști Sean.

- Eh, nu, răspunse Dave, doar că trebuie s-o iau pe jos, atâta tot.

- Mare lucru cinci străzi, acolo? râse Sean.

- Aproape șase, amice, dacă te uiți mai bine, zâmbi și celălalt.

- Mai bine duceți-vă, le zise polițistul, cât mai puteți merge pe lumină. Ține-te bine, Mike.

- Pa, îi răspunse băiatul.

- Ai grijă de tine, zise Dave și îl lăsară pe Sean pe trepte. Amicul lui din copilărie mergea ușor legănat din cauza berilor pe care le dăduse pe gât acasă la Jimmy.

„Dacă chiar ai făcut-o, Dave, în gând zise Sean, mai bine ar fi să recunoști porcăria asta imediat. Altfel va trebui să-ți pui la treabă fiecare prăpădită celulă cenușie, dacă Whitey și cu mine te luăm în vizor”.

PEN CHANNEL părea argintiu la ora aceea din noapte, pe cer încă mai rămăsese o rază de lumină, lăsată în urmă de apus. Creștetul arborilor din parc era învăluit cu neguri, iar ecranul cinematografului în aer liber se profila ca o umbră din apropiere. Celeste ședea în mașina ei în cartierul Shawmut, uitându-se în jos la canal, la parc și la East Bucky, care se înălța ca un morman de gunoaie în spatele lui. Flats era aproape complet acoperit de parc, cu excepția turlor răzlețe și a acoperișurilor mai înalte. Locuințele din Point, totuși, se ridicau deasupra celor din Flats și parcă le priveau de sus, de pe colinele asfaltate.

Celeste nici măcar nu-și putea aminti de ce condusese până aici. Lăsase rochia unuia dintre fiii lui Bruce Reed, puștiul înțolțit tot în doliu, dar cu obraji atâta de proaspăt rași și cu ochii

atât de tineri, încât părea mai curând că se pregătea pentru balul de absolvire. Părăsise Pompele Funebre și următorul lucru de care-și aducea aminte era că trecea prin spatele atelierelor de fierărie Isaak, de multă vreme închise, lăsând în urmă carcasele goale ale clădirilor de mărimea hangarelor și grăbindu-se să ajungă la capătul întregului ansamblu, lovindu-și bara de protecție de pilonii ruginiți, în timp ce urmărea cu ochii curgerea leneșă a apelor canalului Pen, clipocind spre stăvilarele de pe chei.

De când îi auzise fără să vrea pe cei doi polițiști vorbind despre mașina lui Dave, despre mașina *lor*, cea în care stătea chiar în clipa aceea, se simțea ca beată. Dar nu era o beție bună, destinsă și ușoară, care să-i dea fiori catifelati. Nu, se simțea de parcă băuse alcool ieftin toată noaptea, se dusesse acasă și își pierduse cunoștința, apoi se trezise cu creierii făcuți zdrențe și limba umflată, acum contaminată de otravă, într-o stare mohorâtă și tulbure, incapabilă de concentrare.

„Ești speriată, îi spusese polițistul, care o citise atât de bine, încât singurul ei răspuns fusese o simplă negare defensivă: „Nu, nu sunt”. Ca și cum ar mai fi fost un copil! „Nu, nu sunt. Ba da, ești. Știi că ești, dar ce sunt eu? Ne- ne-ne-ne”.

Era speriată, înfricoșată. Simțea că, de frică, se prefăcuse într-o masă gelatinoasă. O să vorbească cu el, își spuse în gând. Până la urmă, el rămânea tot Dave. Un tată bun. Un bărbat care niciodată nu ridicase mâna la ea și nu arătase niciodată o înclinare spre violență în toți acești ani de când îl cunoștea. Niciodată nu trântise ușa, nu lovise cu pumnul în perete. Era sigură că mai putea vorbi cu el.

Avea să-l întrebe: „Dave, al cui sânge l-am spălat de pe hainele tale?”

„Dave, avea să-l întrebe, ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea de sâmbătă? Mie poți să-mi spui, doar sunt soția ta. Mie poți să-mi spui orice.”

Asta va face. Va vorbi cu el. N-avea nici un motiv să se teamă de el. El era Dave, cel pe care-l iubea și care o iubea, iar toate astea aveau să se rezolve într-un fel sau altul. Era sigură de asta.

Și totuși rămăsese acolo, la capătul lui Pen, lângă niște ateliere de fierărie părăsite, recent cumpărate de un antreprenor și care, zice-se, plănuia să le transforme într-un teren de parcare, dacă se aproba construirea stadionului de cealaltă parte a râului. Rămăsese cu ochii ațintiți la parcul de peste drum, unde fusese omorâtă Katie Marcus. Aștepta ca cineva să-i arate cum s-o pornească iar.

JIMMY ȘEDEA cu fiul lui Bruce Reed, Ambrose, în biroul tatălui său, luând la rând detaliile înmormântării, dorindu-și să aibă de-a face cu Bruce însuși, în locul acestui puști care aducea cu un licean. Mult mai ușor îți venea să ți-l închipui jucând Frisbee decât manevrând un coșciug, iar Jimmy nu putea să-și imagineze acele mâini netede, curate ca un obraz de fată, făcându-și de lucru jos, în camera de îmbăl-sămare, atingând cadavrele.

Îi dădu lui Ambrose data de naștere a lui Katie și codul ei numeric personal, puștiul notându-și totul cu un stilou auriu pe un formular prins cu clamă de o planșetă, și zicând cu voce catifelată, versiunea mai copilăroasă a glasului tatălui său:

- Bine, bine. Acum, domnule Marcus, va fi o ceremonie catolică tradițională? Cu priveghi, cu liturghie?

-Da.

- V-aș sugera, atunci, să organizăm priveghiul miercuri.

- La biserică, am vorbit deja să ținem slujba joi, la ora nouă dimineața, preciză Jimmy încuviințând.

- La ora nouă, repetă băiatul, notându-și. V-ați gândit la ce oră va avea loc priveghiul?

- Ne-am hotărât pentru două, îi răspunse Jimmy. Unul între trei și cinci, iar celălalt între șapte și nouă.

- între șapte și nouă, repetă băiatul în timp ce așternea totul pe hârtie. Văd c-ați adus și fotografiile. Bine, bine.

Jimmy își întoarse ochii la teancul de fotografii înrămate din poala lui. Katie la absolvire, Katie și surorile ei pe plajă. Katie împreună cu el la deschiderea lui Cottage Market, pe când avea opt anișori. Katie cu Eve și Diane. Katie, Annabeth, el, Nadine și Sara la Six Flags. Katie de ziua ei, când împlinise șaisprezece ani.

Așeză teancul pe scaunul de alături, simțind o ușoară arsură în gât care dispăru când înghiți.

- V-ați gândit la flori? îl întrebă Ambrose Reed.

-- Am făcut o comandă la Knopler's azi după-masă, răspunse el.

-- Și anunțul?

- Ce anunț? se miră Jimmy uitându-se pentru prima oară în ochii puștiului.

- Ferparul, îl lămuri piciful și își coborî privirea la planșetă. Puteți lăsa asta în seama noastră, dacă ne-ați spune în mare cum ați dori să sune. Dacă ați prefera donații în loc de flori, sau ceva în genul ăsta.

Jimmy se feri de privirea plină de compasiune a băiatului și își lăsă ochii în podea. Sub ei, undeva la subsolul acestei clădiri albe, în stil victorian, Katie zăcea în camera de îmbălsămare. Avea să stea goală pușcă dinaintea lui Bruce Reed și a celor trei fii ai săi, care se vor apuca de lucru, spălându-i trupul, aducându-i retușuri, conservându-l. Aveau să ridice părți din el. O vor lua de bărbie, între degetul mare și arătător, și o vor întoarce pe burtă. Li vor pieptăna părul.

Se gândi la copila lui goală și expusă unor priviri străine, în timp ce carnea ei își pierdea culoarea, așteptând să fie atinsă pentru ultima oară de acești străini, cu grijă, posibil, dar cu o grijă clinică, superficială. Apoi, în coșciug, i se vor așeza sub cap pernițe din satin și va fi pusă pe un catafalc

în camera de prezentare, având un chip încremenit, de păpușă, îmbrăcată în rochia albastră preferată. Va fi privită, amintită în rugăciuni, comentată și plânsă, după care, în final, va fi înmormântată. Va fi coborâtă într-o groapă săpată de bărbați care nici ei n-au cunoscut-o vreodată, iar lui Jimmy îi ajunse la urechi sunetul lopeților în depărtare, aruncând bulgări de pământ, de parcă s-ar fi aflat înăuntrul coșciugului, împreună cu ea.

Și ea va zace întinsă în bezna mormântului, la vreo doi metri, acoperită de pământ, despărțită de iarbă și de aerul curat pe care nu le va mai vedea și simți niciodată. Va rămâne acolo o mie de ani, fără să poată auzi zgomotul pașilor celor care se vor opri în fața pietrei de mormânt, surdă la orice sunete ale vieții pe care o părăsise, pentru că tot glodul ăla o despărțea de lume.

„Am să-l omor, Katie. Am să-l găesc cumva înaintea poliției și am să-lucid. Am de gând să-l arunc într-o groapă mult mai groaznică decât cea în care te pregătești tu să cobori. N-am să le mai las nimic pentru îmbălsămare. Nici un cadavru pe care să-l jelească. Am de gând să-l fac să dispară ca și cum nu s-ar fi născut niciodată, de parcă numele lui și tot ce a fost el, sau crede acum că este, au fost doar un vis care a trecut prin mintea cuiva într-o fracțiune de secundă și a căzut în uitare înainte de trezire. Am să-l găesc pe omul ăla care te-a făcut să ajungi pe masa de la subsol și am să-l șterg de pe fața pământului. Iar cei dragi, dacă îi are, se vor chinui și mai mult decât ai tăi, Katie. Pentru că niciodată nu vor ști cu certitudine ce s-a întâmplat cu el. Și nu-ți fie frică că n-aș fi în stare, fetița mea. Tăticul este în stare să te răzbune. N-ai știut asta niciodată, dar tăticul a mai ucis și altă dată. Tăticul a făcut doar ce trebuia. Și o mai poate lua de la început”.

întoarse spatele fiului lui Bruce, care era încă prea nou pentru asemenea treburi ca să nu încerce să-și țină firea în timpul pauzelor lungi.

- Aș vrea să se scrie: „Marcus, Katherine Juanita, fiica preaiubită a lui James și a Maritei, fiica vitregă a lui Annabeth și sora lui Sara și a lui Nadine, decedată...”, începu să-i dicteze Jimmy.

SEAN ȘEDEA pe veranda din spate cu Annabeth Marcus, care sorbea încetișor dintr-un pahar cu vin și își fuma țigările nu mai mult de jumătate, după care le stingea, în timp ce lumina becului de deasupra lor se revărsa pe figura ei. Avea un chip puternic, probabil că niciodată nu fusese drăgălaș, dar mereu impresiona. Sean își închipui că nu era deloc ceva neobișnuit pentru ea să fie privită și cu toate acestea probabil că nu-i trecea prin cap de ce merita atâta atenție, îi amintea lui Sean de mama lui Jimmy, dar fără aerul ei de resemnare și înfrângere, și îi mai aducea aminte și de propria mamă, cu sângele ei rece, dar aducea la fel de bine și cu Jimmy, din acest punct de vedere. Și-o putea închipui pe Annabeth Marcus ca pe o femeie nostimă, dar nicidecum frivolă.

- Așa, îi zicea în timp ce el îi aprindea o țigară, ce-ai să faci în seara asta după ce vei fi eliberat din sarcina de a mă consola?

- Eu nu...

- Îți rămân datoare, îi spuse, făcând un gest împăciuitoare. Și ce-ai să faci?

- Mă duc s-o văd pe mama. -Zău?

- Este ziua ei de naștere, îi răspunse, încuviințând din cap. Mă duc s-o sărbătoresc împreună cu bătrânul.

- Aha! făcu ea. Și de cât timp ești divorțat?

- Se vede?

- Porți divorțul ca pe o uniformă.

- Aha... De fapt suntem separați cam de un an și mai bine.

- Ea locuiește aici?

- Nu mai locuiește. Călătorește.

- Ai rostit „călătorește” pe un ton coroziv.

- Așa? se miră el dând din umeri. Ea ridică o mână.

- Nu-mi place să continui să-ți fac așa ceva, să-mi răzbun pe tine durerea pentru pierderea lui Katie. Așa că nu trebuie să-mi răspunzi la nici una dintre întrebări. Fac și eu nițică gălăgie, iar tu ești un tip interesant.

- Ba nu sunt, negă el zâmbindu-i. De fapt, sunt foarte plicticos, doamnă Marcus. Ia-mi slujba și voi dispărea.

- Spune-mi Annabeth, te rog, spuse ea.

- De acord.

- Îmi vine greu să cred, domnule Devine, că ești atât de plicticos. Știi ce este bizar, totuși?

- Ce anume?

Ea se răsuci în scaun și se uită la el.

- Nu pari să fii omul care să îngroape pe cineva în recla- mații false.

- Și de ce, mă rog?

- Mi se pare copilăresc, îl lămurii ea. Nu pari să fii un tip infantil.

Sean ridică din umeri. După propria experiență, fiecare se dovedea infantil într-un moment sau altul. Revenea mereu la copilărie, mai ales când rahatul îi ajungea până peste cap.

De mai bine de un an, nu mai vorbise cu nimeni în afară de Lauren, nici cu părinții lui, nici cu cei câțiva prieteni,

nici măcar cu psihologul de la poliție, căruia comandantul îi făcuse o mențiune concisă, o dată ce vestea că nevasta îl lăsase se răspândise prin toate barăcile. Dar Annabeth era o străină care suferea în urma unei pierderi, și el o bănuia că voia să afle de necazul lui, că avea nevoie să știe de acest fapt sau să i-o împărtășească sau altceva, dorea să aibă certitudinea că nu era singura care suferise o pierdere, din câte-și dădea seama Sean.

- Soția mea este regizor de teatru, începu el domol. Pregătește spectacole de turneu, știi? *Lord of the Dance* s-a jucat în toată țara anul trecut, soția mea l-a pus în scenă. Se ocupă de genul ăsta de lucruri. Și acum mai lucrează la unul, *Anule Get Your Guri*, poate. Nu sunt sigur, ca să

fiu sincer. Orice au de gând să recicleze în acest an. Eram un cuplu ciudat. Vreau să spun că din punctul de vedere al profesiilor noastre, ce ar fi putut să ne despartă mai mult?

- Dar ai iubit-o, insistă Annabeth.

- Păi da, recunosc el. Și încă o iubesc.

Respiră o dată adânc, lăsându-se pe spate în scaun.

- Așa că tipul pe care l-am reclamat era...

Gura polițistului se uscă și el își scutură capul. Avu un impuls subit de a se ridica dracului de pe verandă și de a ieși din casă.

- Vreun rival? întrebă Annabeth cu un glas delicat. Sean luă o țigară din pachet și o aprinse, aprobând din cap.

- Este un cuvânt drăguț pentru el. Mda, hai să zicem așa. Că era un rival. Iar soția mea și cu mine treceam de la o vreme printr-o perioadă tare grea. Nici unul dintre noi n-avea timp pentru celălalt și așa mai departe. Și acest, ăă, rival s-a mutat la ea.

- Iar tu ai reacționat rău, conchise ea.

Era o constatare, nu o întrebare.

- Cunoști pe cineva care să reacționeze bine la așa ceva? o întrebă el îndreptându-și ochii spre ea.

Annabeth îi aruncă o privire aspră, care părea să sugereze că acel sarcasm nu era de demnitatea lui, sau poate doar că era ceva pe care ea în general nu-l agreea.

- O mai iubești, totuși.

- Sigur. La dracu', cred că și ea mă mai iubește. își stinse țigara. Mă sună mereu. Mă sună la telefon și nu scoate un cuvânt.

- Stai, deci ea...

- Știu, zise el.

- ... te sună la telefon și nu-ți spune un cuvânt?

- Da. Și sunt de-acum vreo opt luni de când o tot ducem așa.

- Nu te supăra, izbucni ea în râs, dar este cel mai bizar lucru pe care l-am auzit în ultima vreme.

- Nu mă supăr deloc, o asigură el, urmărind o muscă ce ateriza pe bec și de acolo își luă iar zborul. Mă gândesc că într-una din zilele astea ea va trebui să deschidă gura. Asta aștept.

Sean auzi cum chicotitul lui, cam nelaloc, se stingea în nopțe, și ecoul îl făcu să se rușineze. Așa că rămaseră pentru o clipă în tăcere, fumând, ascultând bâzâitul muștei în timp ce zbura nesăbuită spre lumină.

- Cum o cheamă? îl întrebă Annabeth. În tot acest timp nu i-ai spus măcar o dată pe nume.

- Lauren, răspuse el. O cheamă Lauren.

Numele ei rămase suspendat pentru o secundă în aer la fel ca urzeala largă a unei pânze de păianjen.

- Și vă iubeați de când erați copii?

- Din primul an de colegiu, îi destăinuie el. Da, cred că eram copii.

Lui Sean îi trecu prin fața ochilor o ploaie torențială de noiembrie, ei doi sărutându-se pentru prima oară în pragul unei uși, senzația pielii ei înfiorate de răcoare, amândoi tremurând.

- Poate că asta-i problema, zise Annabeth.

- Că nu mai suntem copii? o întrebă el, privind-o.

- Cel puțin unul dintre voi, presupuse ea. Sean n-o mai întrebă care anume.

- Jimmy mi-a spus că a aflat de la tine despre Katie, că plănuia să fugă de acasă cu Brendan Harris.

Sean încuviință din cap.

- Ei, păi tocmai asta este, așa-i?

- Ce? se răsuci el în scaun.

Ea trimise o şuviță de fum până la frânghiile de rufe goale.

-Visele astea prostești pe care ți le faci la tinerețe, vreau să spun. Ce, Katie și Brendan Harris aveau de gând să-și clădească viața la Las Vegas? Câtă vreme ar fi dăinuit acel micuț paradis? Poate că ar fi ajuns la al doilea copil, dar i-ar fi lovit și pe ei necazurile, mai devreme sau mai târziu, viața nu se trăiește în mod fericit până la adânci bătrâneți, în lumina de aur a apusurilor de soare și rahaturi de-astea. înseamnă muncă. Persoana pe care o iubești este rareori demnă de profunzimea dragostei tale. Căci *nimeni* nu este vrednic să fie iubit și nimeni nu merită nici să poarte povara acestui sentiment. Vei fi decepționat. Vei fi dezamăgit, încrederea îți va fi înșelată și vei avea o groază de zile proaste. Mai mult pierzi decât câștigi. Urăști persoana iubită la fel de mult pe cât o îndrăgești. Dar, la naiba, îți sufleci mânecele și treci la treabă, pentru că asta te maturizează.

- Annabeth, o iscodi Sean, și s-a spus vreodată că ești o femeie aspră?

Își întoarse capul spre el, cu ochii închiși și un surâs visător pe chip. - Tot timpul.

BRENDAN HARRIS intră în camera lui în acea noapte și dădu cu ochii de valiza ascunsă sub pat. O umpluse în ordine cu pantaloni scurți și cămăși hawaiiene, o geacă sportivă și două perechi de jeans, dar lăsase deoparte puloverele sau pantalonii din lână. Își luase și el ce credea că se purta prin Las Vegas, fără haine de iarnă. împreună cu Katie căzuseră de acord că nu mai vroiau să aibă de-a face cu frigul iernii sau cu stocul de dispozitive termice de la Kmart, ori cu par-brize acoperite de promoacă. Așa că, atunci când deschise valiza, ce-i sări în ochi fu un amestec strălucitor de culori pastel și imprimeuri florale, o explozie de vară. Asta plănuseră ei. Să fie bronzați și destinși, iar trupurile lor să nu fie îngreunate de cizme, paltoane și așteptările altora. Ar fi consumat băuturi cu nume aiurite din pahare de cocteil și și-ar fi petrecut după-amiezile într-un hotel cu piscină, iar pielea lor ar fi răspândit un miros de cremă de protecție împotriva razelor solare și de clor. Ar fi făcut dragoste într-o cameră răcorită de aerul condiționat, dar totuși încălzită de razele soarelui, strecurându-se printre storuri, iar atunci când răcoarea nopții învăluia totul în jur, s-ar fi îmbrăcat cu cele mai bune haine și s-ar fi plimbat pe bulevard. Se și vedea cu ochii minții alături de ea făcând toate astea, de parcă s-ar fi aflat undeva în depărtare, uitându-se din vârful unui turn la cei doi îndrăgostiți în timp ce hoinăreau prin luminile de neon, iar luminile acelea ar fi alungat noaptea de catran cu apele lor roșii, galbene și albastre. Și iată-i acolo, pe Brendan și Katie, plimbându-se alene chiar în mijlocul bulevardului larg, printre zgârie-nori care-i făceau să pară liliputani, prin clinchetele și vorbăria care se auzeau din cazinouri.

- Unde vrei să intrăm astă-seară, scumpo?

- Alege tu.

- Nu, alege tu.

- Nu, haide, alege tu.

- Bine. Ce zici de asta?

- Arată bine.

- Atunci asta să fie.

- Te iubesc, Brendan.

- Te iubesc, Katie.

Și ar fi urcat scările acoperite de covoare printre coloanele albe, pătrunzând în larma palatului plin de fum și de zgomote. Ar fi pășit înăuntru ca soț și soție, tineri căsătoriți, care abia din acel moment își începeau viața, iar East Buckingham ar fi rămas la mii de kilometri în urmă și cu fiecare pas pe care-l făceau aveau să mai adauge încă o mie la distanța ce-i separa. Așa ar fi fost.

Brendan se așeză pe podea. Simțea nevoia să stea jos pentru o clipă. Numai o secundă sau două. Se așeză, începu să se tragă de amândouă tălpile groase ale pantofilor și se apucă cu mâinile de glezne ca un băiețel. Se legăna puțin, cu bărbia în piept și ochii închiși, simțind că

durerea se mai potolea pentru o fracțiune de secundă. Simți cum se calmează în întunericul pleoapelor lăsate și în legănare.

Aveau un pistol în casă. Fusesse al tatălui său, iar mama sa îl lăsase în spatele stinghiei detașabile din tavanul de deasupra oficiului majordomului, acolo unde bătrânul Harris îl păstrase dintotdeauna. Te puteai urca pe masa din cămăruța aceea ca să ajungi la chepengul curbat din lemn. Atingeai trei stinghii până când dădeai de pistol. Atunci, tot ce-ți mai rămânea de făcut era să împingi în sus, să-ți bagi mâna și să-ți îndoi degetele în jurul lui. Se afla acolo de când se știa. Una din primele lui amintiri era aceea că, ieșind din baie, amețit de somn, la o oră târzie din noapte, își urmărise tatăl care își retrăgea mâna de sub chepeng. Brendan chiar scosese o dată arma la lumină și i-o arătase prietenului său, Jerry Diventa, pe când aveau treisprezece ani, acesta făcând ochii mari și zorindu-l:

- Pune-o la loc, pune-o la loc!

Era acoperită de praf, și foarte posibil să nu se fi tras niciodată cu ea, dar el știa că n-avea decât s-o curețe și ar fi mers brici.

Putea să-și ia arma cu el diseară. Putea să se ducă la Gafe Society, unde-și omora timpul Roman Fallow, sau la Atlantic Auto Glass, unde Bobby O'Donnell era proprietar și unde, după cât știa de la Katie, conducea majoritatea afacerilor lui, în biroul din spate. Se putea duce în ambele locuri, sau și mai bine, să-i ia la rând țintindu-le mutrele cu arma tatălui său și să apese pe trăgaciul ăla nenorocit, de mai multe ori, până când s-ar fi terminat toate gloanțele, iar Bobby și Roman n-ar mai fi omorât niciodată vreo altă femeie. Putea să facă asta, nu-i așa? Așa făceau eroii de cinema. Bruce Willis, omule, dacă cineva se apuca să-i omoare iubita, nu s-ar fi așezat pe podea, ținându-se de glezne și legănându-se fără rost. Și-ar fi încărcat arma, așa-i?

Se și vedea țintind mutra grăsană a lui Bobby, în timp ce tipul îl implora: „Nu, te rog, Brendan! Nu, te rog!” Iar el să-i răspundă ceva trăsnet, de genul: „Roagă-mă *asta*, ticălosule! Roagă-mă *asta* până în iad!”

După aceea, izbucni în plâns, continuând să se legene și să se țină de glezne. Știa prea bine că nu putea fi Bruce Willis, iar Bobby O'Donnell era o persoană reală, nu o umbră pe ecranul de cinema, că arma trebuia curățată serios, nu

așa, și habar n-avea măcar dacă se găseau gloanțe în ea pentru că nu era nici sigur cum se umblă dracului cu pistolul ăla, și dacă, trecând la fapte, nu i-ar fi tremurat mâna? Nu i-ar fi tremurat și săltat așa cum făcuse pumnul lui odinioară, pe vremea când era copil și știa că n-avea de ales, că *trebuia* să se bată? Viața nu era un film prăpădit, frate, era... viață, fir-ar al naibii! Nu se termina deloc așa, ca atunci când băiatului bun îi era menit să iasă victorios dintr-o confruntare de două ore, deci aveai certitudinea *biruinței*. Brendan nu se știa cine știe ce erou. Avea nouăsprezece ani și nu trecuse niciodată printr-o asemenea experiență. Dar nu era sigur dacă era în stare să dea buzna în biroul unui tip, asta presupunând că ușile nu erau încuiate și nu existau acoliții lui prin preajmă, și să-l împuște în față. Pur și simplu nu era sigur de asta.

Dar îi era dor de Katie atât de tare, iar suferința pierderii ei pe vecie îi dădea dureri de dinți până când simți că trebuia să facă *ceva*, orice, numai să poată ieși din starea aceea, măcar și pentru o nenorocită de secundă din viața asta mizerabilă.

„O.K., hotărî el. Bine. Am să curăț pistolul mâine. Doar am să-l curăț și am să mă asigur că are gloanțe în el. Măcar atât să fac și eu. Am să curăț arma”.

Tocmai atunci intră Ray în cameră, încălțat încă cu patinele cu rotile, folosindu-se de noua crosă de hochei ca de un baston, în timp ce se împleticea pe gleznelor nesigure spre pat. Brendan se sculă iute și își șterse lacrimile de pe față. Ray își scoase patinele, privind și fratele și suspinând.

- Ești bine? făcu semn piciul.



- Nu, îi răspunse Brendan.
- Ce pot să fac pentru tine? îl întrebă prin semne fratele mai mic.
- Este în regulă, Ray, îl liniști tânărul, nimic. Dar nu-ți fă griji pentru mine.
- Mami spune că-ți este mai bine.
- Poftim? întrebă Brendan. Ray repetă.
- Da? zise el neîncrezător. După ce și-a dat seama?
- Dacă plecai, mămica și-ar fi luat câmpii, îi răspunse Ray fluturând mâinile agere.
- Ar fi trecut și peste asta.
- Poate că nu!

Brendan privi la fratele care se așezase pe pat și se uita în ochii lui.

- Acuma nu mă supăra și tu Ray. Bine? Se aplecă gândindu-se la pistol.
- Am iubit-o.

Ray întoarse privirea, cu o figură la fel de goală ca o mască din cauciuc.

- Știi ce înseamnă asta, Ray? Celălalt dădu din cap.
- Este ca și cum ai ști toate răspunsurile la un examen, în momentul în care te-ai așezat la pupitru. Ca și cum ai fi sigur că toate vor fi în regulă pe tot restul vieții tale. Ai să domnești. Are să fie bine pentru tine. Ai să pășești mereu cu un sentiment de ușurare, pentru că ai *câștigat*

Se întoarse cu spatele la frățior.

- Asta înseamnă.

Ray bătu de tăblia patului ca să se uite iar la el, după care îi spuse prin semne:

- Are să fie așa.
- Nu, nu va mai fi. Pricepi chestia asta? Niciodată, se răsti Brendan, căzând în genunchi și apropiindu-și fața de cea a lui Ray.

Acesta își trase picioarele pe pat și se împinse înapoi, iar fratele mai mare se simți rușinat, dar încă furios, căci acesta era talentul mușilor, să te facă să te simți tâmpit pentru că vorbeai. Tot ce zicea Ray o făcea succint, exact așa cum voia. Habar n-avea cum era să te chinui să-ți găsești cuvintele sau să te încurci în ele pentru că gura ți-o lua înaintea creierului.

Brendan dorea să-și verse amarul, iar vorbele să se rever- se din gură într-un șuvoi pasionat, furibund, nu pe de-a-ntre- gul înțelept, dar sincer până la capăt, care să constituie omagiul lui pentru Katie, pentru ceea ce a însemnat ea și pentru clipele de neuitat când își lipea nasul de ceafa ei și îi ștergea urmele de înghețată de pe bărbie, când ședea alături de ea într-o mașină și îi urmărea ochii care fulgerau când ajungeau la intersecții, când o auzea vorbind, dormind, respirând și...

Dorea să continue așa ore în șir, ca cineva să-l asculte și să înțeleagă că vorbirea era nu numai pentru a comunica idei sau opinii ci, uneori, și pentru a transmite o viață de om. Și deși știa prea bine, chiar înainte de a deschide gura, că nu reușea, uneori efortul conta mai mult, căci era tot ce-ți mai rămânea.

Ray, pe de altă parte, n-avea cum să priceapă acest fapt. Pentru el cuvintele se reduceau la pocnetul degetelor, gesturi și mișcări surde ale mâinii. Nu făcea risipă de cuvinte. Comunicarea nu mai era relativă pentru el. Îți spunea exact ce voia și cu asta gata. Să-și reverse durerea și tulburarea în fața fratelui său lipsit de abilitatea vorbirii era pur și simplu o rușine pentru Brendan. Nu l-ar fi ajutat cu nimic.

Își ridică privirea la frățiorul speriat, care se feri în lături pe pat și se holbă la el cu ochi de spion. Îi întinse mâna:

- Îmi pare rău, spuse el și auzi cum i se frânge glasul, iartă-mă, Ray, bine? N-am vrut să te lovesc.

Acesta îi luă mâna și se ridică.

- Atunci, totu-i în regulă? îi semnaliza el pironindu-și ochii la fratele mai mare, de parcă era gata să sară pe fe- reastră la următoarea lui ieșire.

- Este O. K., îi răspunde Brendan tot prin semne. Cred că da.

Când se întoarce ea acasă

PĂRINȚII LUI SEAN locuiau în Wingate Estates, o comunitate împrejmuită de vile urbane din stuc, cu două dormitoare, la vreo cinci kilometri, în sudul orașului. Fiecare douăzeci de unități formau o secție și fiecare secție avea propria piscină și centru de recreere, unde se organizau seri dansante sâmbătă seara. Un mic teren de golf se așternea la periferia complexului, ca o felie de lună căzută din cer. De la sfârșitul primăverii până în primele zile ale toamnei aerul era brăzdat de zgomotul carturilor.

Tatăl lui Sean nu juca golf. Se hotărâse cu multă vreme în urmă că era un joc inventat pentru oameni bogați și să se apuce de el însemna oarecum o trădare a rădăcinilor sale proletare. Mama sa însă, încercase să joace un timp, după care se lăsase de teamă că prietenele râdeau pe ascuns de ea pentru că nu era în formă bună, sau din cauza pantofilor de golf și a îmbrăcăminții.

Așa că duceau o viață retrasă și în cea mai mare parte fără prieteni, deși Sean știa că tatăl său se cunoscuse cu un irlandez bondoc și frust pe nume Riley, care trăise și el într-unul din cartierele mărginașe ale orașului, până să se mute la Wingate. Riley, care nici el nu juca golf, îi mai ținea ocazional companie tatălui său la un pahar în Ground Round, de cealaltă parte a Drumului 28. Iar mama lui Sean, o altruistă înnăscută dar reflexivă, se ocupa adesea de îngrijirea vecinilor mai în vârstă, care aveau infirmități. Îi ducea cu mașina la farmacie ca să le completeze rețetele compensate. Mama sa, care se apropia de șaptezeci de ani, se simțea întinerită și entuziastă în cursul acestor raiduri. Dat fiind că majoritatea celor care îi primeau ajutorul erau văduvi, simțea de asemenea că sănătatea de care continuau să se bucure atât ea cât și soțul, era o binecuvântare a Celui de Sus.

- Sunt singuri, îi explică ea odată lui Sean, când veni vorba de prietenii ei cu sănătatea șubredă, și chiar dacă doctorii nu le-o spun, din cauza asta se sting din viață.

Adesea, când trecea în goana mașinii pe lângă casa portarului și intra pe șoseaua principală, Sean aproape că vedea aieva străzile fantomatice din cartierele spectrale, martore ale stafiilor unor vieți pe care locuitorii din Wingate le lăsaseră în urmă, ca și cum apartamentele în care curgea mimai apă rece și sărmanele frigidere albe, scările de incendiu din fier forjat și copiii vociferând pluteau prin priveliștea din prezent a locuințelor din stuc și a peluzelor pline de mărar, ca o ceață matinală așternută dincolo de limitele vederii lui periferice. Îl cuprindea un sentiment irațional de vină, ca un fiu care-și părăsise părinții într-un azil de bătrâni. Era total illogic, pentru că Wingate Estates nu era neapărat o comunitate numai pentru persoane peste șaiszeci de ani, deși Sean, sincer vorbind, nu zărise niciodată vreun locuitor sub această vârstă, iar părinții săi se mutaseră aici de bună voie și nesiliți de nimeni, lăsând în urmă lamentațiile vechi de decenii privind orașul cu zgomotul, criminalitatea și ambuteiajele de trafic, ca să vină aici unde, așa cum se exprima tatăl lui:

- Poți să te plimbi noaptea fără să te uiți peste umăr. Totuși, Sean se simțea de parcă îi dezamăgise, ca și

rum ei ar fi așteptat de la el un efort ceva mai mare de a-i ține aproape. Contempla locul și vedea aici chipul morții, sau cel puțin un *depât en route*, și nu era numai faptul că detesta să-i știe pe părinți aici, omorându-și timpul până când, într-o zi, cineva ar fi trebuit să-i ducă cu mașina la doctor, dar ura să se vadă pe sine într-un asemenea loc. Cu toate acestea, își dădea seama că nu prea avea șanse să ajungă mai bine. Și, în situația de acum, fără copii sau o soție care să-i poarte de grijă, perspectiva-i părea cu atât mai probabilă. Avea treizeci și șase de ani, parcursese deja mai mult de jumătate din drumul care ducea la un duplex în Wingate, iar cea de-a doua jumătate amenința să treacă într-o viteză mult mai mare decât prima.

Mama sa suflă peste lumânările de pe tort, la mica masă de sufragerie, înghesuită în alcov, între minuscula bucătărie și sufrageria ceva mai spațioasă. Mâncară în tăcere, apoi își băură ceaiul în ticăitul ceasornicului din perete și zumzetul ventilatoarelor de aer condiționat.

Când terminară, tatăl se ridică în picioare.

- Am să spăl eu vasele.
- Nu, lasă-mă pe mine.
- Tu stai jos.
- Nu, lasă-mă.
- Stai jos, sărbătorito.

Mama se așeză la loc zâmbind puțin, iar tatăl lui Sean puse toate farfuriile într-un teanc și le duse după colț, în bucătărie.

- Ai grijă de fărâmaturi, îi atrase atenție mama.
- Am grijă.
- Dacă nu lași multă apă să curgă pe țeava după ele, o să ne trezim iar cu furnici.
- Am avut o singură furnică. Una singură.
- Am avut mai multe, se plânse ea lui Sean.
- Acum șase luni, preciză tatăl în zgomotul jetului de apă.
- Și șoareci am avut.
- N-am avut niciodată șoareci.
- Doamna Feingold a avut. Doi. A trebuit să pună capcane.
- Noi n-avem șoareci.
- Asta pentru că am eu grijă să nu lași fărâmaturi în chiuvetă.
- Iisuse! exclamă tatăl.

Bătrâna își sorbea ceaiul și se uita peste ceașcă la fiu.

-Am mai tăiat un articol din ziar pentru Lauren, îl înști- ința ea, lăsându-și ceașca pe farfurioară. L-am pus pe aici pe undeva.

Mama sa decupa mereu articole din ziar și i le oferea când venea în vizită. Altfel, i le trimitea în teancuri de nouă sau zece, iar atunci când Sean deschidea plicul, le vedea împăturite îngrijit, ca să-i aducă aminte cât timp trecuse de la ultima lui vizită. Articolele abordau subiecte variate, dar toate ofereau sfaturi casnice sau diverse metode de a ști cum să previi arderea firelor în uscător, cum să eviți cu succes să ți se ardă mereu congelatorul, argumente pro și contra în privința unui testament în timpul vieții, cum să-i eviți pe hoții de buzunare când ești în vacanță, sfaturi privitoare la sănătate pentru bărbații care sunt supuși unui stres ridicat la locul de muncă („Ascultă-ți glasul inimii și du-te la Century Mark!"). Era modalitatea ei de a-și arăta dragostea, realiza el, care într-un fel compensa faptul că nu-i mai încheia nasturii la palton și nu-i mai înfășură fularul la gât înainte de a pleca la școală într-o dimineață de ianuarie. Sean mai zâmbea când se gândea la tăieturile primite înainte ca Lauren să-l părăsească: „Repede-te în vitro!" Părinții nu înțelegeau că era alegerea lui și a soției sale de a nu avea copii, dacă nu de altceva, măcar pentru că amândoi se temeau de faptul că vor fi niște părinți îngrozitori.

Când în sfârșit rămăsese gravidă, ținuseră secret față de părinții cât timp nu se hotărâseră încă dacă ea avea să păstreze copilul, căci căsnicia lor se prăbușea ca un castel din cărți de joc, el descoperind relația ei extraconjugală cu un actor, ceea ce pusese capac la toate. Începu s-o întrebe:

- Al cui este copilul, Lauren?
- Fă-ți un test de paternitate, dacă-ți crapă buza, i-o în- toarse ea.

Se feriră să mai meargă împreună să ia cina la părinții lui. Inventară tot felul de scuze pentru că nu mai erau de găsit pe acasă, când se duceau cu mașina în oraș, iar Sean simțea că i se făcea inima cât un purice la gândul că putea să nu fie copilul lui și totodată la posibilitatea ca el să nu-l dorească, chiar dac-ar fi fost al lui.

- Ai vorbit recent cu ea? îl întrebă tatăl din bucătărie, de după peretele verde care-i despărțea.
- Cu Lauren? -Ăhă...

- Mă rog, cu cine altcineva? se amestecă, bine dispusă, mama sa în timp ce scotocea prin sertarul unui bufet.
- Mă mai sună, dar nu scoate o vorbă.
- Poate că vorbește prea încet pentru că ea...
- Nu, tată, pur și simplu nu vorbește deloc. Tace.
- Deloc?
- Nici un cuvântel.
- Atunci de unde știi că este ea?
- Păi știu.
- Bine, dar *de unde*
- Iisuse! exclamă Sean. O ghicesc după respirație, da?
- Ce ciudat, se miră mama sa. Dar tu îi spui ceva totuși, Sean?
- Uneori. Din ce în ce mai rar.
- Mă rog, cel puțin tu comunică cumva, zise bătrâna și îi așeză ultima tăietură de ziar în față. Spune-i că eu cred c-ar interesa-o, mai adăugă ea, așezându-se pe scaun și netezind cu muchiile exterioare ale ambelor palme, o cută de pe fața de masă. Când se va întoarce acasă, rosti ea, aruncând o privire cutei în timp ce dispărea sub mâinile ei pricepute. Când se va întoarce acasă, repetă cu o voce șoptită, ca glasul Unei călugărițe, sigură de ordinea adevărată a tuturor lucrurilor.

^DESPRE DAVE BOYLE, îl incită Sean pe tatăl lui o oră mai târziu, pe când stăteau la una din mesele înalte de bar din Ground Round. De momentul când a dispărut el din fața casei noastre. Bătrânul se încruntă, după care fu atent mai mult la restul de bere Killian, pe care și-l turna în halba înghețată. În timp ce spuma se apropia de marginile halbei și berea își încetini curgerea, până când începură să se prelingă câțiva stropi mari, spuse:

- Ce...? Nu te-ai putut uita prin ziarele mai vechi?
- Mă rog...

. - De ce mă întrebi pe mine? Rahat. S-a dat și la televizor. ]- Nu și când a fost găsit cel care l-a răpit, îi răspunse Seam sperând ca asta să-i ajungă, să nu-l mai descoase bătrânul să afle de ce venise tocmai la el, căci nu avea încă un răspuns complet la o asemenea întrebare. Avea legătură cu nevoia ca celălalt să-I introducă în contextul evenimentului, poate să-l ajute să-și amintească niște detalii de negăsit în paginile ziarelor și în vechile dosare clasate. Și probabil că spera că din discuția cu tatăl va afla ceva mai mult decât din actualitățile de la televizor. I se părea uneori că el și bătrânul ar fi putut odinioară discuta pe tema asta mai mult decât doar câteva lucruri

tangențiale, la fel cum, pare-se, se întâmpla și între el și Lauren, dar nici în ruptul capului nu-și putea aminti care ar fi putut fi acele amănunte. Pentru că amintirile din copilărie pluteau în ceață, îi era frică să nu fi inventat anumite momente de intimitate și de comunicare clară între tată și fiu care, de fapt, să nu se fi petrecut niciodată, deși peste ani luaseră o dimensiune aproape mitică.

Bătrânul era un om taciturn. Se exprima mai mult în jumătăți de frază care se prelungeau în neant, iar Sean își petrecuse jumătate din viață, străduindu-se să-i interpreteze tăcerile, umplând spațiile goale lăsate de propozițiile lui eliptice, creându-și imaginea a ceea ce tatăl său vroia să spună. Mai târziu, se întrebă dacă nu cumva el însuși nu-și lasă vreodată frazele neterminate și el era o creatură a tăcerilor pe care le recunoscuse și în Lauren. Poate nu se străduise niciodată destul ca să rupă tăcerea, până când aceasta rămăsese singura reminiscență a existenței soției. Tăcerea și șuieratul respirației ei în receptor, când îl suna.

- De ce vrei să dezgropi morții? îl întrebă într-un târziu tatăl său.
- Ai aflat că fata lui Jimmy Marcus a fost omorâtă?
- Aia din Parcul Pen? îl întrebă bătrânul, ridicându-și ochii la el.

Sean încuviință.

- I-am văzut numele, spuse tatăl, mi-am închipuit c-ar putea fi vreo rudă, dar chiar fiica lui?

- Da.

- Este de-o vârstă cu tine și a avut o fiică de nouăsprezece ani?

- Jimmy a făcut-o, când avea, nu știu, șaptesprezece ani, cam așa, după care a fost băgat pentru câțiva ani la Deer Island.

- Ooof, Doamne, oftă tatăl său. Bietul derbedeu! Bătrânul mai este în pușcărie?

- A murit, tată, îi răspunse Sean.

Își dădu seama că răspunsul îl rănise, îl purtase în amintire până în bucătăria din strada Gannon, în care el și tatăl lui Jimmy serveau bere în acele senine după-amiezi de sâmbătă în vreme ce băieții se jucau în spate, iar hohotele lor de râs explodau în aer.

- Rahat, făcu tatăl său. Măcar a murit în libertate? -Înînchisoare, laWalpole, de ciroză, răspunse fiul, gân-

dindu-se să mintă, dar se surprinse dând abătut din cap.

- Când?

- Nu mult după ce v-ați mutat. Acum șase ani, poate șapte. Gura bătrânului se rotunji, rostind fără glas „șapte.” Își

sorbea berea, iar petele hepatice de pe mâini îi ieșeau în evidență și mai tare în lumina gălbuie de deasupra lor.

- Este așa de ușor să te abați din drum, să pierzi măsura timpului!

- Regret, tată.

Bătrânul făcu o grimasă. Era singurul lui răspuns când i se arăta compasiune sau i se făceau complimente.

- De ce? Tu n-ai făcut nimic. La dracu', Tim și-a făcut-o cu mâna lui când l-a ucis pe Sonny Todd.

- Pentru un joc de biliard, nu-i așa? Tatăl ridică din umeri.

- Erau amândoi beți. Cine mai știe? Erau beți turtă, ambii cu guri spurcate și iuți la mânie. Numai că Tim era mult mai iute decât Sonny, îi povesti bătrânul, luând încă o sorbitură de bere. Așadar ce legătură are dispariția lui Dave Boyle cu... asta, cum îi spune, Katherine? Katherine Marcus?

-Așa.

- Ce legătură are una cu cealaltă?

- Nu spun că ar avea.

- Dar nici nu negi.

Sean zâmbi silit. De-i cădea în mână, în orice zi, vreun pervers sexual, adus pe banca de acuzare, vreun tip care se apuca să studieze dreptul în celulă, încercând să-și fie avocat, care ajungea să știe toate chichițele sistemului, mai bine decât majoritatea judecătorilor, îl zdrobea. Dar pe oricare dintre acești veterani, acești sfarmă-piatră, pușlamale viclene din generația tatălui său, pilangii proletari, plini de mândrie și fără pic de respect pentru vreun funcționar din administrația statului sau din cea municipală, puteai să-i tragi de limbă toată noaptea, și tot degeaba. Dacă nu doreau să-ți spună nimic, nu-ți spuneau, de te-ar fi apucat și dimineața acolo, fără altceva decât aceleași întrebări care nu-și găsiseră răspuns.

- Uite ce-i, tată, hai să nu ne facem încă griji în ce privește acest fapt.

- De ce nu?

- Mai bine ai glumi cu mine, i-o întoarse fiul ridicând o mână.

- Oh, cum să nu? Doar asta mă mai ține în viață, șansa de a putea glumi cu propriul meu fiu.

Sean simți cum mâna i se încleștează în jurul toartei halbei din sticlă.

- M-am uitat un pic la dosarul privind răpirea lui Dave. Ofițerul care l-a anchetat a murit. Nimeni nu-și mai amintește de el, și încă este trecut în lista de cazuri nerezolvate.

-Și?

- Și eu mi te văd intrând în camera mea poate la un an după întoarcerea lui Dave și spunându-mi: „S-a terminat. I-au prins pe tipi”.
- Au pus mâna pe unul, preciză bătrânul ridicând din umeri.
- Atunci de ce nu...?
- În Albany, îi răspuse tatăl său. I-am văzut poza în ziar. Tipul mărturisise că a săvârșit mai multe molestări în New York și pretindea că a mai comis și altele în Massachusetts și Vermont. S-a spânzurat în celulă înainte de a intra în detalii. Dar l-am recunoscut după figură, după schița creionată de polițist în bucătărie.
- Ești sigur?
- Sută-n sută, răspuse bătrânul dând hotărât din cap. Detectivul care s-a ocupat de anchetă, se numea, ăh...
- Flynn, îl ajută fiul.
- Mike Flynn, își aminti bătrânul. Așa este. Am păstrat legătura cu el, știi? Puțin. Așa că îi dau un telefon după ce văd poza în ziar și el zice că da, era același. Și Dave a confirmat și el.
- Care dintre ei? -Ce?
- Care dintre cei doi? •
- Oh! Ăla, Doamne, cum l-ai descris? Slinosul cu moacă somnoroasă. Expresiile puerile sunau straniu în gura bătrânului tată, care ședea în fața lui la masă.
- Cel de pe locul pasagerului. -Da.
- Iar partenerul lui? mai vru să știe Sean. Tatăl își clătină capul de la stânga la dreapta.
- A murit într-un accident de mașină. Sau așa a declarat celălalt. Cam asta-i tot ce știu, dar naș pune prea mult preț pe ceea ce știu. Fir-ar al dracului! Trebuia să vii acum să-mi spui că Tim Marcus este mort!
- Sean goli ce mai rămăsese în halbă și arătă cu degetul la paharul gol din fața tatălui său.
- Mai vrei?
- Tatăl cântări o clipă paharul din ochi.
- Ce mama naibii, bineînțeles că da!
- Când Sean se întoarse de la bar cu berile proaspete, bătrânul urmărea *Leopardy*, care rula fără sunet pe ecranele televizoarelor de deasupra tejghelei. În timp ce fiul lui se așeza, bătrânul se adresă, parcă, televizorului:
- Cine-i Robert Oppenheimer?
- De unde știi ce se-ntâmplă dacă nu auzi nimic? se miră Sean.
- Pentru că știu, îi răspuse tatăl și își mai turnă bere în halbă, încruntându-se la stupiditatea întrebării celuilalt. Voi faceți tot timpul chestii de-astea. N-o să vă înțeleg niciodată.
- Ce facem? Cine, voi?
- Bătrânul arătă spre el cu halba de bere.
- Tinerii de vârsta voastră. Puneți o groază de întrebări și nici măcar nu vă trece prin cap că răspunsul v-ar sări în ochi dacă v-ați pune un pic capul la contribuție.
- Of, făcu Sean. Bine.
- La fel ca și chestia asta cu Dave Boyle, se enervă bătrânul. Contează ce i s-a întâmplat lui Dave acum douăzeci și cinci de ani? Știi bine ce s-a întâmplat. A dispărut timp de patru zile, cu doi pedofili. Ce s-a întâmplat a fost exact ce ți-ai putea închipui și tu. Dar vii acum și începi iar să scormonești trecutul pentru că... și mai luă o gură de bere. La dracu', habar n-am! Tatăl îl privi cu un surâs de om beat, la care Sean îi răspuse tot zâmbind.
- Bine, tată.
- Mda.
- Vrei să-mi spui că nu ți s-a întâmplat nimic în trecut la care să nu te gândești și să-l întorci pe toate fețele în mintea ta?
- Nu așa se pune problema, suspină bătrânul.

- Ba așa se pune.
- Ba deloc. Porcării face fiecare, Sean. Fiecare din noi. Nu sunteți cu nimic mai speciali. Dar toată generația voastră caută nod în papură la orice. Pur și simplu nu-i puteți lăsa pe alții în pace. Ai vreo probă care să-l lege pe Dave de moartea lui Katherine Marcus?
- Sean izbucni în râs. Bătrânul își dăduse arama pe față, încercând să-l facă să-i cadă în plasă, aruncând anateme asupra generației sale, în timp ce nu dorea de fapt decât să afle dacă amicul lui din copilărie era implicat în asasinarea lui Katie.
- Hai să zicem că ar fi câțiva indici de circumstanță ce I ar arăta pe cel pe care am dori să-l urmărim mai îndeaproape.
- Asta zici că-i un răspuns?
- Vrei să spui că asta-i o întrebare?
- Pe figura tatălui răsări acel surâs splendid care-l întineri cu vreo cincisprezece ani, aducându-i aminte fiului cum iradia prin întreaga casă când era copil, scăldând totul în lumină.
- Deci mă bați la cap în legătură cu Dave, pentru că te întrebi dacă ceea ce i-au făcut tipii ăia nu l-a transformat cumva într-un om în stare să omoare o tânără fată.
- Cam așa ceva, îi răspunse fiul ridicând din umeri. Tatăl se gândi un timp la acest fapt, în vreme ce agita arahidele din bolul așezat între ei și mai luă câteva sorbituri de bere.
- Nu prea cred.
- Chiar îl cunoști așa de bine? chicoti Sean.
- Nu. Dar mi-l amintesc pe vremea când era puștan. N-avea acest instinct.
- O groază de puști drăguți, ajungând la maturitate, fac niște porcării de nici nu-ți vine să crezi.
- Vrei să mă înveți pe mine cum este firea omenească? se răsti la el bătrânul, ridicând o sprânceană.
- Nu, este doar o deformație profesională, se scuză fiul. Tatăl se lăsă în scaun, îl cântări pe Sean cu un zâmbet abia schițat în colțurile buzelor.
- Haide! Luminează-mă!
- Sean simți cum i se îmbujorează fața.
- Ei, nu, eu doar...
- Te rog.
- Fiul se simți ca un prost. Era uluitor cât de repede se schimba bătrânul. Ceea ce ar fi putut trece drept un șir de observații firești în ochii celor mai mulți dintre oameni, în ochii tatălui său nu era decât o tentativă stângace a micului Sean de a se maturiza, dar care nu reușea decât să eșueze în emfază.
- Tată, acordă-mi și mie un pic de credit. Cred că mai știu câte ceva despre oameni și fărădelegi. Știi, asta mi-e meseria.
- Deci bănuiești că Dave ar fi putut măcelări o fată de nouăsprezece ani, Sean? Dave, cu care te jucai odinioară în curtea din spate. Puștiul ăla?!
- Cred că oricine este capabil de orice.
- Așa, atunci și eu aș fi putut s-o fac, conchise tatăl, punându-și o mână pe piept. Sau mama ta.
- Nu.
- Mai bine ne-ai verifica alibiurile.
- N-am spus asta, pentru Dumnezeu!
- Ba sigur c-ai zis-o. Ai spus că oricine este capabil de orice.
- în limitele raționalului.
- Aha! exclamă tare bătrânul. Mă rog, partea asta n-o auzisem.

Iarăși îl prindea pe Sean în plasă, jucându-l pe degete așa cum făcea cu suspiecții de după gratii. Nu era de mirare că se pricepea atât de bine la interogatorii. învățase de la un maestru. Rămaseră pentru o clipă în tăcere. într-un târziu, bătrânul îi spuse:

- Mai știi, poate ai dreptate.

Sean îl fixă cu ochii așteptând un cuvânt hotărâtor.

- Poate că Dave ar fi fost în stare de ce-l bănuiești. Nu știi. Eu nu mi-l amintesc decât copil.

Habar n-am cum s-a maturizat.

Atunci, Sean încercă să se vadă pe sine prin prisma tatălui său. Se întrebă dacă asta era ceea ce vedea bătrânul când se uita la fiul său, copilul, nu bărbatul matur. Probabil că-i era greu să nu facă acest lucru.

Își aminti cum vorbeau unchii lui despre taică-său, mezinul unei familii de doisprezece copii, care emigrase din Irlanda, pe vremea când bătrânul din fața lui avea cinci ani. „Bătrânul Briei,” ziceau ei, referindu-se la acel Bill Devine care existase înainte ca Sean să se fi născut. „Scandalagiul”. Abia acum îi răsunau în urechi vocile lor și simți tonul de autoritate, disprețuitor pe care o generație mai în vârstă se simte îndreptățită să-l adopte față de una mai tânără, cei mai mulți dintre unchi fiind mai mari decât frățiorul lor cu doisprezece-cincisprezece ani.

Acum muriseră cu toții. Toți cei unsprezece frați și surori ai tatălui său. Și iată-l pe mezinul familiei, apropiindu-se vertiginos de șaptezeci și cinci de ani, făcându-și veacul aici în suburbii, lângă un teren de golf pe care nu-l folosea niciodată. Singurul rămas în viață și totuși cel mai tânăr dintre toți, eternul mezin, gata în orice moment să-i sară țandăra chiar și pentru cea mai mică lipsă de condescendență din partea oricui, dar mai ales din partea fiului său. Punându-se în calea întregii lumi, dacă era nevoie, decât să îndure așa

ceva, sau chiar și numai o impresie de compătimire. Pentru că toți cei care mai aveau dreptul să se poarte în felul ăla față de el trecuseră de mult pe tărâmul neființei.

Bătrânul se uită îndelung la berea lui Sean și aruncă niște mărunțiș pe masă pe post de bacșiș.

- Mai ai mult? întrebă el.

SE ÎNTOARSERĂ plimbându-se pe Drumul 28, până la capăt, de-a lungul parapetului galben al șoselei, pe sub stropii asper- soarelor.

- Știi ce-i place mamei tale? îl întrebă taică-său. -Ce?

- Când îi scrii. Știi, câte o felicitare așa, din când în când, fără nici un motiv special. Zice că-i trimiți vederi nosti- me și îi place cum îi scrii. Le păstrează pe toate în dormitor, într-un sertar. Are unele care datează de pe vremea când erai la colegiu.

- Am înțeles.

- Când și când, știi? Mai trimite câte una.

- Sigur.

Ajunseră la mașina lui Sean și tatăl își ridică privirea la ferestrele scufundate în întuneric ale duplexului său.

- S-a culcat? îl întrebă Sean.

- O conduce pe doamna Coughlin la fizioterapie mâine dimineață, îl lămurii bătrânul.

După care se întinse brusc și îi scutură mâna.

- Mi-a părut bine să te văd.

- Și mie.

- Se va mai întoarce?...

Sean n-avu nevoie să întrebe despre cine era vorba.

- Nu știi. Habar n-am.

Tatăl îl scrută cu privirea sub lumina palidă a felinarului de deasupra lor și, pentru o clipă, fiul putu vedea că ceva se frângea în el, știindu-l suferind, abandonat, vătămat, cu o rană care nu se mai vindeca, pierzând ceva irecuperabil.



- Mă rog, făcu bătrânul. Arăți bine! De parcă ți-ai purta singur de grijă. Bei prea mult, chestii de-astea?

- Nu, doar muncesc foarte mult, îl liniști fiul.

- Munca este sănătoasă, îl încuraja tatăl.

- Mda, făcu Sean, chinuit de un sentiment amar de abandonare care i se urca pe gât.

-Așa... -Așa.

Tatăl îl bătu pe umăr.

-Așa, deci, bine. Nu uita s-o suni pe mama ta duminică, îi aminti el și îl lăsă în fața mașinii, îndreptându-se spre ușa de la intrare, pășind ca un om cu douăzeci de ani mai tânăr.

- Ai grijă, zise fiul, iar tatăl își ridică mâna în semn de confirmare.

Sean se folosi de telecomandă ca să-și deblocheze mașina și, în timp ce apucă de mânerul portierei, auzi că este strigat de tatăl său.

-Hei!

- Da?

Se uită îndărăt și-l zări la ușa de la intrare, cu jumătatea de sus a trupului dispărând în întuneric.

- Ai făcut bine că nu te-ai urcat atunci în mașină. Să ții minte asta!

Sean se sprijini de mașină, ținând palmele pe capotă, și încercă să deslușească chipul tatălui în beznă.

- Ar fi trebuit să-l protejăm pe David, totuși.

- Erați copii, îl liniști bătrânul. N-aveați de unde să știți. Și chiar dacă ați fi știut, Sean...

Fiul își întipări în suflet cuvintele tatălui. Bătea darabana cu mâinile pe capotă și scruta întunericul, căutând ochii bătrânului.

- Asta-mi spun și eu în sinea mea. -Și?

- Tot mai cred că *trebuia* să fi știut, răspunse el ridicând din umeri. Nu ești de acord?

Mai bine de un minut, nici unul dintre ei nu scoase nici un sunet. Printre șuierăturile aspersoarelor de pe peluză se auzeau greierii țârâind.

- Noapte bună, Sean, se auzi glasul bătrânului prin zvâcnetele jeturilor de apă.

- Noapte bună, răspunse acesta la rândul lui și așteptă ca tatăl să intre înăuntru, după care se urcă în mașină și o luă spre casă.

Spiriduși

DAVE ȘEDEA în sufragerie când Celeste se întoarse acasă. Stătea pe colțul canapelei crăpate, din piele, cu două mor- mane de cutii de bere lângă brațul fotoliului, cu o cutie începută într-o mână și cu telecomanda pe coapsă. Urmărea un film în care se părea că toată lumea urlă de își sparge plămâni.

Ea își scoase haina în hol și urmări jocul de lumini de la televizor reflectându-se pe chipul lui, auzi țipetele care se înteteau, tot mai înnebunite, combinate cu efecte speciale hollywoodiene, sugerând mese sfărâmate și ceea ce se putea intui erau părți strivite de corp omenesc.

- La ce te uiți? îl întrebă ea.

- La un film cu vampiri, îi răspunse privind la ecran, în timp ce ducea cutia de bere la gură. Vampirul șef îi omoară pe toți la petrecerea pe care au dat-o vampirii ucigași. Lucrează pentru Vatican.

- Cine?

- Vampirii ucigași. Oooh, rahat! exclamă bărbatul, tocmai i-a smuls capul unui tip.

Celeste intră în sufragerie, se uită la ecran în momentul în care un individ în negru zbură prin cameră, prindea de obraji o femeie înfricoșată și îi rupea gâtul.

- Doamne, Dave!

- Nu, este mișto, pentru că acum James Woods se offică.

- Cine-i James Woods?

- Șeful vampirilor ucigași. Unu' rău.

Îl văzu pe actor purtând o geacă din piele și pantaloni strânși pe picior, în timp ce apuca un soi de arbaletă și îl țintea pe vampir. Dar celălalt fu mai iute. Îl făcu pe James Woods să-și irosească energia prin toată camera, fugărindu-l ca pe o molie, după care un alt individ năvăli în cameră, trăgând în vampir cu un pistol automat. Treaba nu păru să aibă prea mare efect, dar apoi îi văzură pe cei doi trecând deodată în fugă pe lângă vampir, ca și cum acesta ar fi uitat de ei.

- E unul dintre frații Baldwin? întrebă Celeste.

Se așeză pe brațul canapelei, acolo unde se îmbina cu speteaza, și își sprijini capul de perete.

- Așa cred, da.

- Care dintre ei?

- Nu știu. Le-am pierdut șirul.

Îi urmări cum fugeau printr-o cameră de motel presărată cu mai multe cadavre decât și-ar fi putut ea închipui că intrau într-un spațiu atât de mic, iar soțul spuse:

- Mamă, Vaticanul va trebui să-și antreneze un nou rând de ucigași!

- Dar, încă o dată, ce legătură are Vaticanul cu vampirii? Dave surâse și își ridică spre ea fața copilăroasă și ochii frumoși.

- Sunt o mare problemă, dragă. Sunt mari hoți de odăjdii.

- Odăjdii? întrebă ea și o cuprinse un impuls de a se lăsa în jos și a-și trece mâna prin părul lui, simțind cum povara unei zile întregi se risipea în această discuție puerilă. N-am știut.

- O, da. Mare problemă! exclamă el și își termină berea în timp ce James Woods și unul dintre frații Baldwin, împreună cu o fată care părea cam drogată, coborau în goană cu un camion furat pe un drum pustiu, vampirul zburând pe urmele lor. Unde ai fost?

- Am lăsat rochia la Reed's.

- Și ce ți-au trebuit atâtea ore? o descusu el.

- După aia, am simțit nevoia să stau undeva și să mă gândesc. Înțelegi?

- Să te gândești, o îngână bărbatul. Sigur.

Se sculă de pe canapea și se duse în bucătărie, unde deschise frigiderul.

- Vrei și tu una?

- Da, bine, îi răspunse ea, deși de fapt nu dorea. Dave se întoarse în cameră și îi puse în mână o bere.

Adesea, ea putea să-și dea seama în ce ape se scaldă după decizia de a deschide sau nu cutia de bere. Cutia era deschisă, dar ea nu era sigură dacă e semn bun sau rău. Îi era greu să-l descifreze acum.

- Așa, și la ce te-ai gândit? o iscodi desfăcându-și cutia, care produse un sunet mai strident decât scârțâitul roților de la televizor, în timp ce camionul furat se răsturna pe șosea.

- Oh, știi tu!

- Nu prea, Celeste, nu.

- La tot felul de lucruri, îi răspunse ea și luă o sorbitură de bere. La ziua de azi, la moartea lui Katie, la bieții Jimmy și Annabeth, la chestii de-astea.

- La chestii de-astea, o îngână el. Celeste, știi la ce mă gândeam când mă întorceam pe jos acasă cu Michael? Mă gândeam că trebuie să fi fost jenant pentru el să audă că maică-sa, pur și simplu, a fugit cu mașina și n-a spus nimănui unde se duce sau când se întoarce. Chiar m-am gândit la asta foarte mult.

- Doar ți-am zis, Dave.

- Mi-ai zis ce? i-o întoarse el ridicându-și privirea la ea, zâmbind din nou, dar de data asta nu mai era un zâmbet copilăros. Ce mi-ai spus, Celeste?

- Că am avut chef să stau pe gânduri. Îmi pare rău că n-am dat un telefon. Dar am avut niște zile mai grele. Nu sunt în apele mele.

- Nimeni nu este.

- Poftim?

- Ți place filmul? o întrebă el. Nici nu mai știi care sunt oameni obișnuiți și care vampiri. Am mai văzut fragmente din el și înainte, desigur, și Baldwin aici o să se îndrăgostească de tipa blondă, chiar dacă știe că a fost mușcată. Deci ea se va preface într-un vampir, dar lui nu-i pasă, înțelegi? Pentru că o iubește, deși este un monstru sângeros. O să-i sugă și lui sângele și-l va transforma într-un mort viu. Pe scurt, cam asta-i tot ce înseamnă vampirism. Celeste, aici e ceva ce mă atrage. Chiar și atunci când știi bine că te va ucide și ți va damna sufletul pentru veșnicie, că vei fi nevoit să-ți omori timpul mușcându-i de gât pe oameni și ascunzându-te de lumina soarelui, în plus, știi, Vaticanul trimite și trupe împotriva ta. Poate că într-o bună zi te vei trezi și vei uita cum este să fii om. Poate se întâmplă asta, și pe urmă nu mai ai probleme. Ai fost otrăvit, însă otrava nu mai pare chiar așa de rea o dată ce ai învățat să trăiești cu ea.

Își propti picioarele de măsuța de cafea și dădu o dușcă bună pe gât.

- Mă rog, asta-i părerea mea.

Celeste rămase încremenită, așezată pe brațul canapelei, cu privirea coborâtă spre el.

- Dave, ce naiba vrei să zici?

- Ți vorbeam de vampiri, dulceată, de vârcolaci.

- Vârcolaci? Dar n-ai nici o logică.

- Nu am? Crezi că eu am omorât-o pe Katie, Celeste. Țta-i tipul de logică cu care ne jucăm acum.

- Eu nu... De unde ai scos-o?

El râcăi cu unghia urechea cutiei de bere.

- Nici nu te-ai uitat la mine în bucătăria lui Jimmy, înainte de a pleca. Țineai rochia aia de parcă Katie ar mai fi fost îmbrăcată cu ea și nici măcar n-ai putut să-mi arunci o privire. Asta m-a pus pe gânduri. Stau și mă gândesc, de ce se pare că soției îi este silă de mine? După care îmi cade fisa... Sean. Ți-a zis ceva, nu-i așa? Te-au luat probabil la întrebări, el și jigodia aia afurisită care-i este partener.

- Ba nu.

- Nu? Gogoși!

Nu-i era deloc pe plac calmul lui, care în parte era foarte posibil să se datoreze berii. Dave fusese întotdeauna chefliu de felul său, dar acum era ceva hidos în această detașare, o senzație de coardă prea întinsă.

- David...

- Acuma îmi mai spui și „David!”

- ... eu nu cred nimic. Nici nu știi ce să mai cred. El își înclină capul și își întoarse privirea spre ea.

- Mă rog, atunci hai să ne descărcăm, dragă. Asta-i cheia oricărei relații solide, comunicarea.

Ea avea o sută patruzeci și șapte de dolari în bancă și un credit de cinci sute de dolari pe cardul Visa, din care cheltuisese deja o sută. Chiar dacă putea să-l scoată pe Michael din casă, n-ar fi ajuns prea departe. Ar fi petrecut într-un motel două-trei nopți, după care Dave i-ar fi găsit. Nu era deloc prost. Era sigură că putea să le dea de urmă.

Sacul. Mai putea să-l predea lui Sean Devine, ca acesta să descopere sângele din țesătura hainelor lui, știa prea bine. Auzise de toate progresele care se făcuseră în tehnologia ADN-ului. Vor descoperi sângele lui Katie pe haine și îl vor aresta pe Dave.

- Haide, o îndemnă el. Vreau să discutăm, dragă. Scoate din tine tot. Vorbesc serios. Vreau, cum se spune, să-ți *alung temerile*.

- Nu-mi este frică.

- Așa pari.

- Nu-i adevărat.

- Bine, făcu el, coborându-și călcâiele de pe măsuța de cafea. Atunci, spune-mi ce te tulbură, dragă?

- Ești beat.

-Așa este, recunosc el cu o mișcare a capului. Dar asta nu înseamnă că nu pot purta o conversație.

Pe micul ecran, vampirul decapita iar pe cineva, de data aceasta un preot.

- Sean nu mi-a pus nici un fel de întrebări, îl lămurii Celeste. I-am auzit vorbind fără să vreau când ai plecat să iei țigări pentru Annabeth. Nu știu ce le-ai spus mai devreme, Dave, dar n-au crezut nici o iotă. Au aflat că ai fost la Last Drop la ora închiderii.

- Și ce altceva?

- Cineva a zărit mașina noastră în parcare în jurul orei la care Katie pleca. Și n-au crezut explicația ta privind modul în care te-ai lovit la mână.

-Asta-i tot? făcu el ridicându-și o mână și îndoind-o.

- Asta-i tot ce am auzit.

- Și asta te-a făcut să crezi că ce?

Era cât pe ce să-l mângâie din nou. Pentru o clipă, postura lui nu mai păru una de amenințare, ci de înfrângere. Ea îi citi eșecul din poziția umerilor și a spatelui. Avu un impuls să se ducă la el și să-l dezmierde, dar se abținu.

- Dave, spune-le naibii de tâlharul ăla...

- Să le spun de tâlhar...

- Da. Așa poate că nu va trebui să te duci la tribunal. Și ce dacă, mare lucru? Este mult mai bine decât să fii suspectat de crimă.

„Acum este momentul”, își spuse ea în gând. „Spune că n-ai făcut-o. Spune că n-ai văzut-o niciodată pe Katie plecând de la Last Drop. Spune, Dave”.

În loc de asta, el zise:

- Acum văd ce este în mintea ta. Într-adevăr. Am venit acasă plin de sânge în aceeași noapte în care Katie a fost asasinată. Eu trebuie s-o fi ucis.

- Păi?...îi scăpă ei pe gură.

Atunci, Dave își puse berea jos și izbucni în râs. Se răsturnă cu picioarele în sus pe pernele canapelei și hohoti la nesfârșit. Râdea ca un dement, de parcă fiecare gură de aer se transforma într-un alt hohot gălgâit. Râse atât de tare, că îi dădură lacrimile și i se scutura tot trupul.

- Eu... eu.... eu... eu...

Nu putea să mai vorbească. Hohotele erau prea puter- nice. Se rostogoleau din el fără întrerupere și lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji și în gura căscată, căzându-i pe buze ca picăturile de rouă.

Era limpede ca lumina zilei. Celeste nu fusese în viața ei mai speriată ca acum.

- Ha-ha-ha-Henry, izbuti el să rostească, când hohotele fură într-un târziu înlocuite de chicoteli.

- Poftim?!

- Henry, repetă el. Henry și George, Celeste. Astea erau numele lor. Nu este al dracului de nostim? Iar George, lasă-mă să-ți spun, era *bizar*. Henry, totuși, nu era decât rău.

- Ce spui tu acolo?

-Henry și George, spuse el bine dispus. Vorbesc despre Henry și George. M-au luat cu mașina într-o excursie de patru zile și m-au încuiat într-o pivniță, într-un sac de dormit scârbos, pe o podea de piatră și, Celeste, zău că s-au distrat.

Nimănu-i nu i-a păsat atunci de bătrânul Dave. Nimeni n-a sărit să-l salveze. Dave a fost nevoit să se înșele că nu i se întâmpla lui așa ceva. A trebuit să-și încordeze mintea până într-atât încât aproape că putea să și-o spargă în două. Asta a făcut el. La dracu', Dave a murit.

Puștiul care a ieșit din pivniță, habar n-am cine naiba o mai fi fost, ei bine, acela sunt eu, de fapt, dar n-duce nici pe departe cu Dave. Dave este mort.

Celeste nu mai putea vorbi. În opt ani de zile, soțul ei nu-i povestise nimic despre ceea ce toată lumea știa că se întâmplase cu el. I-a zis doar că se juca cu Sean și cu Jimmy și că fusese răpit și evadase. Cam asta era tot ce avusese el să-i spună. Nu pronunțase niciodată numele tipilor. N-auzise înviata ei de sacul de dormit. Era prima oară când lucrurile astea ajungeau la urechile ei. Era ca și cum, chiar în acel moment, se trezeau dintr-un vis - al căsniciei lor și, împotriva voinței, se vedeau siliți să confrunte cu realitatea toate justificările, minciunile, dorințele ascunse și firea tainică pe care și-o creaseră. S-o vadă sfărâmându-se sub povara adevărului devastator, a faptului că nu se cunoscuseră nicio dată, că doar speraseră să poată face asta într-o bună zi.

- Chestia este, știi? reveni Dave. Chestia este la fel cu ce-ți spuneam eu despre vampiri, Celeste. Este același lucru, fir-ar al dracului!

- Ce este același lucru? întrebă ea în șoaptă.

- Nu mai scapi. O dată ce te pătrunde, nu te mai lasă. Se uită iar la măsuta de cafea și îl simți cum îi scapă printre degete.

- Dave, de ce anume nu mai scapi? Ce este același lucru? îl iscodi ea atingându-i brațul.

El privi la mâna ei de parcă avea de gând să-și bage dinții, să i-o smulgă din încheietură.

- Celeste, nu mai pot controla. Te previn. Nu mai pot să mă controlez.

Ea își luă mâna și simți o mâncărime în locul în care se atinsese de carnea lui. El se sculă, clătănându-se. Își înălță gâtul și îi aruncă o privire ca și cum nu era sigur cine-i ea și cum ajunsese pe marginea canapelei. Își întoarse ochii la ecranul televizorului, în vreme ce James Woods trăgea cu arbaleta în pieptul cuiva, și șopti:

- Strivește-i pe toți, ucigașule! Strivește-i pe toți!

Se întoarse la Celeste și îi zâmbi ca un de bețiv, cu gura până la urechi.

- Am să ies pe-afară.

- Bine, zise ea.

- Am să ies ca să-mi adun gândurile.

- Da, făcu ea. Sigur!

- Dacă m-aș putea concentra asupra acestui fapt, cred că totul ar fi în regulă. Am nevoie să mă adun, atât!

Celeste nu-l mai întrebă ce anume era „acest fapt”.

- Bine, atunci, spuse el și se îndreptă spre ușă.

O deschise, trecu deja de prag, când îi văzu mâna răsu- cindu-se în jurul mânerului, iar capul i se ivi din nou în crăpătură. Băgase numai capul, înclinat și holbându-se la ea, când îi zise:

- Ah! Am avut grijă de gunoi, că tot veni vorba.

- Poftim?

- De sacul cu gunoi, preciză el. Unde mi-ai pus hainele și celelalte. L-am luat mai devreme și l-am aruncat.

- Ah, făcu ea și îi veni din nou să vomite.

- Așa că la revedere.

- Bine, spuse ea în timp ce el își strecură capul afară || pe palier. Ne vedem mai târziu. |

Ascultă sunetul pașilor până când el ajunse la parter.

Auzi cum se deschise ușa de la intrare și soțul ei ieșind

afară pe verandă și coborând pe trepte. După aceea ea urcă în goană scările care duceau în dormitorul lui Michael și putu să-i audă respirația profundă, căci dormea dus. Apoi intră în baie și vomită.

NU PUTU GĂSI locul în care parcase mașina Celeste. Uneori, mai ales pe viscol, puteai să găsești un loc de parcare și la opt străzi depărtare, așa că nevastă-sa poate lăsase mașina chiar

în Point, deși el zărise câteva locuri goale nu prea departe de casă. Probabil că-i fusese totuna unde o parchează. Oricum, era prea abțiguit ca să poată urca la volan. O lungă plimbare, poate, l-ar fi ajutat să-și limpezească mintea.

O luă în sus pe Crescent spre Calea Buckingham, apoi la stânga, întrebându-se ce naiba i se întâmplă în minte de încercase să-i explice lui Celeste cum stau lucrurile. Hristoase, rostise chiar și numele alea, Henry și George. Vorbise de vâcolaci, își dăduse arama pe față. Rahat. Iar acum, de ce i-a fost frică, n-a scăpat: poliția îl suspecta, îl vor urmări. Nu se mai putea gândi la Sean ca la un vechi prieten. Trecuseră de acest stadiu, iar acum își aduse aminte ce nu putea să sufere la el pe vremea când erau copii. Faptul că lăsa senzația că era îndreptățit, sigur de sine, ca mai toți puștani destul de norocoși, și la asta se reducea totul, la noroc, fiind crescuți de ambii părinți într-o locuință frumoasă, bucurându-se de cele mai noi haine și articole sportive.

Lua-l-ar dracul pe Sean! Cu ochii lui cu tot! Și cu vocea aia! Și cu felul în care femeile din bucătărie își ridicau cu toate poalele în cap când intra el. Să-l ia dracul cu boiul lui cu tot! Cu atitudinea de superioritate morală, cu anecdotele nostime, cu mersul legănat de polițist și cu numele lui prin ziare!

Nici el nu era prost. Avea să facă față tărașeniei o dată ce-și făcea ordine în gândire. Era tot de ce avea nevoie. Dacă trebuia să-și scoată capul de pe umeri și să-l înșurubeze strâns la loc, ei bine, găsea o cale s-o facă și pe asta.

Cea mai mare problemă acum era că băiatul-care-scăpase- din-gura-lupilor-și-se-maturizase se arăta prea mult la față. Dave sperase că ceea ce săvârșise în noaptea de sâmbătă avea să-l cumințească, să-l trimită pe nemernic înapoi în pădurea din imaginația sa. Dorise să curgă sânge în noaptea aia, băiatul, să provoace cuiva suferință. Așa că Dave se sacrificase.

La început fusese doar ceva minor, câțiva pumni, un șut. După aceea însă, totul scăpă de sub control, el simțind cum îl cuprinde furia pe măsură ce băiatul prelua comanda. Iar băiatul era un mușteriu din cale afară de lacom. Nu se mulțumi până nu văzu bucăți din creier.

Apoi, o dată ce totul se sfârși, băiatul se replie. Fugi și-l lăsă pe Dave să curețe murdăria. Ceea ce și făcu. O făcu al dracului de bine! Poate nu atât de bine pe cât sperase, firește, dar totuși se descurcase foarte bine! Și o făcuse numai și numai pentru ca băiatul să nu se mai arate pentru o vreme.

Însă băiatul era un șmecher. Iată-l din nou, ciocnind în ușă, înștiințându-l că iese iar la iveală, fie că era pregătit, fie că nu. „Avem treabă de făcut, Dave!”

Bulevardul i se așternea ușor estompat la picioare, alune- când dintr-o parte în alta pe măsură ce mergea, dar Dave știa că se îndreptau spre Last Drop. Se apropiau de barul mizerabil care se întindea pe două străzi, plin de perverși și de prostituate, unde fiecare scotea bucuros la vânzare ceea ce Dave smulsese din el.

„Smulge-te de mine! Îl îndemna băiatul. Ai crescut. Nu mai încerca să-mi duci crucea”.

Cei mai răi erau puștani. Erau ca spiridușii. Se ițeau din uși sau din mașini și își ofereau serviciile. Îți ofereau să le-o tragi pentru douăzeci de dolari. Făceau orice pentru bani.

Cel mai tânăr, cel pe care Dave îl văzuse sâmbătă seara, nu avea mai mult de unsprezece ani. Avea cearcăne în jurul ochilor, o piele foarte albă și un ditamai smoc de păr roșcat cu firul mat în cap, ceea ce-i sublinia și mai mult aparența de gnom. Trebuia să rămână acasă, să urmărească serialele de televiziune, dar ieșise pe stradă, oferindu-și serviciile perverșilor.

Dave îl zărise pe trotuarul de vizavi în timp ce ieșea din bar și se oprise lângă mașina lui. Puștiul stătea sprijinit de un stâlp de felinar, fumând o țigară și, când ochii lor se întâlniră, Dave simți nevoia. Tulburarea. Dorința de a se topi. Să-l ia de mână pe puștiul roșcat și să-și găsească împreună un loc liniștit. Ar fi fost atât de ușor, de relaxant, atât de al dracului de binevenit să cedezi tentației. Să se lase în voia a ceea ce simțise în tot acel ultim deceniu, cel puțin.

Dar simțea în adâncul sufletului că-i crapă creierul în două, că acesta ar fi fost cel mai mare păcat dintre toate. Știa prea bine că ar depăși o limită, chiar dacă e tentantă, după care nu s-ar mai fi putut întoarce. Știa că, de-ar fi trecut acel hotar, n-ar mai fi fost niciodată capabil să se simtă un om întreg, că ar fi putut la fel de bine să rămână în pivniță, cu Henry și George, pentru tot restul vieții. Își spunea aceste lucruri când se simțea ispitit, trecând pe lângă autobuze de școală și locuri de joacă, pe lângă piscine în aer liber în timpul verii. Își spunea că n-avea de gând să devină Henry și George. Era mai breaz. Își creștea fiul. Își iubea nevasta. Avea să fie puternic. Așa își repeta tot mai des, de la un an la altul.

Dar acest gând nu-l mai ajutase în seara aceea de sâmbătă. Atunci, nevoia fusese mai intensă ca niciodată. Puștiul cu părul roșcat, sprijinit de stâlpul felinarului, părea să-și dea seama de acest fapt. Îi aruncă un surâs, ținând țigara în gură, iar Dave se simți împins spre prăpastie. Avu senzația că stătea desculț pe un povârniș din satin.

Apoi, o mașină opri brusc peste drum și, după o discuție preliminară, copilul se urcă în ea, după ce-i aruncă lui Dave, pe sub glugă, o căutătură plină de compasiune. El urmări mașina, un Cadillac de culoare alb și albastru-întunecat, de două tone, care traversă bulevardul și se apropie de el pe la spatele parcării barului Last Drop. Dave se urcă în mașina lui, iar Cadillac-ul se dădu în spate, în apropierea arborilor bătrâni care se lăsau peste gardul dărâpanat. Șoferul stinse farurile dar lăsă motorul să meargă, în timp ce Băiatul îi tot șoptea la ureche: „Henry și George, Henry și George, Henry și George...”.

În seara aceea, înainte de a ajunge la Last Drop, făcu cale întoarsă, chiar dacă băiatul îi urla în urechi: „Eu sunt tu, eu sunt tu, eu sunt tu!”

Iar Dave voia să se oprească și să plângă. Voia să se sprijine cu o mână de cea mai apropiată clădire și să verse lacrimi, pentru că știa prea bine că băiatul avea dreptate. Băiatul- care-scăpase-din-gura-lupilor-și-se-maturizase devenise el însuși un lup. Devenise Dave. Lupul Dave. Trebuie să se fi întâmplat recent, pentru că nu-și putu aminti nici un moment de vătămare corporală în care să fi simțit că sufletul îi iese din corp, făcând loc acestei noi entități. Dar se întâmplase. Probabil în timp ce dormea.

Însă nu se mai putea opri. Această parte din bulevard era mult prea periculoasă, era mult prea posibil să fie popu- lată de pușlamale care vedeau în el, așa beat cum era, o țintă ușoară. Acolo, chiar atunci, vizavi, putu zări o mașină mergând încet de-a lungul străzii, fixându-l din mers, așteptându-l să emane mirosul de victimă.

Trase adânc aer în piept și își îndreptă pașii, se concentra ca să pară sigur de el și distant. Își ridică puțin umerii, își luă o căutătură care spunea parcă „Du-te dracului!” și o apucă pe drumul pe care venise, acasă, fără ca mintea să fie mai clară ca înainte, chiar așa, cu băiatul încă zbierându-i în urechi. Dave însă hotărî să-l ignore. Putea să facă asta. Era puternic. Doar era și el un lup.

Iar tăria vocii băiatului se diminuea într-adevăr. Luă un ton de conversație, iar el putu să se întoarce la pas prin Flats. „Eu sunt tu, îi spunea acum ca unui prieten. Eu sunt tu”.

CELESTE IEȘI din casă cu Michael, care era încă pe jumătate adormit, purtându-l pe umeri, și descoperi că Dave luase mașina. Ea o parcase undeva mai sus pe stradă, fiind sur- prinsă că a găsit un loc la o oră atât de târzie, în timpul săptă- mâinii, dar acum acolo se afla un jeep albastru.

Asta nu intrase în planurile ei. Se gândise că avea să-și așeze băiatul pe locul din față, apoi să-și pună bagajele pe bancheta din spate și să conducă un kilometru și jumătate pe autostradă, până la Econo Lodge.

- Fir-ar să fie, zise ea cu voce tare și se abținu să țipe.

- Mămico? mormăi Michael.

- E O. K, Mike.

Și poate chiar așa și era, pentru că se uită în urmă și zări un taxi care cotea din Pertsire, intrând pe Calea Buckingham. Ea ridică mâna în care ținea bagajul lui Michael, iar taxiul opri

chiar în față, ea gândindu-se că putea totuși cheltui șase dolari pentru o cursă până la Econo Lodge. Se putea lipsi chiar și de o sută, numai să meargă până acolo chiar acum, cât mai departe, să se gândească în liniște, fără să fie obligată să vadă răsucirea unei clanțe de ușă și întoarcerea unui om care poate o considera deja vampiră, numai bună să i se înfigă în inimă un țaruș și să fie decapitată degrabă, ca să fie el mai sigur.

- Unde doriți să mergeți? întrebă șoferul de taxi în timp ce ea își băgă bagajele în mașină și se strecură lângă ele cu Michael pe umeri. „Oriunde, vru să-i răspundă. Oriunde, numai nu aici”.

Modernizare

Peștele vânător

- I-AI REMORCAT mașina? îl luă la rost Sean.

- I-a fost remorcată, preciza Whitey. Nu-i același lucru, în timp ce ieșeau din traficul orei de vârf a dimineții și

coborau spre ieșirea din East Buckingham, Sean vru să știe:

- Pentru ce?

-A fost abandonată, îl lămurii colegul său, fluierând ușor printre dinți în vreme ce o cotea pe Roseclair.

- Unde? îl descusu Sean. în fața casei lui?

- Oh, nu, făcu Whitey. A fost găsită prin Rome Basin, lângă aleea din parc. Norocul nostru că zona se află sub jurisdicția statului, nu-i așa? Se pare că cineva i-a suflat mașina, ■ s-a distrat cu ea și pe urmă a părăsit-o. Se mai întâmplă și chestii de-astea, nu?

în acea dimineață Sean se trezise dintr-un vis în care își ținea fiica în brațe și îi spunea pe nume, chiar dacă nu îl cunoștea și nu-și putea aminti ce spusese în vis, așa încât era încă buimac.

- Am găsit sânge, îl informă Whitey.

- Unde?

- Pe locul din față al mașinii.

- Cât?

Colegul îi indică cu degetul mare și cel arătător grosimea unui fir de păr.

- Puțin. Am găsit ceva mai mult în portbagaj.

- în portbagaj! se miră celălalt.

- De fapt acolo am găsit mult mai mult.

- în concluzie?

- în concluzie, l-am dat la laborator.

- Nu, zise Sean, vroiam să spun că nimic nu înseamnă dacă ai găsit sânge în portbagaj. Katie Marcus n-a fost pusă în nici un portbagaj.

- Te bagi ca musca în lapte, sigur că da.

- Sergent, investigația ta asupra mașinii o să ajungă la coș.

- Ba nu. -Nu?

- Mașina a fost furată și abandonată într-un loc aflat în jurisdicția statului. Numai pentru asigurare și tot așa mai putea adăuga că în interesul proprietarului...

- Ai făcut o cercetare fizică și ai redactat un raport.

- Ah! Ce repede te-ai prins!

Parcară în fața locuinței lui Dave Boyle, și Whitey opri brusc motorul.

-Am destule ca să discut cu el. Asta-i tot ce vreau acum.

Sean aprobă, știind că n-avea nici un rost să se certe cu colegul. Whitey, un sergent de la Serviciul Omucideri, era de o tenacitate feroce în privința intuiției. Nu-l puteai face să-și mute gândul de la bănuiele, trebuia pur și simplu să i le rabzi.

- Cum rămâne cu cercetarea balistică? îl iscodi el.



- Și asta este o chestie ciudată, zise Whitey în timp ce ședea în mașină supraveghind locuința lui Dave, căci nu intenționa în clipa aceea să iasă din mașină. S-a folosit un pistol de calibrul treizeci și opt, după cum ne-am închipuit. Făcuse parte dintr-un lot furat în '81 de la un comerciant de arme din New Hampshire. Aceeași armă care a ucis-o pe Katherine Marcus a fost folosită și în spargerea unui

magazin de băuturi alcoolice prin '82, chiar aici în Buckin- gham.

- în Flats?

Whitey dădu din cap.

- Mai sus, în Rome Basin, într-un local numit Looney Liquors. Au fost doi spărgători cu măști din cauciuc. Au intrat prin spate după ce proprietarul închisese ușile din față. Primul care a intrat în magazin a tras un foc de avertisment. Glonțul a ricoșat într-o sticlă de rachiu și s-a înfipt în perete. Restul jafului a decurs ca untul pe pâine, dar glonțul acela a fost descoperit. Cei de la balistică au afirmat că a fost tras din aceeași armă care a ucis-o pe fata lui Marcus.

- Deci asta ar părea să indice o altă direcție de cercetare, nu crezi? îl întrebă Sean. Prin 1982, Dave avea cam șapte- sprezece ani și era începător la Raytheon. Nu prea cred că se ocupa de spargerii în magazine de băuturi alcoolice.

- Dar asta nu înseamnă că *arma* n-a ajuns până la urmă și-n mâinile lui. Ce naiba, băiatule, știi bine cum circulă armele.

Whitey nu mai părea la fel de sigur ca astă-noapte, dar tot mai adăugă:

- Hai să-l umflăm.

Deschise larg portiera. Sean coborî de pe locul din față și amândoi înaintară spre locuința lui Dave, în vreme ce Whitey își lovea cu degetul mare cătușele de la șold ca și cum abia aștepta un pretext ca să le folosească.

JIMMY ÎȘI PARCĂ mașina și traversă terenul din catran spart spre râul Mystic, purtând în mâini o tavă din carton cu cești de cafea și o pungă de gogoși. Deasupra lui, mașinile zăngăneau pe lonjeroanele din metal ale Podului Tobin, iar Katie îngenunche pe marginea apei lângă „Doar” Ray Harris, amândoi pironindu-și ochii în adâncul râului. Se mai afla acolo și Dave Boyle, iar mâna lui zdrelită se umflase cât o mânășă de box. Ședea pe un șezlong alături de Celeste și Annabeth. Prima avea un fel de fermoar care-i acoperea gura, iar nevastă-sa fuma două țigări deodată. Toți trei purtau ochelari de soare cu lentile negre și nu se uitau la el. Priveau în sus, pe sub puntea podului și creau impresia că preferă să fie lăsați în pace în șezlongurile lor.

Jimmy puse jos cafeaua și gogoși, lângă Katie, și îngenunche între ea și „Doar” Ray. Coborî privirea în apă și își văzu propriul chip, dar și chipurile celor doi, pe când se întorceau spre el. Ray ținea în dinți un pește mare, roșu, care se mai zbătea. Katie îi zise:

- Mi-am scăpat rochia în râu.

- N-o văd, îi spuse tatăl.

Peștele țâșni din gura lui „Doar” Ray, sări în apă și pluti la suprafață, depărtându-se în grabă.

- O să-l prindă, îl asigură fiica lui. El este un pește vânător.

- Avea gustul cărnii de pui, zise Ray.

Jimmy îi simți atingerea caldă a mâinii pe spate, apoi simți că Ray îi puse o mână pe ceafă.

- De ce nu te duci tu să-l prinzi, taticule? îl întrebă ea. Și-l împinseră amândoi peste parapet.

Jimmy văzu apa

neagră și peștele care înota ridicându-se la suprafață în întâmpinarea lui. își dădu seama că avea să se înece. Deschise gura să țipe, dar peștele îi sări înăuntru, lipsindu-l de oxigen, iar apa îi lăsă senzația de vopsea neagră, când i se scufundă fața.

Deschise ochii și își întoarse capul: văzu ceasul care arăta șapte și șaisprezece minute, dar nu-și mai amintea când se băgase în pat. Trebuie s-o fi făcut, totuși, pentru că se afla acolo,

Annabeth dormind lângă el. Pentru Jimmy începea o nouă zi, în care programase să ridice o piatră

funerară, cam într-o oră, în vreme ce „Doar” Ray Harris și râul Mystic îi băteau la ușă.

CHEIA oricărui interogatoriu de succes este să profiți de timp până când suspectul se dumerește să ceară un avocat, în cazurile durilor, ale traficantilor, perversilor, scandalagiilor pe motociclete și ale indivizilor arestați în cursul unor încăierări de stradă, care de obicei cereau de la bun început un avocat, puteai să-i joci pe degete un pic, să încerci să-i zgândărești înainte de a apărea avocatul dar, în cea mai mare parte, trebuia să te bizui pe probele fizice ca să rezolvi cazul. Nu prea i se întâmplase lui Sean să bage un dur după gratii și să se aleagă cu vreun folos.

Când aveai de-a face cu cetățeni obișnuiți sau indivizi care comiseseră vreă fărădelege pentru prima oară în viață, pe de altă parte, cele mai multe cazuri erau dezlegate în cursul interogatoriilor. Cazul „Nebuniei de pe șosea”, cel mai tare de până acum din toată cariera lui, fusese de acest gen. Undeva prin Middlesex într-o noapte, un tip se întorcea acasă cu mașina, dar roata dreaptă din față i se desprinsese la o viteză de optzeci de kilometri pe oră, rostogolindu-se pe autostradă. SUV-ul se dădu peste cap de vreo nouă sau zece ori, iar individul, pe nume Edwin Hurka, fu găsit mort la fața locului.

După cercetări ieși la iveală că ambele roți din față fuseseră slăbite. Așa că ei investigau, în această împrejurare un caz de omor din culpă. Opinia majorității era că fusese vorba, probabil, de greșeala fatală a vreunui mecanic mahmur. Sean și colegul său Adolph aflară că victima își înlocuise roțile cu numai câteva săptămâni mai înainte. Dar el mai găsisese și un petec de hârtie în torpedoul mașinii, care-l intrigă. Acolo era scris în grabă numărul de înregistrare al unei

alte mașini. Când Sean îl căută în baza de date a Serviciului de înregistrare Auto, descoperi numele lui Alan Barnes. Se duse la acesta acasă și-l întrebă pe individul care-i deschise ușa dacă el era acela. Tipul, un pachet de nervi, îi răspunse că „Da, de ce?” cu spiritul de polițist din el, adu-mecând făptașul, îl lămuri: „Aș dori să discut cu dumneavoastră despre niște roți din față”.

Barnes cedă chiar acolo în pragul ușii. Îi mărturisi că nu dorise decât să strice un pic mașina aceluia, să-l bage în sperieți. Cei doi intraseră într-un conflict cu o săptămână în urmă, la intrarea în tunelul aeroportului. Barnes se enervase atât de tare, încât nu se mai duse să-și vadă de treabă și îl urmărise pe Edwin Hurka până acasă, așteptând să se stingă toate luminile de la ferestre, după care se apucă să meșterească cu propria cheie de roți.

Oamenii erau stupizi. Se omorau unii pe alții pentru cele mai aberante lucruri și tot ei așteptau să fie prinși, târați prin tribunale, unde își pledau nevinovăția după ce îi oferiseră polițistului o confesiune semnată, de patru pagini. Era lucru știut că prostia lor reprezintă cea mai bună armă pentru polițist. Lasă-i să vorbească. întotdeauna. Lasă-i să-ți dea explicații. Lasă-i să-și dea arama pe față, în timp ce-i îmbii cu cafea și îi înregistrezi.

Iar atunci când cer un avocat, căci cetățeanul obișnuit aproape întotdeauna *solicităm* avocat, te încrunți și îi întrebi, cu un aer glacial care să umple încăperea, dacă sunt *siguri* că asta vor, până când se hotărăsc că ar prefera să rămână prieteni cu tine și cu colegul tău, așa că poate îți vor dezvălui un pic mai mult, înainte să te pună în fața unui avocat și să-ți strice cheful.

Totuși, Dave nu solicitase un avocat. Nici măcar o dată. Ședea pe scaunul care se îndoia, când se lăsa prea mult pe

spate, și îi arunca mai ales lui Sean o privire mahmură, posomorâtă și exasperată, dar nu arăta nici speriat, nici nervos, iar Sean își dădu seama că Whitey începea să-și iasă din sărite.

- Uite ce, domnule Boyle, începu el, știm că ai plecat de la McGills mai devreme decât ai declarat. Știm că ai apărut cu o jumătate de oră mai târziu în parcare barului Last Drop, în jurul aceleiași ore la care fata lui Marcus părăsea localul. Mai știm foarte bine că nu ți s-a umflat mâna de la o lovitură ratată de biliard.

Dave își drese glasul.

- Nu-mi oferiți un Sprite? îi întrebă.

- Un minut numai, insistă Whitey pentru a patra oară de când se aflau acolo. Spune ce s-a întâmplat de fapt în noaptea aceea, domnule Boyle.

- Dar v-am spus deja. -Ai mințit.

- Este părerea dumneavoastră.

- Nu, i-o tăie Whitey. Este un fapt. Ai mințit în legătură cu ora la care ai părăsit McGills. Ceasul acela prăpădit a fost oprit, domnule Boyle, cu cinci minute înainte de pretinsa dumitale plecare.

- Cu cinci minute?

- Crezi că ne jucăm aici?

Dave se întinse puțin pe spate în scaun, iar Sean așteptă să audă pârâitul pe care-l scotea în momentul în care se îndoia, dar nu se întâmplă nimic. Dave se întinse până la o limită pe care însă n-o depăși.

- Nu, domnule sergent, nu cred că-i de glumă. Sunt obosit și mahmur. Nu numai că mi s-a furat mașina, dar acum ați venit să-mi spuneți că nu mi-o mai dați. Ziceți c-am plecat de la McGills cu cinci minute mai devreme decât am spus?

- Cel puțin.

- Bine. Vă cred. Poate așa a fost. Nu mă uit la ceas atât de des pe cât se pare că o faceți voi, băieți. Deci, dacă ziceți că am plecat de acolo la unu fără zece, în loc de unu fără cinci, eu spun O.K., poate așa am făcut. Of! Dar asta-i tot. După aia, am mers direct acasă. Nu m-am dus la un alt bar.

- Ai fost văzut în parcare...

- Nu, îl întrerupse Dave. A fost văzută o Honda cu o ciobitură pe capotă. Așa este? Știți câte Honda sunt în orașul ăsta? Haide, dom'le!

- Totuși, câte au ciobituri, domnule Boyle, în același loc ca și mașina ta?

- Câteva, presupun, răspunse el ridicând din umeri. Whitey se uită la Sean, iar acesta simți că pierdeau teren.

Dave avea dreptate, probabil că puteau găsi vreo douăzeci de Honda cu capota ciobită în dreptul locului din față al pasagerului. Douăzeci, cu mare ușurință. Și dacă amicul lui putea să le spună asta în față, atunci avocatul ar putea fi chiar mult mai bine pregătit. Colegul se duse în spatele scaunului acestuia și îl iscodi:

- Spune cum a ajuns sângele în mașina ta.

- Ce-ai zice de-un Sprite, Sean?

- Sigur, răspunse el. Dave surâse.

- Am priceput. Ești un bun polițist. Ce-ai zice și de o chifteluță pe lângă el?

- Nu sunt drăguța ta, Dave, ripostă Sean, care, pe jumătate sculat din scaun, se așeză mai bine. Se pare că va trebui să mai aștepți o vreme.

- Totuși, ești drăguța cuiva, nu-i așa, Sean?

I-o zise cu o maliție dementă în privire, cu o semeție aleasă cu grijă. Sean începu să creadă că poate Whitey

avea dreptate. Se întrebă dacă tatăl său, văzându-l acum pe Dave Boyle, ar mai avea aceeași părere despre el ca aseară.

- Răspunde-i sergentului ce-i cu sângele din mașina ta, Dave, îi reaminti el.

Dave își întoarse iar ochii spre Whitey.

- Un gard din vergi se înalță în curtea din spate. Știi cum arată vergile curbate înăuntru la vârful? Aveam ceva treabă pe acolo acum două zile. Proprietarul meu este bătrân. Dacă mă ocup de gard, el, menține chiria la un preț rezonabil. Așa că retezam plantele alea care arată ca niște bambuși în curtea din spate....

Sergentul scoase un suspin, dar Dave păru să nu observe.

- ...și alunec. Aveam o foarfecă electrică de grădină care îmi scapă din mână și, când alunec, cad peste gard și mă tai. Chiar aici, le arătă el bătându-se peste coaste. Nu m-am tăiat prea rău, dar a sângerat ca dracu'. Vreo zece minute, mai târziu, trebuia să-l iau pe fiul meu de la antrenamente, la Little League. Probabil că mai sângera, când m-am urcat la volan. Mai mult nu știu nimic.

- Atunci, sângele de pe locul șoferului era al tău? îl întrebă Whitey.

- După cum v-am spus, mai mult nu știu.

- Și ce grupă sanguină ai?

- B3 negativ.

Whitey îi aruncă un zâmbet până la urechi, venind în spatele scaunului și așezându-se pe marginea mesei.

- Bizar. Asta-i exact grupa sanguină găsită pe locul din față.

- Ei, vedeți? făcu Dave ridicându-și mâinile.

- Nu chiar, i-o întoarse colegul lui Sean, imitându-i gestul cu mâinile. Dar te deranjează dacă ne explici cum de ai sânge și-n portbagaj? Ăla nu mai este B3 negativ.

- Nu știu nimic despre nici un sânge în portbagajul meu.

- N-ai nici o idee cum de-a ajuns atâta sânge în portbagajul mașinii tale? îl întrebă Whitey chicotind.

- Nu, habar n-am, susținu Dave.

- Nu mă deranjează să-ți amintesc, încep celălalt bătându-l pe umăr, că nu asta este calea pe care vrei s-o apuci, domnule Boyle. Dacă începi să pretinzi la tribunal că nu știi cum a ajuns sângele altcuiva în mașina ta, cum o să arate?

- Presupun că bine.

- Cum de ți-ai dat seama?

Dave se lăsă iar pe spate și mâna ofițerului îi căzu de pe umăr.

- Ai făcut raport, sergent.

- Ce raport? făcu Whitey.

Sean înțelese unde bătea amicul și își spuse în gând: „Of, ce tâmpenie! Ne are la mână!”

- Raportul cu privire la mașina furată. <sup>TM</sup>Și?

- Și, îi răspunse Dave, mașina nu se afla în posesia mea aseară. Nu știu la ce-au folosit-o hoții, dar poate dumneata ești ăla care vrei să afli. Mi se pare mie, sau ei au încurcat-o?

Pentru treizeci de secunde lungi, Whitey rămase încremenit, iar Sean conștientiza subit că prea o făcuse pe deșteptul ca să n-o scrântească. Indiferent de ceea ce ar mai fi găsit în mașină, ar fi fost socotit irelevant în tribunal, pentru că avocatul amicului său putea să arunce totul în cărcă hoților.

- Sângele era de mai multă vreme acolo, domnule Boyle. Nu de câteva ore.

- Mda? îi aruncă Dave. Poți dovedi? Vreau să spun, cu probe concludente, sergent? Ești sigur că pur și simplu nu s-a coagulat mai repede? Vreau să zic că n-a fost prea multă umezeală astă-noapte.

- Putem dovedi, se apără Whitey, dar Sean sesiză în vocea lui că se îndoiește. Era destul de sigur că și Dave putea să observe acest fapt.

Whitey se sculă de pe masă și se întoarse cu spatele la Dave. își propti bărbia în podul palmei și începu să bată darabana pe buza de sus în vreme ce pășea pe lângă masă până la locul unde se afla Sean, cu ochii în podea.

- Nu-mi dați și mie Sprite-ul ăla? îi întrebă Dave.

- ÎL ADUCEM ÎNCOACE pe puștiul cu care a vorbit Souza, cel care i-a văzut mașina, Tommy, ăă...

- Moldanado, îl ajută Sean.

- Exact, confirmă Whitey cu vocea ușor subțiată, având privirea pierdută, ca cea a unui tip căruia i se trăsesse scaunul de sub el și se trezise pe podea, întrebându-se cum de ajunsese acolo.

- Mă rog, ăă, supune-l pe Boyle unui test de identificare, să vedem dacă Moldanado îl recunoaște.

- E ceva, aprecie Sean.

Whitey se sprijini de peretele coridorului când o secretară trecea pe lângă ei, lăsând în urmă același parfum ca al lui Lauren, ceea ce-l făcu pe Sean să-și spună că o s-o sune pe mobil, să vadă ce mai zice, dacă acum va catadicsi să vor-bească de vreme ce el făcuse primul pas.

- Este *prea* calm, spuse sergentul. Tipul intră prima oară într-o cameră de anchetă și nici măcar nu transpiră!

- Sergent, situația n-arată prea bine, știi? îi mărturisi Sean.

- Nu zău?

- Nu, vreau să zic că chiar dacă n-o scrânteam cu mașina, tot nu este sângele fetei lui Marcus. N-avem nimic care să-l implice în cazul ăsta.

Whitey își întoarse ochii spre ușa camerei de anchetă.

- Pot să-l fac praf.

- Ne-a cam închis gura acolo înăuntru, observă Sean.

- Nici măcar nu mi-am terminat încălzirea.

Sean putea citi îndoială pe figura șefului, prima lovitură puternică dată ipotezei lui inițiale. Whitey era încăpățânat și rău, atunci când credea că are dreptate, dar era totuși prea deștept să nu renunțe la o teorie care în continuare era infirmată de probe.

- Uite, îi propuse Sean, hai să-l lăsăm să nădușească un pic înăuntru.

- N-o să facă asta.

-Ar putea să înceapă, să-l lăsăm singur pradă gândurilor. Whitey privi spre ușă ca și cum ar fi vrut s-o facă scrum.

- Poate.

- Cred că mai curând ne-ar ajuta pistolul, adăugă Sean. Ar trebui să reluăm discuția pornind de la arma cu care a fost comisă crima.

Celălalt mestecă în gol și într-un târziu încuviință tăcut.

- Ar fi bine să aflăm ceva mai multe despre asta. Vrei să te ocupi tu?

- Oare și magazinul o mai fi în proprietatea aceluiași individ?

- Nu știu, îi răspunse sergentul. Dosarul e din '82, iar proprietar atunci era un anume Lowell Looney.

Sean surâse la auzul numelui.

- Parcă-ți spune ceva, nu-i așa?

- De ce nu te repezi până acolo cu mașina? îi propuse Whitey. Eu o să am grijă de căposul dinăuntru, o să-l urmăresc prin geam, să văd dacă nu începe să fredoneze un cântec despre fete omorâte în parc.

LOWELL LOONEY avea în jur de optzeci de ani și arăta încă atât de proaspăt, încât dacă i-ar fi tras un pumn, Sean ar fi zburat la cincizeci de metri depărtare. Purta un tricou portocaliu peste niște pantaloni albaștri de trening cu vipușcă albă și adidași nou-nouți în picioare. Se mișca prin magazin de parcă era gata să sară la raftul cel mai de sus din spatele tejghelei, dacă era rugat.

- Chiar aici, îi spuse el lui Sean, arătând cu degetul un șir de sticle de o jumătate de litru din spatele tejghelei. A trecut printr-o sticlă și s-a înfipt chiar în peretele de acolo.

- De groază, nu? făcu Sean. Bătrânul ridică din umeri.

- Poate ceva mai de speriat decât un pahar cu lapte. Nu la fel de înspăimântător ca unele nopți pe aicea, totuși. Un puștan dement mi-a lipit de tâmplă țeava unei arme, acum zece ani de zile. Avea privire de câine turbat și tot timpul clipea din cauza transpirației. *Asta* a fost de

groază, fiule. Tipii care au tras glonțul în perete, totuși, erau profesioniști. Cu de-alde ăștia mă mai descurc. Nu vor decât bani, nu sunt ofțicați pe lume.

- Atunci, indivizii ăștia doi...?

- Au intrat prin spate, povesti Lowell Looney, îndrep- tându-se cu pas vioi în celălalt capăt al teighelei unde magazia era ascunsă de o draperie neagră. Există o ușă în spate care dă înspre rampa de încărcare. Pe atunci, aveam un puști angajat cu jumătate de normă, care arunca gunoiul și mai fuma iarbă cât stătea afară. De multe ori uita să închidă ușa când se întorcea înăuntru. Fie că erau înțeleși cu el, fie că l-au urmărit destul ca să-și dea seama că era un dobitoc. În noaptea aceea, au intrat prin ușa care rămase neîncuiată, au tras un foc de amenințare în aer ca să mă împiedice să-mi scot arma și au luat ce-au vrut.

- Cât v-au luat?

- Șase mii.

- Țsta-i noroc chior! exclamă Sean.

- Joia, adăugă Lowell, obișnuiam să lichidez cecurile. Nu mai fac așa, dar pe vremea aia eram prost. Firește, dacă hoții ar fi fost puțin mai deștepți, mă prădau dimineața înainte să apuc să lichidez cele mai multe dintre cecuri. Ridică din umeri. Am spus doar că erau profesioniști, numai că nu și cei mai deștepți de pe aici, presupun.

- Puștiul care lăsa ușa deschisă...., aduse vorba Sean.

- Marvin Ellis, preciza Lowell. Drace, poate era și el implicat. L-am concediat a doua zi. Chestia este că singurul motiv pe care l-ar fi avut să tragă focul ăla ar fi fost că erau la curent cu faptul că păstram armă sub teighea. Și acest lucru nu era chiar știut de toată lumea, așa că ori Marvin le-o fi dezvăluit, ori unul dintre cei doi a mai lucrat cândva în magazinul meu.

- Și ai anunțat poliția la acea dată?

- Oh, sigur, îl liniști bătrânul, alungându-și cu o mână amintirile. Mi-au umblat prin toate registrele vechi, au interogat pe toți cei care lucraseră la mine. Mă rog, ei așa au zis. N-au arestat pe nimeni niciodată. Spui că aceeași armă a fost folosită la o altă crimă?

- Da, confirmă Sean. Doamnule Looney...

- Lowell, pentru Dumnezeu, te rog.

- Lowell, întrebă Sean, mai ai încă actele alea de anga- jare?

DAVE FIXA cu privirea oglinda oarbă din camera de anchetă, știind că partenerul lui Sean, ba poate și amicul lui din copilărie, îi urmăreau fiecare mișcare din spatele ei. „Bine. Ce mai faceți? Eu îmi savurez cutia de Sprite. Ce se pune în el? Lămâie. Așa este. Savurez limonada, sergent. Mmmm. Bună. Da, domnule. Abia aștept să mai dau pe gât o cutie de-asta”.

Dave se uită în mijlocul oglinzii de la capătul celălalt al mesei lungi și se simți în elementul lui. Era adevărat, habar n-avea unde plecase Celeste cu Michael, și o dată cu ignoranța care-i polua mintea mai mult decât cele cincisprezece beri turnate pe gât astă-noapte, îl potopi și spaima. Ea se va întoarce. își amintea ca prin ceață că o cam speriasse ieri. Hotărât lucru, o cam luase razna, bătând câmpii pe tema vampirilor și a altor chestii care-ți pătrund în minte și nu mai ești în stare să le mai scoți de acolo, așa că poate o băgase un pic în boală. Nu putea s-o condamne. A fost numai vina lui că i-a permis băiatului să preia controlul și să-și arate chipul slut, necioplit. Dar, în afară de dispariția nevestei și a fiului, se simțea în putere. Nu mai simțea nimic din nehotărârea care-l chinuise în ultimele zile. La naiba, reușise chiar să doarmă șase ore noaptea trecută. Se trezise vlăguit, cu gura pungă, cu capul cântărindu-i cât un bloc de granit, totuși oarecum limpede.

Știa cine era. Și mai știa că făcuse ceea ce trebuie. Faptul că omorâse pe cineva - iar Dave nu mai putea da acum vina pe băiat, doar *el* fusese cel care săvârșise crima - îi dădea putere, acum că-și făcuse ordine în gândire. Auzise undeva de civilizații antice în care oamenii obișnuiau să mănânce inimile celor pe care îi ucideau. Mâncau inimile, și cei morți se întrupau în cei vii. Așa simțea și Dave. Nu, el nu mâncase inima nimănui. Nu era chiar atât de nebun la cap. Dar simțise gloria prădătorului. Omorâse. Și făcuse ceea ce trebuia, reducând la

tăcere monstrul din suflet, pe acel pervers care tânjea să atingă mâna unui copil și să se topească în îmbrățișarea lui.

Perversul acela dispăruse fără urmă. Se prăbușise în iad o dată cu victima. Prin actul lui criminal ucisese și partea de slăbiciune din el, pe acel pervers care zăcuse în el de când avea unsprezece ani și stătea la fereastră și se uita de sus la petrecerea pe care o dădeau în cinstea întoarcerii lui pe strada Rester. Se simțise atât de slab, atât de expus la acea petrecere. Îi era teamă că oamenii râdeau în secret de el, părinții parcă îi zâmbeau fals și întrezări în spatele măștilor lor că pe la spate îl compăttimeau, se fereau și îl urau. Părăsise petrecerea numai ca să scape de toată ura aceea care-l făcea să se simtă un neisprăvit.

Dar acum ura altuia îi dădea putere, pentru că *de-acum* avea un alt secret, mai bun decât celălalt, plin de regrete, pe care majoritatea oamenilor păreau să-l ghicească totuși. Acum avea un secret care-l făcea să se simtă puternic, nu slab.

„Vino mai aproape, ar fi dorit el să le spună acum, am un secret. Vino mai aproape și am să-ți șoptesc la ureche: am ucis pe cineva.”

Dave își aținti ochii spre polițistul grăsan din spatele oglinzii oarbe:

„Am omorât pe cineva. Și n-ai nici un fel de dovadă. Na! Acum cine este slab?”

SEAN ÎL GĂSI PE WHITEY în biroul din cealaltă parte a oglinzii oarbe care dădea în camera de anchetă C. Whitey rămăsese în picioare, cu un picior pe un scaun acoperit cu piele crăpată, urmărindu-l pe Dave și sorbindu-și cafeaua.

- L-ai băgat în linie?

- Nu încă, îi răspunse sergentul.

Sean se apropie de el. Dave se uita drept la ei, părea că se uita chiar în ochii lui Whitey, de parcă ar fi putut să-l

vadă. Ceea ce era și mai bizar, le zâmbea. Abia schițat, dar era.

- Te simți prost, nu? Îl consolă Sean.

- M-am simțit și mai bine, se rățoi Whitey, întorcându-și privirea spre el.

Sean aprobă pe tăcute.

- Ai aflat ceva, te miros eu, banditul! Predă-te! Îl luă Whitey, țintindu-l cu cafeaua.

Celălalt ar fi dorit să mai tragă de timp, să-l înnebunească un pic pe sergent tot făcându-l să aștepte, dar până la urmă nu-l lăsă inima.

- Am dat de cineva interesant care a lucrat la Looney Liquors.

Whitey își așeză ceașca de cafea pe masa din spatele lui și își luă piciorul de pe scaun.

- Cine?

- Ray Harris.

- Ray...?

Un zâmbet larg îi lumină întregul chip.

- Tatăl lui Brendan Harris, sergent. Mai are și cazier.

Micul Vince

WHITEY SE AȘEZASE pe biroul gol din fața lui Sean ținând în mână raportul de eliberare condiționată:

- Raymond Matthew Harris, născut la 6 septembrie 1955. În copilărie, a locuit pe strada Mayhew numărul 12, în cartierul Flats din East Bucky. Mama, Dolores, casnică. Tatăl, Seamus, un proletar care a părăsit familia în 1967. Urmează rahatul previzibil, pe măsură ce tatăl este arestat în 1973 pentru găinării în Bridgeport, statul Connecticut, după care urmează mai multe arestări pentru șofat sub influența alcoolului. Tatăl său moare de un atac coronarian în Bridgeport, în 1979. În același an, Raymond se însoară cu Esther Scannell, o zgrițuroaică băftoasă, și se angajează la metrou ca mecanic de locomotivă. Primul copil, Brendan Seamus, s-a născut în 1981. Spre sfârșitul aceluiași an Raymond, este acuzat de delapidarea a douăzeci de mii de dolari în cartele de metrou. Acuzățiile au fost până la urmă respinse, dar din această cauză Raymond este dat afară de la metrou. După aceea, își ia

diverse slujbe temporare, fiind muncitor zilier într-o echipă de amenajări de locuințe, vânzător la Looney Liquors, barman, muncitor pe un motostivuitoare. își pierde ultimul serviciu în urma dispariției unui fleac. Iarăși este pus sub acuzare, apoi eliberat, dar este concediat. Anchetat în 1982, în legătură cu spargerea de la Looney Liquors, eliberat din lipsă de probe. Interogat în spargerea din același an de la Blanchard Liquors, din Middlesex County. Din nou, eliberat din lipsă de probe.

- începe să devină cunoscut, totuși, remarcă Sean.'

- Câștigă popularitate, întâri Whitey. Un asociat cunoscut, un anume Edmund Reese, îl indică în furtul unei colecții rare de benzi desenate de la un comerciant în...

- Niște comicsuri prăpădite?! răsese Sean. Ia te uită, Raymond!

- în valoare de o sută cincizeci de mii de dolari, îl corectă Whitey.

- Oh, iartă-mă!

- Raymond returnează colecția amintită, întreagă, și este condamnat la patru luni de pușcărie, cu suspendare de un an, ispășind doar două luni. Se pare că iese din închi- soare cu o oarece problemă de toxicomanie.

- I-auzi!

- Cocaină, desigur, căci ne aflăm în anii '80, de unde încep să se înmulțească filele cazierului. Raymond pare destul de discret în ce privește felul în care face rost de bani pentru cocaină, dar nu destul de deștept pentru a nu se lăsa prins în tentativa de a-și procura mai sus menționatul narcotic, își încalcă cuvântul de onoare și mai face un an de pârnaie.

- Unde are timp să mediteze asupra greșelilor trecutului.

- Se pare că nu. Este cules de o unitate pentru infracțiuni grave de la FBI, pentru trafic de bunuri furate peste granițele statului. Dar o să-ți placă acest fapt. Ia ghicește ce a furat Raymond! Gândește-te că ne aflăm acum în 1984.

- Nu-mi dai nici un indiciu? -Vezi ce-ți spune instinctul!

- Camere video!

- Pe dracul! exclamă Whitey, aruncându-i o privire. Du-te și adu niște cafea, nu mai ești polițist.

- Ce sunt atunci?

- Mărunțișuri, îl informă sergentul. Nu te-ai fi gândit la așa ceva?

- Benzi desenate și mărunțișuri. Băiatul are clasă!

- Mai intră și în toate buclucurile posibile. A furat un camion în Rhode Island și a urcat la volanul lui în Massa- chusetts.

- Unde se alege cu un cazier federal interstatal.

- Iată de unde, zise Whitey, aruncându-i încă o privire lui Sean. în mare îl au la mână, dar nu-l închid.

Sean se ridică un pic în scaun și își coborî picioarele de pe masă.

- A turnat pe cineva?

- Așa se pare, făcu Whitey. După aceea, nu mai apare nimic altceva pe foaia de cazier. Observațiile privitoare la el în decursul eliberării condiționate arată că era punctual la convocări, până când este scos din eliberare condiționată, la sfârșitul lui '86. Dosarele de angajare?

Whitey se uită peste dosar la Sean.

-Ah, acum pot vorbi? spuse el, deschizându-și dosarul. Cărți de angajare, chitanțe fiscale, plăți la asigurări sociale, până când totul se oprește într-un punct mort în august 1987, când dispăre fără urmă.

- Ai verificat la scară națională?

- Cererea este procesată chiar în timp ce stăm de vorbă, bunule domn.

- Ce posibilități avem?

Sean își propti iar tălpile pantofilor de birou și se lăsă pe spate în scaun.



- Unu, c-ar fi mort. Doi, c-ar fi integrat în programul de protecție a martorilor. Trei, s-a ascuns în fundul pământului, de unde n-a mai scos capul prin cartier decât ca să-și ia pistolul și s-o împuște pe prietena de nouăsprezece ani a fiului său mai mare.

Whitey își aruncă dosarul pe masa goală.

- Nici măcar nu știm dacă pistolul îi aparținea. Habar n-avem de nimic! Ce facem aici, Devine?

- Ne pregătim de dans, sergent. Haide! Nu-ți vărsa focul pe mine așa devreme! Avem de a face cu un tip care a fost unul dintre suspecții principali într-o spargere de acum optsprezece ani, la comiterea căreia s-a folosit arma crimei de acum. Fiul tipului *se vedea* cu victima. Tipul are cazier. Vreau să-l văd cu ochii mei și să-l compar cu fiul său. Știi tu, cel fără alibi.

- Care a trecut cu brio testul la detectorul de minciuni și în privința căruia am căzut de acord că n-are stofă de asasin.

- Poate am greșit.

Whitey se frecă la ochi cu podurile palmelor.

- Doamne, m-am săturat să tot greșesc!

- Și vrei să spui că ai greșit în privința lui Boyle? Palmele sergentului rămaseră peste ochi în vreme ce-și scutură capul.

- Nu spun deloc așa ceva. Mai cred că tipul este un neis- prăvit, dar dacă pot sau nu să-l leg de moartea lui Katherine Marcus, este altă treabă.

Își coborî mâinile. Pungile pufoase de sub ochi i se înro- șiseră.

- Dar lucrurile nu stau mai bine nici din unghiul lui Raymond Harris. O.K., hai să-l mai luăm o dată la rând pe fiu. Bine. Și încercăm să dăm și de tatăl său. Dar după aceea?

- Legăm noi pe cineva de arma crimei, îl asigură Sean.

- Acela ar putea fi acum pe fundul oceanului. Știu că așa aș face eu.

„, Sean își înclină capul spre el.

- Așa ai fi procedat și după ce ai fi dat o spargere într-un magazin de băuturi spirtoase, cu optsprezece ani în urmă.

- Adevărat.

- Dar tipul nostru n-a făcut-o. Ceea ce înseamnă...

- ...că nu-i la fel de deștept ca mine, îl completează Whitey.

- Juriul încă deliberează asupra problemei.

Sean se întinse în scaun, privindu-și degetele și ridicându-și brațele deasupra capului, împingându-le spre tavan până când își simți mușchii întinși. Lăsa să-i scape un căscat de-i trosniră fălcile, după care își lăsa mâinile și capul în jos.

- Whitey..., începu el, încercând din răputeri să se abțină de la întrebarea pe care știa că trebuia să i-o pună de dimineață.

- Ce mai este?

- Ai ceva prin dosar legat de complici cunoscuți? Sergentul ridică dosarul de pe birou și îl frunzări, întor- când primele pagini.

- Complici cunoscuți la infracțiuni, citi el, Reginald (alias „Ducele Reggie”) Neil, Patrick Moraghan, Kevin „Ticnitul” SIRRACCI, Nicholas Savage, hmmm, Anthony Waxman....

Ridică privirea spre Sean, iar acesta își dădu seama cine urma la rând...

-James Marcus, rosti sergentul, alias „Jimmy din Flats”, reputat șef al unei bande criminale, supranumită uneori „Băieții din strada Rester”.

Whitey închise dosarul.

- Și indiciile nu conțin să apară, nu-i așa? zise Sean.

PIATRA DE MORMÂNT pe care o alesese Jimmy era simplă, albă. Comerciantul vorbea cu un glas sfios și plin de respect, de parcă ar fi dorit să se afle oriunde numai nu acolo. Cu toate acestea, tot încerca să-l convingă să cumpere pietre

mai costisitoare, cu îngerii și heruvimi sau roze sculptate în marmură.

- Poate v-ar plăcea o cruce celtică, îl îmbie negustorul, este foarte populară pentru...

Jimmy se așteptă ca el să spună „cei ca tine”, dar celălalt se abținu și termină cu „foarte multe categorii de oameni în ziua de azi”.

îndureratul tată ar fi dat bani și pentru un mausoleu, dacă ar fi crezut că asta o făcea pe Katie mai fericită, dar știa că fiica nu fusese niciodată adepta ostentației sau a podoabelor încărcate. Purtase haine și bijuterii simple, nicio- dată aur și rareori folosise machiajul, dacă nu era vorba de ocazii speciale. Lui Katie îi plăcuse curățenia și un stil foarte discret, iată de ce Jimmy o alesese pe cea albă și comandase gravarea cu un scris caligrafic, deși comerciantul îl avertizase că această din urmă alegere dubla costul gravării, iar Jimmy întoarse capul, uitându-se la micuța hienă care îl înfrunta la câțiva pași în timp ce-l întreba:

- Plata în cec sau în numerar?

Jimmy îl rugase pe Val să-l ducă până acolo cu mașina și, când ieșise din birou, se întoarse pe locul din față al mașinii cumnatului său, un Mitsubishi 3000 GT, întrebându-se probabil pentru a zecea oară cum putea un tip în floarea vârstei să conducă o astfel de mașină și să nu se simtă caraghios.

- Unde mai mergem, Jim?

- Hai să bem o cafea.

De obicei, Val punea la casetofon un fel de muzică rap de mizerie, care urla în difuzoare, bașii făcând să zdrăngă- nească geamurile fumurii ale mașinii, în vreme ce vreun puști de culoare din clasa de mijloc sau vreun maimuțoi alb cânta despre pipițe și despre cum își scotea pistolul, făcând tot felul de aluzii despre care Jimmy presupunea că se refereau la păsăruicile de la MTV, pe care nu le-ar fi știut niciodată pe nume dacă nu le-ar fi auzit fără să vrea din gura lui Katie, în conversațiile telefonice cu prietenele ei. Totuși, în dimineața aceea, Val își lăsase închis casetofonul stereo, fapt pentru care Jimmy îi era recunoscător. Ura muzica rap, nu pentru că era de culoare și provenea din ghetouri. La naiba! Păi și P-Funk, sau soul, precum și o groază de bluesuri dărâma- toare, de unde proveneau?... O detesta pentru că nu putea recunoaște nici în ruptul capului vreun strop de talent în această muzică. Strângeai un teanc de versuri trăsnite în genul „Man from Nantucket”, te jucai cu câteva discuri, frecându-le înainte și înapoi în felul DJ-ilor și îți spărgeai pieptul într-un microfon. Oh, da, era frust, era stradal, era adevărat, la fel ca și a-ți grava cu urină numele în zăpadă și a vomita peste el. Auzise o dată un critic muzical imbecil la radio, spunând că și acest gen de decupaj era o „formă de artă”, iar Jimmy, care nu știa prea multe despre artă, dorise să-i treacă prin difuzor și să tragă una dobitocului, în mod evident un alb, tobă de carte și fără coloană vertebrală. Dacă și asta mai era o formă de artă, atunci majoritatea hoților, pe care îi cunoscuse Jimmy și alături de care crescuse, erau și ei artiști. Probabil că era ceva nou pentru ei.

Poate că pur și simplu îmbătrânea. întotdeauna știuse că trebuia să existe un prim semn că generația ta dăduse mai departe ștacheta, dacă nu mai înțelegeai muzica tinerilor. Totuși, în adâncul inimii, era destul de sigur că nu despre asta era vorba. Rap era o muzică proastă, scurt și cuprinzător, iar Val o asculta atât timp cât conducea mașina, încercând să se relaxeze cu ceva care nu era neapărat de valoare.

Se opriră la Dunkin' Donuts și își aruncară capacele de la băuturi la gunoi în timp ce ieșeau pe ușă. Își sorbeau cafelele, sprijinindu-se de spoilerul atașat de portbagajul mașinii sportive.

- Am ieșit aseară și am întrebat pe cei din jur, cum ne-ai spus, îl înștiința Val.

- Mulțam, făcu Jimmy, bătând palma cu el.

- Nu pentru că ai stat doi ani la pârnaie pentru mine, Jim. Nici pentru că îmi lipsește istețimea ta în afaceri. Katie a fost nepoată-mea, domn'le!

- Știu.

- Nu atât prin naștere sau altceva, dar am iubit-o. Jimmy dădu aprobator din cap.

- Ați fost cei mai buni unchi pe care i-a avut vreodată.

- Serios?

- Foarte serios.

Val sorbi din cafea și păstră tăcerea pentru o clipă.

- Mă rog, uite care-i treaba: se pare că polițiștii i-au verificat pe O'Donnell și pe Farrow. Primul s-a aflat după gratii. Cel de-al doilea a fost la o petrecere. Noi înșine am stat de vorbă cu vreo nouă tipi care au garantat pentru el.

- Toți la fel de siguri?

- Cel puțin jumătate, îl asigură Val. De asemenea, am adulmecat în jur și de la o vreme încoace, nu s-a mai semnat nici un contract de lichidare pe stradă. Și, Jim, a trecut un an și jumătate de la ultima dată când s-a comis vreun asasinat plătit. Înțelegeți?

Jimmy aprobă tăcut și își bău cafeaua.

-Acum, polițiștii au verificat totul, spuse Val. Urmăresc barurile și bișnița din jurul barului Last Drop, totul. Fiecare târfă cu care am stat de vorbă a fost deja interogată. La fel, fiecare barman. Fiecare suflet care s-a aflat în McGills, ori Last Drop în noaptea aceea. Cu alte cuvinte, legea *a coborât în stradă*, Jim. Așa că te ciocnești de ea la tot pasul. Fiecare încearcă să-și aducă aminte câte ceva.

- Ați vorbit cu cineva cu memorie bună?

Val ridică două degete în timp ce mai luă o gură.

- Am găsit un tip. îl știi pe Tommy Moldanado? Jimmy scutură din cap.

- A crescut prin Basin, este zugrav. în orice caz, el susți- ne că a văzut pe cineva pândind afară, în parcare barului Last Drop, chiar înainte de a pleca Katie. Spune că tipul nu era de nici o culoare polițist. Conducea o mașină străină cu o ciobitură pe partea din față a capotei, în dreptul locului din față al pasagerului.

- Bine.

- Am dat peste o altă bizazerie. Am vorbit cu Sandy Greene. Ți-o mai aduci aminte de la Looney?

Jimmy o revăzu cu ochii minții cum ședea în sala de clasă, având codițe castanii și dinții stricați. își rodea mereu creioanele până când îi plesneau în gură și trebuia să scuipe | grafitul.

- Da. Ce mai face?

- Trotuarul, îl informă celălalt. Și arată ca dracu', omule. [ De vârsta noastră. Și maică-mea arăta mai bine în *coșciug*. \ în orice caz, este cea mai bătrână profesionistă din circuit, care-și face veacul prin jurul barului Last Drop. Spune că oarecum l-a adoptat pe puștiul ăsta. Un copil fugit, care este în branșă.

- Puștan?

- în jur de unsprezece-doisprezece ani.

- Of, Doamne!

-Așa este viața. Mă rog, ea crede că numele lui adevărat este Vincent. Toată lumea îl strigă „micul Vince", în afară de Sandy. Ea spune că preferă să i se zică „Vincent". Și are mai mult de doisprezece ani, știi? Este un profesionist. Zice că te ia naiba dacă încerci ceva cu el, își ascunde o lamă de ras sub brățara ceasului Swatch. Se învârte pe acolo șase nopți pe săptămână. Și ajungem și la sâmbăta trecută.

- Ce-a fost cu el sâmbătă?

- Nimeni nu știe. Dar a dispărut. Sandy spune că uneori mai dă pe la ea. Aceasta povestește că se întoarce acasă dumi- nică dimineața și vede că i-a dispărut calabalâcul. Puștiul își luase picioarele la spinare.

- Bine a făcut. Poate chiar a reușit să scape de amarul ăsta de viață.

- Așa am zis și eu. Dar Sandy spune că nu, puștiul trebuie că s-a băgat în vreun rahat. Ea zice că o să fie groaznic la maturitate, știi? Până una alta, este minor și îi place munca. Ea spune că dacă a luat-o la sănătoasa, numai un singur lucru putea să-l determine, anume frica. Sandy

crede că a văzut ceva care l-a înfricoșat și mai zice că trebuie să fi fost ceva oribil, pentru că micul Vince nu se sperie cu una cu două.

- V-ați scos antenele?

- Da, numai că este greu. Comerțul cu minori nu prea este organizat. Știi? Ei trăiesc pe stradă, se alege cu câțiva dolari, și se fac nevăzuți ori de câte ori le vine cheful. Dar am pus oameni să-l caute. Dacă dăm de puștiul, Vincent, mă gândesc că poate știe ceva despre tipul care stătea în parcare de la Last Drop, poate a văzut, știi, cum a murit Katie.

- Dacă are vreo legătură cu tipul din mașină.

- Moldanado spune că individul emitea niște vibrații negative. Era ceva legat de el, zice, chiar dacă era întuneric și nu putea să-l vadă bine, spune că a simțit niște vibrații din mașina aia.

-Vibrații, repetă Jimmy îngândurat. Mda, ne ajută mult. Și asta se întâmpla chiar înainte de a pleca Katie?

- Chiar așa. Bine, Poliția a blocat parcare încă de luni dimineața, a trimis o întreagă echipă pe teren să zgârie asfaltul.

Jimmy confirmă.

- Deci ceva s-a întâmplat în parcare aia.

- Cum?

- La Last Drop. Știu ce se crede în general, că ea le-a condus până acasă pe Eve și pe Diane, a urcat pe Sydney, și că atunci s-a întâmplat. Dar dacă ea mai întâi se întoarce la Last Drop și dă peste individul ăla? El o răpește, o forțează să conducă înapoi la Parcul Pen, după care urmează ce cred polițiștii...

Val își învârtea între mâini ceașca goală de cafea, înainte și înapoi.

- Și asta-i posibil. Dar ce putea s-o mai aducă la Last Drop?

- Nu știu.

Se îndreptară amândoi spre pubelă, unde își aruncară paharele, iar Jimmy îl întrebă:

- Ce mai știi de puștiul lui „Doar” Ray, ați găsit ceva?

- În general, am întrebat prin jur în legătură cu el. Dacă n-ar fi fost așa de chipeș, nu sunt sigur că l-ar fi remarcat cineva. Atât Eve, cât și Diane mărturisesc că a iubit-o, Jim. Se pare că a fost o pasiune cu care nu te întâlnești decât o singură dată în viață. Dacă vrei, pot să-l verific.

- Hai să-l lăsăm în pace deocamdată, zise Jimmy. Pândește și așteaptă până când îi vine rândul. Până una alta, încearcă să-i dai de urmă puștiului Vincent.

- Da, bine.

Jimmy deschise portiera din dreptul locului pasagerului, dar îl observă pe Val care se uita peste capota mașinii la el. Îi ascundea ceva, care-l rodea.

- Ce?

Val clipi în lumina soarelui și surâse.

- Poftim?

- Parcă vroiai să mai zici ceva. Ce este?

Val își plecă bărbia, desfăcându-și brațele pe capotă.

- Am auzit ceva azi-dimineață, chiar înainte de a pleca. -Da?

- Mda, zise celălalt și aruncă o otheadă spre gogoșerie. Am auzit că cei doi polițiști au mai trecut o dată pe la Dave Boyle. Știi, Sean din Point și colegul lui, ăla gras?

- Dave a fost în McGills în noaptea aceea, da, spuse Jimmy. Probabil că au uitat să-l întrebe ceva și au trebuit să se întoarcă.

Val își luă ochii de la gogoșerie și îl pironi pe cumnatul său.

- L-au luat cu ei când au plecat, Jim. Înțelegi ce vreau să spun? L-au băgat pe *bancheta din spate*.

MARSHALL BURDEN INTRĂ la Serviciul Omucideri în cursul pauzei de masă și strigă la Whitey, în timp ce-și făcea loc să treacă împingând batantul de lângă recepție:

- M-ați chemat?

- Da, vino încoace, îi zise sergentul.

Marshall Burden avea douăzeci și nouă de ani și chiar așa arăta. Avea ochii lăptoși ai unui bărbat care cunoscuse din această lume și din sine însuși mai mult decât și-ar fi dorit, și își purta statura înaltă, lipsită de fermitate, de parcă ar fi preferat să meargă înainte cu spatele, nu cu fața, ca și cum membrele se luau la ceartă cu creierul, iar ultimul nu-și dorea decât să iasă din toată afacerea. În ultimii șapte ani, condusese Biroul de bunuri confiscate, dar mai înainte fusese unul dintre așii Departamentului Poliția de Stat, ținând să ajungă colonel, avansând de la Narcotice la Omucideri și la Infracțiuni Grave, fără probleme, până într-o zi când, după cum se povestea, se trezise înfricoșat. Era o maladie care de obicei îi lovea pe indivizii ce lucrau sub acoperire și uneori pe cei de la circulație care, subit, nu mai îndrăzneau să oprească nici o mașină, atât de siguri erau că șoferul avea armă în mână și nu pierdeau nimic. Iar Marshall Burden se contagiase și el și începuse să vină târziu la serviciu, să se prezinte ultimul la convocări, încremenind pe scară în timp ce restul lumii continua să urce.

Luă loc lângă masa lui Sean, având aerul unui fruct stricat, și frunzări calendarul „Sporting News”, pe care acesta îl păstra pe birou și ale cărui pagini erau deschise la luna martie.

- Te numești Devine, nu-i așa? îl întrebă fără să-și ridice ochii.

- Da, răspunse Sean. îmi pare bine de cunoștință. Am studiat câte ceva din opera ta la Academie, stimabile!

Marshall ridică din umeri ca și cum memoria îl deranja. Mai frunzări câteva pagini.

- Care-i problema, băieți? Hai, că trebuie să mă întorc într-o jumătate de oră.

Whitey se apropie de Marshall Burden, șezând în scaunul mobil.

- Ai lucrat într-o trupă de asalt cu cei de la Feebs pe la începutul anilor '80, așa-i?

Burden încuviință.

- Ai prins un găinar pe nume Raymond Harris, care furase un camion plin cu mărunțișuri, dintr-un loc de popas în Cranston, Rhode Island.

Burden surâse urmărind cu ochii unul din citatele lui Yogi Berra, din calendar.

- Mda. Camionagiul se duse la toaletă, neștiind ce-l așteaptă. Individul Harris fură camionul și se făcu nevăzut, dar celălalt a chemat imediat poliția, așa că am reușit să-i recuperăm vehicolul în Needham.

- Dar lui Harris i-ați dat drumul, zise Sean.

Burden se uită pentru prima oară la el, astfel încât putu să observe frica și ura în ochii aceia lăptoși. Speră din toată inima să nu se „îmbolnăvească” și el cândva de „maladia” acestuia.

- Nu i-am dat drumul, preciza Burden. A ciripit. L-a turnat pe tipul care-l angajase pentru furtul camionului, unul pe nume Stillson, cred. Da, Meyer Stillson.

Sean mai auzise vorbindu-se de așa-zisa memorie foto- grafică a lui Burden, dar ca să vadă cu ochii cum tipul se întorcea cu optsprezece ani în urmă și scotea niște nume din ceața uitării, de parcă abia ieri ar fi discutat despre acei indivizi, fu umilitor și deprimant în același timp. Tipul le-ar fi putut fura numărul, pentru Dumnezeu!

- Și atunci a ciripit și asta a fost? se miră Whitey. Burden se încruntă.

- Harris avea cazier. Nu i-am dat drumul numai pentru că dăduse în vileag numele șefului său. Nu, unitatea pentru crimă organizată din cadrul DPB a intervenit pentru a obține mai multe informații privitoare la un alt caz, așa că a mai ciripit o dată.

- Pe cine a mai turnat?

- Pe tipul care era în fruntea băieților de pe Strada Rester, pe Jimmy Marcus.

Whitey îi aruncă o privire lui Sean, ridicând o sprânceană.

- Pentru ce, pentru jaful de la contabilitate? întrebă sergentul.

- Pentru ce a fost închis Jimmy, îl lămurii Sean. Burden confirmă cu o mișcare a capului.

- El și încă un individ au luat cu asalt contabilitatea de la metrou, într-o noapte de vineri. Au intrat și au ieșit în două minute. Știau la ce oră se schimbau paznicii și când era ambalat

numerarul în saci. Aveau doi tipi la pândă pe stradă care au blocat camionul de la Brinks, pe când venea să ridice banii. Erau iuți ca naiba și știau prea multe ca să fi avut pe cineva înăuntru, sau care măcar mai lucrase acolo cândva, în urmă cu un an sau doi.

- Ray Harris, rosti Whitey.

- Așa-i. Ni l-a dat pe Stillson și i-a trădat pe băieții din Strada Resterterm practicizând cu cei de la DPB.

- Pe toți?

Brunden dădu din cap.

-- Nu, doar pe Marcus, dar el era creierul. Retezi capul și corpul moare, nu? Cei de la DPB l-au prins ieșind dintr-o magazie dimineața, în cursul paradei în cinstea Sfântului Patrick. Aceea era ziua în care plănuiseră să împartă prada, așa încât Marcus avea în mână o valiză plină cu bani.

- Stai puțin, îl domoli Sean, a depus Ray Harris mărturie la tribunal?

- Nu. Marcus a încheiat o înțelegere cu mult înainte de a ajunge la proces. Și-a ținut pliscul în privința celor cu care lucra și-a primit pedeapsa. Nu puteau să dovedească toate porcăriile despre care toți știau bine ci le dirijase din umbră. Puștiul să tot fi avut vreo nouăsprezece ani, așa ceva. Poate douăzeci? Conducea banda aia de la șaptesprezece ani și nu fusese niciodată arestat. Procuratura s-a înțeles cu el pentru o pedeapsă de doi ani de detenție și trei de eliberare condiționată, știind prea bine că nu prea aveau șanse nici măcar să-l condamne într-un proces deschis. Am auzit că s-au cam ofțicat tipii de la Crimă Organizată, dar n-au avut ce face.

- Atunci, Jimmy Marcus n-a aflat niciodată că Ray Harris l-a turnat?

Burden își ridică iar privirea din calendar și își aținti ochii alunecoși pe figura lui Sean, afișând un dispreț vag.

- În decurs de trei ani, Marcus a dat în jur de șaisprezece lovituri majore. Odată, a dat spargerii la douăsprezece maga- zine de bijuterii din clădirea Jeweler's Exchange de pe strada Washington. Chiar și astăzi, nimeni nu știe cum naiba a făcut-o. A trebuit să oprească douăzeci de alarme diferite, care funcționau pe linii telefonice, prin sateliți, celulare, o tehnologie cu totul nouă pe atunci. Avea numai optsprezece ani. Îți vine să crezi chestia asta? La doar optsprezece ani spărgea coduri de alarme pe care profesioniști de patruzeci de ani nu erau în stare să le neutralizeze. Afacerea de la Keldar Technics... El și partenerii lui au intrat prin acoperiș, au încurcat frecvențele alarmelor de incendiu și pe urmă au declanșat sistemul de stropitori. Nici nu ți-ai fi putut închipui așa ceva la timpul respectiv. Tipii au rămas suspendați de tavan până când sistemul de stropitori și-a încetinit detectorii de mișcare. Individul era un geniu. Dacă s-ar fi dus să lucreze la NASA, în loc de asta... Acum i-am fi însoțit nevasta și copiii în vacanță pe Pluto. Chiar crezi că un tip de inteligența lui nu și-ar fi dat seama cine l-a turnat? Ray Harris a dispărut de pe fața pământului la două luni după ce Marcus se afla iar în libertate. Ce-ți spune acest fapt?

- Îmi spune, răspunse Sean, că, după părerea ta, Jimmy Marcus l-a ucis pe Ray Harris.

- Sau l-a pus pe piticul ăla, Val Savage, s-o facă. Uite, sună-l pe Ed Folan de la D-7. Acum este căpitan acolo, dar odinioară lucra la Unitatea pentru crimă organizată. El poate să-ți spună totul despre Marcus și Ray Harris. Orice polițist care a lucrat în East Bucky prin anii '80 îți va spune același lucru. Dacă Jimmy Marcus nu l-a omorât pe Ray Harris, eu sunt următorul Papă evreu, încheie împingând cu degetul calendarul și, sculându-se de pe scaun, își ridică pantalonii. Trebuie să mă duc să mănânc. Luați-o mai încet, băieți.

Ieși prin camera detașamentului, rotindu-și capul, în timp ce fotografia tot: poate masa de birou la care șezuse odată, panoul pe care cazurile lui erau de obicei listate alături de altele, cel care fusese el în acea încăpere până

când ajunsese să facă doar act de prezență și sfârșise la Biroul de bunuri confiscate, rugându-se să vină mai repede ziua când avea să-și potrivească pentru ultima oară ceasul și să-i se piardă urma într-un loc unde nimeni să nu-și mai amintească cine fusese odinioară.

- Papa Marshall cel rătăcit?..., se întoarse Whitey spre Sean.

CU CÂT MAI MULT ȘEDEA pe scaunul șubred în camera aceea rece, cu atât mai bine Dave își dădea seama că ceea ce crezuse dimineața că e mahmureală nu era de fapt decât o prelungire a beției de astă-noapte. Adevărata mahmureală începuse să apară în jurul prânzului, târându-se prin el ca niște șiruri de furnici, afectându-i tensiunea și apoi circulația sângelui, storcându-i inima și ciugulindu-i creierii. Gura i se uscă și sudoarea începu să-i năclăiască părul. Nările îi adul- mecară deodată alcoolul care i se prelingea prin pori. Brațele și picioarele i se umplură parcă cu noroi. Îl durea pieptul și o avalanșă de dureri de cap îi năpădi craniul, prăvălindu-se în spatele orbitelor.

Nu se mai simțea așa de curajos. Nu se mai simțea puternic. Claritatea care acum două ore părea să fie la fel de neșters ca o cicatrice îi părăsise mintea și zburase pe fereastră jos în stradă, doar pentru a fi înlocuită de o spaimă mult mai rea decât tot ceea ce trăise până atunci. Avea certitudinea că îi era sortită o moarte grabnică și violentă. Ar fi putut să facă un atac cerebral chiar acolo în scaunul acela, să-și izbească capul de podea și trupul să-i fie cuprins de convulsii, să-i curgă sânge din ochi și să-și înghită limba atât de adânc încât nimeni să nu i-o mai poată trage afară. Sau să moară de infarct, deja simțind că inima i se zbătea în piept ca un șobolan prins într-o cușcă de oțel. Poate că

o dată ce-i vor da drumul de acolo, *dacă* aveau să-l mai lase în libertate, va traversa strada, va auzi un claxon chiar lângă el și se va prăvăli pe spate, în vreme ce roțile groase ale unui autobuz îi vor trece peste coșul pieptului, mergând înainte:

Unde era Celeste? Măcar știa că el fusese ridicat și adus acolo? Îi mai păsa cât de cât? Dar Michael? Îi era dor de tatăl lui? Cel mai groaznic aspect al faptului de a fi mort era că nevasta și fiul aveau să trăiască mai departe, fără el. Of, s-ar fi putut să-i doară pentru scurt timp, dar aveau să îndure și să ia viața de la început pentru că asta făceau oamenii în fiecare zi. Doar în filme eroii se dedică celor decedați, viețile lor încremenind ca niște ceasuri stricate, în realitate, moartea cuiva este un fapt divers, un eveniment uitat lesne de toată lumea, mai puțin de cel implicat.

Dave se întreba uneori dacă morții își mai coborau privirea asupra celor pe care îi lăsaseră în urmă și vărsau lacrimi când vedeau cât de ușor cei dragi își vedeau de viață fără ei. La fel ca și puștiul lui Stanley cel uriaș, Eugene. Se afla el oare acolo, în eter, cu căpșorul chel și scutecele albe de spital, uitându-se de sus la tătici care se amuza într-un bar, întrebându-l în gând: „Hei, tăticiule, dar eu? Îți mai amintești de mine? Am trăit cândva”.

Michael se va obișnui cu un nou tătici, se va duce la colegiu și îi va povesti unei fete despre tatăl său care-l învățase base-ball și pe care abia de-l mai ținea minte. Se întâmplase cu atâta vreme în urmă, s-ar scuza el.

Iar Celeste era cu siguranță destul de atrăgătoare ca să nu-și găsească un alt bărbat. Din obligație. Din cauza singură- tății, se va justifica ea în fața prietenelor. „Mi-a ajuns. Și el este un tip simpatic. Este bun cu Michael.” Iar prietenele ei îi vor trăda memoria într-o zecime de secundă. Vor spune: „Bravo ție, dragă. Așa este sănătos. Trebuie să mergi înainte și să-ți trăiești viața până la capăt”.

Iar Dave se va afla acolo sus, în compania lui Eugene, amândoi uitându-se în jos, strigându-și dragostea neauziți de nici o ființă vie. Doamne! Dave ar fi vrut să se cuibărească într-un colț și să se strângă în brațe. I se frângea inima de durere. Știa că dacă polițiștii s-ar întoarce înăuntru în clipa aceea, el ar ceda nervos. Le-ar spune tot ce știa numai să-i arate un pic de căldură și să-i mai aducă un Sprite.

Atunci, ușa camerei de anchetă se deschise în fața lui, în fața spaimei și a nevoii de căldură omenească, dar agentul în uniformă care intră, tânăr și arătând în putere, avea privirea de polițist, impersonală și imperioasă totodată.

- Domnule Boyle, vă rog să mergeți acum cu mine. Dave se ridică și se duse la ușă. Mâinile îi tremurau

ușor în vreme ce alcoolul continua să-i iasă prin pori.

- Unde? întrebă el.

- O să fiți supus unui test de identificare a suspectului, domnule Boyle. Cineva dorește să vă vadă.

TOMMY MOLDANADO purta blugi și un tricou verde pătat cu vopsea. Avea pete de vopsea și în cărlionții castanii, stropi căzuseră și pe bocancii de lucru, ba până și pe ramele groase ale ochelarilor.

Tocmai ochelarii îl îngrijorau pe Sean. Orice martor care intră într-o sală de tribunal, purtând ochelarii pe nas, și-ar fi putut la fel de bine lipi o țintă pe piept pentru avocatul apărării. Cât despre juriu, ce să mai vorbim! Ochelariștii care se încumetă să depună mărturie în sala de judecată sunt priviți de către experți la fel ca și traficanții de droguri, bărbații de culoare fără cravate la gât și deținuții care căzuseră la înțelegeră cu Procuratura.

Moldanado își turti nasul de geam și privi la cei cinci oameni așezați în linie.

- Dacă îi văd din față, mi-e greu să-mi dau seama. Nu s-ar putea întoarce la stânga?

Whitey apăsă pe butonul de pe tabloul de comandă din față și rosti în microfon:

- Toți subiecții să se întoarcă la stânga. Cei cinci executară ordinul.

Moldanado își puse palmele pe geam și privi chiorâș. Al doilea tip din linie era un polițist din brigada antidroguri, pe nume Scott Paisner care, în mod normal lucra în districtul Norfolk.

- Numărul doi, spuse Whitey suspinând. Fă doi pași în față.

Scott Paisner era scund, avea barbă și un început de chelie. Aducea cu Dave Boyle ca și Whitey. Se întoarse cu fața și se apropie de geam, iar Moldanado conchise:

- Da, da. Ăsta-i tipul pe care l-am văzut.

- Ești sigur?

- Nouăzeci și cinci la sută, răspunse. Era noapte, știți? Nu există nici o sursă de lumină în parcare și, mă rog, eram abțiguit. Dar altfel sunt aproape sigur că ăsta-i individul pe care l-am zărit.

- N-ai menționat barba în declarația ta, observă Sean.

- Nu, dar acum mă gândesc că, da, poate că gagiul să fi avut și barbă.

- Nimeni altcineva din linie nu mai aduce cu individul tău? îl mai întrebă Whitey.

- Aiurea, nu, zise martorul. Nici pe departe. Cine sunt ceilalți, polițiști?

Whitey își plecă capul la tabloul de comandă și murmură:

- De ce mă mai încumet să fac treaba asta de cacao? Moldanado se uită la Sean.

- Ce? Ce?

Sean deschise ușa din spate.

- Vă mulțumim că ați venit până aici, domnule Moldanado. Vă vom ține la curent.

- A fost bine, totuși, da? Adică, v-am fost de ajutor.

- Sigur, îl asigură Whitey. O să vă dăm și o medalie. Sean îi oferă un zâmbet și dădu afirmativ din cap, apoi

închise ușa imediat ce acela trecu pragul.

- N-avem martori, remarcă el.

- Ah, nu-mi spune!

- Probele fizice luate din mașină n-or să stea în picioare în fața unui tribunal.

- Îmi dau și eu seama.

Sean văzu cum Dave își acoperea cu o mână ochii și se ferea de lumină. Arăta de parcă nu dormise de o lună.



- Sergent, haide.

Whitey se depărtă de microfon și îi aruncă o privire. Părea că ajunsese și el la capătul puterilor, albul ochilor începuse să i se înroșească.

- La dracul! izbucni el. Dă-l pe ușă afară!

Un trib dispărut

CELESTE ȘEDEA la fereastra cafenelei Nate & Nancy's de pe Calea Buckingham, vizavi de locuința lui Jimmy Marcus, în vreme ce acesta se afla în mașina lui Val Savage, care tocmai o parca puțin mai sus. După aceea, coborâră amândoi din mașină și se înapoiară la pas spre casă.

Dacă într-adevăr avea de gând să facă acest pas, trebuia să se scoale de la locul ei și să-i abordeze. Se ridică, dar picioarele îi tremurau, iar mâna i se izbi de marginea mesei, își coborî privirea. Avea o zgârietură pe partea inferioară a degetului mare. Și-l ridică la buze și se întoarse spre ușă. Încă nu era sigură dacă era în stare de un asemenea lucru: să rostească cuvintele pe care și le pregătise azi-dimineață în camera de motel. Se hotărâse să-i destăinuiească lui Jimmy numai ceea ce știa, detaliile fizice ale comportamentului soțului începând din zorii zilei de duminică, fără să tragă nici un fel de concluzii în privința semnificației lor ca să-i permită lui să judece singur. Fără hainele pe care Dave le purtase în noaptea aceea, nu prea avea sens să se ducă la poliție, își spusese, căci nu era sigură dacă poliția putea s-o protejeze. Trebuia să trăiască în acest cartier, totuși, și singurii care te puteau proteja de ceva periculos în cartier erau tocmai vecinii. Dacă ea îi spunea lui Jimmy, atunci nu numai el, dar și frații Savage ar fi putut forma un fel de zid de apărare în jurul ei peste care Dave n-ar fi îndrăznit niciodată să treacă.

Ieși pe ușă în clipa în care Jimmy și Val se apropiau de treptele de la intrare. Își ridică mâna rănită. Îl strigă pe Jimmy când traversa bulevardul, având certitudinea că arăta ca o femeie nebună, cu părul vâlvoi, cu fața puhavă și vânătă de spaimă.

- Hei, Jimmy! Val!

Ei se întoarseră, oprindu-se pe prima treaptă și se uitară la ea. Jimmy îi surâse ușor, surprins, iar ea remarcă din nou zâmbetul lui fermecător. Nu era forțat, era energic și spontan. Parcă îi spunea: „Sunt prietenul tău, Celeste. Cu ce te pot ajuta?”

Ajunse la bordură și Val o sărută pe obraz.

- Bună, verișoară.

- Bună, Val.

Jimmy îi dădu și el un sărut ușor, care păru să-i pătrundă prin carne și să rămână tremurând la baza gâtului.

- Annabeth te-a căutat de dimineață. N-a putut da de tine nici acasă, nici la serviciu, o informă el.

Celeste încuviință din cap.

- Am fost, of...!

Se feri de privirea curioasă a pipernicitului de Val, care o măsură.

- Jimmy, aș putea pentru o secundă să vorbesc ceva cu tine?

- Sigur, spuse el arborând iar zâmbetul acela uimit, și se întoarse spre cumnatul său. O să vorbim despre lucrurile astea mai târziu, bine?

- Cum să nu! Ne mai vedem, verișoară!

- Mulțumesc, Val.

Acesta intră în casă și Jimmy se așeză pe a treia treaptă, făcându-i loc lui Celeste lângă el. Ea se așeză și își puse mâna rănită în poală, încercând să-și găsească cuvintele. El o urmări pentru o clipă, așteptând, după care i se păru că era total blocată, incapabilă să-și ușureze inima.

- Știi ce mi-am amintit acum două zile? începu el cu o voce ușoară.

Celeste scutură din cap.

- Stăteam în capul scării aceleia vechi de deasupra străzii Sydney. îți amintești de treptele unde ne duceam cu toții să vedem filme la cinematograful în aer liber și să fumăm ceva iarbă?

- Pe vremea când te vedeai cu..., zâmbi Celeste.

- Ah, nu-mi mai aminti.

- ...cu Jessica Lutzen, aia cu trup senzual, pe când eu îmi dădeam întâlniri cu Duckie Cooper.

- „Rățoiul”! făcu Jimmy. Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu el?

- Am auzit că s-a înrolat în marină și a luat o boală de piele ciudată de peste mări, iar acum trăiește în California.

- Aha, își ridică el bărbia, privind parcă spre trecut, iar Celeste îl revăzu deodată făcând exact același gest în urmă cu optsprezece ani, când avea părul ceva mai blond și era ceva mai nebun.

Jimmy fusese în prima lui tinerețe tipul care era în stare să se cațere pe un stâlp de telefon în plină furtună, sub privirile îngrozite ale fetelor care se rugau Celui de Sus să nu cadă. Și cu toate acestea, chiar și în cele mai trăsnite momente exista acea cuminenie, acele pauze subite de meditație, de reflecție asupra lui însuși, acea senzație, încă din copilărie, că se gândea cu grijă la toate în afară de propria-i piele.

Se întoarse și o bătu ușor pe genunchi cu dosul mâinii.

- Deci, care-i problema, pușor? Arăți, ăh...

- Hai, spune!

- Ce? Nu, arăți, mă rog, un pic obosită, asta-i tot. Se sprijini cu spatele de treaptă și suspină.

- Fir-ar să fie, cred că toți arătăm prost, așa-i?

- Astă-noapte am fost la un motel. Cu Michael.

- Da, zise el uitându-se drept în față.

- Nu știu, Jim. Cred că nu mă mai întorc niciodată la Dave.

Observă o schimbare pe figura lui, o crispare a fălcii și dintr-o dată avu sentimentul că știa deja ce avea ea să-i spună.

- L-ai părăsit pe Dave, repetă el, iar vocea îi era acum monotonă și privirea îi rămăsese pironită pe bulevard.

- Da. Se poartă de la o vreme, mă rog... în ultimul timp a luat-o razna. Nu mai este același. Începe să mă bage în sperieți.

Jimmy își întoarse fața la ea, zâmbi atât de înghețat, că fu cât pe ce să-i cârpească o palmă. În ochii lui, ea îl zări pe băiatul care se cățara pe stâlpii de telefoane când ploua.

- De ce nu o iei de la început? o rugă el. De când Dave se poartă altfel?

- Tu ce știi, Jimmy? îl întrebă.

- Ce știi?

- Știi ceva. Nu te văd deloc surprins.

Surâsul hâd de pe față se stinse, iar el aplecându-se înainte, ținând degetele împreunate în poală.

- Știu că a fost ridicat azi-dimineață de poliție. Știu că are o mașină străină cu o ciobitură în față, în dreptul locului pasagerului. Știu că mie mi-a spus una despre cum s-a lovit la mână, și poliției i-a povestit cu totul altceva. Și mai știu că a văzut-o pe Katie în noaptea în care a murit, dar nu mi-a zis decât după ce poliția l-a anchetat.

Își desfăcu mâinile și le întinse.

- Nu știu ce să însemne exact toate acestea dar începe să mă cam enerveze și pe mine, asta e.

Celeste fu cotropită pentru un moment de un sentiment ■ de milă față de soț în timp ce și-l închipuia în vreo cameră de anchetă, poate legat cu cătușe de piciorul unei mese, o • lumină puternică orbindu-i fața palidă. Pe urmă, îl văzu pe Dave cum își strecurase capul prin deschizătura ușii, noaptea trecută, și se uitase la ea cu o căutătură piezișă și dementă. Frica învinse mila.

Respiră o dată profund și începu:

- Duminică pe la ora trei dimineața, mă trezesc cu el în apartamentul nostru, mânjit peste tot cu sânge.

Cuvintele ieșiseră acum din gura ei. își luaseră zborul' de pe buze și pluteau în aer. Formau un zid în fața ei și a lui Jimmy, după care din zid țâșni un tavan și un alt zid în. spatele lor. Avu senzația că amândoi se găseau la adăpostul; unei celule infime create de o singură propoziție. Zgomotele: bulevardului încetară și briza dispăru ca prin farmec. Tot ce mai răzbătea până la nările ei era mirosul apei de colonie, în vreme ce soarele strălucitor de mai încălzea treptele de la picioarele lor.

Jimmy vorbi de parcă mâna cuiva îi încleștase gâtul:

- Ce ți-a spus că i s-a întâmplat? îi zise. îi povesti tot, inclusiv nebunia de noaptea trecută cu vampirii. I se destăinui și observă cum fiecă cuvânt ce-i ieșea pe gură se adăuga celor de care el voia să se ascundă; Cuvintele ei îl ardeau. îi pătrundeau prin piele, ca săgețile. Gura și ochii i se curbau în interior, biciuite de ploaia de cuvinte, iar pielea i se întinse pe față până când ea putu să-i' întrezărească scheletul. Simți cum îi îngheață trupul la vederea lui întins în sicriu, având unghii lungi și ascuțite, o falcă putrezită și licheni în loc de păr.

Și când lacrimile începură să-i curgă în tăcere pe obraji, rezistă cu greu impulsului de a-l strânge la piept, ca să-i simtă lacrimile șiroind prin bluză și peste umăr.

Ea continuă să vorbească pentru că își dădea seama că, dacă se oprea, ar fi fost pentru totdeauna. Nu putea să înceteze, căci trebuia să-i explice cuiva de ce plecase, de ce fugea de un bărbat căruia îi jurase să-i fie alături la bine și la rău, care era tatăl copilului ei, care glumea cu ea, îi mângâia mâna și îi oferise pieptul ca să-și odihnească capul ostenit. Un om care nu-i reproșase nimic și nu se atinsese niciodată de ea, care fusese un părinte minunat și un soț model. Simțea nevoia să împărtășească cuiva confuzia ei legată de faptul că bărbatul acela părea că dispărea, de parcă o mască i-ar fi fost smulsă de pe față și ar fi căzut la podea, în locul lui ivindu-se o monstruoasă scârnăvă.

- încă nu știu exact ce a făcut, Jimmy, încheie ea, n-am aflat al cui sânge a vărsat. Habar n-am. Nu pot trage nici o concluzie. Pur și simplu n-am cum. Dar sunt *atât de speriată!*

Jimmy se întoarse pe treaptă astfel încât trupul se propti de balustrada din fier forjat. Lacrimile i se uscaseră, iar gura i se căscase într-un mic oval, semn al șocului. Se holba la Celeste cu o privire care părea că o străpunge și se pierde în bulevard, țintind ceva din depărtarea pe care nimeni altcineva nu-l mai putea vedea.

-Jimmy! îl strigă ea, dar el îi făcu un semn cu mâna să tacă și își închise ochii, strângând din pleoape. își plecă capul și trase cu lăcomie aer în piept.

Celula din jurul lor se evaporă, iar ea o salută cu capul pe Joan Hamilton care trecea pe lângă ei și le aruncă amân- durora o privire plină de compătimire și totuși vag suspicioasă. Pantofii ei țâcăniră în timp ce urca pe trotuar. Larma bulevardului îi învălui din nou cu piuituri și scârțâitul ușilor, cu strigătele care se auzeau în depărtare.

Când Celeste se uită iar la Jimmy, acela își pironi din nou ochii spre ea. Privirea lui era limpede, gura închisă și

își trăsese genunchii la piept. își lăsă mâinile să se odihnească pe ei făcând-o pe Celeste să simtă cum dinspre el radia o inteligență orgolioasă și bătaioasă. Mîntea începuse să-i lucreze mai repede și cu mai multă ingeniozitate decât erau în stare alții s-o facă într-o viață întregă.

- Hainele pe care le-a purtat nu mai sunt, zise el.

- Da, am și verificat, îl asigură ea. El își lăsă bărbia pe genunchi.

- Cât de speriată ești? Sincer. Celeste își drese glasul.

- Astă-noapte, Jimmy, am crezut că e în stare să mă muște. Să mă devoreze de tot.

El își înclină capul astfel încât obrazul stâng se odihnea acum pe genunchi și închise ochii.

- Celeste, șopti el.

- Da?

- Crezi că Dave a omorât-o pe Katie?

Ea simți cum răspunsul îi urca vertiginos din rărunchi la fel ca voma de astă-noapte. Simți cum îi călca inima într-un avânt fierbinte.

- Da, zise ea.

El își deschise subit ochii. -Jimmy... făcu ea. Doamne ajută!

SEAN SE UITĂ peste masă la Brendan Harris. Puștiul arăta buimăcit, obosit și speriat, exact așa cum îl dorea. Trimisese doi agenți să-l salte de acasă și să-l aducă acolo, după care îl lăsase să aștepte de cealaltă parte a biroului în timp ce el lucra la computer, studiind toate datele despre tatălui său, fără grabă, ignorându-l, lăsându-l să se fâstâcească pe scaun.

Își întoarse iar ochii la ecranul monitorului, lovi ușor cu creionul tasta „Scroll Down”, pentru efect, și zise:

- Povestește-mi despre tatăl tău, Brendan.

- Poftim?

- Ce știi despre tatăl tău, Raymond senior? Ți-l mai amintești?

- Nu prea, aveam în jur de șase ani când ne-a părăsit. -Atunci, nu ți-l mai aduci aminte.

Brendan ridică din umeri.

- Mai am unele amintiri răzlețe. Când era beat, obișnuia să intre în casă cântând. Odată m-a luat la Parcul Canobie Lake și mi-a cumpărat vată de zahăr, am mâncat-o pe jumătate și am vomitat în carusel. Ce-mi amintesc este că nu-l vedeam prea des prin preajmă. De ce?

Ochii polițistului fixau ecranul monitorului.

- Și ce altceva îți mai aduci aminte?

- Nu știu. Mirosea a Schlitz și Dentyne. El...

Sean percepse un zâmbet în glasul tânărului și își ridică privirea surprinzându-i surâsul care îi lumina suav figura.

- El, ce, Brendan?

Puștiul se foi în scaun, ațintindu-și privirea undeva dincolo de anticameră, de parcă nici nu trăia în prezent.

- Obișnuia să care cu el tot mărunțișul, știți? îi atârna prin buzunare și făcea zgomot când umbla. Când eram copil, ședeam în sufragerie. Locuiam în altă parte decât acum. Era super. Și eu obișnuiam să șed acolo în jurul orei cinci și să-mi țin ochii închiși până când îl auzeam venind pe stradă, în zornăitul monedelor. Atunci, mă repezeam afară din casă, ieșindu-i în întâmpinare, și dacă ghiceam cât avea într-un buzunar, sau mă apropiam cât de cât de suma corectă, știți? mi-i dădea mie.

Tânărul zâmbi mai larg și își scutură capul.

- Tipul avea mult mărunt.

- Ce îmi poți spune de pistol? îl aduse la obiect Sean. Tatăl tău avea armă?

Surâsul îi îngheță și ochii i se îngustară, ațintindu-l pe polițist de parcă nu înțelegea limba în care-i vorbea.

- Poftim?

- Avea tatăl tău vreo armă? -Nu.

Sean încuviință și zise:

- Pari destul de sigur pentru cineva care avea numai șase ani, când a plecat.

Connolly intră cu o cutie din carton în brațe. Se duse la Sean și așeză cutia pe biroul lui Whitey.

- Ce ai acolo? întrebă Sean.

- O groază de chestii, îi răspunse Connolly, aruncând un ochi înăuntru. Raporturi de la UC, rezultatele examene- nului balistic, analiza amprentelor digitale, înregistrarea convorbirii de la 911, o groază de chestii.

-Ai mai spus asta. Ce este nou cu amprente digitale? -- Nu se potrivesc cu cele din computer.

- Le-ai trecut prin baza națională de date?

- prin Interpol, adăugă Connolly. Nimic. Există o singură probă remanentă adevărată pe care am găsit-o pe ușă. Este amprenta unui deget mare. Dacă a fost a făptașului, atunci acela este pitic.

- Pitic, repetă Sean.

- Da, pitic. Putea fi oricine, totuși. Am scos șase amprente curate, nici una totuși nu era compatibilă.

- Ai ascultat înregistrarea de la 911 ?

- Nu. De ce?

- Connolly, ar trebui să te familiarizezi cu tot ce este legat de caz, omule.

Acesta dădu din cap în semn că a înțeles.

-Ai s-o ascuți? De-asta te-am angajat, încheie Sean, după care se întoarse spre Brendan Harris. Rămăsesem la arma tatălui duminică.

- Tatăl meu n-a avut nici o armă, afirmă hotărât puștiul. -Zău?

- Da.

- Gh, făcu Sean, atunci presupun că am fost dezinformați. Că veni vorba, Brendan, stătea mult de vorbă cu bătrânul?

Acesta scutură din cap.

- Niciodată. Zicea că iese la un pahar și o zbughea pe ușă lăsându-ne în urmă, pe mine și pe mama care mai era și gravidă.

Sean își plecă în semn de înțelegere capul, de parcă le putea împărtăși suferința.

- Dar mama ta n-a reclamat niciodată dispariția vreunei persoane.

- Asta pentru că el nu ne lipsea, îl lămurii Brendan, în a cărui privire se putea citi o oarecare luptă. I-a spus mamei că n-o iubea. Îi zicea că tot timpul îl pisa la cap. Două zile mai târziu, a dispărut.

- Dar ea n-a încercat niciodată să-l găsească? Nimic de genul asta?

- Nu. Ne trimite bani, așa că dă-l încolo.

Sean își luă creionul de pe tastatură și îl așeză pe birou. Privi la Brendan Harris, încercând să-l descifreze, dar descoperi numai o ușoară deprimare și încrâncenare.

- Vă trimite bani? Tânărul încuviință din cap.

- O dată pe lună și nu uită niciodată.

- De unde? -Ăă?

- Plicurile în care vin banii, de unde sunt trimise?

- Din New York. -Constant?

- Da.

- în numerar?

- Da. Cinci sute pe lună, de cele mai multe ori. Ceva mai mult de Crăciun.

- Nu vă scrie nici un bilețel? îl iscodi Sean. -Nu.

-Atunci de unde știți că-i el?

- Cine altcineva ne-ar trimite bani în fiecare lună? Se simte cu musca pe căciulă. Mămica spune că mereu a fost așa, face porcării și pe urmă crede că numai pentru faptul că îi pare rău este absolvit de orice vină. Știți?

- Vreau să văd și eu unul din plicurile în care vin banii, conchise Sean.

- Mama le aruncă.

- Aiurea! exclamă polițistul și îndepărtă ecranul monitorului din raza vederii lui.

Tot ce era în legătură cu acest caz îl intriga. Dave Boyle, ca suspect, faptul că Jimmy Marcus era tatăl victimei, aceasta fiind omorâtă cu pistolul tatălui prietenului ei. Și apoi îi mai trecu prin minte ceva care îl rodea, deși nu avea nici în clin nici în mână cu cazul.

- Brendan, zise, dacă tatăl tău și-a abandonat familia în timp ce mama era gravidă, de ce i-a dat numele lui copilului?

Privirea tânărului se pierdu în anticameră.

- Mămica nu este întreagă la minte, știți? Ea se străduiește, dar...

- O. K...

- Spune că i-a dat numele de Ray ca să-i fie de învățătură de minte.

- Cu privire la ce?

- La bărbați, îl lămuri ridicând din umeri. Ca să-și aducă mereu aminte că dacă le întinzi un deget, bărbații îți înhață toată mâna, numai ca să-ți arate de ce sunt în stare.

- Dar când a văzut că frățiorul tău ieșise mut, cum s-a simțit?

- Ofticată, răspunse Brendan și o umbră de surâs începu să-i joace pe buze. Totuși, asta oarecum a răzbunat-o. Cel puțin așa crede ea!

Atinse cutia de agrafe și zâmbetul i se stinse.

- De ce mă întrebați dacă tata a avut pistol? Dintr-o dată, Sean obosi să-l mai joace pe degete, plin de politețe și cu prudență.

- Știi prea bine de ce, băiete.

- Nu, se apără Brendan. Habar n-am.

Sean se aplecă peste masă. Abia putu să reziste impulsului de a continua să se întindă ca să se repeadă la tânăr și să-l strângă de gât.

- Arma care ți-a ucis prietena, Brendan, a fost aceeași pe care tatăl tău a mânuit-o într-un jaf acum optsprezece ani. Vrei să-mi explici și mie chestia asta?

- Tatăl meu n-a avut nici o armă, zise celălalt, polițistul însă observă că o rotiță se punea în mișcare în mintea puștiului.

- Nu? Gogoși!

Bătu cu pumnul în masă destul de tare încât să-l facă pe tânăr să tresară în scaun.

- Și mai spui c-ai iubit-o pe Katie Marcus? Lasă-mă să-ți spun ce iubesc eu, Brendan. Am o pasiune nebună pentru cota mea de cazuri rezolvate. Sunt teribil de îndrăgostit de abilitatea mea de a da gata orice caz în câteva zile. Acum eu știu că minți de îngheață apele.

- Nu, nu vă mint.

- Ba da, băiete. Știai că tatăl dumitale a fost un hoț?

- A lucrat la metrou...

- A fost un hoț nenorocit. A fost omul lui Jimmy Marcus, care și el a fost criminal. Și acum fata lui Marcus este omorâtă cu pistolul tatălui tău.

- Tata n-a avut nici un pistol.

- Dracul să te ia! urlă din rărunchi Sean, încât Connolly tresări la locul său, ridicându-și privirea la ei. Vrei să duci de nas pe cineva, tinere? Încearcă-ți talentul după gratii.

Sean își luă cheile de la celulă și le azvârli peste cap lui Connolly.

- Bagă jigodia asta la zdup. Brendan se ridică în picioare.

- Dar n-am făcut nimic.

Sean își urmări colegul care pășea în spatele puștiului, ridicându-se în vârful picioarelor.

- N-ai nici un alibi, Brendan, și ai avut o relație anterioară cu victima, care a fost împușcată cu pistolul tatălui tău. Până nu găsesc pe cineva mai bun, te iau pe tine drept suspect. Trage-ți sufletul și mai gândește-te la declarațiile pe care tocmai mi le-ai făcut.

- Dar nu puteți să mă închideți, se apără Brendan uitându-se înapoi la Connolly. Nu aveți dreptul.

Connolly se întoarse spre Sean, holbându-se, pentru că puștiul avea dreptate. Tehnic vorbind, nu aveau dreptul să-l închidă dacă nu-l puneau sub acuzare. Și n-aveau nimic de care să-l acuze în realitate. În acest stat, legea nu permite să acuzi pe nimeni pe baza unor suspiciuni. Dar Brendan habar n-avea de toate acestea, iar Sean se uită la Connolly de parcă vroia să spună: „Bine ai venit la Omucideri, bobocule!”

- Dacă nu-mi spui chiar acum ceva, băiete, *chiar te* bag la răcoare!

Tânărul căscă gura, iar Sean observă că fusese cutre- murat de un adevăr crud ca de un curent electric. Apoi închise gura și își scutură capul.

- Este suspectat de infracțiunea capitală, se adresează Sean către Connolly, închide-l.

DAVE SE ÎNTOARSE în apartamentul pustiu în cea după- amiază și se duse direct la frigider să-și ia o bere. Nu mâncase nimic toată ziua și simțea un gol în stomac. Nu era prea sănătos ca să dea o bere pe gât, dar avea nevoie de una. Simțea că trebuie să-și liniștească nervii, să-și umezească gâtul uscat și să-și domolească bătăile inimii.

Prima bere o bău pe nesimțite, în vreme ce se plimba prin apartamentul gol. Celeste ar fi putut trece pe acasă când el era plecat și după aia să se ducă la lucru. Se gândi să sune la Ozma's ca să vadă dacă ea se afla acum acolo, dacă tunde capete și flecărea cu doamnele, flirta cu Paolo, pederastul care lucra în același schimb cu ea și făcea ochi dulci femeilor în felul acela degajat, dar deloc inofensiv, atât de obișnuit pentru homosexuali. Sau poate că se dusesse la școala lui Michael, ca să-i facă semn cu mâna și să-l strângă în brațe, după care să se întoarcă împreună acasă, oprindu-se în drum ca să bea o ciocolată cu lapte.

Dar Michael nu era la școală, iar Celeste nu era la lucru. Dave își dădu cumva seama că amândoi se ascundeau de el, așa că își termină berea stând la masa din bucătărie, simțind cum i se scurge în trup, calmându-l, făcând aerul din față mai argintiu și mai involburat.

Ar fi trebuit să-i spună. De la bun început, ar fi trebuit să-i spună nevestei adevărul despre ce se întâmplase. Nu multe soții ar fi rămas alături de foste celebrități de baseball din timpul școlii, care fuseseră molestați în copilărie și nu erau în stare să se mențină într-o slujbă decentă. Dar Celeste i-a fost devotată. Numai imaginea ei deasupra chiuvetei, acum câteva nopți, spălând de zor hainele pline de sânge, lămurindu-l că se ocupă de ștergerea probelor, Doamne! Era o adevărată forță: Cum a putut el să uite asta? Cum de se ajunge într-un asemenea punct în care, trăind atât de multă vreme cu cineva, nu mai ești în stare nici măcar să-l mai observi?

Dave scoase cea de-a treia și ultima bere din frigider și se mai învârti puțin prin apartament. Simți că inima i se umple de dragoste pentru soție și fiu. Dorea să se lipească de corpul ei gol, în vreme ce-l mângâia pe păr, să-i spună cât de mult îi simțise lipsa în camera aceea de anchetă, cu scaunul crăpat și friguroasă. Mai devreme, crezuse că tânjea după căldură umană, dar adevărul era că nu dorea decât căldura ei. Dorea să se înfășoare cu trupul ei și s-o facă să suradă, să-i sărute pleoapele și să-i dezmierde spatetele, să se sufoce cu ea.

Când se va întoarce acasă, îi va spune că „nu este încă prea târziu. Mintea mi-a luat-o pe arătură în ultima vreme, gândurile mi s-au încălzit total. Berea asta din mâna mea nu-mi este de ajutor, dar am nevoie de ea până când am să te simt din nou. După care mă voi lăsa de băut și am să frecventez un curs de computere sau altceva, ca să-mi iau o slujbă de conducere. Garda Națională oferă burse de studiu și pot să obțin una. O să mă duc la ore câte un week-end pe lună și o să le urmez câteva săptămâni în timpul verii, de dragul familiei mele. Pentru voi aș fi în stare să fac asta stând și în cap. Mă va ajuta să-mi recapăt forma și să mai dau jos din surplusul de greutate, de la bere, să-mi limpezesc mintea. Și când o să-mi iau slujba aia de conducere, ne mutăm cu toții de aici, din cartierul ăsta cu chirii care cresc constant, cu tot felul de proiecte edilitare pentru stadion și cu modernizarea lui. De ce să te lupți contra curentului? Oricum ne vor alunga, mai devreme sau mai târziu. Ne vor izgoni și vor clădi o lume à Crate & Barrel numai pentru ei, unde să-și laude casele de vară prin cafenele și rafturile alimentarelor.

Totuși, o să ne mutăm într-un loc bun, îi va spune el. O să ne ducem într-un loc curat unde să ne creștem fiul. Vom lua-o de la capăt. Și am să-ți spun ce s-a întâmplat, Celeste. Nu este nici onorabil, dar nici atât de rău pe cât îți închipui. Îți voi destăinui că am niște obsesii groaznice și perverse, că poate am nevoie să consult un doctor în privința lor. Sunt stăpânit de niște dorințe care mă dezgustă, dar încerc să-mi păstrez decența, dragă. Mă străduiesc să fiu un om bun. Mă lupt să-l îngrop pe băiat. Sau, cel puțin, să-l învăț câte ceva despre compasiune".

Poate chiar asta căuta și individul din Cadillac, un pic de compasiune. Dar băiatul-care-scăpase-din-gura-lupilor- și-se-maturizase n-avusese chef de așa ceva sâmbătă seara. A apucat arma în mână și l-a lovit pe tipul din Cadillac, prin geamul deschis. Dave a auzit cum s-a spart osul craniului, în vreme ce puștiul roșcat sări în picioare și se grăbi să iasă împleticindu-se pe portiera din dreptul locului pasagerului, rămânând în picioare cu gura căscată când el nu mai contenea să-l lovească pe tip. îl trase de păr afară din mașină, și tipul nu fu nici pe departe atât de neajutorat pe cât lăsa impresia. Se prefăcea doar că-i inofensiv, numai că Dave îi zărise cuțitul în momentul în care îi tăiase tricoul și intrase în carne. Era lama unui briceag care juca ușor în plasele, dar destul de ascuțit ca să-l taie înainte ca el să-i imobilizeze cu genunchiul încheietura mâinii, și brațul de portiera mașinii. Când cuțitul căzu pe asfalt, Dave îl împinse cu piciorul sub mașină.

Puștanul roșcovan părea speriat, dar și încântat, iar el, de-acum înfuriat la culme, îl lovi atât de tare pe tip în moalele capului, cu patul armei, încât crăpă mânerul. Tipul se rostogoli pe burtă, iar Dave îi sări pe spinare cu picioarele, simțindu-se lup, det-estându-l pe acel om, acel pervers, un pedofil degenerat, apucându-l pe nenorocit de ciuf, trăgându-i capul în sus și apoi lovindu-l cu toată puterea de asfalt. L-a izbit așa de nenumărate ori, pulverizându-l, pe acest Henry, acest George, acest, oh, Doamne, acest Dave, acest Dave!

- Mori, ticălosule. Mori, mori, mori!

Atunci, puștiul roșcat o luă la fugă, iar Dave întoarse capul și își dădu seama că acele cuvinte chiar îi ieșeau pe gură: „Mori, mori, mori, mori, mori.” El îl urmări pe puști care fugea mâncând pământul prin parcare și se luă după el împleticindu-se, cu mâinile pline de sângele acelui individ. Voia să-i spună roșcovanului că făcuse asta pentru el, ca să-l salveze. Și că l-ar proteja mereu, dacă trebuia.

Se opri pe aleea din spatele barului, fără suflu, fiind conștient că puștiul dispăruse de multă vreme. Își ridică ochii la cerul nopții. Întrebă: „De ce? De ce mă lași aici? De ce îmi oferi viața asta? De ce îmi dai boala de care mi-e silă mai mult decât de orice altceva? De ce mă amăgești cu clipe de frumusețe și tandrețe, de dragoste pentru copilul meu, pentru soția mea, cu străfulgerările unei vieți pe care aș fi putut-o trăi dacă acea mașină n-ar fi oprit pe strada Gannon și nu m-ar fi dus în pivnița aia? De ce?”

Răspunde-mi, te rog. Oh, te rog, te rog, răspunde-mi!”

Dar, firește, de sus nu veni nici un răspuns. Nici unul, doar tăcere și răpăitul ploii în șanțuri, care între timp se întetise.

Se înapoie de pe alee câteva minute mai târziu și îl găsi pe tip zăcând lângă mașină.

„Mamă! își spuse Dave în gând, l-am omorât.” Tocmai atunci tipul se răsuci cu fața spre el, respirând ca un pește. Avea părul blond și un ditamai burtoi pe o siluetă, de altfel, subțire. Dave încercă să-și aducă aminte chipul lui înainte de a-și strecura mâna prin geamul deschis ca să-l lovească

cu pistolul. Nu-și aminti decât că buzele i se păruseră conco- mitent prea roșii și prea albe.

De-acum, tipul era total desfigurat. Fața arăta de parcă ar fi fost tocată de motorul unui avion cu reacție, iar Dave se simți cuprins de un val de greață, în vreme ce urmărea cum făptura aceea însângerată trăgea aer cu lăcomie, gâfâind.

Individul nu părea să bage de seamă că Dave stătea în picioare deasupra lui. Se ridică în genunchi și începu să se târască. Se târa spre copacii din spatele mașinii. Se ridică pe micul baraj și își puse mâinile pe gardul din solzi metalici care separa terenul de parcare de curtea de fiare vechi de cealaltă parte. Dave își scoase puloverul pe care îl purta pe deasupra tricoului. îl înfășură în jurul armei, în timp ce se apropia de individul fără chip.

Creatura desfigurată începu să urce gardul, dar energia îl părăsi. Căzu înapoi la pământ și se aplecă în dreapta, reușind în final să se așeze sprijinit de gard, cu picioarele crăcănate, în timp ce fața lui desfigurată îl urmărea pe Dave venind.

- Nu, șopti el. Nu.



Dar Dave putea să jure că nu asta dorise să spună. Era la fel de epuizat ca și el, de altminteri. Îngenunchiase în fața individului și își fixă țeava armei înfășurată în pulover de pieptul aceluia, chiar deasupra abdomenului, iar Dave plutea acum deasupra lor, urmă- rindu-i.

- Te rog, horeai tipul.

- Ssst, făcu Dave și băiatul apăsă pe trăgaci. Trupul creaturii fără chip zvâcni destul de tare, încât

Dave simți șocul până la subsuoară. Aerul ieși din el cu șuie- ratul unui ceainic pe foc. Iar băiatul spuse:- „Bine”.

Numai după ce îl băgă pe tip în portbagajul Hondiei își dădu seama că trebuia să-l pună în Cadillac. Apucase deja să închidă geamul și să stingă motorul, după care să șteargă locul din față și tot ce atinsese cu puloverul. Dar ce sens avea să urce la volan cu individul în portbagaj, căutând un loc unde să-l arunce, când avea răspunsul chiar sub nas?

Și atunci, Dave își aduse mașina cu spatele lângă Cadillac, ochii spre ușa din spate a barului. Nimeni nu ieși de acolo pentru o vreme. Deschise portbagajul Cadillacului, trase trupul din mașină și îl mută în cealaltă. Închise ambele portbagaje și înfășură briceagul și pistolul în pulover, aruncă pachetul pe scaunul din față al Hondiei și se făcu nevăzut.

Aruncă puloverul, cuțitul și pistolul în apele canalului Penitenciar, de pe podul străzii Roseclair, conștientizând mult mai târziu că, exact în timp ce comisese toate astea, Katie Marcus probabil își pierdea viața prin parcul care se așternea dedesubt. După aceea, se întorsese acasă, fiind sigur că în orice clipă cineva avea să descopere mașina și cadavrul din portbagaj.

Trecu pe la Last Drop a doua zi pe înserat și zări o altă mașină parcată lângă acel Cadillac, parcare fiind altminteri goală. Dar recunoscuse cealaltă mașină care îi aparținea lui Reggie Damone, unul dintre barmani. Cadillacul arăta ino- cent, ca uitat de lume. Mai târziu, în aceeași zi, se înapoie. Crezu că o să facă un atac de cord când văzu locul gol, acolo unde fusese parcat Cadillacul. Își dădea seama că nu putea să întrebe nimic în legătură cu acest caz, chiar și în treacăt să zică: „Hei, Reggy, voi remorcați mașinile care rămân prea multă vreme în parcare?”. După aceea, realizează că indiferent de ceea ce se întâmplase cu mașina aia, nu exista nimic care l-ar implica.

Nimic în afară de puștiul roșcovan. Dar o dată cu trecerea timpului îi veni în gând că, chiar dacă puștiul se speriase, îi și plăcuse în același timp. Era de partea lui Dave. N-avea de ce să se teamă.

Iar acum, polițiștii nu-l aveau cu nimic la mână. N-aveau nici un martor. N-aveau nici un fel de probe din mașina sa, în orice caz nu de felul celor care aveau relevanță într-un tribunal. Așa că se putea relaxa. Putea să stea de vorbă cu Celeste, să iasă basma curată și să se lase în voia sorții, să fie trup și suflet cu soția în speranța că ea îl va accepta, așa cum era el, păcătos, dar străduindu-se să se schimbe. Ca un om bun care făcuse o faptă rea dintr-un motiv nobil. Ca un bărbat ce lupta din răspuțeri să căsăpească vampirul din suflet.

„Am să renunț să mai conduc pe lângă parcuri și piscine publice, își spuse în gând în vreme ce golea și a treia bere, apoi, ținând-o ridicată într-o mână, spuse: „Am să mă las și de asta”.

Dar nu de astăzi. Astăzi băuse deja trei sticle de bere și, ce Dumnezeu, Celeste nu părea să se întoarcă prea repede acasă. Poate de mâine. Așa mai merge. Se gândi că amândoi aveau nevoie de un răgaz pentru reparații și vindecare. Ea se va întoarce la un om nou, la un Dave mai bun, fără secrete.

- Pentru că secretele sunt otravă, rosti el cu voce tare în bucătăria unde făcuse ultima oară dragoste cu soția. Secre- tele sunt ca zidurile.

După care constată zâmbind:

- Și eu sunt tot îmbibat cu bere.

Se simțea bine, aproape vesel, în vreme ce ieșea din casă ca să se plimbe până la Eagle Liquors. Era o zi splendidă, razele soarelui inundau strada. Pe când erau copii, pe acolo treceau șinele trenului suspendat, care scindau Crescent exact la mijloc și îl înecau în funingine, răpindu-i peticul vizibil de cer. Nu făceau altceva decât să întărească impresia pe care oricum o lăsa Flats, de loc ascuns de restul lumii, cuibărit la umbra lor ca un trib dispărut, liber să trăiască așa cum îi plăcea, atâta vreme cât își accepta exilul.

O dată ce scosese șinele, Flats se înălțase în lumină și pentru o vreme crezura că așa era bine. Mult mai puțină funingine, mult mai mult soare, pielea oamenilor arăta mai sănătos. Dar fără adăpost, toată lumea putea să se uite la ei, să le evalueze casele din cărămidă roșie, priveliștea canalului Penitentiary și apropierea de centrul orașului. Dintr-o dată, nu mai erau un trib subteran. Erau o proprietate imobiliară de primă mărime.

Dave trebuia să se gândească la ceea ce se petrecuse când se întorcea acasă, să formuleze o teorie. Sau putea să găsească un bar răcoros, unde să se așeze la umbră într-o zi însorită și să comande un burger, să stea la taclale cu barmanul și să vadă dacă amândoi puteau ajunge să priceapă *când* ■aw/neîncepuse cartierul să-și schimbe ritmul, din ce moment întreaga lume se pornise să se învârtă în jurul lor. Poate chiar asta o să facă. Sigur că da! Să ia un loc pe un taburet din piele într-un bar de culoarea mahonului, unde să-și omoare timpul după-masă. Avea să se gândească la viitor, să facă planuri pentru familie, să vizualizeze în detaliu felul în care avea să-și ispășească păcatele. Era uluitor cât de binevenite puteau fi trei beri după o zi lungă și grea. Îl purtau ca pe aripi în vreme ce urca domol colina ce ducea spre Calea Buckingham. Parcă îi șopteau la ureche: „Nu-i așa că-i minunat să ne ai în sânge? Este extraordinar să întorci o pagină nouă, să te scuturi de secrete mocirloase, gata să-ți reînnoiești angajamentele față de cei dragi și să devii bărbatul care puteai să fi dintotdeauna. Este splendid! Și uite cine te așteaptă la colț, în mașina sport, strălucitoare și îți surâde. Este Val Savage, uite cum îți face semn cu mâna! Haide. Du-te să-l saluți”.

- Dave Boyle cel dandy, exclamă acesta în vreme ce Dave se apropia de mașină. Cum îți mai merge, frate?

-Așa și așa, îi răspunse el și, aplecându-se lângă mașină, își lăsă coatele să odihnească pe marginea geamurilor lăsate, uitându-se la Val. Ce mai pui la cale?

Savage ridică din umeri.

- Nu cine știe ce. Căutam pe cineva cu care să beau o bere, poate chiar să-mbuc ceva.

Dave nu-și putea crede urechilor. Și el se gândea la același lucru.

- Serious?

- Serious. Poate ai merge la un pahar, n-ai zice nu nici la o partidă de biliard, așa-i, Dave?

- Sigur.

Era un pic surprins, de fapt. Îi însoțise pe Jimmy și pe fratele lui Val, Kevin, ba uneori chiar și pe Chuck, dar nu-și aducea aminte să fi simțit vreodată altceva pentru Val decât o apatie totală. Trebuie să fie din cauza lui Katie, își închipui el. Prin moartea ei, îi aducea pe toți laolaltă. Dure-rea pierderii ei îi unea pe toți. Împărtășind aceeași tragedie, își consolidau legăturile.

- Treci încoace, îl invită Val. Știu un loc în celalaltă parte a orașului. Un bar bun. Un amic de-al meu este proprietar.

- În cealaltă parte a orașului? se miră Dave privind la strada pustie pe care tocmai coborâse.

- Mă rog, dar va trebui să fiu acasă la un moment dat.

- Firește, firește, îl asigură celălalt. O să te duc înapoi când vrei. Haide, urcă: O să ne facem de cap în miezul zilei.

Dave surâse și continuă să zâmbească în vreme ce ocoli partea din față a mașinii lui Val și înainta spre portiera din dreptul locului pasagerului. Să-și facă de cap în toiul zilei. Exact ce-

și dorise! El și Val vor bea împreună ca doi vechi tovarăși de pahar. Și lucrul acesta constituia una dintre rarele calități ale unui loc precum Flats, tocmai ceea ce se temea că va pierde: felul în care vechile sentimente și viețile trecute puteau fi lăsate să dospească în timp, pe măsură ce îmbătrâneai, o dată ce îți dădeai seama că totul se schimba și că singurii care rămâneau la fel erau oamenii lângă care ai crescut și locul din care proveneau, cartierul. „În veci să trăiască, își spuse în gând Dave, deschizând portiera „fie și numai în mințile noastre!”

Tipul din portbagaj

WHITEY ȘI SEAN mâncau un prânz întârziat la Pat's Diner, o cârciumă la șosea, în apropiere de barăci, veche, încă din timpul celui de-al doilea război mondial, care era de atât de multă vreme un refugiu pentru agenții Poliției de Stat, încât lui Pat al Treilea îi plăcea să spună că descindea probabil din unica familie de proprietari de restaurant care de trei generații nu cunoșteau ce-i jaful.

Whitey înghiți o bucată de cheeseburger și o înmuie cu o gură de sifon.

- Nu crezi nici o secundă că puștiul a făcut-o, nu-i așa? Sean luă o bucățică din sandvișul cu ton.

- Evident că mă mințea. Cred că știe ceva despre pistolul ăla și mi se pare acum foarte posibil ca bătrânul lui să fie încă în viață.

Whitey înmuie o felie de ceapă în sosul tartar.

- Din cauza celor cinci sute de dolari trimiși lunar din New York?

- Mda. Știi cât s-ar aduna în decursul unui an? Aproape opt mișoare. Cine să le trimită atâția bani dacă nu tatăl?

Whitey își tampona buzele cu un șervețel și mușcă iar din cheeseburger. Sean se întrebă cum făcea colegul de nu-l încercase nici un infarct până acum, după cum mânca și bea, muncind câte șaptezeci de ore pe săptămână atunci când devenea obsedat de un caz.

- Hai să zicem că mai este în viață, începui Whitey.

- Să zicem.

- Ce-i asta, atunci, vreun complot pus la cale de minți diabolice, să-l lovească pe la spate pe Jimmy Marcus pentru nu știu ce, luând viața fiicei lui? Păi ce, jucăm într-un film?

- Ce actor crezi că ar juca rolul tău? chicoti Sean. Whitey își sorbi cu un pai sifonul până când ajunse la cuburile de gheață.

- Mă gândesc foarte mult la asta, știi. Dacă ajungem și aici, lăsăm baltă cazul, robocopule. Fantoma din New York și alte rahaturi de-astea? Doar știi că vom ajunge pe marele ecran, iar Brian Dennehy ar avea toate șansele să joace rolul meu.

- N-ar fi chiar o nebunie, răspunse Sean, cântărindu-l din privire și întrebându-se cum de nu observase mai înainte. Nu ești la fel de înalt, sergent, dar ai tot atâta sânge în vene ca și el.

Whitey aprobă și își împinse farfuria din față.

- Mă gândesc că pe tine te-ar putea juca unul dintre sclifosiții din *Friends*. Știi, tipii de acolo arată de parcă pierd o oră în fiecare dimineață pensându-și sprâncenele și perii din nări și făcându-și pedichiură o dată pe săptămână. Da, unul dintre ei ar fi numai bun.

- Ești gelos.

-Asta-i problema, totuși, reveni la subiect Whitey. Privit din unghiul lui Ray Harris, cazul pare să ia așa o cotitură! Are o cotă de probabilitate de, să zicem, șase.

- Din zece?

- Dintr-o mie. Hai să mergem înapoi, urmărind firul evenimentelor, bine? Ray Harris îl denunță pe Jimmy Marcus, care află, își iese din pepeni, aranjează un atentat la viața lui Ray. Atunci ce face Harris? Reușește să scape cumva, se

duce la New York, își găsește o slujbă îndeajuns de stabilă încât să trimită acasă câte cinci sute de dolari în fiecare lună, în următorii treisprezece ani? Apoi, într-o bună zi, se scoală-din pat și zice: „O. K. A venit și ceasul răfuiei!” Se urcă într-un autobuz, vine încoace și îi dă la

cap lui Katherine Marcus. Și nu neapărat la modul discret, ci cu o înverșunare extremă. În parcul acela s-a dezlănțuit o furie de psihopat. După aceea, bătrânul Ray - bătrân, nu așa, să tot aibă ■vreo patruzeci și cinci de ani - fugărește prin tot parcul o fată de nouăsprezece ani, apoi sare într-un autobuz și se întoarce la New York, cu pistolul în mână? Ai verificat New York-ul?

Sean confirmă.

- Nici un fel de asigurări sociale sau carduri, nici un fel de angajări pe numele lui. Nici Poliția de Stat și nici Departamentul de Poliție al orașului New York n-au arestat pe nimeni cu amprentele lui digitale.

- Dar crezi că el a omorât-o pe Katherine Marcus. Sean dădu din cap.

- Nu. Adică nu sunt sigur. Nici măcar nu știu dacă mai este în viață. Doar presupun că ar putea fi. Și este foarte probabil ca arma crimei să fie tocmai pistolul lui. Mai cred că Brendan știe ceva și, hotărât lucru, nu poate nimeni să confirme că el s-a aflat în pat acasă în clipa în care prietena îi era asasinată. Ce sper eu este ca el să petreacă destul timp după gratii încât să ne spună și nouă câteva lucruri.

Whitey scoase un râgâit.

- Ești un prinț, sergent. Celălalt ridică din umeri.

- Nici măcar n-avem habar dacă Ray Harris a fost cel care a dat spargerea la magazinul de spirtoase acum optsprezece ani. Nu știm dacă *ăla* a fost pistolul lui. Totul este ipotetic. În cel mai bun caz, ține de circumstanțe. Nu ne-am putea prezenta cu așa ceva la tribunal. Fir-ar să fie, un bun procuror nici măcar n-ar admite un asemenea caz.

- Mda, numai că pare să fie corect.

- Pare!

Își aruncă privirea peste umărul lui Sean, în timp ce ușa din spate se deschise.

- Of, Doamne! Uite-i și pe gemenii nătângi!

Souza, urmat la câțiva pași de Connolly, se apropiau de ei.

- Și ai spus că nu era nimic, sergent.

Whitey își făcu palma pâlnie la ureche și își ridică privirea la Souza.

- Ce vrei, băiete? Sunt cam fudul de-o ureche, știi? -Am răsfoit dosarele de remorcare din terenul de parcare

de la Last Drop, îl lămuri Souza.

- Terenul ține de jurisdicția orașului, îi atrase atenția Sean. Ce ți-am zis despre asta?

-Am găsit o mașină care n-a fost reclamată până acum, sergent.

-Și?

- L-am pus pe asistent să verifice o dată dacă se mai află acolo. S-a întors la telefon și ne-a spus că din portbagaj picură ceva.

- Ce picură?

- Nu știu, dar a mai zis că puțea îngrozitor.

CADILLACUL CÂNTĂREA două tone, partea de sus era albă, iar cea de jos avea nuanța cerului senin de noapte. Whitey se aplecă să se uite prin geamul portierei, ținând ambele mâini la tâmpile.

- Aș spune că văd o pată maronie dubioasă pe consola portierei din dreptul șoferului.

Connolly, care stătea lângă portbagaj, constată:

- Iisuse, nu simțiți nici o duhoare? Pute ca refluxul mizerabil de la Wollaston.

Whitey se duse în spate tocmai când asistentul lotului de remorcări îi oferi lui Sean șperaclul.

Acesta se apropie de Connolly și îl dădu la o parte din cale, zicându-i:

- Folosește-ți cravata.

- Poftim?

- Peste nas și gură, băiete. Folosește-te de cravată.

- Ce să folosesc?

Whitey arată cu degetul spre gura sa.

- Ne punem măști chirurgicale în timpul unui raid. Îmi pare rău, băieți, v-a expirat timpul.

Sean introduse șperaclul în yala portbagajului și răsuci, simțind metalul alunecând pe metal, apoi, oprindu-se, prin- zând întregul cilindru al yalei.

- A intrat? întrebă Whitey. Chiar de la prima încercare?

- A intrat.

Sean trase cu putere înapoi, scoțând cilindrul yalei. Broasca se deschise cu un declic și capacul portbagajului se ridică. În clipa aceea, izul de reflux fu înlocuit de o mias- mă mult mai rea, o putoare amestecată de benzină stătută și carne opărită, lăsată să putrezească pe un morman de jumări.

- Doamne Dumnezeule! exclamă Connolly apăsându-și cravata peste față și dându-se înapoi din fața mașinii.

- Dorește cineva un sandviș Monte Cristo? îi invită Whitey, iar Connolly se făcu verde.

Souza, totuși, își păstra sângele rece. Se apropie de port- bagaj, ciupindu-se cu o mână de nas, și întrebă:

- Unde este mutra tipului?

- Asta îi este fața, îl lămuri Sean.

Individul era ghemuit în poziție fetală, cu capul aplecat spre spate, în lateral, de parcă i-ar fi sucit cineva gâtul, restul trupului rămânând cuibărit în direcție inversă. Costumul era de calitate extra, la fel și pantofii, iar Sean îi ghici vârsta - să tot fi avut vreo cincizeci de ani -, aruncând o privire asupra mâinilor și părului. Observă o gaură în spatele hainei de la costum și se folosi de un pix pentru a îndepărta țesătura de pe spatele victimei. Sudoarea și căldura îi îngălbeniseră cămașa de sub haină, dar Sean descoperi perechea găurii pe partea dorsală a toracelui, unde cămașa îi intra în carne.

- Am găsit locul pe unde a ieșit glonțul, sergent. Rana este făcută de un foc de armă.

Pentru o clipă rămase cu ochii în portbagaj. -Totuși, nu găsesc glonțul.

Whitey se întoarse spre Connolly, care începuse să se clatine.

- Treci în mașină și întoarce-te la terenul de parcare de la Last Drop. În primul rând informează-i pe cei de la DPB. N-avem nevoie de un război între jurisdicții. Caută mai bine acolo unde ai găsit cea mai mare parte a sângelui scurs în parcare. E foarte posibil să găsești vreun glonte pe undeva, agent. Ai priceput?

Connolly încuviință din cap, respirând adânc.

- Glonțul a pătruns prin stern, spuse Sean, aproape într-un punct mort.

- Convoacă-i pe cei de la UC, îl instrui în continuare Whitey, cheamă cât mai mulți agenți posibili, dar fără să-i enervezi pe cei de la DPB. Găsește glonțul și du-l personal la laborator.

Sean își întinse gâtul în portbagaj și privi atent la chipul desfigurat.

- Judecând după cât de tăbăcită-i este moaca, cineva i-a lovit-o de asfalt până când n-a mai avut ce izbi.

Whitey își lăsă o mână pe umărul lui Connolly.

- Spuhe-le celor de la DPB că vor avea nevoie de o întreagă echipă de la Serviciul Omucideri, care să vină până aici, de tehnicieni, fotografi, de specialiști de la Procuratură și câțiva medici legiști. Zi-le că sergentul Powers solicită pe cineva care poate să identifice grupa sanguină la fața locului. Du-te!

Connolly se simți de-a dreptul fericit că poate fugi naibii din putoarea aia. Se repezi la mașina de poliție, porni motorul și o scoase din parcare în mai puțin de un minut.

Whitey consumă un film întreg pe exterioare în jurul mașinii, după care făcu, către Souza, un semn cu capul. Acesta își puse o pereche de mănuși chirurgicale și se folosi de un șperaclu tip manivelă pentru a descuia portiera din dreptul locului pasagerului.

- Ai găsit vreun act de identitate? îl întrebă Whitey pe Sean.

-Am găsit un portofel în buzunarul din spate, îi răspunse acesta. Mai fă câteva instantanee până când îmi pun mânușile.

Whitey se duse prin spate și fotografie cadavrul, apoi lăsă să-i atârne aparatul de curelușă din jurul gâtului și schiță la iuțeală o diagramă a locului faptei în blocnotes.

Sean scoase portofelul din buzunarul de la spate al victimei și îl deschise în vreme ce Souza strigă din fața mașinii:

- Înregistrarea mașinii este făcută pe numele August Larson din trei-doi-trei Sandy Pine Lane din Weston.

- E același tip, confirmă Sean, coborându-și ochii pe carnetul de șofer.

Whitey se uită peste umăr.

-Ați mai găsit cumva și vreo carte de donator de organe pe acolo?

Sean scotoci prin cărțile de credit și legitimațiile de cluburi și într-un târziu găsi o fișă medicală de la Tufts. O ridică în sus ca s-o poată vedea și Whitey.

- Grupa sangvină este A2.

- Souza, spuse sergentul, cheamă Dispeceratul, să anunțe toate forțele din zonă că numitul Dave Boyle este dat în urmărire generală. Locuiește pe strada Crescent, la numărul cincisprezece, în East Buckingham. De rasă albă, sex masculin, păr castaniu, ochi albaștri, un metru cincizeci și șase. Trebuie considerat înarmat și periculos.

-Înarmat și periculos? făcu Sean. Mă îndoiesc, sergent.

- Spune-i asta tipului din portbagaj, i-o reteză Whitey.

SEDIUL CENTRAL al Departamentului de Poliție din Boston era la opt străzi distanță de lotul de remorcări, așa încât, peste cinci minute după ce plecase Connolly, un batalion de mașini ale poliției și de automobile fără număr de înmatri- culare își făcură intrarea pe poartă, urmate de o dubă de la Oficiul de medicină legală al orașului și de o dubă de la UC. Sean își scoase mânușile și se dădu un pas înapoi din fața camionului, imediat ce-i zări venind. Acum, era circul lor. Dacă doreau să-i pună întrebări, bine, dacă nu, el ieșea din discuție.

Primul agent de la Omucideri, care ieși dintr-un Crown Vie cafeniu, era Burt Corrigan, un veteran din generația lui Whitey, având un trecut prodigios de relații amoroase distruse și cu un regim alimentar prost. îi strânse mâna sergentului. Amândoi se cunoscuseră la cursurile serale de joi seara de la JJ Foley's și erau membri în aceeași ligă de darts.

- Nu i-ai făcut încă proces verbal, sau mai aștepți până după înmormântare? îl luă Burt la zor pe Sean.

- Asta-i bună, i-o întoarse acesta din urmă. Cine-ți mai scrie astăzi replicile, Burt?

Corrigan îl bătu pe umăr în timp ce venea în spatele mașinii. Se uită în portbagaj, trase o dată aer pe nări și exclamă:

- Dubios!

Whitey se apropie de portbagaj.

- Credem că asasinatul a fost comis pe terenul de parcare al barului Last Drop din East Bucky, duminica trecută, în primele ore ale dimineții.

Burt încuviință din cap.

- Nu s-a ciocnit cu băieții voștri acolo una dintre echipele noastre de la Criminalistică luni după-masa?

Whitey dădu din cap afirmativ.

- Este vorba de același caz. I-ai trimis pe băieți încoace astăzi?

- Da, acum câteva minute. Trebuia să mă întâlnesc cu un anume agent Connolly și să caut un glonț?

-Așa-i.

- Ai mai dat și pe cineva în urmărire, nu?

- Pe David Boyle, preciza Whitey. Burt aruncă o privire la figura mortului.

- O să avem nevoie de toate însemnările tale asupra acestui caz, Whitey.

-■• Nici o problemă. Pot să mai stau cu voi puțin, să văd cum merg lucrurile.

- Te-ai spălat astăzi?

- Primul lucru care l-am făcut.

- Bine, atunci, spuse el întorcându-și ochii spre Sean. Dar tu?

- Am un tip pe care-l țin în arest și vreau să stau de vorbă cu el, se scuză Sean. Acum cazul îți aparține. O să-l iau și pe Souza cu mine.

Whitey fu de acord și îl conduse la mașină.

- Dacă-l implicăm pe Boyle în chestia asta, s-ar putea să-l legăm și de asasinarea lui Marcus. Ne alegem cu un dublet.

- O dublă omucidere pe o distanță de zece străzi? se îndoie Sean.

- Poate că tocmai atunci ea a ieșit din bar și l-a văzut. Sean dădu din cap.

- Atunci, tot orarul se dă peste cap. Dacă Boyle l-a omorât pe tipul ăla, a făcut-o între unu jumătate și două fără cinci. După care ar fi trebuit să parcurgă, la volan, zece străzi și să dea de Katie Marcus care tocmai trecea cu mașina pe stradă, la două fără un sfert. Nu cred.

Whitey se sprijini de partea laterală a mașinii lor.

- Mda, nici eu.

- În plus, gaura din spinarea tipului? E prea mică. Prea mică pentru calibrul treizeci și opt, după mine. Arme dife- rite, făptași diferiți.

Whitey părea să fie de aceeași părere, în timp ce-și pleca privirea la pantofi.

- Ai de gând să-l verifici încă o dată pe puștiul Harris?

- Ne tot învărtim în jurul armei tatălui său.

- Poate ar merita să obții o fotografie de-a tatălui? Să se simuleze îmbătrânirea și s-o faci să circule, ca să vezi dacă nu l-a întâlnit careva.

Souza se apropie și deschise portiera din dreptul pasa- gerului.

- Vin cu tine, Sean?

Acesta făcu semn și îi întoarse spatele lui Whitey.

- Ne împiedicăm de un fir de ață.

- Ce vrei să spui?

- Ne mai lipsește un amănunt, unul minor. Cum îmi dau seama despre ce este vorba, cum închid cazul.

Whitey surâse.

- Care este ultimul caz de omor în aer liber de care te-ai ocupat, tinere?

- Cazul lui Eileen Fields, acum opt luni, turui Sean.

- Nu sunt toți bapțiști, îi atrase atenția Whitey, întor- cându-se la Cadillac. Mă înțelegeți?

TIMPUL PETRECUT de Brendan în celulă nu-i priise deloc. Arăta mai mărunț și mai tânăr, dar și mai malițios, de parcă văzuse acolo niște lucruri pe care nu-și dorise niciodată să ajungă să le cunoască. Dar Sean avusese grijă să-l plaseze într-o carceră goală, departe de huligani și de poponari, așa că nici n-avea idee de ce ar fi fost într-adevăr oribil pentru el.

- Unde ți-e tatăl? îl întrebă Sean.

- La New York, îi răspunse tânărul rozându-și o unghie și ridicând din umeri.

- De când nu l-ai mai văzut?

- De când aveam șase ani, zise el, luând la rând o altă unghie.

- Ai omorât-o pe Katherine Marcus?

Celălalt își coborî degetul de la gură și rămase cu ochii pironiți la Sean.

- Răspunde-mi.

- Nu.

- Unde este arma tatălui tău?

- N-am idee. Nu știu dacă tatăl meu a avut armă.

De data aceasta, nici nu clipi. Nu-și feri ochii de privirea polițistului. Se holba la Sean cu o oboseală crudă, de om bătut. Pentru prima oară de când îl întâlnise, acesta detecta în căutătura lui o înclinație spre violență. Ce naiba se petrecuse cu el în celulă?

- De ce-ar fi vrut tatăl tău s-o omoare pe Katie Marcus? îl iscodi el.

- Tatăl meu, replică tânărul, n-a ucis pe nimeni.

- Știi ceva, Brendan, și nu vrei să-mi spui. Ia hai să vedem dacă acum este liber vreun detector de minciuni. O să-ți mai punem câteva întrebări.

- Lăsați-mă să vorbesc cu un avocat, ripostă celălalt.

- Imediat. Hai...

■- Lăsați-mă să vorbesc c-un avocat chiar acum, repetă Brendan.

- Sigur, răspunse Sean, păstrând același ton calm. Te gândești la cineva anume?

-.....Mămica știe pe unul. Lăsați-mă să dau un telefon.

- Uite ce-i, Brendan... începu Sean.

- Chiar acum, insistă celălalt.

Suspiniând, polițistul împinse telefonul de cealaltă parte a mesei.

- Formează nouă mai întâi.

AVOCATUL LUI BRENDAN era un irlandez bătrân și palavragiu care alerga după ambulanțe încă de pe vremea când erau trase de cai, dar era destul de versat ca să știe că Sean n-avea nici un drept să-l rețină pe clientul lui doar pentru că n-avea alibi.

- Să-l rețin? făcu polițistul.

- L-ai băgat pe clientul meu într-o celulă, se răsti avocatul.

- Doar nu l-am închis sau ceva de genul ăsta, se apăără Sean. Puștiul a dorit să arunce și el o privire.

Avocatul își luă o față de parcă s-ar fi simțit înșelat în așteptările lui, după care, împreună cu Brendan, trecură prin anticameră fără să se uite înapoi. Sean răsfoi câteva dosare, însă nu se putu concentra. Le închise și se lăsă pe spătarul scaunului, închise ochii și revăzu în minte visul cu Lauren și copilul. Putea să le simtă mireasma, chiar așa.

Își deschise portofelul și trase afară un bilețel pe care era scris numărul de mobil al soției sale, îl puse pe birou și îi netezi cu mâna cutele. Nu-și dorise niciodată să aibă copii, în afară de avantajul unei priorități la îmbarcarea într-un avion, nu vedea ce câștig ar fi putut să aibă de pe urma lor. Ei își domină viața și ți-o umplu de teroare și neliniști, iar cei din jur se poartă de parcă a avea copii e o binecuvântare și vorbise despre ei pe tonuri reverențioase ca și cum ar fi fost niște zei. Dacă te uitai mai de-aproape, totuși, erai nevoit să-ți amintești că toți tâmpiții care te depășeau neregulamentar în trafic își omorau timpul pe străzi, urlau prin baruri și dădeau muzica la maximum, te tâlhăreau și te violau, după care îți vindeau marfă de contrabandă, toți dobitocii ăștia nu erau altceva decât copii maturizați. Nu era nici o minune, nimic sacru în chestiunea asta.

De altfel, nici nu era sigur că era fata *lui*. Nu făcuse niciodată un test de paternitate pentru că mândria îi zicea: „Dă-l încolo! La ce-mi trebuie un test care să demonstreze că sunt tată? Se putea ceva mai umilitor? Uf, scuzați-mă, trebuie să mi se ia un pic de sânge pentru că soția mea s-a încurcat cu un alt tip și a rămas gravidă”.

Dă-o naibii! Da, îi era dor de ea. Da, o iubea. Da, dorea mult să-și strângă copila în brațe. Și ce? Lauren îl trădase, îl abandonase și rămăsese cu burta la gură, cât a fost departe de el, cu toate astea, nu-și ceruse niciodată iertare. Într-adevăr, nu-i zisese niciodată: „Sean, am greșit. Îmi pare rău! Te-am rănit!”

Îi făcuse el vreun rău? Mă rog, da, firește. Când aflase prima oară de adulter, era cât pe ce să-i tragă un dos de palmă, abținându-se în ultimul moment și băgându-și mâna în buzunar. Totuși, Lauren îi citise impulsul în privire. Și toate cuvintele urâte pe care i le aruncase în față... Doamne!



Dar, cu toate acestea, furia, repulsia față de ea erau *reactive*. Ea îi greșise. Nu invers. „Așa-i?” se întrebă, medi- tând câteva clipe: „Așa-i”.

Puse numărul la loc în portofel și închise din nou ochii, legănându-se în scaun. îl treziră pașii din hol și deschise ochii pe când Whitey străbătea anticamera. Sean îl cunoscu după privire că băuse, încă înainte de a-i simți respirația. Sergentul se trânti în scaun și își aruncă picioarele pe masă, dând la o parte cutia cu diverse probe pe care Connolly o lăsase mai devreme.

- Lungă zi am mai avut! exclamă el.

- L-ai găsit?

- Pe Boyle? Whitey infirmă dând din cap. Nu. Proprietarul spune că l-a auzit ieșind pe la vreo trei și nu s-a mai întors de atunci. Mai zice că nici soția și nici copilul n-au mai apărut de o vreme încoace. L-am sunat la serviciu. Lucrează într-un schimb de miercuri până duminică, așa încât nici ei nu l-au văzut. Va apărea, adăugă după un râgâit.

- Ce mai știi de glonț?

- Am găsit unul la Last Drop. Problema este că a ricoșat într-un stâlp metalic din spatele locului în care a fost împușcat tipul. Cei de la Balistică nu promit să-l identifice cu siguranță, dar încearcă, spuse el ridicând din umeri. Cum ți-a mers cu puștiul Harris?

- A solicitat un avocat.

- Abia acum?

Sean se duse la biroul lui Whitey și începu să scotocească prin cutie.

- N-avem urme de pași, începu el. Ampretele digitale nu se potrivesc cu cele ale vreunui suspect. Arma a fost folosită ultima oară într-o spargere acum optsprezece ani. Adică, ce Dumnezeu!

Aruncă raportul balistic înapoi în cutie.

- Singurul suspect fără alibi este și singurul pe care nu l-aș bănuî.

- Du-te acasă, îl sfătui Whitey. Vorbesc serios!

- Da, da mormăi el, scoțând din cutie caseta cu înregis- trarea convorbirii de la 911.

- Ce-i acolo? se interesă Whitey.

- Snoop Dogg.

- Credeam că-i mort.

- Ăla-i Tupac.

- Greu să țin pasul!

Sean băgă caseta în casetofonul din colțul biroului și apăsă pe butonul „Play”.

- *Nouă-unu-unu, poliția. Cu ce vă putem ajuta?* Whitey întinse un elastic pe deget și îl lansă în tavan.

- *Mașina asta este pătată de sânge și, ah, portiera este deschisă, ah...*

- Locația mașinii?

- în Flats. Pe lângă Parcul Pen. Eu și prietenul meu am găsit-o.

-*Știți strada?*

Whitey căscă în pumn și apucă un alt elastic. Sean se sculă în picioare și se întinse, întrebându-se ce-l aștepta în frigider pentru cină.

- Strada Sydney. Este sânge în mașină și portiera este deschisă.

- Cum te cheamă, puștiule?

- Vrea să știe cum o cheamă. Mi-a zis „puștiule”.

- Puștiule? Am zis numele tău. Cum te numești?

- Domn'le, noi o cam luăm din loc. Noroc bun. Legătura se întrerupse, apoi operatorul sună la Dispe- ceratul General, iar Sean opri casetofonul.

- Du-te acasă, tinere. Bine? îl îndemnă sergentul, din nou căscând.

Sean aprobă și scoase caseta. O puse la loc în cutie și o aruncă peste capul colegului. își luă pistolul Glock și tocul de pistol din sertarul de sus și-l prinse la centură.

- „Numele ei”, rosti el.

- Poftim? își întoarse Whitey privirea spre el. -Vocea puștiului de pe bandă. A spus „cum o cheamă”.

Vrea să știe „cum o cheamă” Vorbea de fata lui Marcus.

■-Ai dreptate, recunosc Whitey. Dacă-i cadavrul unei fete, te referi la ea, folosești pronumele personal la persoana a treia, singular, feminin.

- Dar de unde naiba putea să știe?

- Cine?

- Piciul care a făcut apel. Cum de-a știut că sângele din mașină era al unei femei?

Whitey își coborî picioarele de pe birou și se uită la cutie, își băgă mâna înăuntru și scoase caseta. Dintr-o singură zvâcnire a încheieturii i-o aruncă lui Sean care o prinse în mână.

- Mai pune-o o dată, îl rugă sergentul.

Pierdut în spațiu

DAVE ȘI VAL străbătură orașul și trecură peste râul Mystic, oprindu-se într-o speluncă din Chelsea, unde berea era ieftină și rece, fără prea multă lume, doar câțiva veterani, ce aveau o înfățișare de parcă toată viața munciseră în port, și patru muncitori din construcții certându-se pentru cineva pe nume Betty care, pare-se, avea sâni grozavi dar era fată rea. Barul era înghesuit sub Podul Tobin, cu spatele la râu și lăsa impresia că rezista aici de mai multe decenii. Toată lumea îl știa pe Val și îl salută. Proprietarul, un bărbat scheletic, cu păr foarte negru și piele foarte albă, se numea Huey. Tot el era și barmanul. Le oferii primele două rânduri de băutură din partea casei.

Dave și Val jucară biliard o vreme, după care se așezară într-un separeu, luând o carafă și două păhărele. Ferestrele mici și pătrate, cu fața la stradă, schimbară curând razele aurii ale soarelui pe albastrul întunecat al nopții, care se lăsă peste oraș atât de iute, încât aproape că-l luă pe Dave prin surprindere. Val era de fapt un tip destul de prietenos, când ajungeai să-l cunoști mai bine. Îi spuse povești despre pușcărie și furturi care se terminau prost și toate erau oarecum de groază, dar într-un fel anume le făcea să pară și nostime. Dave se trezi întrebându-se cum ar trebui să fie în pielea lui, complet neînfricat și sigur de sine și cu toate acestea atât de pitic.

- S-a întâmplat o dată, pe vremea când Jimmy era în pușcărie și noi încercam să ne menținem echipa. Nu ne dădusem încă seama că singurul motiv pentru care eram hoți era că Jimmy pune la cale totul pentru noi. Ceea ce trebuia să facem era să-i urmăm ordinele și totul mergea strună. Dar fără el eram niște dobitoci. Deci, s-a întâmplat odată să jefuim un colecționar de timbre. El rămăsese legat fedeleș în biroul lui, iar eu împreună cu fratele meu Nick și cu un puști, Carson Leverett, care nu era în stare să-și lege șireturile la pantofi dacă nu-i arătai cum s-o faci, coboram cu liftul. Și eram calmi. Eram îmbrăcați la costum, arătam ca niște domni. În lift intră o doamnă căreia i se taie respirația. Dar cumplit, nu așa. Și noi nu știam ce se întâmplă. Arătam ca niște oameni respectabili, nu-i așa? Mă întorc spre Nick și el se uită la Carson Leverett, pentru că idiotul naibii își uitase masca pe față.

Val lovi masa cu palma sub hohote de râs.

- Mă crezi? Purta masca lui Ronald Reagan, una cu ditamai zâmbet, care se găsea la vânzare! Încă și acum o mai are.

- Și voi, băieți, n-ați observat nimic?

- Nu. Tocmai asta-i chestiunea, îi explică Val. Când am ieșit din birou, eu și Nick ni le scosesem. Am presupus că și Carson făcuse la fel. Întâmplător, micului imbecil îi plăcea s-o poarte numai în timpul unor asemenea acțiuni. Pentru că te repezi și ești prost și vrei să termini cât mai repede treaba, pierzi din vedere detaliul cel mai evident. Îl ai chiar sub nas, dar nu poți să-l vezi.

Chicoti iar și mai dădu un păhărel pe gât.

- De-aceea, Jimmy ne lipsea atât de tare. El se gândea la fiecare amănunt. Așa cum se spune că un bun mijlocăș vede întregul teren de joc, nu? Așa vedea Jimmy întregul câmp de acțiune. Remarca tot ceea ce putea constitui pe parcurs un obstacol. Tipul era un adevărat geniu.

- Dar s-a făcut om cinstit.

- Sigur, recunosc Val, aprinzându-și o țigară. De dragul lui Katie și al lui Annabeth. Nu cred că-l trăgea inima spre asta, între noi fie vorba, dar așa este. Uneori, oamenii se mai maturizează. Prima mea soție spunea că problema mea era că nu puteam să mă maturizez. Îmi place prea mult noaptea. Ziua este făcută să ți-o petreci dormind.

- Întotdeauna am zis că este altfel, zise Dave.

- Ce anume?

- Să te maturizezi. Te simți altfel, nu? Te simți adult, bărbat.

- Tu nu te simți așa? Dave surâse.

- Uneori, poate că da. Pentru o miime de secundă. Dar în marea majoritate a timpului, nu mă simt prea diferit de cum eram la optsprezece ani. De multe ori mă trezesc între- bându-mă: „Am un copil? Am o soție? Cum de-am ajuns aici?”

Își simți limba îngreunându-se din cauza băuturii și încercă o senzație de plutire, pentru că nu apucase să pună nimic în gură. Simțea nevoia să se explice. Să-l facă pe celălalt să-l vadă și să-l placă așa cum era.

- Mereu am sperat că într-o zi maturizarea se va perma- nentiza, înțelegi? într-o bună zi să mă trezesc și să mă simt matur. Să simt că dispun de lucruri la fel ca tații cu familie din acele vechi seriale de televiziune.

- În genul lui Ward Cleaver? spuse Val.

- Cam așa. Sau măcar ca șerifii, știi tu, în genul lui James Arness. Aceia erau bărbați tot timpul.

Val încuviință din' cap și mai sorbi din bere.

- Un tip de la pârnaie rai-a zis odată că fericirea vine doar în anumite momente și apoi dispare până data viitoare. Pod s-o aștepti ani de zile. Dar tristețea, făcu cu ochiul, se instalează de tot. Își stinse țigara. Mi-a plăcut de tipul ăla. Mereu scotea niște texte din el...! Mă gândesc să mai iau un păhărel. Ce zici? îl întrebă el sculându-se.

Dave scutură din cap.

- Încă nu l-am terminat pe ăsta.

- Haide, îl îndemnă Val. Dă-l pe gât.

Dave îi scrută chipul zâmbitor și boțit și cedă:

- O. K., bine.

- Bravo! exclamă celălalt, bătându-l pe umăr în timp ce se îndreptă spre bar.

Dave îl urmări cum stătea lângă teighea, flecărind cu unul dintre bătrânii muncitori portuari, pe când aștepta comanda. Își spuse că tipii de aici știau ce înseamnă să fii bărbat. Erau bărbați neîncercați de îndoială, care niciodată nu s-au îndoit de justetea acțiunilor, cărora puțin le păsa de lume și de ceea ce se aștepta de la ei.

Era din cauza fricii, se gândi el. Iată ce avea el din plin și le lipsea lor. Frica îl cuprinsese la o vârstă fragedă și nu-l mai părăsise, așa cum pretindea pușcăriașul lui Val că se întâmpla cu tristețea. Frica își găsisese un loc în sufletul lui și nu mai pleca, așa încât el se temea să nu greșească și să n-o scrântească, că nu era destul de inteligent, că nu era un soț bun sau un bărbat adevărat. Frica hălăduia în el de atâta vreme, că nici nu mai era sigur dacă ținea minte cum este să trăiești fără ea.

Farurile unei mașini în trecere fulgerară prin ușa din față care tocmai se deschidea, lumina albă și orbitoare căzându-i direct pe față și făcându-l să clipească. Surprinse doar silueta unui bărbat care tocmai intra. O apariție mătăhăloasă înfășu- rată în ceea ce părea a fi o geacă din piele. Semăna puțin cu Jimmy, dar parcă mai voinic, mai lat în umeri.

De fapt, chiar era Jimmy, își dădu seama Dave, în vreme ce ușa se închidea la loc și vederea i se limpezea. Purta o geacă neagră din piele peste o helancă de culoare închisă, pantaloni kaki, salutându-l cu capul pe când se apropia de Val și de teighea. Șopti ceva la urechea cumnatului său, care îi aruncă o privire peste umăr, apoi îi șopti și el ceva.

Pe Dave îl luă cu amețală. Era sigur că i se trăgea de la toată băutura ajunsă în stomacul gol. Dar mai era ceva legat de vechiul amic din copilărie, ceva în felul în care îi făcuse semn din cap, în figura lui golită de expresie și totuși oarecum hotărâtă. Și de ce dracului arăta așa de umflat, de parcă luase câteva kilograme, de ieri până azi? Și ce învârtea aici prin Chelsea, cu o seară înainte de priverghiuul fetei decedate?

Veni la masa lor și se trânti pe scaunul cumnatului, în fața lui.

- Ce mai faci? îl întrebă.

- Sunt un pic beat, recunosc Dave. Te-ai îngrășat, sau mi se pare mie?

- Nu, îi răspunse, aruncându-i un surâs enigmatic.

- Arăți mai voinic. Dave ridică din umeri.

- Ce faci aici? căută să știe.

- Vin des pe-aici. Eu și Val îl cunoaștem pe Huey de ani de zile. De ce nu bei, Dave? El își ridică păhărelul.

- Mă simt deja puțin matol.

- Și ce-i cu asta? îl întrebă Jimmy, ridicându-și paharul și ciocnind cu Dave.

- Pentru copiii noștri, toasta el.

Pentru copiii noștri, repetă Dave, simțind că deja nu mai era în apele lui, de parcă ieșise din tărâmul zilei, prin noapte, intrând într-un vis în care toate fețele îi erau prea aproape, dar glasurile păreau că vin din fundul unei țevi.

Dave dădu păhărelul pe gât, strâmbându-se când alcoolul îi arse măruntaiele, iar Val se strecură în separeu lângă el. Își puse brațul în jurul lui și luă o gură de bere direct din carafă.

- Întotdeauna mi-a plăcut locul ăsta.

- Este un bar bun, spuse Jimmy. Nimeni nu te deranjează.

- Asta-i important, aprecie Val, că nimeni nu te deranjează cât trăiești. Nimeni nu se leagă de tine sau de cei dragi ție, ori de amicii tăi. Așa-i, Dave?

- Absolut, confirmă el.

- Tipul ăsta este țais, spuse Val. Îți merge la inimă.

- Zău? făcu Jimmy.

- Zău, răspunse cumnatul său, strângându-l pe Dave de umăr. ăsta-i omul meu.

CELESTE ȘEDEA pe marginea patului în motel, iar Michael se uita la televizor. Ținea telefonul în poală, cu palma odihnind pe receptor.

Ultimele ore de după-amiază și le petrecuse în compania puștiului, pe marginea unei piscine minuscule, așezați în niște scaune ruginite. Treptat, începu să se simtă mărunță și goală pe dinăuntru, de parcă putea fi văzută din înaltul cerului. I se părea că arată ca o femeie proastă și discreditată, ba chiar mai rău, necredincioasă.

Soțul. își trădase *soțul*. Poate că Dave o omorâse pe Katie. Dar ce fusese în capul ei când se dusesse tocmai la Jimmy să-i spună? De ce nu mai așteptase, de ce nu meditase ceva mai mult asupra problemei? De ce nu luase în calcul fiecare alternativă posibilă? Pentru că îi era frică de Dave?

Dar acest străin pe care ea-l descoperise în ultimele zile era o aberație, un efect al stresului. Poate că nici nu se atinsese de Katie. Poate.

Chestia era că acum simțea nevoia să-i acorde prezumția de nevinovăție până când se lămurau lucrurile. Nu era sigură că mai putea să trăiască cu el și să-l expună pe Michael unui risc, dar își dădea seama că ar fi trebuit să se ducă la poliție, nu la Jimmy Marcus.

Dorise să-i facă vreun rău soțului? Așteptase să afle ceva mai multe, uitându-se fix în ochii lui Jimmy și destăinuindu-i suspiciunile? Și dacă da, ce anume? Dintre toți oamenii câți sunt pe lume, de ce-l alesese tocmai pe cumnatul ei?

Existau nenumărate răspunsuri posibile la această între- bare și nici unul nu-i era pe plac. Ridică receptorul și formă, cu degete tremurătoare numărul de-acasă al lui Jimmy. „Vă rog, răspundeți. Dați-mi doar un singur răspuns. Vă rog.”

SURÂSUL DE PE FAȚA lui Jimmy aluneca acum, înainte și înapoi, în sus și în jos, iar Dave încerca să-și focalizeze privirea asupra tejghelei, dar și aceasta se legăna de parcă se afla într-o barcă ce plutea pe o mare înfuriată.

- Ți mai aduci aminte că odată l-am adus aici și pe Ray Harris? îl întrebă Val pe Jimmy.

- Sigur, răspunse celălalt. Drăguțul de el! -

- Acum Ray, începu Val, izbind cu palma masa în fața lui Dave, era un ticălos al naibii de amuzant.

- Mda, recunosc Jimmy moale. Ray te făcea să râzi.

- Cei mai mulți îl strigau „Doar” Ray, spuse Val în timp ce Dave se străduia să se concentreze asupra subiectului discuției. Dar eu îl poreclisem Ray „Zornăială”.

Jimmy își pocni degetele și arătă spre Val.

-Ai dreptate. Din cauza mărunțișului din buzunare.

Val se aplecă peste Dave și îi șopti la ureche:

- Tipul ăsta, știi? Purta în jur de zece dolari mărunț în buzunar, în orice zi lăsată de la Dumnezeu. Nimeni nu știa de ce. Pur și simplu îi plăcea să aibă mărunțiș în buzunar, în cazul în care era nevoit să dea un telefon până în Libia sau în vreun alt loc afurisit, presupun. Cine știe? Dar se tot învârtea cu mâinile în buzunare și își zornăia mărunțișul cât era ziua de lungă. Adică, tipul era un hoț, dar cine nu-l auzea prin preajmă? Se pare însă că în timpul opera- țiunilor își lăsa mărunțul acasă. Val scoase un suspin. Ce tip nostim! suspină Val.

Își luă brațul de pe umărul lui Dave și își aprinse o altă țigară. Fumul învălui figura lui Dave, care îl simți târându-i-se pe obraji și pitindu-i-se prin păr. îl întrezări pe Jimmy prin fumul de țigară car îl urmărea cu o expresie albă, dar în același timp hotărâtă. Era ceva familiar în ochii lui care nu-i prevestea nimic bun.

Avea o căutătură de polițist, își dădu seama brusc. Avea privirea sergentului Powers. îi dădea aceeași senzație de intruziune. Zâmbetul reapăru pe fața lui Jimmy, lunecând în sus și în jos ca o șalupă, iar Dave își simți stomacul purtat de aceleași valuri agitate.

Înghiți de mai multe ori și trase adânc aer în piept.

- Ți-e rău? îl întrebă Val.

Dave ridică o mână. Dacă toată lumea ar tăcea, i-ar fi foarte bine.

- Sunt bine.

- Ești sigur? îl iscodi Jimmy. Arăți cam verde la față, omule. Valul din stomac i se umflă deodată și își simți traheea

strângându-se ca un pumn, apoi deschizându-se subit, iar fruntea i se acoperi toată cu broboane de sudoare.

- Of, ce rahat!

- Dave!

- O să-mi vină rău, zise el, simțind cum valul i se ridica iar în vintre.

- Bine, bine, cedă Val și, cât ai clipi, se strecură afară din separeu. Ieși pe ușa din spate. Lui Huey nu-i place să spele de vomă toaleta. Pricepi?

Dave se smulse din loc, iar Val îl apucă de umeri și-l întoarse în așa fel încât să poată zări ușa de la capătul barului, lângă masa de biliard. Dave păși spre ușă, încercând să nu se clatine, aducând un picior în fața celuilalt, dar ușa tot se mișca ușor. Era o ușă mică, întunecată, din lemn de stejar vopsit în negru, pe care anii lăsaseră urme. Se simți subit toropit de căldura din local: un aer cleios și dens, îl sufoca pe măsură ce înainta spre ușă, făcându-l să se repeadă la

clanța din bronz, cu toată recunoștința de care era în stare pentru răcoarea care-i mângâie mâna în vreme ce deschidea ușa.

Primul lucru pe care-l zări fură buruienile. Apoi apa râului. Se clătină, surprins de întunericul de afară. Ca la un semn, un bec deasupra ușii se aprinse brusc și scaldă asfaltul crăpat din față. Zgomotele traficului îi răsunau în urechi, de pe podul de deasupra, și dintr-o dată simți cum dispăre valul de greață. Poate se întrema până la urmă. Trase adânc în piept aerul nopții. În stânga, cineva aduna mormane de scânduri din lemn putred și capcane ruginite de homari, unele dintre ele având găuri zdrențuite de parcă fuseseră mușcate de rechini. Dave se întreba de ce naiba era nevoie de capcane de homari pe malul unui râu, apoi se gândi că era prea beat ca să găsească răspunsul. Dincolo de acele mormane se afla un gard din solzi de sârmă, la fel de ruginit ca și capcanele de homari, năpădit de buruieni. Un câmp de buruieni mai înalte decât un stat de om se așternea în dreapta, întinzându-se prin prundișul fărâmițat pe mai bine de șaptesprezece metri pătrați.

Stomacul i se cutremură iar și un noul val îl cuprinse mai puternic decât cel de până acum, croindu-și drum cu violență prin trup. Se împletici până la marginea apei și își aplecă capul tocmai în clipa în care frica, Sprite-ul și berea se revărsau din el în apele slinoase ale râului Mystic. Nu ieși din stomac decât lichid pur. Nu mai era nimic în el. La drept vorbind, nici nu-și amintea de când nu mai mâncase. Dar în momentul în care lichidul îi ieși din gură și se vărsă în apă se simți mai bine. Răcoarea serii îi dezmiarda părul. O ușoară briză se ridică din râu. Așteptă în genunchi să vadă dacă nu-l mai apucă o dată, deși se îndoia. Se simțea parcă purificat.

Aruncă o privire sub pod. Toată lumea se bătea să intre sau să iasă din oraș, fiecare se grăbea. Poate că erau pe jumătate conștienți de faptul că n-aveau să se simtă mai bine odată ajunși acasă. Jumătate dintre ei aveau să se întoarcă din nou la piață, pentru vreun lucru uitat, într-un bar, într-un magazin de videocasetofoane, într-un restaurant unde vor face iar coadă. Și pentru ce? „La ce bun să facem coadă? Unde sperăm să mai ajungem? Și de ce nu suntem niciodată atât de fericiți pe cât credeam că vom fi, de îndată ce am ajuns în locul dorit?”

Dave observă la dreapta o barcă micuță. Era legată de o platformă plată, atât de mică și de tocită, încât nici nu se putea numi „doc”. Trebuia să fie barca lui Huey, își închipui el, și imaginea tipului subțire ca o scândură plutind pe aceste ape tulburi, vântul fluturându-i părul negru ca tăciunele, îl făcu să zâmbească.

Își întoarse capul și se uită în jur, la scânduri și la buruieni. Nu era de mirare că oamenii veneau aici să vomite. Era o

izolare completă. Doar dacă te-ai fi uitat cu un binoclu de pe celălalt mal al râului, altfel n-aveai cum să observi acest loc. Era blocat în trei direcții și era atâta liniște, zgomotul mașinilor de deasupra auzindu-se în surdina, buruienile blocând orice sunet în afară de clipocitul și susurul apei. Dacă Huey ar fi deștept, s-ar debarasa de buruieni și de scânduri, ar construi un ponton aici și i-ar atrage pe câțiva dintre tinerii care se mutau în Admirai Hill și încercau să facă din Chelsea următorul câmp de bătălie pentru moder-nizare, o dată ce terminau cu East Bucky.

Dave scuipă de câteva ori, pe urmă își șterse gura cu dosul palmei. Rămase în picioare, hotărându-se să le spună lui Val și lui Jimmy că avea nevoie să pună ceva în gură înainte de a mai bea un pahar. Nu neapărat cine știe ce, dar măcar ceva hrănitor. Și când se întoarse împrejur, ei se aflau lângă ușa cea neagră, Val la stânga și Jimmy la dreapta, între ei ușa era închisă bine. Dave se gândi că arătau oarecum nostim, de parcă ar fi cărat mobilă și nu vedeau unde să o pună prin toate buruienile alea.

- Ce faceți, băieți? Ați venit să vedeți dacă n-am căzut în râu? se miră Dave.

Jimmy se îndepărtă de perete și porni spre el, iar becul de deasupra ușii se stinse brusc. Silueta lui, neagră în întuneric, se apropia încet. Pe fața albă se răsfrângeau câteva raze de lumină de pe pod, cum tot intra și ieșea din umbră.

- Hai să-ți povestesc eu ce-a fost cu Ray Harris, zise Jimmy cu o voce atât de slabă încât Dave fu nevoit să se aplece înainte ca să audă. Ray Harris a fost un amic de-al meu, Dave. Obişnuia să-mi facă vizite, cât m-am aflat în puşcărie, şi să verifice dacă Marita, Katie şi mama erau bine, dacă aveau nevoie de ceva. Făcea toate acestea şi eu credeam că mi-e prieten, dar adevăratul motiv era vina. Se simţea cu musca pe-căciulă pentru că-şi prinsese urechile într-o menghină şi atunci m-a turnat la poliţie. S-a simţit groaznic după aceea. Dar, după ce a tot venit la mine la închisoare, timp de câteva luni, s-a petrecut ceva ciudat.

Jimmy ajunse în dreptul lui Dave şi se opri, uitându-se în ochii lui cu capul uşor ridicat.

-Am descoperit că-mi plăcea tipul. Adică, sincer vorbind, mă bucuram de compania lui. Vorbeam despre sport, despre Dumnezeu, despre cărţi, despre nevestele şi copiii noştri, despre politică, despre orice. Ray era tipul care putea discuta despre orice. Îl *interesau* toate. Mai rar întâlneşti un asemenea om. După aceea, mi-a murit nevasta. Ştii? Când a decedat, un gardian a fost trimis în celula mea să-mi spună: „Ne pare rău, deţinut, dar soţia dumitale a părăsit această lume aseară, la ora opt şi un sfert. S-a dus dintre cei vii". Care a fost chestia? Ce a murit în mine o dată cu nevastă-mea, Dave? Sentimentul că a trebuit să moară fără un suflet lângă ea. Ştiu la ce te gândeşti, toţi murim singuri. Adevărat. În ultimul stadiu, când treci în cealaltă lume, da, eşti singur. Dar soţia mea suferea de cancer de piele. Şi-a petrecut ultimele şase luni de viaţă stingându-se încetul cu încetul. Şi i-aş fi putut fi alături. Aş fi putut-o ajuta să se stingă mai uşor. Nu să moară, să se stingă. Dar n-am fost alături de ea. Ray, un tip care-mi plăcea, ne-a privat pe amândoi de această posibilitate.

Dave zări o bucată din râu albastră ca cerneala, luminată de luminile şi strălucirile podului, reflectându-se în pupilele lui Jimmy.

- De ce-mi spui mie toate astea? îl întrebă. Celălalt arătă cu degetul peste umăr.

- L-am silit pe Ray să îngenuncheze chiar în locul acela şi am împuşcat de două ori. O dată în piept şi o dată în gât.

Val se desprinsese de zidul de lângă uşă şi se duse în stânga lui Dave, fără grabă, buruienile ridicându-se în urma lui. Dave simţi un nod în gât, i se înmuiară genunchii.

- Hei, Jimmy, nu ştiu cu ce-am..., începu el.

- Ray m-a implorat, îl întrerupse acesta. Mi-a spus că suntem prieteni, că are un fiu, o nevastă care tocmai era gravidă. Mi-a promis că o să plece din oraş, că n-o să mă mai deranjeze niciodată. M-a implorat să-i las viaţa numai cât să-şi vadă la faţă copilul care trebuia să se nască. Spunea că mă cunoaşte şi că ştia prea bine că sunt un om bun şi că n-aş face aşa ceva. Jimmy îşi ridică privirea spre pod. Am vrut să-i zic şi eu ceva, că şi eu mi-am iubit nevasta, dar ea a murit şi eu îl făceam răspunzător. Pe lângă asta, din principiu, nu-ţi torni amicii dacă vrei să trăieşti o viaţă lungă. Dar nu i-am spus nimic, Dave. Vărsăm prea multe lacrimi. Atât de cumplit a fost totul. Eu plângeam în hohote, el la fel. Abia puteam să-l mai văd.

- Atunci de ce l-ai mai ucis? întrebă Dave cu un zel disperat în voce.

- Tocmai ți-am spus, îi aminti Jimmy, de parcă i-ar fi explicat unui copilaş de patru ani. Din principiu. Rămăsesem vădov la douăzeci şi doi de ani, cu o fiică de cinci ani. Pierdusem ultimii doi ani din viaţa soţiei mele. Iar nenorocitul de Ray ştia prea bine care era regula numărul unu în branşa noastră, să nu-ţi torni amicii.

- Ce crezi că am făcut, Jimmy? Spune-mi, îl iscodi Dave.

- Când l-am ucis pe Ray, reluă celălalt, am simţit, nu ştiu cum, că nu mai eram *deloc eu* însumi. De parcă Dumnezeu se holba din cer la mine în vreme ce legam o greutate de el şi îi dădeam drumul în apă. Şi Dumnezeu dădea din cap. Dar nu era supărat. Era doar dezgustat, dar deloc surprins, bănuiesc, de parcă un căţeluş i-ar fi urinat pe covor. Stăteam exact acolo în spate, unde stai tu acum, şi îl priveam cum se scufundă Ray, ştii? Capul i-a dispărut ultimul sub apă şi îmi amintesc şi azi că mă gândeam că în copilărie credeam că dacă înotai pe fundul unui curs de apă, puteai să te împingi prin mълul de pe fundul albiei şi să-ţi iasă capul în spaţiul cosmic. Adică, aşa îmi închipuiam globul pământesc, ştii? Iată-mă-s, cu capul ieşit din

sfera planetară, cuprins de tot spațiul infinit de stele și cer întunecat. Nu-mi mai rămânea decât să cad în eter și să plutesc rătăcind timp de un milion de ani prin frigul spațial. Și când Ray s-a dus la fund, la asta m-am gândit. Că avea să se scufunde la nesfârșit până când ar fi ieșit printr-o gaură din planetă și s-ar pierde în spațiul cosmic, la distanță de milioane de ani.

- Știi că pui ceva la cale aici, Jimmy, dar greșești. Crezi că eu am ucis-o pe Katie, nu-i așa? Asta este? îl întrebă.

- Nu mai spune nimic, Dave, i-o reteză Jimmy.

- Nu, nu, nu, insistă el, observând deodată arma din mâna lui Val. N-am avut *nimic* de-a face cu moartea fetei tale.

„Au de gând să mă omoare,” își dădu seama. „Of, Doamne, nu! Asta este ceva pentru care trebuie să te pregătești. Nu ieși afară dintr-un bar ca să vomți, te întorci și realizezi că ți-a sunat ceasul. Nu. Trebuie să mă duc acasă. Să pun lucrurile la punct cu Celeste. Să mănânc ceva.”

Jimmy se scotoci în geacă și scoase un briceag. Mâna îi tremură ușor când îl deschise, ca și buza de sus și o parte din bărbie, observă Dave. Mai avea o speranță. Nu lăsa creierul să încremenească. Mai există speranță!

- Te-ai întors acasă în noaptea în care a murit Katie, având hainele pline de sânge, Dave. Ai spus două variante diferite despre cum ți-ai zdrelit mâna, iar mașina ți-a fost văzută în apropierea barului Last Drop, în jurul orei când fiică-mea părăsea localul. I-ai mințit pe polițiști și pe noi ceilalți.

- Uite, Jimmy. Te rog uită-te la mine!

Acesta nu-și luă ochii din pământ.

- Jimmy, eram plin de sânge, da. Am bătut pe cineva, Jimmy. L-am bătut rău.

- Oh, asta-i povestea cu banditul? îl întrebă el.

- Nu. Era pedofil. Făcea sex în mașină cu un puști. Era un vampir, care otrăvea sângele unui băiat.

- Deci n-a fost bandit. A fost un tip care, am înțeles bine, molesta un puști. Bineînțeles, Dave. L-ai omorât?

- Da. Mă rog, eu... eu și băiatul.

N-avea habar de ce spusese acest fapt. Niciodată nu pomenise cuiva de băiat. Nu se face. Oamenii nu înțeleg. Poate din cauza fricii. Poate că Jimmy simțea nevoia să vadă ce era în mintea lui, să se convingă că da, era un tal-meș-balmeș în cap, „dar *privește-mă* Jimmy. Dă-ți seama că nu sunt tipul care săucid un nevinovat”.

- Deci tu și puștiul molestat ați...

- Nu, zise.

- Nu ce? Ai spui că tu și băiatul...

- Nu, nu! Uită ce-am zis. Mintea mi-o ia razna uneori. Spun că...

- Nu mai spune! făcu Jimmy. Deci tu ai omorât un pedofil. îmi mărturisești mie chestia asta, dar nu și soției? Aș crede că ea ar fi prima care ar trebui s-o afle din gura ta. Mai ales astănoapte, când ți-a spus pe șleau că nu crede în povestea ta cu tâlharul. Adică, de ce să *nu-i* spui ei? Majorității oamenilor nu le pasă dacă moare un *pedofil*, Dave. Soția ta credea că tu mi-ai ucis fata. Și vrei să mă convingi că ai prefera ca ea să te suspecteze de așa ceva decât să știe c-ai omorât un pedofil. Explică-mi și mie cum vine chestia asta, Dave!

Îi stătea pe limbă să recunoască faptul că l-a ucis de frică să nu devină unul ca el. „Dacă îi mănânc inima, îi subjugam și îi asimilam spiritul. Dar nu pot spune toate acestea cu voce tare. Nu pot rosti adevărul *ăsta*. Dar *măcar* secretul să-l păstrez, indiferent dacă va trebui să-l îngrop în minciuni”.

- Haide, Dave. Spune-mi de ce. De ce n-ai putut să-i spui soției adevărul, ăă?

- Nu știu, fu singurul lucru pe care celălalt putu să-l recunoască.



- Nu știi. Bine, deci în acest basm, pe cine trebuia să reprezinte puștiul, pe tine când erai copil? Voi doi o porniți și...

- N-am fost decât eu, preciză Dave. Eu am ucis creatura fără față.

- *Ce zice* asta? se nedumeri Val.

- Individul. Pedofilul. Eu l-am omorât. Doar eu. în parca- rea de la Last Drop.

- N-am auzit de nici un tip găsit mort lângă Last Drop, zise Jimmy și se uită la Val.

- Lași sacul ăsta de rahat să-ți mai și *explice*, Jim? Ce, faci glume cu mine?

- Nu, acesta-i adevărul, strigă Dave. Jur pe viața fiului meu! L-am băgat pe tip în portbagajul mașinii lui. Nu știu ce s-a întâmplat cu automobilul, dar așa am făcut, jur pe Dumnezeu. Vreau să-mi mai văd soția, Jimmy, să-mi trăiesc viața!

Rămase cu privirea pierdută în bezna de sub puntea podului, de unde zgomotul cauciucurilor încinse pe asfalt ajungeau până la urechile lui. își ridică ochii la luminițele galbene care goneau spre casă.

- Jimmy! Te rog nu-mi lua viața...

Dave se uită în ochii lui Jimmy și își văzu moartea care zăcea în Jimmy ca în lupi. își dori atât de mult s-o înfrunte. Dar nu putea. Nu putea să-și privească moartea în ochi. Se găsea acolo, în acea clipă, cu picioarele pe asfalt, cu inima bătându-i nebunește, creierul transmițând mesaje nervilor, mușchilor și organelor, adrenalina invadându-i corpul. în orice secundă, poate chiar în următoarea, o lamă de cuțit avea să i se înfigă în piept. Și prin toată durerea pe care o va simți va ajunge la certitudinea că viața asta, viața lui, vederea, foamea și nevoia lui de dragoste, râsul, pipăitul și mirosul vor dispărea ca un fum. N-avea curajul să înfrunte așa ceva. Se va milogi. Așa va face. Va face orice doreau ei, dacă nu-l omorau.

- Cred că te-ai urcat în mașina aia acum douăzeci și cinci de ani, Dave, și altcineva s-a întors în locul tău. Cred că ți-au pus creierii la prăjit sau așa ceva, zise Jimmy. Avea doar nouăsprezece ani. Știi? Nouăsprezece și nu ți-a făcut nici un rău. Chiar te *plăcea*. Și tu ai ucis-o, nenorocitul? De ce? Pentru că ești un ratat? Pentru că frumusețea te ofensează? Fiindcă n-am urcat și eu în mașină? Pentru ce? Spune-mi măcar atât, Dave. Zi, hai zi! îl îndemnă Jimmy, și îți las viața.

- La dracu'! Asta nu, se împotrivi Val. Jimmy, nu. Haide. Ți-este *milăde* acest căcănar împuțit? Ascultă...

- Tacă-ți gura, Val! se răsti Jimmy, arătând cu degetul. Ți-am dat pe mână o *mașinărie*, fir-ar al dracului, când am intrat în cârdășie și ai dat cu ea de pământ. Ți-am dat tot și n-ai fost capabil decât să-ți pui mușchii la bătaie și să vinzi niște nenorocite de *droguri*? Să nu-ndrăznești să-mi dai mie sfaturi, Val. Nici să nu te gândești!

Cumnatul său îi întoarse spatele, lovi buruienile cu piciorul, bombănind în șoaptă.

- Spune-mi, Dave. Dar *nu te* mai apuca să inventezi nu știu ce pedofil, pentru că astă-seară n-am de gând să mai înghit gogoșii tăi. Bine? Spune adevărul. Dacă-mi mai vii cu vreo minciună, te hăcuiesc de nu te vezi.

Jimmy respiră de câteva ori adânc. Ținu cuțitul în fața lui Dave după care îl coborî, strecurându-l în curea deasupra coapsei drepte. își deschise larg palmele goale.

- Dave, îți ofer viața. Spune-mi doar pentru ce ai omorât-o. O să intri în pușcărie. Aici nu te mint. Dar ai să trăiești. Ai să mai respiri.

Se simți atât de recunoscător, încât era cât pe ce să mulțumească cu glas tare Domnului. Dorea să-l îmbrățișeze pe Jimmy. Cu o jumătate de minut mai înainte, se lăsase cotropit de cea mai neagră disperare. Era gata să cadă în genunchi, să imploră și să spună: „Nu vreau să mor. Nu sunt încă pregătit să părăsesc această viață. Nu știu ce mă așteaptă dincolo. Nu cred că o să ajung în rai. Cred că o să mă aștepte nu lumina, ci mai curând întunericul, frigul și tunelul infinit al nimicniciei. La fel ca gaura ta în planetă, Jim. Și nu vreau să mă găsesc de unul singur pierdut în nimic, în ani de nimic, secole de nimic și de frig, doar inima mea singură plutind prin imensul ocean al nimicniciei, singură de tot".

Acum i se permitea să trăiască. Dacă mințea? Dacă își călca pe inimă și îi spunea lui Jimmy ce vroia să audă? Avea să fie ocărât. Putea descifra ce-l aștepta din privirea acestuia. Dar acesta nu-l mințea. Lupii dispăruseră din el lăsând în fața lui Dave doar un bărbat cu un cuțit care avea nevoie de o lămurire, un om îngropat sub povara necunoașterii, îndurerat de moartea unei fiice pe care nu avea s-o mai vadă niciodată.

„O să mă întorc la tine, Celeste. O să trăim o viață mai bună. Așa va fi. Și după aceea îți promit că nu te voi mai minți. Nu voi mai avea secrete. Dar cred că sunt obligat să spun această ultimă minciună, cea mai rea din viața mea de minci- nos, pentru că n-am curajul să rostesc crudul adevăr. Mai

bine îl las să creadă că eu i-am omorât fata decât să știe de ce l-am ucis pe pedofilul ăla. Este o minciună bună, Celeste. Ne va salva viețile amândurora”.

- Spune-mi, îl somă Jimmy.

-Am zărit-o în McGills în acea seară și mi-a amintit de un vis pe care l-am avut, spuse el cât putea mai natural.

- Ce vis? îl descusu Jimmy, desfigurată și cu vocea spartă de durere.

- Despre tinerețe, îi răspunse Dave. Jimmy își înclină capul.

- Nu-mi amintesc să fi avut vreuna, îl lămurii, iar ea era visul tinereții. Cred că n-am mai putut să rezist pur și simplu.

Îl duru să-i trântescă asta, să-i sfâșie inima, dar nu dorea decât să se întoarcă acasă și să-și pună ordine în gânduri, să-și vadă familia, și dacă acesta era prețul pe care trebuia să-l plătească, atunci fie. Avea de gând să îndrepte lucrurile. Și peste un an de-acum încolo, când adevăratul ucigaș va fi prins și condamnat, Jimmy îi va înțelege sacrificiul.

- O parte din mine, explică el, n-a mai coborât niciodată din mașina aia, Jim. Exact așa cum ai spus tu. Un străin s-a întors în cartier în hainele vechiului Dave, care se mai află închis în pivniță, știi?

Jimmy încuviință din cap și, când își ridică privirea, celălalt observă că avea ochii umezi și strălucitori, plini de compasiune, poate chiar de dragoste.

- A fost din cauza acelui vis, atunci? șopti el.

- Da, din cauza visului, îl asigură, simțind cum frigul minciunii îi cuprinde stomacul și se întetește atât de tare, încât îl făcu să creadă pentru o clipă că era foamea, căci își golise intestinele puțin mai devreme în apele râului Mystic.

Totuși era un frig pe care nu-l simțise până atunci. Era un frig care îngheța. Atât de rece, că aproape îl ardea. Nu,

era fierbinte. Acum îl ardea cu flacăra mare, întinzându-se în jos până în măruntaie, și urcând până la piept, lipsindu-l de aer.

Cu colțul ochiului, îl zări pe Val Savage sărind în aer și strigând:

- Da! Despre asta vorbeam și eu!

Se uită în ochii lui Jimmy, ale cărui buze se mișcau prea încet și prea repede în același timp, spunând:

-Aici ne îngropăm păcatele, Dave. Ne curățăm de ele.

Se lăsă în șezut. Privi cum sângele se scurgea din el pe pantaloni. Se revărsa din el, și când își duse mâna la abdomen, degetele atinseră o falie care se întindea de la o coastă la alta. Îi zise doar: „M-ai mințit!”

Jimmy se aplecă peste el.

- Poftim?

- M-ai mințit.

- Îl vezi cum i se mișcă buzele? spuse Val. Își mișcă buzele.

- Am și eu ochi să văd, Val!

Atunci Dave fu străfulgerat de cea mai dureroasă conștientizare din viața lui, care dădea o senzație de răutate și indiferență. Era superficială și se reducea la un singur cuvânt: „Mor. Nu

mai pot să dau înapoi. Nu pot, nu mai pot să scap de asta. Nu mai pot să-mi cerșesc salvarea sau să mă ascund în spatele secretelor mele. Nu mă mai pot aștepta vreo păsuire din compasiune. De la cine?"...

Nimănu-i păsa. Nimănu-i. Doar lui însuși, chiar foarte mult. Și nu era drept. „Nu pot să fac față de unul singur tunelului. Vă rog nu mă lăsați singur acolo. Vă rog, treziți-mă. Vreau să mă trezesc. Vreau să te simt, Celeste. Să-ți simt brațele. Nu sunt pregătit..."

Se strădui să-și focalizeze privirea în timp ce Val îi pune ceva în mână lui Jimmy, iar acesta i-l lipi de frunte, simțind răcoarea metalului. Un cerc de răcoare, de bunătate și de eliberare de trupul care-l ardea.

„Așteaptă! Nu. Nu, Jimmy! Știu ce este. Pot să văd trăga-ciul. Nu face asta, nu, nu, nu! Uită-te la mine! Privește-mă! Nu face asta. Te rog. Dacă mă lași într-un spital, o să-mi fie bine. Or să mă dregă. Of, Doamne, Jimmy nu face asta cu degetul, nu face asta, am mințit, am mințit, te rog, nu- mi răpi viața, te rog, nu sunt pregătit să primesc un glonț în creier. Nimeni nu este. Nimeni. Te rog, nu!"

Jimmy lăsă arma în jos.

- Mulțumesc, zise Dave. Mulțumesc, mulțumesc! Dave se întinse pe spate și mai zări săgețile de lumini

ce străbăteau podul, tăindu-și calea prin bezna nopții, stră- lucind în întuneric. „Mulțumesc, Jimmy. De-acum am de gând să mă fac om bun. M-ai învățat ceva. Chiar așa. Și am să-ți spun imediat ce am să-mi recapăt suflul. Am de gând să fiu un tată și un soț bun. Îți promit, îți jur"...

- Deci O. K. S-a comis, conchise Val.

Jimmy își coborî privirea la cadavrul lui Dave, la adâncitura care se deschisese în abdomen, la gaura pe care glonțul i-o lăsase pe frunte. Își aruncă pantofii din picioare și se dezbracă de geacă. Pe urmă, își scoase helanca și pantalonii kaki pătați de sânge. Aruncă maioul din nailon pe care îl purtase pe dedesubt și îl adăugă la mormanul de lângă cadavru. Îl auzi pe Val care manevra blocurile din zgură și lanțul din barca lui Huey, după care îl văzu apropiindu-se cu un sac de menaj uriaș, de culoare verde. Sub maiou, Jimmy era îmbrăcat cu un tricou și o pereche de blugi, iar Val îi aruncă o pereche de pantofi din sacul de menaj. Jimmy se încălță și își verifică tricoul și blugii, să nu fi pătruns vreo pată de sânge până la ele. Dar nu era nici una. Până și maioul abia dacă se stropise.

Îngenunche alături de Val și își aruncă hainele în sac. După aceea, se duse cu briceagul și pistolul la marginea debarcaderului și le aruncă unul după altul în mijlocul râului

Mystic. Le-ar fi putut băga în sac împreună cu hainele, ca să le arunce pe toate din barcă, ceva mai târziu, alături de cadavrul amicului din copilărie, dar dintr-un motiv oarecare simțea nevoia să le facă să dispară în clipa aceea, să vadă mișcarea mâinii în timp ce îi zvâcnea în aer, armele răsucindu-se în aer, trasând un arc de cerc, apoi scufundându-se în râu cu un clipocit moale.

Îngenunche în fața apei. Voma lui Dave plutise de mult la vale, iar Jimmy își afundă mâinile în unde, așa slinoase și poluate cum erau, și își spală mâinile de sânge. Uneori, în vise, făcea exact același lucru, se spăla de sânge în Mystic, când capul lui „Doar" Ray Harris se ițea la suprafața apei cu ochii holbați.

„Doar" Ray spunea mereu una și aceeași:

- Nu poți să depășești un tren.

- Nimeni nu poate, Ray, îi replica Jimmy buimac. Celălalt se scufunda la loc, zâmbind.

- Totuși, mai ales tu...

De treisprezece ani, avea același coșmar, când capul amicului său din prima tinerețe ieșea la suprafața apei tulburi, și Jimmy tot nu-și dădea seama ce naiba vroia astfel să spună.

Pe cine iubești?

MAMA SA era plecată la Bingo când se întoarse acasă. Îi lăsase un bilet: „Găsești pui în frigider. Mă bucur că ești teafăr. Nu-ți face un obicei din asta”.

Îl căută pe Ray în dormitorul comun, dar și acesta era plecat. Atunci, luă un scaun din bucătărie și îl așeză în fața oficiului. Se urcă pe scaunul care se înclină spre stânga, acolo unde unuia dintre picioare îi lipsea un șurub. Se uită la fanta din tavan și văzu urme de degete lăsate în stratul de praf, iar aerul din fața ochilor începu să se umple de picățele întunecate. Împinse palma dreaptă în fantă, ridi- cându-i ușor chepengul. Își coborî mâna, o șterse de pantaloni și respiră de câteva ori.

Erau câteva întrebări cărora nu dorea să le afle răspunsul. Brendan nu-și dorise niciodată să se ciocnească nas în nas cu tatăl său pentru că nu vroia să i se uite în ochi și să vadă cât de ușor îi fusese să-l părăsească. N-o întrebasese niciodată pe Katie despre foștii ei iubiți, nici chiar despre Bobby O'Donnell, pentru că nu-i plăcea să și-o imagineze în pat cu altcineva, sărutându-l așa ca pe el.

Știa care era adevărul. În majoritatea cazurilor, era doar o chestiune de a decide dacă dorea să îl privească în față sau să trăiască în confortul ignoranței și al minciunilor, prea adesea subestimate. Cei mai mulți cunoscuți de-ai lui nu se puteau descurca în viața de zi cu zi fără un sac de minciuni și de ignoranță.

Dar acest adevăr trebuia să-l înfrunte. Pentru că deja îi sărise în ochi încă din celulă, îl pătrunsese ca un glonț, cuibărindu-se în stomac. Și nu mai putea să-l uite, ceea ce însemna că nu se mai putea ascunde de el, să se mintă că nu exista. Ignoranța nu mai era o alternativă. Minciuna nu mai făcea parte din ecuație.

- La naiba! exclamă el și împinse chepengul fantei din tavan, se întinse pironindu-și ochii în întunericul de-acolo, degetele lui negăsind decât praf, așchii de lemn și iar praf.

Nici urmă de armă. Mai scotoci o clipă, chiar dacă era sigur că dispăruse. Pistolul tatălui său nu mai era acolo unde trebuia să fie. Era undeva prin lume și o omorâse pe Katie.

Închise la loc chepengul. Luă un fâraș și mătură tot praful căzut pe podea. Duse înapoi scaunul de unde-l luase. Simțea nevoia de precizie în mișcare. Simțea că era important să-și păstreze calmul. Își turnă suc de portocale într-un pahar și îl puse pe masă. Se așeză pe scaunul care avea un picior desprins și se întoarse cu fața la ușă, în mijlocul apartamen- tului. Luă o gură de suc în așteptarea fratelui său mai mic.

- UITĂ-TE LA ASTA, îi atrase atenția Sean, scoțând dosarul cu probele remanente și deschizându-l în fața lui Whitey. Este cea mai curată pe care au putut s-o scoată de pe ușă. Este mică pentru că aparține unui puști.

- Bătrâna doamnă Prior a auzit doi puști care se jucau în stradă înainte de a-și buși Katie mașina. Zicea că s-au jucat cu croșe de hochei, își aminti sergentul.

- I s-a părut că a auzit-o pe Katie salutând pe cineva. Dar poate că nici nu era Katie. Glasul unui băiețel poate aduce cu cel al unei femei. Și nici o urmă de pași? Sigur că nu. Cât poate să cântărească un picic, patruzeci de kile?

- Ai recunoaște vocea puștiului ăla?

- Seamănă mult cu glasul lui Johnny O'Shea. Whitey dădu din cap.

- Iar celălalt puști nu scotea o vorbă.

- Pentru că nu putea, fir-ar al naibii! adăugă Sean.

- BUNĂ, RAY, începu Brendan, salutându-i pe cei doi puștani care intrau în apartament.

Mutul îl salută cu capul. Johnny O'Shea făcu un semn din mână. Se îndreptară amândoi spre dormitor.

- Ia vino încoace o secundă, Ray. Frățiorul aruncă o privire amicului său.

- Numai o clipă, Ray. Vreau să te întreb ceva. Acesta se întoarse din drum, iar Johnny O'Shea scăpă sacul

de sport pe care îl ducea în mână și se așeză pe marginea patului unde dormea doamna Harris. Ray străbătu micul hol și intră în bucătărie ținându-și mâinile desfăcute și aruncându-i o privire fratelui său mai mare, prin care-l întreba: „Ce vrei?”

Brendan apucă cu piciorul un scaun și îl trase de lângă masă, arătându-i-l cu capul.

Micuțul își ridică fața de parcă adulmeca ceva ce nu mirosea prea bine. Se uită la scaun, după aceea la Brendan.

„Ce-am făcut? suspină el.

- Tu să-mi spui, se răsti tânărul. „N-am făcut nimic”. -Atunci stai jos.

„Nu vreau.”

- De ce nu?

Ray ridică din umeri.

- Pe cine urăști, Ray? îl întrebă Brendan. Acesta se uită la el ca la un dement.

- Haide, îl repezi Brendan. Pe cine urăști?

„Pe nimeni”, răspunse Ray printr-un semn scurt.

- Bine, încuviință Brendan dând din cap. Pe cine iubești, atunci?

Ray privi ca mai înainte. Fratele mai mare se aplecă în față, ținând mâinile pe genunchi.

- Pe cine iubești?

Ray își coborî ochii la pantofi, după care și-i ridică înapoi la Brendan. își ridică mâna și arătă cu degetul spre fratele său.

- Pe mine?

Mutul confirmă dând din cap fâstâcit.

- Dar pe mămica? Ray scutură din cap.

- N-o iubești pe mămica?

Celălalt răspunse prin semne: „Nici n-o iubesc, dar nici n-o urăsc”.

- Prin urmare, eu sunt singura persoană pe care o iubești? Ray își încruntă fețișoara. Mâinile îi flutură prin aer: „Pot să plec acum?”,

- Nu, îi răspunse Brendan. la loc.

Ray își coborî privirea la scaun, având obrajii înroșiți de furie. își înălță ochii la fratele său mai mare. își ridică mâna și își întinse degetul mijlociu după care se pregăti să iasă din bucătărie.

Brendan nici nu-și conștientiza mișcarea până când nu simți în pumn ciuful micuțului, în vreme ce-l ridica în aer. Trase cu brațul în cealaltă direcție de parcă trăgea de cablul unei vechi mașini ruginite de tăiat iarba. După care își desfăcu degetele și Ray zbură înapoi din mână peste masa din bucătărie. Se izbi de perete, apoi căzu peste masă, prăvă- lindu-se pe podea împreună cu tot ce era pe ea.

- Mă iubești? întrebă Brendan care nu catadicsi să-și mai coboare ochii la frățior. Mă iubești, de-aceea mi-ai ucis iubita, Ray? Ha?

Din acea clipă, Johnny se puse în mișcare, așa cum se aștepta și Brendan. își apucă sacul sportiv și se repezi spre ușă, dar tânărul se aruncă asupra lui cu tot trupul. îl prinse de gât pe micul ticălos și îl izbi de ușă.

- Fratele meu nu face un pas fără tine, O'Shea. Niciodată. Brendan îl lovi atât de tare cu pumnul în față, încât auzi

osul nazal cum se sparge. După aceea, îi mai trase un upercut. Când puștiul căzu la podea, se ghemui covrig și scupă sânge pe lemnul podelei.

- Mă întorc la tine imediat, îl asigură tânărul. Vin înapoi și s-ar putea să te bat de să-ți sune apa în cap, pramatie mică ce ești!

Ray se ridicase pe picioarele-i tremurânde, adidașii alune- cându-i pe cioburile de farfurii sparte, când Brendan reveni în bucătărie și îi trase peste față o palmă atât de zdravănă că-l izbi de chiuvetă. îl apucă pe frățior de tricou, în vreme ce Ray îi scruta fața cu ochii plini de

ură, din care-i curgeau lacrimi pe obraz, pe gura mânjită de sânge, iar tânărul îl aruncă la podea, îi desfăcu brațele și se așeză cu genunchii pe ele.

-Vorbește! Îl somă Brendan. Știu că poți. Hai vorbește, nenorocitul, sau jur pe Dumnezeu, Ray, că te omor. Vorbește! urlă Brendan, astupându-i cu pumnii urechile. Vorbește! Rostește-i numele! Zi-i! Spune „Katie”, Ray. Hai, spune „Katie!”

Privirea micuțului se înceteșă și se întunecă. Îi scuipe sânge direct în obraz.

-Vorbește! zberă Brendan. Te omor, fir-ai tu să fii, dacă n-o faci!

Îl apucă pe frățior de părul de la tâmple și îl ridică de la podea, îl scutură într-o parte și în alta până când acela își reveni, ținându-i capul nemișcat. Îl privi adânc în pupilele lui cenușii, descifrând acolo atâta dragoste și ură, încât îi veni să-i smulgă capul chiar atunci și să-l arunce pe fereastră.

- Vorbește, îi ceru iar, de data aceasta însă în șoaptă răgușită, sugrumată. Vorbește!

Auzi o tuse puternică și se uită în spate. Îl zări pe Johnny O'Shea în picioare, scuipe sânge pe podea, ținând în mână pistolul bătrânului Ray.

SEAN ȘI WHITEY tocmai urcau scările când auziră trăboiul. Cineva țipa în apartament și se auzeau sunete inconfundabile de lovituri. Auziră un răcnet de bărbat, „Am să teucid, fir-ai al dracului!”, și Sean își duse imediat mâna la Glock, în timp ce apăsa clanța.

- Așteaptă, îi zise Whitey, dar Sean deja deschise ușa pășind în apartament.

Văzu o armă ațintită spre pieptul lui, la o distanță de un centimetru.

- Oprește-te! Nu apăsa pe trăgaci, băiatule!

Sean se uită la figura însângerată a lui Johnny O'Shea, și ceea ce văzu îl sperie de moarte. Nu găsi nici o urmă de sentiment. Probabil că nici n-avusese vreodată așa ceva. Puștiul nu l-ar fi împușcat, pentru că era furios sau speriat. Ar fi descărcat arma doar pentru că Sean nu era altceva pentru el decât o imagine video, iar arma din mâna lui - o jucărie.

- Johnny, trebuie să lași țeava aia în jos.

La urechi îi ajunse respirația agitată a lui Whitey care nu trecuse de partea cealaltă a pragului.

- Johnny!

- M-a lovit, nenorocitul naibii, se plânse O'Shea. De două ori. Mi-a spart și nasul.

- Cine?

- Brendan.

Sean își întoarse ochii spre stânga și îl zări pe tânărul rămas în picioare în ușa bucătăriei, încremenit, ținând brațele de-a lungul corpului. Johnny O'Shea, înțelese acum, era pe punctul să-l împuște pe Brendan, când el intrase pe ușă. Auzi respirația tânărului, ușoară și rară.

- Dacă vrei, îl putem aresta pentru acest fapt.

- Ba nu vreau deloc să-l arestați, îl vreau mort fir-ar al naibii! Ai spus vorbă mare, Johnny. Morții nu se mai întorc nicio- dată, știi?

- Știu, răspunse piciul. Știu totul. Ai de gând să folosești asta?

Figura puștiului era răvășită, sângele curgându-i din nasul spart și picurându-i de pe bărbie.

- Ce anume? îl întrebă Sean.

Johnny O'Shea arătă cu capul spre arma de la șold.

- Pistolul ăla. Este un Glock, nu-i așa?

- Așa este, da.

- Glock-urile sunt marfă, omule. Mi-ar plăcea să-mi faci și mie rost de unul. Deci, ai de gând să-l scoți?

- În clipa asta?

- Da. Ai de gând să tragi în mine?

- Nu, Johnny, îl liniști Sean surâzând.

- De ce dracului zâmbești? îl întrebă puștiul. Trage în mine! Să vedem ce se întâmplă. O să fie mișto.

Își ridică arma întinzând brațul, țeava acum fiind aproape lipită de pieptul lui Sean.

- Eu zic să nu mă iei așa ca din oală, vere. Mă înțelegeți? făcu Sean.

- Ia-l ca din oală, Ray, strigă Johnny, pe polițistul ăsta nenorocit, prostule. Nu pe mine. Verifică.

- Hai să nu lăsăm lucrurile să..., începu Sean.

-Am văzut odată un film, știi? Cu un copoi care alerga după un negru pe acoperiș. Negrul se aruncă în gol. Polițistul bate din gură și se aruncă și el. Negru-i atât de rău, încât nici nu-i *pasă* că polițistul are acasă soție și doi copilași. Negru-i așa de tare, omule.

Sean văzuse așa ceva. Mai demult, când purta uniformă și era trimis să controleze mulțimea dezlănțuită în jurul unei bănci asediate, tipul dinăuntru prinzând putere în timp de două ore, simțind cum arma pe care o ținea în mână îi dă forță și văzând efectul pe care îl avea asupra lui. Sean îl urmărise, prin monitorul conectat la camerele de luat vederi din incinta băncii, cum delira și se umfla în pene. La început, individul fusese teribil de îngrozit, dar trecuse peste asta. Se îndrăgostise practic de armă.

Și pentru o clipă, Sean o zări pe Lauren ridicându-și din pernă privirea spre el, lipind o mână de obraz. își văzu fiica din vis, îi simți mireasma și se gândi că ar fi păcat să moară înainte să o cunoască sau să-și mai vadă o dată soția.

își concentra privirea pe fețișoara golită de expresie dinaintea lui.

- îl vezi pe tipul din stânga, Johnny? îi zise. Pe ăla din pragul ușii?

- Da, răspunse puștiul, iar ochii îi fugiră în stânga.

- Nu vrea să te împuște. Nu.

- Nici că-mi pasă dac-o face, răspunse piciul, dar Sean putu să vadă că pricepuse unde bătea, căci ochii începură să-i joace iepurește acum, în sus și-n jos.

- Dar dacă tu mă împuști, el nu mai are de ales.

- Nu mi-e frică de moarte.

- Știi. Chestia care e, totuși? N-o să te împuște în cap. Noi nu ucidem copii. Dar dacă o să tragă în tine de unde se află acum, știi unde o să lovească glonțul?

Sean rămase cu privirea ațintită la Johnny, chiar dacă arma din mână părea că-l obsedează, simțind nevoia să-și coboare ochii la ea, să vadă unde se află trăgaciul, dacă piciul apăsa pe el până la urmă. își spunea în gând: „Nu vreau să fiu împușcat și, în nici un caz, de mâna unui *puști*”. Nu-și putu imagina ceva mai ridicol. îl simțea pe Brendan, la vreo trei metri în stânga, încremenit, probabil gândindu-se la același lucru.

Johnny își umezi buzele.

- O să pătrundă pe la subsuoară și o să treacă prin șira spinării, băiete. O să te paralizeze. Vei arăta ca picii din reclamele de la Fondul Jimmy. Știi tu care. O să te miști pe un scaun cu rotile, o parte a corpului înțepenind total, iar capul atârând într-o parte. îți va curge saliva din gură, Johnny. Oamenii vor trebui să-ți bage în gură cu lingurița.

O'Shea se hotărî. Sean observă asta, căci parcă i se aprin- sese, cu un declic, o lumină în întunericul minții. Simți că era cuprins acum de spaimă. își dădu seama că piciul avea să apese pe trăgaci la cel mai ușor sunet.

- Mi-a spart nasul, nenorocitul, insistă Johnny și se întoarse cu fața la Brendan.

Sean își auzi propria respirație năvălind pe gură, din cauza surprizei, și își coborî privirea ca să vadă cum arma i se îndepărta de trup, de parcă s-ar fi rotit pe un trepied. Se repezi atât de rapid ca și cum altcineva i-ar fi controlat brațele, și acoperi cu mâna țeava pistolului în timp ce Whitey intra în cameră. Glock-ul se lipi de pieptul micuțului. Copilul scoase pe gură un icnet de deziluzie, ca și cum ar fi deschis un cadou de Crăciun și ar fi găsit o șosetă murdară într-o cutie strălucitoare, iar Sean îl lipi cu capul de zid și îl dezarmă.

-Jigodie, zise el, și îi făcu cu ochiul lui Whitey, printre broboanele de sudoare care îi curgeau de pe frunte.

Johnny începu să plângă așa cum numai un copil de treispre- zece ani este în stare s-o facă, de parcă întreaga omenire s-ar fi pus pe figura lui.

Sean îl întoarse cu fața la perete și îi răsuci mâinile' la spate. îl observă pe Brendan care în sfârșit trase adânc aer în piept, buzele și brațele tremurând. Fratele mai mic rămăsese în spatele lui, în bucătăria care arăta ca după un ciclon.

Whitey se apropie de Sean și îi puse o mână pe umăr.

- Cum te simți?

- Puștanul avea de gând s-o *facă*, constată el, simțind că transpirația i se scurge prin fiecare milimetru al hainelor, până în șosete.

- Nu, n-aveam de gând, zbieră Johnny, doar glumeam. -- Du-te naibii, se răsti Whitey și se apropie de fața picului.

Nimeni nu dă un sfanț pe lacrimile tale aici, în afară de mămica ta, bestie micuță. Obișnuiește-te cu această idee.

Sean îl puse în cătușe pe Johnny și îl luă de cămașă, îl duse în bucătărie, unde îl trânti pe un scaun.

- Ray, arăți de parcă cineva te-ar fi aruncat dintr-un camion, remarcă Whitey.

Acesta privi spre frate. Brendan se sprijini de cuptor, tremurând atât de tare din tot corpul, încât Sean îl și văzu prăbușindu-se la cea mai ușoară adiere.

- Știm, zise el.

- Ce știți? îi întrebă în șoaptă tânărul.

Sean se uită la puștiul care se foia pe scaun și la celălalt, mutul, care îi privea de jos în sus ca și cum ar mai fi sperat ca ei să plece cât de curând, iar el să se poată juca mai departe *Doomm* dormitorul din spate. Sean era destul de sigur că o dată ce va face rost de un translator pentru surdo-muți și de un asistent social care să-i interogheze, își vor recunoaște

fapta, fiindcă *aveau* armă și se aflau pe stradă când Katie se întorcea de la bar. Poate pentru că Ray n-o plăcuse de fapt niciodată, ori li se păru o idee trăsnet, căci nu mai omo- râseră pe nimeni până atunci. Căci în momentul în care ții degetul pe trăgaci, trebuie să apeși neapărat, altfel degetul te mănâncă săptămâni de-a rândul.

- Ce știți? repetă Brendan, de data aceasta cu o voce răgușită și umedă.

Sean ridică din umeri. Ar fi dorit din tot sufletul să-i răs- pundă, dar, uitându-se la cei doi copii, nimic nu-i veni în minte. Chiar nimic.

JIMMY LUĂ CU EL o sticlă și o porni pe Gannon Street. La capătul străzii se afla un azil de bătrâni, o clădire masivă din piatră de var și granit, cu două etaje, care se întindea pe o parte din Heller Court, strada care începea din capătul lui Gannon. Se așeză pe treptele albe de la intrare și își lăsă privirea să rătăcească înapoi pe Gannon. Auzise că-i izgoneau de acolo pe bătrâni. De fapt, Point devenise atât de popular, încât proprietarul clădirii avea de gând s-o vândă unui tip care se specializase în administrarea unor cămine pentru tineri căsătoriți. În realitate, Point nici nu mai exista. Fusese întotdeauna sora mai snoabă a cartierului Flats, dar acum părea că nici nu face parte din aceeași familie. Azi, mâine, probabil că vor clădi o fundație, vor schimba numele întregului cartier, gravându-l pe harta Căii Buckingham.

Jimmy scoase o sticlă din geacă și își înmuie buzele în alcool, ațintindu-și privirea spre locul unde îl văzuseră ultima oară pe Dave Boyle, în ziua în care fusese răpit, care se uita la ei de la fereastra din spate a mașinii, din umbră, pier- zându-se în depărtare. „Tare aș fi dorit să nu fi fost tu, Dave. Pe bune!”

închină în cinstea lui Katie: „Tăticul l-a prins, scumpo! L-a doborât la pământ!”

- Vorbești de unul singur?

Jimmy își întoarse capul și îl zări pe Sean ieșind din mașină. Ținea în mână o cutie de bere și surâdea văzând sticla celuilalt.

- Ce scuză ai?

- Am avut o noapte grea, îi răspunse Jimmy. Sean încuviință din cap.

- Și eu la fel. Am văzut un glonț cu numele meu înscris pe el.

Jimmy îi făcu loc și polițistul se așeză lângă el.



- Cum de ai știut să mă găsești aici?

- Nevastă-ta mi-a spus că s-ar putea să-ți faci veacul pe aici.

- Nevastă-mea? se miră Jimmy, care nu-i destăinuise niciodată de raidurile lui pe strada Gannon. Doamne, ce figură mai este și ea!

- Da, Jimmy, dar cel puțin știi că am umflat pe cineva astăzi.

Jimmy sorbi prelung din sticlă. Pieptul i se zbătea ca o pasăre în laț.

- Nu zău!

- Da. I-am prins pe ucigașii fetei tale. I-am pus la răcoare.

- Ucigași? se miră Jimmy. La plural? Sean încuviință din nou.

- Niște copii de treisprezece ani. Fiul lui Ray Harris, Ray junior, și amicul lui, Johnny O'Shea. Au recunoscut acum o jumătate de oră.

Jimmy simți că îi pătrunde prin ureche un cuțit înfigându-se în creier. Se împinse în cealaltă parte. Lama fierbinte își tăia drum prin țeasta lui.

- Fără urmă de îndoială? îl întrebă el.

- Nici una, îl asigură Sean.

- De ce?

- De ce-au făcut-o? Nici măcar nu știu de ce. Se jucau cu un pistol. Au văzut o mașină venind pe șosea și unul dintre ei s-a întins pe caldarâm. Mașina virează brusc, îl ocolește pe puștan, iar O'Shea aleargă înarmat la mașină, cică doar ca s-o sperie, dar pistolul se descarcă. Katie îl lovește cu portiera, iar puștii zic că și ei au ripostat la rândul lor. Au urmărit-o ca să nu mai spună nimănui că se jucau cu un pistol.

- Și cum rămâne cu ciomăgeala pe care i-au tras-o? îl iscodi Jimmy și mai luă o gură.

- Ray junior avea o crosă de hochei. N-a răspuns la nici o întrebare. Este mut, știi? Doar a șezut acolo, cuminte. Dar O'Shea a mărturisit că au bătut-o pentru că i-a scos din minți când a luat-o la fugă.

Ridică din umeri, ca și cum întreaga zădărnicie a faptului îl surprindea până și pe el.

- Puști nenorociți, mai adăugă. De frică să nu fie pedepsiți, au omorât-o.

Jimmy se ridică în picioare. Deschise gura ca să respire, dar picioarele i se înmuieră și se trezi din nou pe treaptă. Sean îl luă de cot.

- Ia-o încet, Jim. Respiră adânc de câteva ori.

Își aminti cum se așezase Dave pe pământ, pipăindu-și cu degetele tăietura de-a lungul abdomenului de la o coastă la cealaltă. Glasul îi răsuna acum în urechi: „Uită-te la mine, Jimmy. Privește-mă!”

-Am primit un telefon de la Celeste Boyle, schimbă Sean subiectul. Spune că Dave a dispărut. Mai zice că a luat-o un pic razna în ultimele zile. Bănuiește că tu, Jim, ai putea să știi unde se află el.

Celălalt încercă să vorbească. Deschise gura, dar traheea i se bloca, ca și cum ar fi fost înfundată cu smocuri de vată muiată.

- Nimeni n-are idee unde ar putea fi Dave, adăugă Sean. Și este foarte important să discutăm cu el, Jim, pentru că s-ar putea să știe ceva legat de un individ care a fost omorât în noaptea aceea, în apropierea barului Last Drop.

- Un individ? reuși Jimmy să articuleze înainte ca traheea să i se înfunde la loc.

- Da, confirmă Sean cu voce aspră. Un pedofil cu trei antecedente. Asta-i chiar o porcărie. Cei din barăci presupun că cineva l-a surprins într-un delict cu un pic și i-a stricat distrația. Așa că, în orice caz, adăugă el, vrem să stăm de vorbă cu Dave despre caz. Știi pe unde l-am putea găsi, Jim?

Acesta scutură din cap. I se părea că se formase un tunel în dreptul ochilor, întunecându-i vederea, cu excepția celei periferice.

- Ei? întrebă Sean. Celeste zice că ți-a împărtășit bănuiala, cum că el ar fi fost vinovat de asasinarea lui Katie. Se pare că ai crezut același lucru. Avea impresia că te pregăteai să faci ceva în acest sens.

Ochii lui Jimmy străbătură tunelul până se opriră în fața unei guri de canal.

- Ai de gând să-i trimiți de-acum câte cinci sute de dolari pe lună și lui Celeste, Jimmy?

Celălalt își ridică privirea la vechiul lui amic și amândoi își citiră fețele în același timp. Sean văzu ce făcuse Jimmy, iar celălalt putu observa cum revelația lumina privirea polițistului.

-Ai făcut-o, nenorocitul, nu-i așa? îl întrebă Sean. L-ai trimis pe lumea cealaltă?

Jimmy se sculă în picioare, ținându-se de balustradă.

- Habar n-am despre ce vorbești.

- Tu i-ai ucis pe amândoi, pe Ray Harris și pe Dave Boyle. Doamne, Jimmy, am venit până aici tot gândindu-mă că ideea

asta este total dementă, dar acum îți citesc pe față crima, omule. Căcănar psihopat și țcănit ce ești! L-ai ucis pe Dave. Pe Dave Boyle, amicul nostru.

-Amicul nostru, da, bine, pufni Jimmy pe nas. Boierule din Point, poate era amicul *tău*. Tot timpul te țineai de coada lui, așa-i?

Sean făcu un pas spre el.

- A fost prietenul nostru, Jimmy. îți mai amintești? Acesta se uită în ochii lui, întrebându-se dacă avea de gând să sară la el.

- Ultima oară l-am văzut pe Dave, începu el, la mine acasă, ieri seară.

Îl îmbrânci pe Sean la o parte și traversă strada intrând pe Gannon.

- Atunci l-am văzut ultima oară.

- Ești plin de rahat.

Își deschise larg brațele în timp își întoarse privirea la Sean.

- În acest caz, arestează-mă, dacă ești atât de sigur.

- Am să găsec probe, îl amenință Sean. Știi bine că n-am să mă las.

- O să găsești pe dracu', ripostă Jimmy. îți mulțumesc pentru arestarea asasinilor fiicei mele, Sean. Sincer. Poate, totuși, dacă te-ai fi grăbit puțin...?

Ridică din umeri și îi întoarse spatele, coborând pe strada Gannon. Sean îl urmări cu privirea până se pierdu în întuneric, sub felinarul spart chiar din fața vechii lui locuințe.

„Ai făcut-o”, își spuse Sean în gând. „Chiar ai făcut-o, animal cu sânge rece. Și cel mai rău este că știu cât ești de deștept. Nu ne-ai lăsat nici un indiciu. Nu-ți stă în caracter, pentru că ești un tip meticulos, Jimmy. Fir-ai al dracului de ticălos!”

- I-ai luat viața, rosti Sean cu voce tare. Nu-i așa?

Zvârli cutia de bere ce ricoșa în bordură și se apropie de mașină. O sună la mobil pe Lauren. Când îi răspunse, spuse:

- Sunt eu, Sean.

Tăcere. Acum știa ce vroia să audă de la el, de acest lucru, pe care refuzase să-l rostească de mai bine de un an, ferindu-se cel mai tare. „Orice”, își spuse în sinea sa. „Mai bine i-aș zice orice, dar nu asta”. Totuși, în clipa aceea îi făcu pe plac. O spusese fără să vrea, la vederea picului care-l țintea în piept și a bietului Dave, în ziua în care se oferise să-l servească cu o bere, a speranței disperate care-i apăruse atunci pe chip, căci probabil nu crezuse niciodată cu adevărat că cineva putea să-i dorească tovărășia. Și o mai spuse pentru că simțea până în măduva oaselor nevoia de a rosti cu glas tare acele cuvinte, atât de dragul ei, cât și pentru sine însuși.

- Iartă-mă, zise el.

- Pentru ce? întrebă Lauren.

- Pentru că te-am considerat doar pe tine vinovată.

- Bine...

-Ăă... ziseră amândoi deodată.

- Zi tu întâi, cedă el. -Eu...

- Poftim?

- Eu... la naiba, Sean! Și tu să mă ierți. N-am vrut să...

- E în regulă, încheie el. Sincer.

Respiră o dată adânc, sorbind putoarea murdară, de transpirație stătută, din mașină.

- Vreau să te văd, s-o văd pe fiică-mea.

- De unde știi că-i a ta? replică ea.

- Este a mea.

- Dar testul de paternitate....

- Este a mea, insistă el. N-am nevoie să-mi fac hemoglo- bina. Vrsă te întorci acasă, Lauren? Vrei?...

De undeva, de pe strada scufundată în tăcere, îi ajunse la urechi zumzetul unui generator.

- Nora, rosti ea.

- Poftim?

- Țta-i numele fetei tale, Sean.

- Nora, repetă el cu voce sugrumată.

CÂND JIMMY ajunse acasă, Annabeth îl aștepta în bucătărie. El se așeză pe un scaun la masă în fața ei, și ea îi oferă un surâs tainic care lui îi era atât de drag, căci îi dădea sentimentul că îl cunoștea atât de bine, încât nu mai avea nevoie să-și obosească gura pentru tot restul vieții, că ea ghicea oricum ce vroia să spună. Bărbatul îi luă mâna și îi mângâie palma cu degetul mare, căutându-și forța în imaginea pe care și-o făcuse despre el.

Aparatul audio pentru supravegherea bebelușilor stătea între ei, pe masă. îl folosiseră în ultima lună, de când Nadine luase un afurisit de streptococ. Ascultându-i respirația pe când dormea, Jimmy și-o închipui încându-se și se așteptă la o tuse atât de puternică, încât avea să sară din pat și să se repeadă până la secția de urgență numai în maiou și chiloți. Cu toate acestea se vindecase repede, dar Annabeth nu pusese aparatul în cutia din dulapul din sufragerie. îl mai aprindea noaptea, ascultând respirația copilelor adormite.

Dar acum ele nu dormeau. Tatăl le putea auzi prin micul difuzor, şușotind și chicotind. Imaginea lor pe ecran și gândul la păcatele lui îl înfricoșă. „*Am ucis un om. Pe cel care nu trebuia*”. Conștiința și rușinea îl ardeau. „*L-am ucis pe Dave Boyle*.” Gândul îi picură, arzându-l, în stomac. îi răpăia prin trup ca o ploaie mocnită. „*Am ucis. Am ucis un nevinovat*”.

- Of, scumpule, zise Annabeth, cercetându-i chipul. Of, dragă, ce-i cu tine? Din cauza lui Katie? Iubitule, ești livid ca un mort.

Se apropie de el ocolind masa, privirea ei fiind încețoșată de îngrijorare și iubire. Se așeză călare pe genunchii lui și îi luă fața în mâini, obligându-l s-o privească în ochi.

- Spune-mi ce-i cu tine.

Jimmy căută să se ascundă de ea. Dragostea ei îl durea acum prea tare. Dorea să se ferească de mâinile ei calde și să se cuibărească într-un colțisor întunecat subteran unde să nu-l ajungă nici iubirea, nici lumina, unde se să se poată ghemui ca o minge, unde să-și strige în întuneric jalea și ura de sine.

- Jimmy, șopti ea, sărutându-i pleoapele. Jimmy, vor- bește-mi. Te rog.

Ea-și apăsă podurile palmelor de tâmplele lui, în timp ce degetele i se afundară în păr, atingându-i craniul, și îl sărută. Limba ei se strecură în gura lui, tot mai adânc, căutând în profunzime izvorul durerii, sorbindu-i-o, fiind în stare să se prefacă într-un scalpel, dacă ar fi fost necesar, și să-i taie tumoarea cancerigenă, scoțându-i-o afară din corp.

- Spune-mi. Jimmy, te rog. Spune-mi.

Și el își dădu seama, privind în adâncul iubirii ei, că trebuia să-i povestească totul, altfel era pierdut. Nu era sigur dacă ea ar putea să-l salveze, dar avea certitudinea că dacă nu i se

destăinuia acum, va pieri în mod cert. Și atunci îi spuse, îi dezvălui totul. îi povesti despre „Doar” Ray Harris și despre tristețea pe care o simțise ancorată încă de la unsprezece ani. îi zise că dragostea lui pentru Katie fusese singura realizare admirabilă a existenței lui, altfel inutile, că fiica, la cinci ani, micuța străină care nu-i acorda încredere dar, în același timp, avea nevoie de el, fusese lucrul cel mai

însălmântător pe care-l înfruntase în viață și totuși singura mare răspundere de care nu fugise. îi spuse că Katie, pe care o iubise și o protejase, fusese sufletul lui. Când ea i-a fost răpită, i-a fost smuls și sufletul din el.

- Și atunci, încheie el în bucătăria care se strâmtase în jurul lor, l-am ucis pe Dave și l-am îngropat în apele râului Mystic, ca să descopăr acum, de parcă această crimă nu mă durea destul, că mai era și nevinovat. Astea-mi sunt faptele, Anna. Și ce-am făcut nu mai pot desface. Cred că ar trebui să intru iar în pușcărie, căci acolo mi-este locul. Nu, scumpo, așa este. Nu sunt adaptat pentru lumea de afară. Nu sunt un om de încredere.

Glasul îi suna ca al altcuiva. Părea atât de diferit de cel care de obicei suna pe buze, încât se întrebă dacă Annabeth nu vedea un străin în fața ei, unul ce semăna leit cu chipul său, în timp ce el se dizolvase în eter. Totuși, ochii ei erau uscați și calmi, de parcă ar fi pozat pentru un tablou: având bărbia ridicată, iar privirea limpede și opacă.

Jimmy le auzi din nou pe fete la monitor, șușotind ca adierea blândă a unui zefir.

Annabeth se lăsă în jos și începu să-i desfacă nasturii de la cămașă. El îi urmări degetele îndemânatice, care-i atingeau trupul amorțit. îi deschise cămașa și îi dezgoli umerii, după care își lipi obrazul de pieptul lui.

- Eu doar..., începu el.

- Ssst, șopti ea. Vreau să-ți ascult inima.

Măinile îi alunecară pe coaste după care i se ridicară pe spinare și își apăsă obrazul și mai tare de pieptul lui. închise ochii și un surâs firav îi arcui buzele. Când se trase îndărăt, Jimmy îi mai simțea obrazul lipit de piept ca un semn de neșters. Se depărta de el și se așeză pe podea în fața lui, pironindu-și ochii pe chipul său. își înclină capul spre monitorul pentru supravegherea bebelușilor și, pentru o clipă, ascultară respirația fetelor adormite.

- Știi ce le-am spus când le-am dus la culcare astă-seară? Jimmy scutură din cap.

- Le-am zis că trebuie să fie nemaipomenit de drăguțe cu tine de-acum încolo, pentru că, pe cât de mult am iubit-o *noi pe* Katie, tu ai iubit-o și mai mult, căci ai zămislit-o și ai ținut-o în brațe când era micuță. Uneori, dragostea ta pentru ea era atât de mare, încât îți umfla inima ca un balon și simțeau că avea să pocnească dintr-o clipă în alta, de atâta iubire.

- Doamne! exclamă Jimmy.

- Le-am spus că tatăl lor le iubește și pe *ele* la fel de mult. Că are patru inimi și că toate erau umflate ca baloanele și-l dureau. Că n-au de ce să se teamă, dacă tu le iubești așa. Iar Nadine m-a întrebat: „Niciodată?”

- Te rog, o imploră Jimmy, care se simțea ca zdrobit sub greutatea unor blocuri de granit. Oprește-te!

Ea își scutură capul o singură dată, ațintindu-l cu privirea calmă.

- I-am răspuns Nadinei: „Ai dreptate. Niciodată, pentru că tatăl este un rege, nu un prinț. Iar regii știu ce trebuie să facă, chiar dacă le vine greu, ca lucrurile să fie cum trebuie. Tatăl este suveran și el va face...”

- Anna...

- ...va face *tot ce* trebuie pentru cei dragi lui". Toți comitem greșeli. Toată lumea. Dar oamenii mari încearcă să facă lucrurile așa cum se cuvine. Și asta-i tot ce contează. Asta-i marea dragoste. De-aceea tatăl este un om mare.

- Nu, se apără Jimmy, simțindu-se orbit.

-A sunat Celeste, îl informă Annabeth, ale cărei cuvinte îi ieșeau acum pe gură ca niște săgeți.

- Nu-mi...

- Te căuta pe tine. Mi-a povestit că ți-a destăinuit propriile bănuieli îri privința lui Dave.

El se frecă la ochi cu dosul mâinii și se uită la ea de parcă n-o văzuse niciodată.

- Mi-a spus chestia asta, Jimmy, și eu m-am întrebât ce fel de *soție* poate să zică asemenea lucruri despre soțul ei? Cât de lipsit de curaj trebuie să fii ca să vii cu asemenea povești? Și de ce să-ți spună *ție*, Jim? De ce să alerge la tine?

Lui îi trecu prin minte o idee, felul în care Celeste îl privea uneori îi făcuse întotdeauna o anumită impresie, dar nu scoase un cuvânt. Ea zâmbi de parcă întrezărise răspunsul pe figura lui.

- Aș fi putut să te sun la celular. Dar pentru că mi-a dezvăluit ce știai și văzându-te plecând cu Val, am putut să ghicesc ce aveai de gând. Jimmy, nu sunt proastă.

Nu fusese așa niciodată.

- Dar nu te-am sunat. Nu te-am oprit.

- De ce? o întrebă el cu voce spartă.

Annabeth își înălță capul spre el de parcă răspunsul s-ar fi aflat chiar sub nasul lui. Se ridică în picioare, uitându-se la el de sus, cu o căutătură curioasă, și aruncându-și pantofii din picioare. Își desfăcu fermoarul de la blugi și îi trase în jos, de-a lungul coapselor. Se aplecă din mijloc și îi împinse până la glezne. Ieși din ei în timp ce-și scotea tricoul și sutienul, îl trase pe Jimmy de pe scaun. Își lipi trupul de el și îi sărută pomeții umezi ai obrazilor.

- Pentru că ei, îi zise, sunt slabi.

- Cine, ei?

- Toți, răspunse ea. în afară de noi.

Îl dezbracă de cămașă și Jimmy îi revăzu cu ochii minții chipul din prima lor noapte împreună, la Pen Channel. Îl întrebuse dacă avea crima în sânge și Jimmy o convinsese atunci că nu, crezând că acela era un răspuns pe placul ei. Abia acum, după mai bine de doisprezece ani o înțelese. Doar adevărul voise ea să audă din gura lui. Indiferent de răspuns, ea s-ar fi adaptat. L-ar fi acceptat. Și-ar fi potrivit viața cu viața lui.

- Noi nu suntem slabi, îl asigură ea, iar el se lăsă cuprins de dorință.

Dacă ar fi putut s-o mănânce de vie fără să-i provoace dureri, i-ar fi devorat organele. Și-ar fi înfipt dinții în gâtul ei.

- Noi nu vom fi niciodată slabi, mai adăugă ea, așezându-se pe masa din bucătărie, cu picioarele bălăbănindu-se pe margine.

Jimmy își privi nevasta în timp ce ieșea din pantaloni, conștient că nu era decât o ușurare temporară, o simplă amânare a remușcărilor pentru asasinarea lui Dave, ferindu-se de ele la adăpostul cărnii și al forței ei. Dar îi era de-ajuns pentru astă-seară. Poate nu pentru mâine sau zilele care urmau. Dar, în mod hotărât, pentru noaptea asta avea să-i fie de ajuns. Și nu așa începeau toate vindecările? Cu pași mici? Ea îi puse mâinile pe șolduri, afundându-și unghiile în spatele lui.

- Când terminăm, Jim... -Da?

Se simțea îmbătat de ea.

- Spune-le și fetelor noapte bună.

## **EPILOG**

Jimmy din Flats» Duminică

o să-ți păstrăm un loc

JIMMY SE TREZI duminică dimineața în sunetul îndepărtat al tobelor.

Nu în bătaia timpanelor și în „taratata” unei orchestre de club, ci în bubuitul profund și constant al unei petreceri pe un câmp de bătălie, chiar la marginea cartierului. Apoi, auzi behăitul subit și fals al trompetelor. Încă o dată, larma se auzea din depărtare, răzbătând prin aerul dimineții de la o distanță de zece sau douăsprezece străzi, și se stinse aproape imediat ce începuse. În tăcerea care se lăsă, el rămase întins pe pat ascultând liniștea asurzitoare a unei

dimineți târziu de duminică, una însorită, judecând după strălucirea aurie care se strecura printre storurile trase. Auzi ticăitul ceasului, uguitul porumbeilor dincolo de ferestre și lătratul sec al unui câine din stradă. Portiera unei mașini se deschise și se închise, iar el se așteptă să audă pornirea unui motor, dar nu-l mai auzi, după care bum-bumul profund din depărtare îi ajunse iar la urechi, din ce în ce mai aproape.

Își aruncă ochii la ceasul de pe noptieră. Era unsprezece. Ultima oară când mai dormise atât de târziu, fusese... De fapt, uitase de când nu mai dormise până la ora aceea. De ani de zile. De aproape un deceniu. Îi reveni în memorie oboseala din ultimele zile, senzația care-l încercase că sicriul lui Katie se ridica și cobora ca un lift prin trupul său. După aceea, „Doar” Ray Harris și Dave Boyle veniseră să-l viziteze astă-noapte în timp ce el ședea beat pe canapeaua din sufragerie, cu un pistol în mână, urmărindu-i cum îi făceau semn cu mâna de pe locul din spate al mașinii care răspândea miros de mere. Iar ceafa lui Katie se înălța între ei, când dispăreau în goană pe strada Gannon. Katie nu se uitase înapoi măcar o dată. „Doar” Ray și Dave îi făceau cu mâna ca nebunii, în timp ce pe Jimmy îl mânca pistolul din palmă. Adulmecase mirosul armei și îi veni să-și bage țeava în gură.

Priveghiul fusese un coșmar. Celeste se arătase pe la opt seara, când era înghesuia mare, și sărise la el, lovindu-l cu pumnii, făcându-l criminal.

- Măcar ai *trupul* ei! uriașe ea. Eu ce am? Unde este, Jimmy? *Unde?*

Bruce Reed și fiii săi săriră s-o imobilizeze și s-o scoată afară, dar Celeste continua să țipe din toți rărunchii:

- Criminalule! Este un criminal! Mi-a ucis soțul! Criminalule!

Era criminal. Apoi, urmasă înmormântarea și slujba la locul de îngropăciune. Încremenise în picioare când copilul fu coborât în groapă, coșciugul fiind lovit cu lopeți de glod și de pietre. Katie se îndepărta de el sub toată acea țărână de parcă nici nu s-ar fi născut vreodată.

Toată greutatea durerii o simțise în oase astă-noapte. Adormise adânc, cu sicriul fetei lui care urca și cobora neîncetat. În momentul în care pusese arma la loc și se prăbușise pe pat, rămase țeapăn, de parcă măduva din oase i se îmbibase cu suflul morții, și sângele i se încheaga.

„O, Doamne,” își spuse în gând, „niciodată nu m-am simțit mai obosit. Așa de obosit și de trist, de inutil și de singur. Mă simt epuizat de propriile mele greșeli, de furie și de amărăciune, de tristețe amară. Sunt doborât de propriile păcate.

O, Doamne, lasă-mă în pace și lasă-mă să mor ca să nu mai greșesc, să nu mai știu ce-i oboseala și să nu mai car după mine poverile iubirilor și ale firii mele. Eliberează-mă de toate astea pentru că sunt prea obosit ca să mă descurc de unul singur”.

Annabeth se străduise să-i înțeleagă sentimentul de vină, toată oroarea față de sine însuși, dar nu fusese în stare. Doar nu ea apăsase pe trăgaci. Iar acum dormise până la ora unsprezece, exact douăsprezece ore, cufundat într-un somn de moarte, pentru că nu auzise când se sculase soția.

Citise undeva că semnul de recunoaștere al unei depresii profunde era un sentiment constant de neliniște, o nevoie predominantă de somn, dar în timp ce se scula în capul oaselor și asculta bubuitul tobelor, cărora li se alăturase de acum sunetul trompetelor, se învioră. Se simți ca la douăzeci de ani, treaz de-a binelea, de parcă nici nu mai avea nevoie de somn.

„Este paradă, își dădu el seama. Tobe și trompetele veneau de la fanfara care se pregătea să străbată toată Calea Buckingham, la amiază. Se sculă din pat, se duse la fereastră și trase storurile. Motivul pentru care automobilul cela nu pornise era că fusese blocat tot bulevardul din Flats până în Rome Basin. Fuseseră blocate treizeci și șase de străzi. Se uită prin fereastră pe bulevard. Vedea o fâșie curată de asfalt albastru-cenușiu sub soarele arzător. Capre albastre blocau accesul la fiecare intersecție și se înșiriau de la o bordură la cealaltă, pe cât vedeai cu ochii.

Oamenii tocmai începuseră să iasă din casă și să-și caute cele mai bune locuri pe trotuar. Jimmy îi urmări cum își așezau lăzile frigorifice, aparatele de radio și coșurile de picnic. Le făcu un semn cu mâna lui Dan și lui Maureen Guden, în timp ce aceștia-și desfăceau scaunele pliante în fața spălătoriei automate a lui Hennesey. Când îi răspunseră la salut, fu mișcat de interesul pe care-l întrezări pe figurile lor. Maureen își făcu mâinile căuș și îl strigă. Jimmy deschise fereastra și se aplecă peste pervaz, inhalând razele soarelui și aerul proaspăt al dimineții. Reminiscentele prafului de primăvară se prinseseră de ramele ferestrelor.

- Ce-i, Maureen?

- Ce mai faci dragă? îl întrebă ea. Ești bine?

- Da, îi răspunse el și fu surprins realizând că, de fapt, era bine.

Încă mai simțea prezența copilei moarte în suflet, ca pe o a doua inimă care îi bătea înfuriată și care niciodată, era sigur, nu-și va înceta bătăile turbate. Nu-și făcea nici o iluzie despre asta. Durerea pierderii ei n-avea să-l părăsească niciodată, va face parte integrantă din el, însemnând mai mult decât o mână sau un picior. Dar în timpul somnului îndelungat ajunsese oarecum la o resemnare elementară asupra faptului. Suferința prinsese deja rădăcini în sinea sa și avea s-o trateze ca atare. Astfel, în aceste împrejurări, se simțea mult mai bine decât s-ar fi așteptat.

- Sunt... în regulă, strigă el lui Maureen și lui Dan. Dacă stau să mă gândesc mai bine, știi?

- Ai nevoie de ceva, Jim? îl întrebă Dan.

- Poți să ne ceri *orice*, îl asigură Maureen.

Iar el se simți purtat de un val de mândrie și de dragoste veșnică pentru ei și pentru tot acest colț de lume în vreme ce le răspundea:

- Nu, mulțumesc, sunt bine. Dar faptul că vă oferiți înseamnă mult pentru mine.

- Vii jos? strigă ea.

- Cred că da, s-ar putea, răspunse Jimmy, nefiind sigur până când nu-i ieșiră cuvintele pe gură. Ne vedem jos în curând?

- O să-ți păstrăm un loc, îl asigură Dan.

Îi făcură semne cu mâna și el le răspunse așijderea, după care se îndepărtă de fereastră, cu pieptul încă plin de un amestec copleșitor de dragoste și mândrie. Leagănul lui din copilărie. Aveau să-i păstreze un loc. Nu mințeau. Doar el era Jimmy din Flats.

Așa-l porecliseră băieții mai mari în vremurile de demult, înainte de-a ajunge la Deer Island. îl luaseră cu ei la cluburile din strada Prince, în North End, și ziceau: „Bună, Carlo, ăsta este prietenul meu de care ți-am povestit. El este Jimmy din Flats”.

Iar Carlo sau Gino făceau ochii cât cepele și se mirau: „Nu zău? Jimmy din Flats. îmi pare bine, Jimmy. Te admir de multă vreme”. Urmau glumele pe seama vârstei lui, dar Jimmy era conștient de respectul, dacă nu chiar de un soi de venerație minoră, pe care prezența sa le impunea acestor tipi duri. El era Jimmy din Flats. La șaptesprezece ani fusese capul unei bande de hoți. La *șaptesprezece* ani, credeți? Un om serios, cu care nu era bine să te pui. Un bărbat care- și ținea gura, cunoștea regulile jocului și știa cum să impună respect. Un om care-i băgase în pâine pe amici.

Fusese Jimmy din Flats în trecut și mai era și acum, iar cei care începuseră să se adune de-a lungul traseului paradei îl iubeau. Își făceau griji pentru el și îi împărtășeau cum puteau durerea. Ce le dădea el în schimbul dragostei? Trebuia să-și pună această întrebare. Ce le oferise el de fapt?...

Prezența cea mai dominatoare de care se bucurase acest cartier, de când Poliția Federală și Secția pentru trafic de influență și corupție arestase banda lui Louie Jello, fusese cine?... Bobby O'Donnell? El, împreună cu Roman Fallow. O pereche de traficanți de droguri și șantajști mediocri care se ocupau acum de trafic de influență și de camătă. Zvonurile ajunseseră și la urechile lui, cum că încheiaseră un fel de înțelegere cu bandele vietnameze din Rome Basin, ca să împiedice pătrunderea oricărui alt chinezoi în zona lor de influență, își

delimitaseră teritoriul și își sărbătoriseră alianța dând foc florăriei lui Connie, care arsesse până în temelii, ca semn de avertizare pentru oricine refuza să le plătească taxele de protecție. Nu așa se proceda. Îți țineai bișnița departe de cartierul în care locuiai. Îți scuteai vecinii de porcăriile tale, iar ei, drept recunoștință, îți păzeau spatele și își făceau urechile pâlnie când apărea vreun zvon despre tine. Și dacă, ocazional, grațitudinea lor se manifesta și sub forma de plic, de cozonac sau de automobil, rămânea la alegerea lor. Așa te răsplăteau pentru faptul că-i protejai.

Așa dominai un cartier. în mod benevol. Cu un ochi la interesele lor și cu altul la preocupările tale. Nu lăsați pe orice Bobby O'Donnell sau pe vreun amator cu privire piezișă și limbariță să creadă că se puteau învârti pe aici și să-și facă de cap. Nici dacă se retrăgeau de bună voie.

Jimmy părăsi dormitorul și se trezi singur în apartament. Ușa de la capătul coridorului era deschisă. Auzi glasul lui Annabeth din locuința de deasupra și sunetul pașilor ficelilor, tropăind pe podele în timp ce fugăreau pisica lui Val. Intră în baie, dădu drumul la duș, păși în cadă când apa se încălzi și își ridică fața spre jet.

Singurul motiv pentru care O'Donnell și Farrow nu se legaseră de prăvălia lui era că ei îl știau un apropiat al fraților Savage. Și, ca orice om cu scaun la cap, O'Donnell le știa de frică. Dacă el și amicul său se temeau de frații Savage, atunci prin asociație se temeau și de el.

Îi știau de frică. De frica lui Jimmy din Flats. Să fi fost de unul singur, Dumnezeu știe ce se putea întâmpla, dar fusese

cu siguranță deștept. Și cu frații Savage care-i acopereau spatele, putea dispune de toată forța și de curajul necesare. Pune-i laolaltă pe Jimmy Marcus și pe frații Savage, cu *adevărat*, și puteau.... Ce? Să păstreze cartierul curat, după cum merita. Să pună stăpânire pe întregul oraș. Să-l aibă în palmă.

„Te rog, nu face asta, Jimmy. Vreau să-mi mai văd soția. Vreau să-mi trăiesc viața. Jimmy, te rog, nu-mi lua viața. Uită-te la mine!”

Jimmy închise ochii și lăsă jetul puternic de apă fierbinte să-i răpăie peste față. „Privește-mă!”

„Mă uit la tine, Dave. Te văd”. Revăzu cu ochii minții figura rugătoare a prietenului său din copilărie, stropi de salivă umezindu-i buzele, la fel ca și lui „Doar” Ray Harris, acum treisprezece ani. „Uită-te la mine!” „Mă uit, Dave! Te văd. N-ar fi trebuit să te mai cobori niciodată din mașina aceea. Știai? Ar fi trebuit să dispari odată pentru totdeauna. Dar te-ai întors aici, acasă la noi, cu sufletul desfigurat. Nu te-ai potrivit niciodată cu noi, Dave, pentru că ei te-au otrăvit și pe tine, iar otrava lor n-a așteptat decât un moment prielnic ca să țâșnească din tine. „Nu ți-am ucis eu fata, Jimmy. N-am omorât-o pe Katie. Nu eu, nu eu!” „Poate nu ești vinovat de moartea ei, Dave. Am aflat și eu între timp. Se pare că n-ai avut nici în clin nici în mână cu această crimă. Mai există totuși o șansă ca polițiștii să fi învinuit pe nedrept niște puștani, dar trebuie să recunosc că, una peste alta, nu erai vinovat, pare-se, de moartea fiicei mele”. „Și atunci?” „Dar tot ai ucis pe *cineva*, Dave. Celeste avea dreptate în privința ta. De altfel, știi ce li se întâmplă picilor molestați.” „Nu, Jim. De ce nu-mi spui tu?” „Devin ei înșiși pedofili. Mai devreme sau mai târziu. Otrava lucrează în tine și trebuie să iasă la suprafață. Omorându-te pe tine, am protejat o

potențială victimă de colțul tău veninos, Dave. Poate chiar pe băiatul tău. „Nu-l băga pe fiul meu în treaba asta.” „O dată ce ai urcat în mașină, Dave, n-ar fi trebuit să te mai întorci niciodată. Așa reușesc eu să trăiesc cu faptul crimei’. Nu mai erai de-al nostru. Nu pricepi? Asta înseamnă un cartier, un loc unde oamenii *de același soi trăiesc laolaltă. Toți ceilalți ar trebui să se țină deoparte, fir-ar a dracului de treabă!*”

Vocea lui Dave se răspândi în jetul de apă și îi răpăi în țeastă: „Acum trăiesc în sufletul tău, Jimmy. Nu mai poți să scapi de mine cu un glonte”. „Ba da, Dave, mai pot”.



Jimmy închise dușul și ieși din cadă. Se șterse și își suflă nasul. Își simțea mintea mai limpede decât înainte. Șterse aburul de pe micul geam din colț și își coborî privirea pe aleea ce se așternea în spatele casei. Ziua era atât de limpede și de luminoasă, că până și aleea aceea părea curată. Doamne, ce zi frumoasă! Ce duminică minunată! Ce zi ideală pentru o paradă. Împreună cu soția și cu fetele, va coborî în stradă, vor strânge mâini, vor urmări fanfara, pe cei care mășăluiau și pe participanții roind sub razele strălucitoare ale soarelui. Vor mânca hot dog și vată de zahăr și le va cumpăra fetelor stegulețe și tricouri. Și un proces de vindecare va începe în mijlocul timpanelor și al tobelor, al trompetelor și al strigătelor de bucurie. Era sigur că se vor lăsa purtați de acest val, în timp ce vor sta pe trotuar și vor sărbători fondarea cartierului lor. Și când moartea lui Katie îi va copleși din nou în orele înserării, iar trupurile li se vor clătina sub greutatea durerii, cel puțin vor rămâne cu amintirea acestei după-amieze care să le compenseze cât de puțin jalea. Avea să înceapă vindecarea. Toți își vor da seama de acest fapt. Măcar pentru câteva ore în după-amiaza aceasta, vor cunoaște dacă nu bucuria, cel puțin plăcerea.

Se îndepărtă de fereastră și își stropi fața cu apă caldută, apoi își acoperi obraji și gâtul cu cremă de ras. În timp ce începea să se radă, îi trecu prin minte că era ticălos. De fapt, nu cine știe ce, conștiința acestui fapt nu-i zdrobea inima. Doar atât, o conștientizare de moment, ca niște degete care îi mângăiau cu blândețe pieptul. „Prin urmare, ăsta sunt eu”.

Se uită în oglindă și nu mai simți nimic. Își iubea fiicele și nevasta. Iar ele îi împărtășeau dragostea. În ele își găsea certitudinea absolută. Puțini oameni aveau norocul lui.

Omorâse un om pentru o crimă pe care probabil nici n-o săvârșise. De parcă asta n-ar fi fost destul, nici nu prea regreta ce făcuse. Demult, mai ucisese unul. Legase bolovani de ambele cadavre și le aruncase pe fundul râului Mystic. Îi plăcuseră sincer amândoi, Ray puțin mai mult decât Dave, dar ținuse la amândoi. Cu toate acestea, îi omorâse. Pentru a apăra un principiu. Rămăsese în picioare pe o lespede de piatră deasupra râului și privise cum chipul lui Ray se albise și se legăna în timp ce se scufunda sub unde, cu ochii deschiși și lipsiți de viață. Și în toți acești ani nu se simțise prea vinovat, chiar dacă își destăinuise fapta în sine sa. Dar ceea ce numea vină era de fapt o teamă de karma negativă, anume ca răul făcut de el să nu se întoarcă asupra lui sau a celor dragi. Bănuia că moartea lui Katie ar fi putut constitui o împlinire a acelui tip de karma. Împlinirea supremă, dacă te gândeai mai bine. Sufletul lui Ray se întorsese în pânțele soției și îi ucisese fata pentru nici un alt temei *în afară de karma*.

Iar Dave? Înfășuraseră un lanț printre găurile unui bloc din PVC, pe care îl legaseră strâns în jurul trupului său, iar cele două capete le prinseseră de un lacăt. Apoi se luptaseră să-i ridice cadavrul atât cât era nevoie, ca să-l ridice peste marginea bărcii, șLil azvârliră în apele râului. Jimmy își păstră

imaginea clară a copilului Dave, nu cea a adultului, care se ducea la fund. Cine mai putea ști unde aterizase? Dar acum se afla acolo, ascuns în adâncurile râului Mystic, uitându-se în sus. „Rămâi acolo, Dave. Rămâi acolo”.

Adevărul era că Jimmy nu se simțise niciodată prea vinovat de faptele sale. Sigur, aranjase cu un amic din New York ca să-i trimită familiei lui Harris câte cinci sute de dolari pe lună, în următorii treisprezece ani, dar nu din pricina vinei, ci a unui puternic simț al afacerilor, căci atâta timp cât ei îl credeau pe „Doar” Ray încă în viață, n-ar fi trimis pe nimeni să-l caute. De fapt, acum, mezinul familiei Harris fiind la pâmaie, dă-i naibii, putea să nici nu le mai trimită bani. Putea să-i folosească la ceva mai bun.

Avea să-i pună în folosul cartierului, se hotărî el. Îi va folosi ca să-și protejeze vecinii. Privind în oglindă, decisă că acesta era exact lucrul pe care îl va face. Erau doar banii lui. De acum încolo, îi aparțineau. Trăise treisprezece ani de zile într-o minciună, prefăcându-se că era un cetățean cinstit, când nu vedea în jur decât șanse ratate. Aveau de gând să construiască un stadion mai jos? Cu atât mai bine. Hai să discutăm despre muncitorii pe care îi

reprezentăm. Nu? Ah, O. K. Fiți cu ochii în patru, băieți. Nu v-ar conveni să izbucnească un incendiu sau altceva de acest gen.

Trebuia să discute cu Val și cu Kevin despre viitorul lor. Orașul abia aștepta să se deschidă. Iar Bobby O'Donnell? Perspectivele lui, hotărî Jimmy, nu păreau prea roz dacă se va învăța mult prin East Bucky.

Termină cu bărbieritul și aruncă o ultimă privire asupra chipului din oglindă. Era un ticălos? Așa să fie. Putea să se mulțumească și cu asta, pentru că avea o inimă plină de iubire și o certitudine în viață. Așa cum îi mergeau vânzările, n-o ducea prea rău. Se îmbracă. Trecu prin bucătărie simțind

că acel om, care pretinsese că a fost atâția ani de zile, dispăruse, se scursese în canal o dată cu apa din baie. Le auzi pe fete țipând și râzând, probabil că pisica lui Val le lingea, iar ele nu mai puteau de bucurie. „Ce sunet frumos!” își spuse în gând.

AFARĂ, ÎN STRADĂ, Sean și Lauren își găsiră un loc în fața Cafenelei Nate & Nancy. Nora dormea în căruciorul pe care-l așezară la umbră. Se sprijiniră cu spatele de zid și își mâncară cornetele de înghețată. Sean își privi soția și se întrebă dacă vor reuși să se înțeleagă, dacă nu cumva despărțea de un an de zile nu le făcuse prea mult rău, nu le tocise dragostea și nu le întunecase memoria anilor buni petrecuți împreună, în afară de ultimii doi. Lauren îl luă totuși de mână și i-o strânse cu putere, iar el își plecă ochii la fiică-sa. Se gândi că chiar îl făcea s-o adore, ca pe o mică zeităte, umplându-i toate rezervele de dragoste.

Printre rândurile care mărșăluiau în fața lor cu pas de paradă, el îi zări pe Jimmy și pe Annabeth Marcus, și cele două fetițe drăguțe pe umerii lui Val și ai lui Kevin Savage, fetele făcând semne cu mâna la fiecare decapotabilă ce trecea pe lângă ele.

Cu două sute șaisprezece ani în urmă, își aminti Sean, fusese ridicat primul penitenciar din regiune de-a lungul malurilor Canalului, căruia în cele din urmă așa-i rămase numele. Primii locuitori din Buckingham fuseseră pușcăriașii împreună cu familiile lor, alături de soțiile și urmașii celor care locuiau în închisoare. Nu fusese niciodată un armistițiu ușor. Când prizonierii au fost eliberați, adesea erau prea bătrâni sau prea obosiți ca să plece mai departe, iar Buckin- gham deveni curând renumit ca un refugiu al scursurilor societății. De-a lungul bulevardului și al străzilor murdare

se iviră baruri ca ciupercile după ploaie, iar paznicii din pușcărie luară literalmente în primire colinele, construindu-și case în Point, așa încât să-i aibă încă o dată sub ochi pe foștii lor întemnițați. Secolul nouăsprezece cunoscu o înflorire a comerțului cu vite, grajduri apărând din pământ acolo unde acum se întindea autostrada. Pe atunci, o cale ferată pentru mărfuri trecea de-a lungul străzii Sydney, pe unde defila acum parada. Generații de prizonieri și de măcelari, mai apoi urmașii lor, împinseră cartierul Flats până la marginea șinelor de cale ferată. Penitenciarul se închise în urma unei mișcări de reformă demult uitată, se termină și comerțul cu vite, dar barurile continuă să se înmulțească.

Valul de imigranți irlandezi urmă celui de italieni, depă- șindu-i de două ori ca număr, și fură înălțate șinele trenului suspendat, iar ei toți năvăliră în centru în căutarea locurilor de muncă, dar se întorceau mereu aici la sfârșitul zilei. Se întorceau aici pentru că în mahalaua asta își clădiseră case, știau ce pericole îi pasc și ce bucurii îi așteptau, dar lucrul cel mai important era că nimic din ce se întâmpla aici nu îi surprindea. Exista o anumită logică a corupției, a vărsărilor de sânge, a bătăilor din baruri, a jocului copiilor și a sexului de sâmbătă dimineața. Nimeni nu era conștient de ea și tocmai asta era chestiunea. Nimeni altcineva nu mai era binevenit aici.

Lauren se sprijini de el. Fruntea ei îi atingea bărbia, iar Sean îi simți sufletul sfâșiat între hotărâre și îndoială, chinuit de nevoia ca el să-i recâștige încrederea.

- Cât de speriat ai fost când puștiul a întors arma spre tine? îl întrebă.

- Să-ți spun adevărul?

- Te rog.

- A fost cât pe ce să fac pe mine.  
își înalță capul de sub bărbia lui și i se uită drept în ochi.

- Nu glumești!

- Deloc, o asigură el.

- Te-ai gândit la mine?

- Da, recunosc el. M-am gândit la amândouă.

- La ce te-ai gândit?

- M-am gândit la clipa de acum, îi răspunse el.

- La paradă și la toate astea?

El încuviință din cap. Ea îl sărută pe gât.

- Ești un mare mincinos, scumpule, dar este tare drăguț din partea ta s-o spui.

- Nu te mint, se apără el. Chiar așa a fost. Ea-și coborî privirea la Nora.

- Are ochii tăi.

- Și nasul tău.

Se uită îndelung la bebelușul lor și zise:

- Sper ca asta să meargă.

- Și eu, o sărută el.

Se sprijiniră iar cu spatele de zid, ținându-se în brațe, în vreme ce un șir neîntrerupt de oameni treceau pe lângă ei pe trotuar. Deodată, Celeste se opri în fața lor. Era foarte palidă și avea părul plin de mătreață. Se trăgea tot timpul de degete, ca și cum încerca să și le smulgă din încheieturi.

Clipi în fața lui.

- Bună, agent Devine, zise ea.

Sean îi întinse o mână pentru că ea părea să aibă nevoie de un contact, altfel ar fi fost luată de valul mulțimii.

- Salut, Celeste. Spune-mi Sean. Este bine așa.

Ea îi scutură mâna. Palmele îi erau cleioase, iar degetele fierbinți i se desprinseră de mâna lui imediat ce o atinseră.

- Asta-i Lauren, soția mea, făcu el prezentările.

- Bună, o salută Lauren.

- Salut.

Pentru o clipă, nimeni nu mai știa ce să zică. Rămaseră acolo, stânjeniți. Apoi Celeste își întoarse ochii spre celălalt trotuar, iar Sean îi urmă privirea spre locul în care se afla Jimmy, în picioare, cu un braț petrecut în jurul lui Annabeth, amândoi strălucind în soare, înconjurați de familie și de prieteni. Arătau de parcă n-aveau de gând să mai sufere niciodată vreo pierdere.

Privirea lui Jimmy o ocoli pe Celeste și îl întâlni pe Sean. Făcu un semn din cap, iar el îi răspunse în același fel.

- El mi-a omorât bărbatul, îl informă Celeste. Sean simți cum Lauren îngheță sprijinită de el.

- Știu, spuse el. Nu am încă nici o dovadă, dar știu. -Ai s-o faci?

- Ce?

- Să dovedești că-i așa? îl întrebă ea.

- Am să încerc, Celeste. Jur pe Dumnezeu!

Ea privi spre bulevard și se scarpină în cap cu o ferocitate leneșă, de parcă își vâna păduchii.

- Se pare că nu pot să-mi adun gândurile în ultima vreme, râse ea. Nu sună bine, dar nu pot.

Pur și simplu nu pot.

Sean se apropie de ea și îi atinse încheietura mâinii. Ea îl privi cu ochii căprui, sălbatici și îmbătrâniți. Era sigură că el avea s-o plesnească.

- Pot să-ți recomand un doctor, Celeste, zise el, cineva specializat în cei care i-au pierdut pe cei dragi în atentate violente.

Ea aprobă cu un gest, deși nu părea să găsească prea multă consolare în cuvintele lui. Se desprinsese din mâna lui și începu iar să tragă de degete. Observă că Lauren se uita la ea și își coborî privirea. Își lăsă mâinile în jos, apoi le ridică din nou și își încrucișă brațele pe piept, acoperindu-și coatele cu mâinile, ca și cum încerca să le împiedice să se desprindă de trup. Sean observă că Lauren îi oferă un surâs timid și ezitant, dar plin de înțelegere, și fu surprins văzând-o pe Celeste răspun- zându-i cu un mic zâmbet și cu o privire de recunoștință.

Își iubea soția în acea clipă mai profund ca niciodată și se simțea umilit de priceperea ei de a transmite instantaneu un mesaj de înfrățire cu sufletele pierdute. Atunci, avu certitudinea că numai din cauza lui nu rezistase căsnicia lor, din cauza manifestărilor egou-lui său polițienesc, a disprețului care-l dominase treptat față de greșelile și fragilitatea oamenilor. Se apropie de soție și o mângâie pe obraz. Gestul acesta o făcu pe Celeste să-și întoarcă ochii. Ea se uită la bulevard în vreme ce-și făcea apariția un car în forma de mânășă de base-ball, înconjurat din toate părțile de prichindei din Mica Ligă și de echipe de T-ball, puștani râzând cu gura până la urechi și făcând semne cu mâna, înnebuniți de adorație.

Ceva legat de acest car alegoric îl înfiora pe Sean, poate felul în care mânășă de base-ball părea că tot mai puțin că-i leagă pe copii și ei tot mai mult pe punctul de a se prăbuși peste ei. Dar puștii ignorau total această tendință și surâdeau ca demenții. În afară de unul care era abătut, privind la scoabe, iar Sean îl recunoscu imediat. Era fiul lui Dave.

- Michael! îl strigă maică-sa făcându-i semne cu mâna, dar puștiul nu se întoarce. Își ținea ochii plecați, deși ea-l strigă pentru a doua oară.

-Michael, scumpul meu! Bombonicele, uite! Michael!

Carul alegoric continua să înainteze, iar Celeste continua să-l strige, și fiul refuza s-o vadă în ochi. Sean îl recunoscu pe Dave în umerii și în bărbia copilului, în frumusețea lui aproape delicată.

- Michael! îl mai strigă o dată Celeste, începând iar să tragă de degete și- coborând de pe bordură.

Carul trecu pe lângă ei, dar Celeste continua să meargă în urma lui, croindu-și drum prin mulțime, făcând semne cu mâna și strigându-și băiatul pe nume.

Sean o simți pe Lauren care îi dezmiarda ușor brațul în timp ce el se uita peste drum la Jimmy. Chiar dacă și-ar fi irosit tot restul vieții, avea să-l urmărească fără încetare. „Mă vezi, Jimmy? Haide. Mai uită-te o dată încoace!”

Iar acela își întoarce capul spre el și îi zâmbi. Sean își ridică mâna, cu degetul arătător întins și degetul mare îndoit ca un trăgaci de pistol. Apoi își mișcă degetul mare în jos și „trase”. Jimmy surâse și mai larg .

- Cine era femeia aia? îl întrebă Lauren.

Îl revăzu în minte pe Dave Boyle și își dori să-i fi cumpărat berea pe care i-o promisese în cea de-a doua zi a anchetei, își dori să fi fost mai drăguț cu el când erau copii, să nu-l fi părăsit tatăl, să nu-și fi pierdut mințile mamă-sa și să nu i se fi întâmplat în viață multe alte lucruri rele. Asistând de pe trotuar la paradă, împreună cu soția și copilul, își dori o mulțime de lucruri pentru vechiul amic din copilărie. Dar mai ales pace. Mai mult decât orice, spera ca Dave, oriunde s-ar fi aflat, să fi găsit un pic de pace.

## CUPRINS

BĂIEȚII CARE AU SCĂPAT DIN GURA LUPILOR «1975

Diferența dintre Point și Fiat.....5

Patru zile.....<sup>27</sup>

BĂRBAȚI ÎN FLOAREA VÂRSTEI, CU OCHII TRIȘTI, VISÂNDU-SE FRANK SINATRA • 2000

Lacrimi în părul ei.....45

Unde-i hoinăreala de altă dată?.....63

Perdele portocalii.....81

Pentru că s-a rupt.....98

În sânge.....113

Bătrânul MacDonald.....	135
Scafandri în Pen.....	150
Probe judiciare.....	163
Ploaia de sânge.....	173
Aluatul din care suntem făcuți.....	187
Lumini.....	206
N-o să mă simt asta niciodată.....	226
ÎNGERI AI TĂCERILOR	
Un tip perfect.....	255
O revedere plăcută.....	271
O scurtă privire.....	290
Cuvinte pe care el le știusese odinioară.....	311
Ce plănuseră ei.....	331
Când se întoarce ea acasă.....	356
Spiriduși.....	373
MODERNIZARE	
Peștele vânător.....	388
Micul Vince.....	405
Un trib dispărut.....	426
Tipul din portbagaj.....	449
Pierdut în spău.....	465
Pe cine iubești?.....	487
EPILOG	
JIMMY DIN FLATS «DUMINICA O să-ți păstrăm un loc.....	509